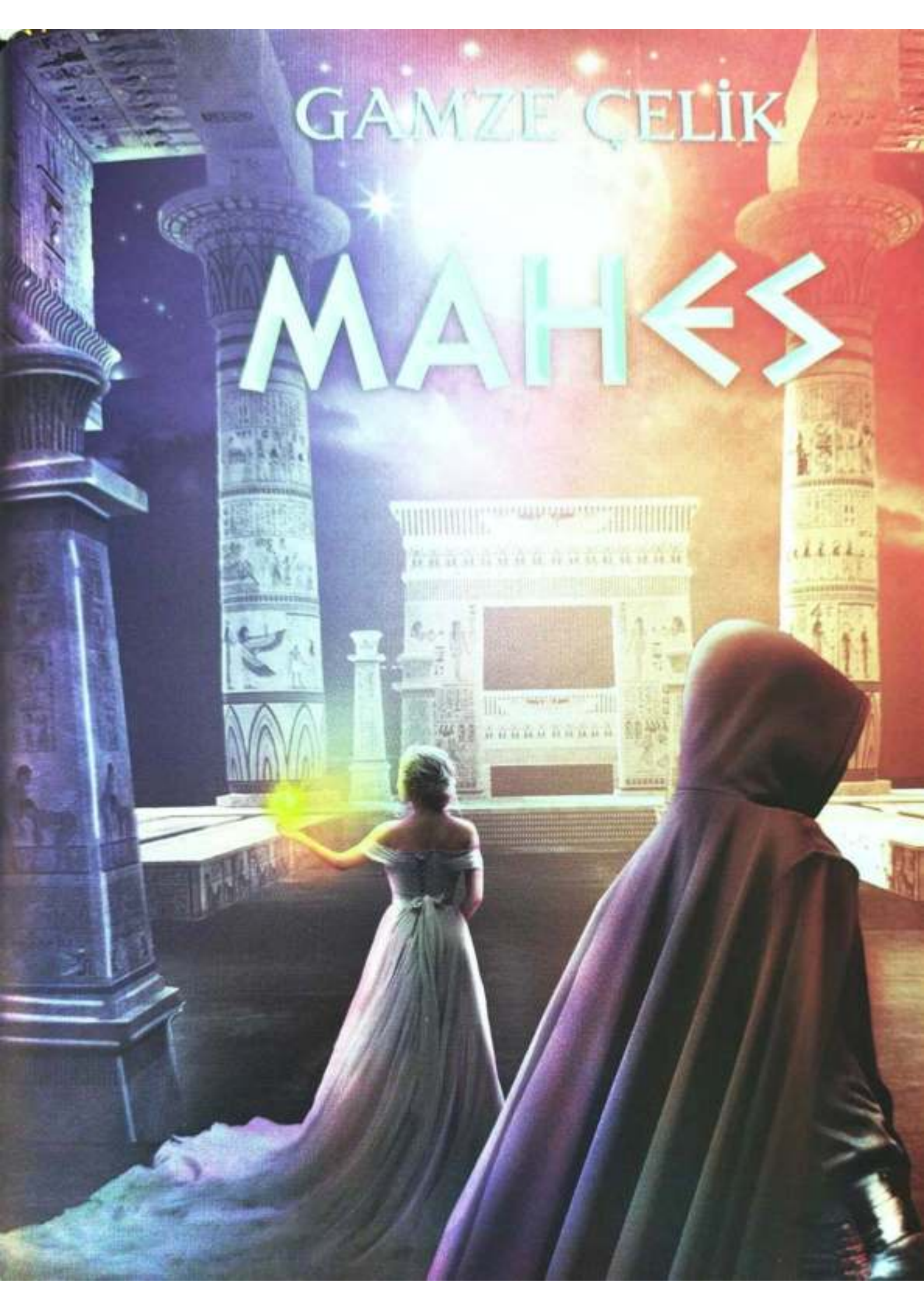

GAMZE ÇELİK

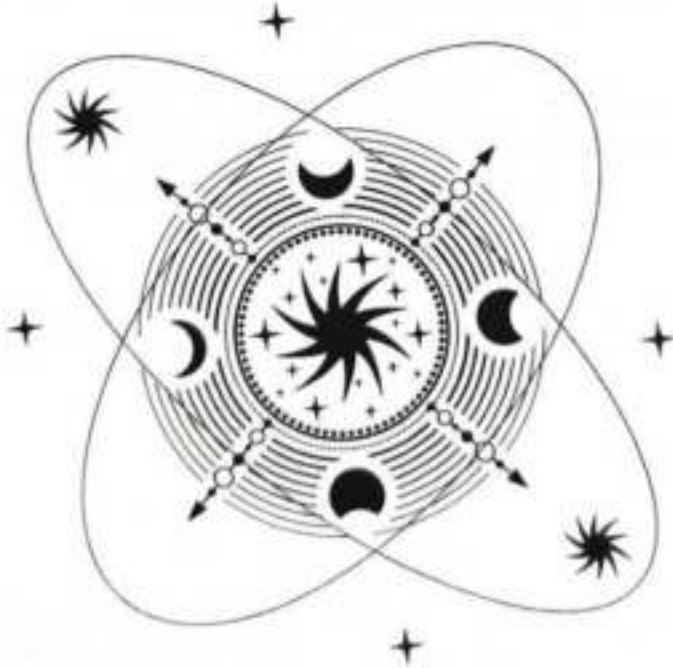
MAHES

GAMZE ÇELİK

MAHES

PİRAMİT SERİSİ 3

Güçsüz Vâris

1

Söylendiği günden beri Amenta'nın duvarlarında yankılanan kehanet yayılmadan, Ay Dügümü lanetini sona erdirecek kitap ortaya çıkmadan ve her şeyin sorumlusu kraliçe acımasızlığını ortaya sermeden önce *biz* diye bir şey vardı.

Gecenin hâkimi ve parıltısı...

Fakat gecenin hâkimi artık yoktu ve benim varlığım da o günden beri silik bir parıltıdan ibaretti.

Güneş tüm arsızlığıyla etrafı kavururken ona eşlik eden ılık rüzgâr tenimi okşuyordu. Genzime dolan çiçek kokuları aklımda hiç dinmeyecek bir savaş başlatıyordu.

Uzun elbisemin etekleri çalılarının arasında sürüklenirken zorluklara takılmadan yürümeye devam ettim. Ayaklarımın altında çıtırdayan dalları acımasızca ezdim. Her gün arşınladığım yoldaki engelleri umursamayı bırakalı çok olmuştu. Günlerim rutin bir şekilde devam ederken bu düzene alıştığımı hissediyordum.

Alışamadığım tek bir şey vardı.

O da hiç şüphesiz artık bir tanrıça oluşumdu.

Kendimi hâlâ sıradan bir insan gibi hissediyor, tanrıça oluşuma bir türlü uyum sağlayamıyordum. Aslında alışmam gereken o kadar çok şey vardı ki belki de buna sıra gelmiyordu. Hayatımın sakin seneleri sona ermişti ve bu hareketliliğe ayak uydurmam lazımdı.

Murat ile tanışıp doğum günümde Keops'a girmem benim hikâyemin başlangıcıydı. Aytun ile karşılaşp ona âşık olmam, büyü-cü olduğumu öğrenmem ve tanrıların dünyasındaki yerimi bulmam

ise hikâyemin asıl heyecanlı kısımlarıydı. Sedef ablanın dönüşü, Yüce Rahip olarak tanıdığım kişinin Ra olduğunu öğrenmem ve Aytun'un başına gelenler ise hikâyemin aslında yeni başladığının habercisiydi. O günlerde yaşadığım hızlı anlara nazaran günlerim artık olağan geçiyordu. Hayatımın en yorucu temposu duraksayarak beni öyle bir hâle sokmuştu ki âdeta kendimi kaybetmiştim. Boşlukta savrulan bedenim acının en zehirli hâliyle sınanıyordu.

Sabahın ilk ışıkları ormandaki ağaçların arasından sızıyordu. Tıpkı düşüncelerin, zihnimin perdeden kapılarını aralaması gibi... Gölgelelerini üzerime bırakan binlerce düşünce vardı. Onlarca zorluğu aşarak aklıma sızıyorlardı. Kapıları aralayarak zihnimin tam ortasına ulaşıyorlardı ama yerleşecek alan bulamıyorlardı. Çünkü yerleşmek istedikleri yer tek bir düşünceyi mesken edinmişti ve öylesine büyüktü ki ondan başka hiçbir şeye yer kalmamıştı. Bu zehirli düşüncenin kemikten parmakları tenimde geziniyordu. Benliğime zehirli ilacını bırakıp beni içten içe yok ediyordu.

Konuşamıyordum... Konuştuğumda parmakları dudaklarıma kapanıyordu. Düşünemiyordum... Düşündüğümde aklımı kaybedecek gibi oluyordum. Belki de aklımı çoktan kaybetmiştim, bilmiyordum. Ne olduğumu, kim olduğumu ve nerede olduğumu bilmediğim gibi bu gerçekten de emin değildim.

Mağlup olmuşum ama beni yenen kişi düşmanım değildi. En sevdiğim insan tarafından bozguna uğratılmışım ve en acısı da onun beni yendiğinden haberi dahi yoktu. Onu Neftis ile öpüşürken gördüğüm an katletmişti aşkıyla esir düşen kalbimi.

Her şeyin üzerinden dört ay geçmişti. Dört aydır yaşamıyordum. Belki de yaşayamıyordum.

Vücudum eskisinden daha güçlüydü, nefes alıyordum ama hayatta olmam, yaşadığım anlamına gelmiyordu. Amenta'nın soğuk duvarlarının arasında öldürdüğüm Ayliz tanrıça olmuştu ama hayata gözlerini açmamıştı. Bir önceki günü katleden her yeni gün bende olmadık hasarlar açıyordu. Sinsice yaraladığı ruhuma bastırıldığı kor alevler canımı yakıyordu.

Olanları ne sindirmiş ne de kabul etmiştim. Kalleşçe öldüğüm günle aramı açan zaman kavramı adaptasyonumu tamamlamam için yeterli gelmemişti. Ve bu durum hiç kimsenin hoşuna gitmiyordu. Etrafımdakilerin benden beklentisi vardı ama ben tanrıça gibi davranmak bir yana, dört aydır büyü bile yapmamıştım. Ne komikti, değil mi? Kutsal ateşin koruyucusu olarak anılıyordum ancak basit bir büyüyü bile yapamıyordum.

Hem İsis'in hem de Osiris'in soyundan gelmeme rağmen tanrıçaya dönüştüğümdeki beceriksizliğim tam bir trajediydi. Neftis, hırsına yenik düşerek ikisini öldürmek istediğinde bugünden asırlar öncesindeydik. Bu dünyada bir kralı ve tanrıçayı kolayca öldüremeyeceği için lanet sayesinde yeni bir dünya yaratmıştı. Benim bundan önce yaşadığım dünyaya gönderdiği İsis ve Osiris'in öleceğini düşünmüştü ama işler beklediği gibi gitmemişti. İsis'in kimsenin bilmediği hamileliği, lanetin geri tepmesine sebep olmuştu. Anubis'ten onları öldüremediğini öğrenen Neftis öfkeyle laneti yenilemek istemişti ama artık mümkün değildi. Her ikisini de yarattığı dünyaya göndermişti ancak öldürememişti. Bir çıkar yol bulmak için Ölüler Kitabı'nı karıştırırken karşısına bambaşka bir büyü çıkmıştı. Bundan sonra o ikisini öldüremezdi ama zamanı geldiğinde bedeni ölecek olan Osiris'in ruhunu saklayabilirdi. Ve bunu yapmıştı da... Osiris'in kırk iki yargıcı ve kendi sadık hizmetkârları ile dünyada kalan İsis çocuğunu doğurmuştu ve soyun devamını sağlamıştı.

Ben de o soydandım ama Ra, güçlerimin Osiris'ten ziyade İsis'e yakın olduğunu söylemişti. Diğer büyücülerin yılların eğitimiyle yaptığı büyüleri benim kolayca yapabilmemin sebeplerinden biri de Anubis'in oluşturduğu kehanetteki kız olmamdı. Hem anne hem de baba tarafından o soydan geldiğim için kehanet beni işaret ediyordu. Bu yüzden zamanında tanrıçanın koruduğu cehennem ateşinin yeni koruyucusu bendim. Hatta İsis'e ait olan Sirius yıldızını etkileyebildiğim için Ra, yıldızın artık benimle özdeşleşmesine izin vereceğini de söylemişti. İsis'in vârisi olduğum için onunla alakalı şeyler de artık benim olacaktı. Ama bunları istiyor muydum? Tabii ki hayır.

Tek bir isteğim vardı. O da intikamımı ve Aytun'u geri almaktı.

Tanrıçaya dönüştüğüm gün Amenta'da kaç saat geçirmiştım, bilmiyordum ancak çıktığımda bazı değişikliklerle karşılaşmıştım. Sedef ablanın beni Neftis'ten kaçırarak götürdüğü eve dönmemiştik. Yanlarında olmadığım zaman zarfında Ra'nın yardımcıları, Sedef ablayla Simge'yi başka bir eve taşımıştı. Bundan sonra üçümüzün yaşayacağını söylediği ev Mısır'ın dışındaydı. Kalbimi bıraktığım yerden kilometrelerce uzaktaydım. Hangi ülkenin sınırlarındaydık, bilmiyordum. Daha doğrusu öğrenmek için herhangi bir çabaya girmemiştım çünkü benim nazarımda Aytun'un olmadığı her yer mezarlıktan ibaretti. Onsuz geçen her günüm naaşına yapılan gösterişli bir cenaze töreniydi.

İlk başta her şey çok zordu. İnsan olmak için doğan bedenimin tanrısal bir varlık olmayı kabullenmesi bile epey zaman almıştı. İlk günle-

rimde öylesine acı çekmişim ki vücudum hâlâ sızlıyordu. Bir haftadan fazla süre yataktan çıkmaya bile takatim olmamıştı.

Hayal meyal hatırladığım ve bilincimin açık olduğu o anlardan biri sinsice gözümün önünde canlandığında tüm bedenim uyuştı. Sanki anılar zihnimde belirdiği an o günlere dönecek ve aynı şeyleri tekrar yaşayacakmışım gibi hissediyordum.

"Canım acıyor," diye mırıldandım sık nefeslerimin arasından. Çok sıcaktı, öyle ki cayır cayır yanan bir ateşin içine atılmışım sanki.

Kalkmaya çalıştım. "Yardım edin!" diye haykırdığımda Simge'ye ait eller beni yatakta durdurmaya zorladı. Bedenime öyle kuvvetli sancılar giriyordu ki yatar pozisyonda kalamıyordum.

Yanımda olduğunu o an öğrendiğim annesine bağırdı: "Anne bir şey yap! Böyle olmamalı."

"Ra bunun olacağını söyledi. Bedeni dönüşümü tamamlamak zorunda," dedi ümitsizce. Benim için yapılacak hiçbir şey yoktu, şu an anlamıştım. Burada, bu ağrıdan ölecektim ama kimse yardım edemeyecekti.

"Ama canı acıyor."

"Biliyorum ama elimden bir şey gelmiyor. Tek yapabileceğimiz şey yatıştırıcı vermek."

Simge yanıma oturdu ve ateşli alnımda ellerini gezdirdi. "Hiç iğnemiz kalmadı. Hector'ın son yolladığı iğneler de sabah bitti."

"O zaman tekrar iste."

"Hector ülke dışında. Ona ulaşamıyorum. Büyüyle acısını alamaz mıyız?"

"Hayır. Bizim büyüümüz artık onun bedenine etki etmez."

"Ne yapacağız peki? Böyle kıvranacak ve biz onu mu izleyeceğiz?"

Sedef abla kollarımın altından ellerini geçirdi ve beni ayağa kaldırmaya çalıştı. "Onu duşa götürelim," dedi. "Belki ateşini düşürebiliriz."

Yürüyüşüme bir son verip gözlerimi kapattım ve sıcaklığı iliklerime kadar hissettim. Güneşin tenimi kavurmasına izin verirken derin bir nefes aldım.

O günlerdeki acılarım gittikçe azalmıştı ve bedenim şu anki hâline evrilmişti. Artık daha güçlü hissediyordum. Ağır nesneleri zorlanmadan kaldırabiliyor, eskisine nazaran daha hızlı hareket edebiliyordum.

Gözlerimi yeniden açtığımda karşımda gördüğüm güllere yaklaştım. Mavi gülü avuçlarımın arasına alırken parmağıma batan dikeniyile elimi geri çektim. Dikenin çıkması için parmağımı sıkarken kan yerine çıkan altın rengi sıvıyla duraksadım. Kanım, bedenimdeki değişimlerin ilkiydi ve sanırım en çok garipsediğim de buydu.

Artık bir tanrıça olduğum için kanım kırmızı değil, altın renkli parlak bir sıvı şeklinde akıyordu.

Derin bir nefes alırken duyduğum yaprak hışırtılarıyla hızla arkama döndüm. Simge bir ağaç gövdesine yaslanmış, beni izliyordu. Gözleri cansız bakıyordu. Diğer yarısını kaybetmenin verdiği acı, onun da tüm hücrelerine işlemişti. Yeni duş aldığını belli eden ıslak, kahverengi saçlarını salık bırakmış; üzerine de siyah renkli, uzun bir elbise giymişti. "Erken kalkmışsın," dedi sıkıntılı bir ses tonuyla. "Yine."

Dalga geçercesine güldüm ve parmağımda çoktan kapanan yaraya baktım. "Hiç uyumadığım için erken kalkmak gibi bir sorunum olmuyor."

Bir tanrıça olmaya her ne kadar alışamasam da bedenim çoktan yeni kimliğini kabullenmişti. Damarlarımdan akan kan vücudumdaki tek değişim değildi. Eskiden merhemlerle kapanan yaralarım, şimdi birkaç saniye içinde kendiliğinden iyileşiyordu. İnsan hâlimdeki gibi uykuya ihtiyaç duymuyordum. Bazen uyuyordum ama bu mecburiyetten değil de daha çok zorluklardan kaçmak için yaptığım bir eylemdi. Bir tanrıçaya dönüştüğümde insani özelliklerimden de feragat etmiştim.

Dudağını büktü. "Ben bir tanrıça olsaydım da uyurdum. Çünkü uyku bu," dedi elini sallarken. "Uyku, insanın kendine verebileceği en güzel hediyedir."

"Eğer uykunda kâbusları ağırlamıyorsan evet."

Ağzımın içinde yuvarladığım kelimeler ona ulaşamayacak kadar sessiz çıkmıştı. Söylediklerimi anlayamadığı için kaşlarını çatığında birkaç saniye onu inceledim. Simge'de büyük değişimler olmamıştı. Evet, üzgündü fakat o bunu eski hâline sığınarak gizliyordu. Ben susardım. Acımı içimde yaşırdım ama o benim gibi değildi. Acısına konuşarak tepki veriyordu. Belki de benim gibi içine atmadığı için her sıkıntısını daha güçlü karşılıyordu. Bu hâline imreniyordum çünkü dışarıdan bakıldığında enkaza dönen bendim.

Düşüncelerimi içimde tutamazken, "Doğruyu söylemek gerekirse senin gibi olmak isterdim. Keşke ben de sorunlarımla konuşarak yüzleşebilseydim," dedim.

"Sessiz kalmak bir çözüm değil."

"Peki, sen konuştuğun hâlde kurtulabiliyor musun?" dediğimde başını yere eğdi. Bu soruya cevap verecek bir cümlesi yoktu ancak ben cevabımı almıştım. Aradan geçen saniyelerin sonunda, "Ben Hector ile buluşacağım," dedi.

Hector, son dört aydır Astrapol ülkesinin kralıydı. Babasının, daha doğrusu üvey babasının ölümüyle ona bırakılan tahta geçmişti. Matt'i, yani babasının öz oğlunu karışıklık çıkarmasın diye zindana attığından beri işler onun içinde epey zorluydu. Halktan hiç kimse üvey olduğunu bilmiyordu. Herkesten saklanan bu gerçeği tek bilen Matt'ti ve babasının ölümünden birkaç gün önceki veliaht seçimini dinlemeyerek kendisi kral olmak istiyordu. Normal şartlarda tahta çıkamayan vâris zindana kapatılmaz, belirli kişilerle görüşmesine izin verilirdi. Ama Matt ziyaretine gelen kişilere Hector'ın üvey olduğunu söyleyebileceği için kimseyle görüştürülmüyordu. Bunu öğrenen ve Matt'i destekleyen kesim Hector'ın kral olmasını hazmedemediğinden dolayı ülkede sıkça karışıklık yaşanıyordu.

Ayaklanmaları bastırmaya çalışan Hector, görüşmesek de desteğini her daim hissettiriyordu. Hem kraliçe Neftis'in yerimi öğrenme ihtimali yüzünden hem de Ra'dan çekindiği için yanıma gelmiyordu fakat Simge ile ara sıra buluşuyorlardı. Simge için doğruca saraydaki şahsi odasına açılan bir geçit yapmıştı ve müsait olduklarında geçidi kullanarak sarayda sevgilisiyle buluşuyordu. Demek ki bugün de o günlerden biriydi.

Simge doğru düzgün Hector ile geçirdiği vakitlerden bahsetmediği için detayları bilmiyordum. Merakla, "O nasıl?" diye sorduğumda sıkıntıyla ofladı.

"Çok meşgul," diyerek kısaca yanıtladığında bu kadarla sınırlı kalmaması için konuşmasını bekledim. Simge onu dikkatle dinlediğimi görünce olanları aylardır içinde biriktirmişçesine patladı. "Sorumlulukları arttı, biliyorum ama bu işin bizim buluşmalarımızı etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Zaten Neftis'in korkusundan kısa süreliğine gidiyorum. Bir de baş başa kaldığımız anlarda ülkenin sorunları ortaya çıkıyor ve Hector ortadan kayboluyor," deyip tek kaşını kaldırdı. "Ben de geri dönmek zorunda kalıyorum."

Bu duruma canının sıkıldığını yakınlıkla belli edişine gülecektim ama son anda onun yerinde olmak için her şeyimi feda edebileceğim aklıma geldi.

"Onu kısa süreli görebildiğine bile şükretmelisin," dediğimde kirpiklerini kırıştırdı. Sanırım cümlemin içinde saklı olan *'ben Aytun'u hiç göremiyorum, sen âşık olduğun kişiyi bir saat gördüğüne bile sevin'* sitemini fark etmişti.

Tedirgin ve huzursuz olarak, "Sen iyi misin?" diye sordu. Birden benim problemlerim onunkinden ağır basmış olmalıydı.

Hayır, hiç iyi değilim, demek istesem de kısaca, "Evet," diye mırıldandım.

İç geçirirken yeşil gözlerini kısı. İri hareleri gözlerime bakarken sanki içimi okumak istiyordu. En ifadesiz hâlimle karşısında dikilsem de Simge iyi olmadığını çok iyi biliyordu. Yine de ağza dolanmış belirli cümleleri kurmaktan geri kalmıyordu. Beni incelemeyi bıraktığında başını iki yana salladı. "Yüce Ra az önce haber gönderdi, bugün ziyarete gelecekmiş," dediğinde derin bir nefes aldım.

Anlaşılan bugün denetlenme günlerimden birindeydim. Ra haftada en az iki gün geliyordu. Bu ziyaretlerin tek amacı benim büyü yapıp yapmadığımı öğrenmekti ama yapmıyor değildim, yapamıyordum.

Geç keşfettiğim büyü güçlerim sanki elimden alınmıştı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım başaramıyor, basit bir eşyayı dahi kaldıramıyordum. Zihnimde canlandırabiliyordum ama büyü parmaklarıma iletilmiyor, göz bebeklerim bir türlü büyüünün göstergesi olarak ısınmıyordu.

İğneleyici bir tavırla gözlerimi devirdim. "Ziyarete değil, kontrole gelecek desene sen şuna," deyip bir ağacın yaş gövdesine yaslandım. Kollarımı göğsümde birleştirirken Simge'nin suratı düştü. Yüce Tanrı sıfatına sahip olan Ra'ya sevgisi de en az saygısı kadar büyüktü. Bahsederken yere göğe sığdıramadığı tanrıya laf edilmesini kaldıramıyor, kötü tek bir cümlede morali bozuluyordu. Anında savunmaya geçeceğini bildiğim için konuşmasını bekledim.

"Yüce Ra sadece seni düşünüyor. Artık bir tanrıçasın ve buna göre hareket etmeni bekliyor. Büyü güçlerin olmadan başaramazsın. O da bunu biliyor, bu yüzden seni sıkboğaz ediyor. Kötü bir niyeti yok."

Simge beni şaşırtmayarak tam da ondan beklediğim sözleri sarf ettiğinde gülümsememi bastıramadım. Kötü bir niyeti olmayabilirdi, sonuçta o bir tanrıydı ve muhtemelen o olmasaydı şu an hayatta da olmayacaktım ama yine de beni böyle bekletmesine öfkeleniyordum. Dört ay geçmesine rağmen bu evde hiçbir şey yapmadan durmayı kendime yediremiyordum. Aytun dışarıda bir yerlerde, içinde Osiris'in ruhunu taşıırken Ra'nın tek sorun benim büyü yapamamamış gibi davranmasından hoşnut değildim.

Aytun her aklıma geldiğinde kasılan bedenim beni yine yanıltmadı ve kendimi sıktım. Daha fazla Ra hakkında konuşmak istemiyordum. Bu yüzden konuşmadan kaçmak için, "Ben başarmak değil, Neftis'i yenmek istiyorum," dedim.

Kısık sesim rüzgârın uğultusuna karışırken Simge'nin hemen ardından söyledikleriyle konunun odak noktasını üstüme çektiğimi geç fark ettim. Bakışları suçlayıcı değildi ancak gerilmeme sebep olmuştu.

“Bunun için büyü yapmak zorundasın.”

Sıcak ellerim bir anda buz tuttu. Büyü yapmak zorunda olduğumu biliyordum ancak üzerimdeki baskı arttıkça bu konudaki başarısızlığım da artıyordu. “Olmuyor, Simge. Düşünüyorum, çabalıyorum ama yok. Yapamıyorum,” diyerek çaresizce içimdeki fırtınaları dışarı savurduğumda Simge de üzülmüştü.

Beni korkutmayacak kadar ürkek bir sesle yatıştırmak istercesine, “Büyüleri her ne kadar aklımızda canlandırsak da aslında onları kalbimizde büyütürüz. Kalpte varlığını göstermeyen hiçbir şey akılda yeşermez. Hissetmeden büyü yapamazsın,” dedi.

Sessizce, “O zaman sana kötü bir haberim var. Ben kalbimi Aytun’un ruhu yok olduğu gün kaybettim,” dedim.

İç çekerken bana acıyarak bakan gözlerinden kaçınmak için başımı yana eğdim. Bana üzülmelerini veya acımasını istemiyordum, çünkü her aynaya baktığımda bunu kendime zaten yapıyordum. Bir başkasının da aynı şekilde bakmasına ihtiyacım yoktu. Derin soluklar alıp verirken yaslandığım ağacın gövdesinden uzaklaştım. Simge’ye bakmadan, “Ben eve geçiyorum,” dedim ve cevap vermesini beklemeden yanından geçip gittim.

Ormanın eve yakın bir kısmındaydım. Kaybolmamak için sadece civarda geziyordum. Bu yüzden kaldığım evi görmem çok uzun sürmemişti. Ra, Neftis’in radarından epey uzakta olduğumuz için burada güvende olduğumuzu söyleyerek buraya yerleşmemizi istemişti. Burası bizim için evden ziyade kaçış için sığındığımız bir duraktı.

Evi gördüğüm gibi adımlarımı daha da hızlandırırken evin kapısında bekleyen iki adama baktım. Yanık tenli, iri yarı vücuda sahip olan askerlerin üzerinde beyaz bir savaş giysisi vardı. Beyaz, dizlerinde biten eteğin üzerinde ise vücutlarının üst kısmını saran bronz renkli bir zırh vardı. Elleriindeki mızrakları çapraz bir şekilde kapının önünde kapatmışlardı. Beni fark eden askerler önce önümde eğildi, ardından da kapıyı açtı. Buradaki varlıklarının nedeni bizi korumaktı.

Sessizce evin içine girdim. Koyu renk eşyalarla döşenen ev kasvetliydi. Eskiden koyu renklerde bile huzuru bulduğumu söylerken şimdi boğuluyor gibi oluyordum. Dört duvarın arasında kaldığımda sanki aklımdakiler duvarlara çarparak büyüyordu ve ben altında eziliyordum. Bu yüzden de sıkça kendimi evden dışarı, ormana atıyordum. Bir tek o ormanda nefessizlikten öleceğimi düşünmüyordum.

Yavaş adımlarla koridoru geçerek geniş salona vardım. Sedef abla televizyonun önündeki koltukta oturuyordu. Sesleri duyarak başını çe-

virdiğinde beni gördü ve ayağa kalktı. Aytun'un kiyle aynı renk olan göz bebekleri öfkeyle büyümüştü. Kimi zaman özlemimi dindirdiğim hareleri bana ödöl gibi geliyordu. Kimi zamansa yaşananları aklıma getirerek bana işkence çektiyordu.

Öfkeyle, "Ayliz, yine nereye kayboldun?" diye sordu.

Siyah saçlarını tepeden atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Üzerinde lila bir pantolon ve siyah bir bluz vardı. Ellerini beline koyduğunda her an beni azarlayacak bir anne gibi gözüküyordu.

"Ormanda dolaşıyordum. Sen ne yapıyorsun?" diye sordum dikkatini dağıtmak amacıyla televizyona bakarken. Ne konuştuklarını anlamadığım insanların katıldığı bir bilgi yarışması gibi duruyordu.

"Vakit geçirmek için televizyon izliyordum," dedi o da göz ucuyla işaret ettiğim noktaya bakarken.

"Bu dili anlıyor musun peki?"

Başını iki yana salladı. "Hayır ama yine de zaman geçiyor işte." Yeniden bana dönerken kızgınlığını yeniden hatırlamış gibiydi. "Sen neredeysin?"

"Dolaştım biraz. Ormandaydım," dediğimde yüzüne beni onaylamayan bir ifade yerleşti. Gergin bir şekilde yutkunup, "Sana kaç defa oraya gitme dedim, neden sözümü dinlemiyorsun?" diye azarladı.

Aylardır hepimiz tedirgindik ama Sedef abla resmen diken üstünde yaşıyordu. Neftis'in tüm Mısır'da yana yakıla beni ve Simge'yi aradığını öğrendiğimizden beri endişeliydi. Yıllar önce kocasını ve çocuklarını terk edip nereye gittiği bilinmediği gibi geri döndüğünü de bilen kimse yoktu. Her yerde sadece Simge'yle benim adım dolaşıyordu. Daha doğrusu kendi oluşturduğu muhafız türünün arasında... Onlar sorgulamıyor, sadece yaratıcıları olan kadının emirlerini yerine getirmek için bizi arıyorlardı.

Başta sadece benim yakalanmamı emretmişti ama çok geçmeden Teb'e girişini yasakladığı Simge'yi de aramaya başlamıştı. Sanırım bana ulaşmak için Simge'yi bulması gerektiğini geç fark etmişti.

Neftis, Aytun'u yanına aldıktan sonra halka bizimle alakalı bir şey söylememişti. Yakalama çalışmalarını gizlilikle sürdürüyordu. Sanırım, halkın kim olduğumu öğrenmesinden ya da daha da kötüsü, kendisinin kim olduğunu öğrenmesinden çekiniyordu. Yüzyıllar boyu sahip olduğu tahtı hangi hilelerle ele geçirdiğini, ne tür kara büyüler yaptığını gizlemek istiyordu. Bu yüzden de benden olabildiğince sessiz kurtulmak isteyecekti.

Arayış çalışmalarına dur durak bilmeden devam etmesi en çok Sedef ablayı huzursuz ediyordu. Oğlunun başına gelenlerden sonra Simge ve benim için de endişeleniyordu.

“Sakin ol. Burada güvendeyiz. Neftis bizi bulamaz,” desem de içi rahatlamamıştı. Aniden gözleri üzerimdeki elbisenin etek kısmına takıldı. Kaşlarını çatarak yanıma geldiğinde kumaşı eline aldı. Üzerinde kan lekesi vardı. Diken batan parmağımı yanlışlıkla eteğime sürtmüş olmalıydım.

Endişeli gözleri neyim olduğunu anlamak için bedenimde gezinirken içini rahatlatmak için, “Bir şey yok. Parmağıma diken battı sadece,” dedim.

Bakışları yeniden yüzüme tırmandığında göz bebeklerindeki endişe yerini siteme bıraktı. Kendi kendine söylenip, “Çocukken de böyleydin sen. Hep kendini bahçeye, çiçeklerin arasına atardın. Bir gün gül bahçesine düşmüştün de her yerinden diken ayıklamıştım,” diyerek parmağımı eline aldığı anda içim sızladı. Gözlerimin dolmaması için üstün bir çaba sarf ederken başımı yere eğdim. Bu hâlimi görsün istemiyordum.

Çocukluğuma dair güzel anılarım yoktu. Güzelliklerle hatırlanması gereken çocukluğum benim için hayal kırıklığından ibaretti sadece. Bana annelik yapması gereken kadının rolünü, komşumuz olan Sedef abla üstlenmişti. Benim hayatımdaki anne eksikliğini doldururken kendisi de çocuk özlemini dindirmişti.

Bahsettiği o günü hatırlıyordum. Babamın ısrarları sonucu ailecek botanik bahçeye gitmiştik. Eylül, Melih ve babamla birlikte bahçede koşuştururken bir an için annem gözüme çarpmıştı. Tek başına ayakta dikiliyor, dalgınca etrafı seyrediyordu. Başkaları ailesiyle eğlenirken o yalnız duruyordu. Üzülmüştüm ve onu da yanımıza gelmesi için çağırmaya gitmiştim. Hevesle bizimle eğleneceğini düşündüğümünden ısrar etmiştim. Her *hayır* dediğinde gelmesi için yalvarmıştım ve o da sabrının sonuna geldiğinde beni kolumdan tutup iteklemişti. Geriye doğru giderken dengemi sağlayamamış ve gül bahçesinin içine düşmüştüm.

Ben sadece anneme değil, annesinden sevgi kırıntısı dilenen o çocuğa da kızgındım. Ne aptaldım... Şimdiki aklım olsa, o çocuk hâlimin karşısına geçer ve hesap sorardım. Gurursuzluk etme diye azarladığım çocuğa acısam da beni bugün bu hâle dönüştüren şey, onun sevgi beklemesi yüzündendi. Sevilmediğini anladığı gibi annesinden uzaklaşıp kendi kabuğuna çekilseydi bu kadar acımazdı canı. *Acımazdı canım...* Annesinden gelecek ufak bir tebessümü görmek için senelerce bekleyeceğine onu görmemeyi erken öğrenseydi ben böyle mutsuzluğa

mahkûm etmeyecektim kendimi. 'Annem beni bir kez öpsün, tüm oyuncaklarımdan vazgeçerim' diyen çocuk aklım biraz da kendini düşünseydi belki de bu kadar karamsar olmayacaktım.

Bu hayatta sadece üç kez sevmiştim.

Annemi sevmiştim ama benden nefret etmişti.

Babamı sevmiştim ama ölmüştü.

Aytun'u sevmiştim ama gitmişti.

Ben bu hayatta sadece iki kez sevilmiştim.

Her ikisi de hiçbir çıkar gözetmeden sevgisiyle mutlu etmişti beni.

Onların sevgisi olmasaydı belki de hiç kimsenin beni istemediği bu hayatta tutunamayacaktım. İlk sevilişim babam sayesindeydi. Onun bana duyduğu sonsuz sevgi öylesine büyüktü ki o olmasa ne yapardım, bilemiyordum.

Diğeriye Aytun'du. Bana hem sevgiyi hem de aşkı öğretmişti. Bu yüzden ona bu kadar bağlı oluşumun yegâne nedeni. Beni sevmişti. Beni öyle bir sevmişti ki kendimden geçmemi sağlamıştı. O, kalbimde yer alan kasırgaların en güzeliydi. En can acıtmayanıydı. Onun fırtınası bile ödül-
dü bana.

"Çok güzel bir çocuktun," diyerek beni daldığım düşünce deryasından çıkaran kadına baktım. O eskilerden, benim çocukluğumdan söz ettikçe vicdan azabı çekiyordum. Ailesinden benim yüzümden ayrı kalmıştı ve kötü hayatımı güzelleştirmeye çalışırken belki de kendi çocuklarının hayatında yara açmıştı. İnsanlar böyleydi işte; birine şifa olurken diğerini zehirlediğini bilmezdi.

Kaşlarımı çatarken başımı çevirip dış kapıyı kontrol ettim. Simge onu ormanda bırakmamdan sonra henüz eve gelmemişti. "Bu konuyu Simge'nin yanında açmazsak iyi olur. Onun kırılmasını istemiyorum," dedim içten içe duyduğum rahatsızlık hissini dile getirerek.

Simge, Mısır'dan kaçışımızla çalıştığı hastanedeki işini de bırakmak zorunda kalmıştı. Sadece evini değil, sevdiği işini de bırakmak onun için zor olmalıydı. Artık Hector'ın yanına gittiği anlar hariç gününün tamamını evde geçiriyordu. Bu sayede annesiyle olan bağına güçlendirmişti. Yaşayamadıkları anları telafi etmek istercesine birlikte vakit geçiriyorlardı. Bu anlarda onlara uzaktan şahit oluyor, Simge'nin içindeki küçük kız çocuğunu görüyordum.

O havalı tavırlarının arkasına gizlediği özlem dolu kızın günden güne mutluluğa kavuşmasını izlerken kendimi suçlu hissediyordum. Onların ayrı kalması bir noktada benim yüzümdendi. Eğer geç doğsaydım veya hiç doğmasaydım Sedef abla çocuklarını bırakıp gitmeyecekti.

“Onları terk edip senin yanına geldiğim için mi kırılabilecek?” dediğinde başımı salladım. Sedef abla sanki çok mantıksız bir şey söylemişim gibi yüzüme garip garip baktı. “Bana kırgın olmadığını söyledi çünkü neden gittiğimi, neden senin yanında olduğumu biliyor. Tüm bunlar tanrısal varlıkların savaşı, olayların bizim boyumuzu aştığının farkında. Bizden daha önemli şeyler var. Yıllarımız birbirimizden uzakta geçip gitti ama buna üzölmek yerine o seneleri anlamlı kılmaya çalışıyoruz. Eğer tüm bunlar sona erdiğinde kazanırsak yani başarırsan, işte o zaman ayrı kalmamıza değecek.”

Kazanırsak...

Yani başarırsan Aylız...

Omuzlarıma büyük bir yük bindirilmişti. Herkesin benden beklentisi vardı ve başarmamı istiyorlardı. Yaşanan zorluklara değmesini istemek haklarıydı ama ben bunu başarmaya yetecek gücü kendimde bulamıyordum.

Ra, Neftis'i insan hâlimle yenemeyeceğim için beni tanrıça yapmıştı fakat ben yeni kimliğimi benimseyemiyordum. Fiziksel değışimler mevcuttu fakat ruhen... İşte bu noktada hâlâ eskisi gibiydim. Kendimi yeni yetme bir büyücü olarak görüyordum.

Sedef ablanın dikkatle beni izlediğini fark ettiğimde, “Ben bir duş alsam iyi olacak,” dedim. Konuşmadan kaçmanın en basit yolu bu gibi gözüküyordu.

Sedef ablanın gözleri elbisenin kanlı kısmına düşerken, “Bence de. Yüce Ra öğleden sonra gelmiş olur. Ben odama çekileceğim, Simge de yok bugün,” dedi. Ra'nın adını söylerken çenesi kasılmıştı.

Vakti zamanında İsis'in günlüğünden öğrendiğı gizli ismiyle şantaj yaptığı için Ra, bu olayın sonucunda Sedef ablaya hâlâ sinirliydi. Karşılaştıkları her an Ra, öfkesini hepimize hissettiriyordu. Sanırım gizli ismini bilerek onu avucunun içine almasına olan öfkesi dinmeyecekti. Sedef abla onun öfkesinden kaçmak için olabildiğince yan yana gelmemeye çalışıyordu. Ra geldiğinde odasına çekiliyor, gidene kadar da çıkmıyordu.

Ra gelmeden evvel bir an önce odasına gitmek istediğini bildiğim için hızlı davrandım. “O gelene kadar dinlensem iyi olacak. Odama çıkıyorum,” dedikten sonra arkamı döndüm ve salondan çıktım. Merdivenlere yöneldim. O an mutfaktan çıkan Belisa beni fark ettiğinde önümde saygıyla eğildi. Ardından gülümseyerek doğruldu ve “Hoş geliniz, tanrıçam,” dedi.

Belisa, Ra'nın emriyle bize yardımcı olmak için gelmişti. Bildiğim kadarıyla eskiden Ra'nın gökyüzündeki evinde yaşıyordu. Gökyüzü evi, Ra'nın ve artık dünyada yaşamayan bir sürü tanrının hayatlarını devam ettirdiği yerd. Gözümle görmediğim için tam olarak nasıldı, bilmiyordum ama Belisa'dan öğrendiğim kadarıyla oldukça büyüktü. Güneş Tanrısı, Ra'nın güneşten kopararak aldığı bir parçanın üzerine kurulu olduğunu söylemişti. Orada bitmek bilmeyen yiyecekler, eğlenceler olurmuş. Sonsuz neşenin yuvasıymış.

Birden gözlerim Belisa'ya takıldı. Kestane rengindeki gür, dalgalı saçları beline kadar uzanıyordu. Minyon tiptiydi. Yaşı henüz gençti. On sekizine yeni girmişti. Gözlerinin etrafında uzaktan çil gibi görünen ama yakınlaştığında yıldız olduğu anlaşılan bir dövmesi vardı. Mavi renkli, geleneksel bir kıyafet giymişti. İki parçadan oluşan bir üst ve etek kombiniydi. Üst kısmı mavi tonlarındaki taşlarla süslenmişti. Eteği de maviydi ve ortasında derin bir yırtmaç vardı. Ayak bileklerinde bir sürü halhal vardı ve ayakkabısı yoktu. Buraya geldiğinden beri etrafta yalın ayak dolaşıyordu. Ayaklarının üşüyüp üşümediğini düşünsem de bunaltıcı sıcakları hatırladım. Elbette üşümüyordu.

"Bir arzunuz var mıydı?" Onu incelemeye bir son verip beklentiyle bakan yüzüne baktım.

"Hayır, yok," deyip gitmek için hareketlenmişim ki Belisa'nın yüzündeki hüznü görünce duraksadım. Ondan hiçbir şey istemememin kendini kötü hissetmesine neden olduğunu Sedef abla ile konuşurken duymuştum. Buraya hizmet için gönderildiğini fakat görevini layıkıyla yerine getiremediğini söylemişti. Birinin bana hizmet etmesine alışık değildim. Kıyafetlerimi kendim seçebilir, yemeğimi kendim hazırlayabilirdim. Bunları yapmak için bir başkasına ihtiyacım yoktu ki.

Fakat Belisa'nın kendini iyi hissetmesi için belki de ara sıra ondan ufak tefek bir şeyler istemeliydim. Bu yüzden, "Aslında düşündüm de..." diyerek söze başladığımda buz mavisi gözleri titreşti. "Duş almak istiyorum. Banyoyu hazırlar mısın? Bugün çok yoruludum."

Belisa hızla başını salladı ve yeniden önümde eğildi. "İzninizle, hemen hazırlamaya gideyim," dedi. Başımı sallayarak onayladığımda heyecanlı adımlarla üst kata çıktı. Ben de peşinden ilerlerken gülümse dim. Bu kızı mutlu etmek bu kadar kolaydı işte.

Belisa'nın ailesi hayatta değildi. Yaşı çok küçükken bir saldırıda öldürülmüşler. Sefil bir hâlde Mısır sokaklarında gezinirken Ra'nın dikkatini çekmiş, onu yanına almış. O günden beri gökyüzünde hizmetlerini sunuyormuş. Büyü gücü yoktu, tamamen insandı ve bir soylu da

değildi. Soylu veya büyücü olmayanlar bizleri büyü yaparken göremiyordu ancak *görü* kazanmaları mümkündü. Ruhlar Şehri'ndeki Gölge Bölgesi'nde onlara bu yeteneği kazandıran kişiler vardı.

Odaya girip doğruca banyoya yöneldim. İçinden buhar çıkan suya bakarken Belisa'nın küvetin içini çeşit çeşit çiçeklerle doldurduğunu gördüm. "Bu çiçekleri neden koydun?" dediğimde çiçekleri suya koymayı bırakıp ayağa kalktı.

"Bağışlayın beni, hoşunuza gideceğini düşünmüştüm. Bu çiçekler büyüdür. Sirius'taki cennette yetiştiler. Her biri güzellikleri temsil eder. Biz gökyüzündeyken tanrıçalarımıza banyolarını böyle hazırlardık." Mor bir çiçeği gösterdi. "Bu şifa anlamına gelir." Yeşili gösterdi. "Bu size huzur verecek." Kırmızı olanı işaret edecekken anlık bir duraksama yaşadı. Küçük gözleri kısılırken dudaklarını ısırdı. "Bu..." diyeceken sözünü yarıda kesip devamını getirdim. "Aşk mı?"

Belisa cümlelemlerle birlikte boynunu büktü ve ıslak ellerine aldırış etmeden eteğini sıktı. "Evet, tanrıçam," dediğinde derin bir nefes aldım ve "Çıkabilirsin," dedim. Tabii ki herkes gibi o da Aytun'a ne olduğunu biliyordu. İlk günler geçirdiğim ağlama krizlerine sıkça şahit olmuştu ancak hiçbir zaman yorum yapmamıştı.

"İsterseniz yıkanmanıza yardımcı olayım," dedi cevabını bildiği bir soruyu dile getirerek.

"Gerek yok, kendim yapabilirim." İtiraz istemediğimi anlayarak çıktığında hızlıca üzerimdekilerden kurtuldum. Rahatlamak adına küvetin içine girdim ve başımı soğuk mermerle yasladım. Yorgun gözlerim suda yüzen kırmızı çiçeklere odaklandı. Bu hamlem, zaten aklımdan hiç çıkmayan adamı yeniden canlandırdı.

Bazen sadece birkaç saniyeliğine hiçbir şeyi yaşamamış olmayı diliyordum ya da hafızamı kaybetmeyi... Onu kaybettiğimi kabullenmektenense hiç kazanmadan, varlığından habersizce yaşamaya devam etmek istiyordum. Sonrasında kalbim öyle bir sıkıştıyordu ki düşüncelerimden utanıyordum.

Yaşadığım tek bir andan bile pişman değildim ancak her şeyin farklı gelişmesini çok isterdim.

Alt kattan gelen sesleri duyduğumda küvetten çıktım ve üzerimi değiştirdim. Kısa, mürdüm renginde askılı bir elbiseyi hızlıca giydim ve ıslak saçlarımı kurutmadan odadan çıktım. Ra'nın geldiğini bildiğim

için acele etmeden merdivenleri indim. Evin dış kapısı açıktı ve dışarıda bir sürü muhafız vardı. Bunların Ra'nın özel muhafızları olduğunu biliyordum. Onun muhafızları Neftis'inin aksine tamamen safkan soylu ve büyücü olan ailelerden geliyordu. Büyüyle var edilmemişlerdi.

Erkeklerin dış görünüşleri bizim evin önünde bekleyenler gibiydi. Fakat kadınlar daha farklıydı. Onların üzerinde kahverengi, kısa, keten elbiseler vardı. Her iki ellerinde de uzun mızraklar tutuyorlardı. Boş bakışları doğruca evin içinde bir noktaya, Ra'ya sabitlenmişti. Her zaman olduğu gibi gözlerini bir an bile kırpmadan onu izleyeceklerdi.

Muhafızları incelemeyi yarıda kestim ve oyalanmamak adına salondan içeri girdim. Ra tam karşımdaki koltukta oturmuş, meyve yiyordu. Üzerinde beyaz, uzun bir giysi vardı. Hem boynunda hem de belinde oldukça süslü olan bir kemer ve birçok farklı kolye vardı.

Geldiğimi görünce elindeki üzümden bir parça ağzına attı ve "Nasılsın, Aylız?" diye sordu.

Ellerimi birleştirdim ve dizlerimi kırarak önünde eğildim. "İyiyim, Yüce Ra."

Ayağa kalktı ve doğruca gözlerime baktı. "Neler yaptın bu hafta? Hem Neftis'in yanında hem de gökyüzünde işlerim olduğu için yanına uğrayamadım."

"Büyü yapıp yapamadığımı soruyorsanız, hayır. Size yeni haberler veremeyeceğim ne yazık ki."

Söylediklerimle kırıksık yüzüne memnuniyetsizlik yerleşti. Bir tanrıçaya dönüştürdüğü kızın büyüsünü kaybetmesi canını çok sıkıyordu anlaşılan. Yine de sabırla, neşeli görünmeye çalışarak, "İstersen biraz büyü yeteneklerin üzerinde çalışalım. Ne dersin?" dediğinde bunun sorudan ziyade emir olduğunu fark ettim.

Başımı sallayarak onu onayladığımda Ra, parmağını şıklattı ve aniden önümüzde bir masa belirdi. Masanın üzerinde belirli aralıklarla dizilen bir düzine cam şişe vardı. Bunu daha önce de yapmayı denemiştik fakat büyü yapamadığım için sonuç alamamıştık. Ra geri çekilerek masanın önünü açtı ve dikkatle yüzüme baktı.

Derin bir nefes alarak elimi kaldırdım ve şişelerden birinin patladığını hayal ettim. Camın etrafa saçıldığını, yere düştüğünü düşündüm ama gözlerimde hiçbir yanma belirtisinin olmadığını fark edince tuttuğum nefesi bıraktım. Elim bacaklarıma hizasına düşerken Ra, "Tekrar dene," diye emretti.

Emrine karşı çıkmadan dediğini yaptım. Bir kez daha hayal ettiğimde sonucun değişmediğini görerek dudağımı ısırdım. "Yapamıyorum," diye sızlandığımda Ra sertçe soluklandı. "Yapmıyorsun."

Ona döndüm ve başımı salladım. "Yapmak istiyorum ama olmuyor. Beceremiyorum. Acaba siz bir şey yapamaz mısınız? Ne bileyim, en büyük tanrısınız sonuçta. Nereye kaybolduğunu bilmediğim büyü güçlerime kavuşmamı sağlarsınız belki." Aslında bunu onu sinirlendirmek için değil, gerçekten yardım istediğim için söylemiştim. Ama Ra tam tersi bir şekilde algıladı ve yüzü öfkeyle kaplandı.

"Gücün bir yere kaybolmadı, tanrıça," dediğinde söyledikleri benim ağzımda ekşi bir tat bıraktı. "Büyülerin hâlâ seninle ama onları kendin saklıyorsun. Herkesin senden beklentisi var. Seni bu evde saklanman için tanrıça yapmadım ben. Mısır'ı, Neftis'in elinden alman için dönüşmene izin verdim."

Kaşlarımı çattım ve artık susamamanın verdiği kızgınlıkla patladım. "Bu evde saklanmamı istemiyorsanız bana gerçek bir şeyler verin. Neftis'in yanındasınız ama bana onunla alakalı hiçbir şey söylemiyorsunuz. Bir tanrıça olup olmadığımı öğrendi mi, onu bile bilmiyorum. Osiris'in ruhunu Aytun'a verdiğini herkese açıkladı ama sonrasında neler oldu, haberim yok. Her şeyi benden saklayarak onu yenmemi bekleyemezsiniz. İntikam almama yardım edeceğinizi söylediniz ama hiçbir şey yapmıyorsunuz." Şu an tanrıların tanrısı Ra'yı sorguladığımın, ona kafa tuttuğumun farkındaydım ama kendimi engelleyemiyordum. Aylardır susmam, ondan bir şeyler bekleyerek sessiz kalmam buraya kadardı.

"Sen ne yapıyorsun peki? Bu evde yan gelip yatarak yas tutmaktan başka ne yaptığını söyler misin bana?"

Dudaklarım aralandı ama bir şey söyleyemeden yeniden kapandılar.

Bir şey söylemediğimi gören Ra, küçümseyerek gözlerini kıstı. "İntikam alacağım diye tutturan sensin ama şu dört aydır katettiğin yol ne? Üzülmeni anlıyorum ama o gün balkonda Neftis'ten intikam almak isteyen kız nerede? Sanki o kız yerini zavallı birine bırakmış gibi. Basit bir camı bile kıramazken ülkenin kraliçesini, en kuvvetli tanrıçalarından birini nasıl yenmeyi düşünüyorsun?"

Ra'ya öyle bir öfkeyle baktım ki yüz ifadesinde saniyelik bir değişim oldu ama hızla gizledi. Sertçe gözlerime bakmaya devam ederken hızla arkamı döndüm ve dış kapıya yürüdüm. O anda seslerimizi işitip mutfaktan çıkan Sedef abla şaşkınca bir bana bir de Ra'ya bakarken kapıyı açtı, dışarı çıktım. Kapıdaki askerlerden bazıları peşimden gelmek için hareketlendiklerinde, "Burada kalın," diyerek durdurdum.

Askerler tereddütle birbirlerine baktıklarında, "Dediğimi yapın," dedim. Kızgın çıkışımla ellerindeki hançerleri duvara dayadılar ve önümde eğildiler. Peşimden gelmeyeceklerine emin olduğumda yeniden hareket ettim. Sık ağaçlarla çevrili ormana doğru ilerledim.

Bir amacım vardı. Öfkem ve hayal kırıklığım sonucunda Neftis'e duyduğum derin nefret duygusuyla bir amaç edinmiştim. Ra bir noktada haklıydı. İntikam alacağım diye tutturuyordum ama bu uğurda çabalamıyordum. Sadece istemekle başarı olmuyordu. Kazanmak için gayret etmek gerekiyordu. Ve bende o çaba yoktu.

Üzgündüm. Öylesine üzgündüm ki kendime, büyülerime ulaşamıyordum. Hüznüm, nefretimin önüne geçerek beni mahvediyordu.

Başiboş bir hâlde ormanın içinde bir o yana bir bu yana savrulurken aniden duyduğum seslerle yerime çakıldım. Yaprak hışırtısına karışan adım sesleri yakından geliyordu. Etrafımda tam bir tur attım ve kalbimin korkuyla sıkışmasını görmezden geldim. Neredeydim? Uzun zamandır birçok noktasını arşınladığım bu ormanı ezberlemiştim ama fark etmeden çok derine gitmiş olmalıydım. Seslerin nereden geldiğini anlamak için dönüp durduğumdan, hangi yönden geldiğimi de karıştırmıştım. Buraya kadar öylesine dalgın gelmişim ki yollara dikkat etmemiştim.

Kalbim kulağımda atıyordu. Gözlerim dört bir yanıma tararken aniden karşımdan bana yaklaşan adamları gördüm. Sayabildiğim kadarıyla sekiz kişilerdi. Başlarında cüppeleri vardı. Vücutlarının üstü çıplaktı ve garip şekilli dövmeleri vardı. Bunlar... Bunlar Neftis'in muhafızlarıydı.

Panik, bir okyanusun dalgalarından fırlayarak bedenime hücum etti. *Ne yapacağım, ne yapmalıyım* soruları ardı ardına etrafımda patlarken muhafızlardan birinin bakışları eliyle koymuş gibi beni buldu. Gözleri kısıldı, kaşları çatıldı. Aniden sağ elinde tuttuğu mızrağı direkt olarak bana doğrulttu ve yanındakilere bir şeyler söyledi. Birkaç saniye geçmeden diğerlerinin gözleri de beni buldu ve aniden bana doğru koşmaya başladılar.

Korku, bacaklarımdan yukarı yılan misali tırmanarak önce bedenimi, ardından da zihnimi sıkıca sardı ve beynime *koş* emrini verdi. Onların tam ters istikametine döndüm ve nereye gittiğimi bilmeden koşmaya başladım. Muhafızlar da anında peşime düştü.

Yüzüme tokat gibi çarpan uzun, sarı saçlarımı elimle geriye itekledim. Bundan başka gayem yokmuş gibi peşimdeki adamlardan kaçarken bir yandan da etrafa bakınıyor, tanıdık bir yer görme umuduyla aranıyordum. Yüksek ağaçların bir örümcek ağı gibi ördüğü yollardan geçerken aniden zihnimde bir ses yankılandı.

"Soldaki yola gir. Evden çok uzaktasın."

Hızla aldığım nefeslerim dehşetle kaplandı ve duyduğum tanıdık sesle bir anlığına duraksadım. Ancak hemen kendimi topladım ve söylediği gibi soldaki yola saptım. "İsis?" dediğimde yorgun bir "Benim," yanıtını aldım.

İsis, o gün Amenta'da konuşma yaptığımızdan beri benimle iletişime geçmemiştir. Neden bana ulaşmadığını bilmiyordum. Büyü gücüm olmadığı için Amenta'ya gidip konuşamamıştım. Aylardır benimle hiç konuşmayan tanrıçanın şimdi sesini duyurması şaşırtıcıydı.

"Neredeydin?"

"Ayliz, inan bana seninle sohbet etmek isterdim ama bunu yapamam. Sen Amenta'da değilken zihnine sızmakta zorlanıyorum. Ben bir azap ruhuyum ve buraya sıkıştım. Senin dünyana, yaşayanların evine ulaşmam çok zor. Bana ihtiyacın olduğunu hissettiğim için gücümü zorlayarak geldim."

"Ne yapacağım? Neftis buldu beni."

"Ra daha gitmedi. Acele et, daha hızlı koş ve eve ulaş."

"Yapamıyorum. Çok hızlılar, ya beni yakalarlarsa?"

"O hâlde büyü yaparak durdur onları."

"Büyü yapamıyorum."

"Ayliz, kurtulmak için yapmak zorundasın. Onları durdurmanın tek yolu bu ya da daha hızlı hareket etmelisin."

Koşmayı bıraktım ve muhafızlarla aramdaki mesafeyi tarttım. Yanı başında olduğum ağacın yaşlı gövdesine uzandım ve her iki elimi de koyarak devrildiğini düşündüm. Tenim karıncalanmaya başladığında bir an için büyü yapabildiğimi düşündüm ancak ağaçta bir hareketlenme olmadı. Dudağımdan fırlayan kısık sesli küfrü önleyemezken, mesafeyi kısaltan adamlara son kez baktım ve yeniden arkamı döndüm. Bacaklarım bu defa daha hızlı hareket ederken batmak üzere olan güneşin kızıllığı üzerime düşüyordu.

Aylardır kraliçeden saklanmış, kaçmıştım ama demek ki buraya kaddı. Bu defa kaçışım yoktu, kurtuluşum hiç yoktu.

"Acele et, Ayliz," diyen İsis'i gücümün son demleriyle dinledim. Fakat bu çok uzun sürmemiştir çünkü gördüğüm şeyler son derece beklenmedikti.

Aniden ayağımın altından yükselen sarmaşık yapraklarına bakakaldım. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, toprağı delerek dışarı çıkan kalın sarmaşıklar belli bir noktaya kadar yükseldi ve önümde duvar

oluşturdu. Ardından bana değmeden yanımdan geçerek arkama doğru ilerlemeye başladı. Kavrıyamadığım bu garip olay karşısında hızımı kestim ve duraksayarak sarmaşıkları izledim. Havada yükselen sarmaşıklara her geçen saniye topraktan yeni çıkanlar eşlik ediyordu. Hızlıca peşimden gelen muhafızlara doğru istemsizce yaklaşırken onlar da ne olduğunu anlayamamışlardı. İçlerinden kısa ve diğerlerine göre daha cılız olanı, "Muhafızlar, kesin şu yaprakları. Siz de kızı durdurun. Büyü yapmasını engelleyin," dedi. Ardından yanındaki adamlara sesini yükselterek bağırdı. "Dediğimi yapın!"

Elinde kılıç tutan üç adam verilen emirleri yerine getirmek için öne çıktılar ve onlara yakın olan sarmaşıklara ardı ardına darbe indirmeye başladılar. Fakat bu çabaları faydasızdı. Çünkü kestikleri yer saniyesinde uzuyordu. Her biri şaşkınlıkla etraflarını bir çember gibi saran sarmaşık yığınının bakıyorlardı. Topraktan çıkan her yeni dal, diğerlerinin arasına karışarak sağlamlaşıyor ve git gide uzuyordu.

Az önce konuşan adam bu sefer, "Çabuk büyücüyü yakalayın. Büyüyü durdurun," dedi.

Ama büyüyü ben yapmıyordum ki...

Ben de bu durum karşısında en az muhafızlar kadar şaşkındım.

Aniden ayağımın altından çıkan bir sarmaşık dengemi sarsarak beni yere düşürdüğünde bu ani hamle karşısında dudağımın mührünü çözecek yüksek sesli bir çığlık attım. Avuç içlerim toprak yüzeye bastığında adamlara bakmaya devam ettim.

Sarmaşık yığını her geçen saniye yükseliyordu. Vücutlarının yarısını görebiliyordum. Kılıçlar ve hançerlerle çevrelerine örülen duvardan kurtulmaya çalışıyorlardı. Ancak sarmaşıklar hiçbir darbeye yıkılmadığı için çabaları nafileydi.

Ayağa kalkıp buradan kaçmam gerektiğini biliyordum ancak hareket edemeyecek kadar afallamıştım. Dehşete düşmüştüm. Az önce olanlar neydi, bilmiyordum ama bir dakikaya yakın süre sarmaşıkların arasındaki adamların bağıışlarını dinledim. Hissettiğim dehşet yok olmadı ama etkisini azaltmaya başladığında temkinli gözlerimi etrafta gezdirdim. Hiç kimse yoktu. Orman öylesine ıssızdı ki tek duyulan ses, adamların boğuk bağıışlarıydı.

Muhafızların her an duvarı yıkıp dışarı çıkma ihtimallerinden korkarak elimden destek aldım ve ayağa kalktım. Dizlerime yapışan toprakları gelişigüzel silkeledikten sonra arkamı döndüm ve bir kez daha koşmaya başladım. Yönümü bilmediğim için son birkaç dakikadır sesi

çıkmayan İsis'e seslendim. Ancak bir yanıt gelmedi. Belki de bana ulaşmaya çalışırken yorgun düşmüştü.

Yalpalayarak attığım adımlarla ara sıra arkama döndüm ve birinin gelip gelmediğini kontrol ettim. Duvarı aşamadıklarını gördüğümde yeniden önüme döndüm fakat bu sırada gözlerinin beyazı bile tamamen siyaha dönmüş bir çift gözle karşı karşıya geldim. Korkuyla geri çekildim ve gri pelerinli adama bakakaldım.

Kapkara gözlerine baktığım adamın siması tanıdık geliyordu. Bu yüzden onu daha dikkatli inceledim. Siyah saçları kısaydı. Mermer beyazı tenindeki siyah damarlar bir görünüp bir kayboluyordu. Ellerini gövdesinin iki yanında kaldırmıştı ve oldukça görkemli görünüyordu. O an onun bir Sanglum olduğunu anlarken kim olduğunu da hatırladım. Kral Samuel'i öldüren kişiydi. Adının Dimitri olduğunu hayal meyal anımsıyordum. Kralı öldürmeden önce Seth ile ilgili bir şeyler söylemişti. Onun yardımcısıydı ve asıl korkutucu olan beni nasıl bulduğuydu.

Kalbim korkuyla çarparken kuruyan dudaklarımı ısırdım. İlk birkaç saniye öylece bekledim ve etrafıma bakındım. O gün kaçtığım bu adamdan yine kaçabilecek miydim acaba?

Dimitri kollarını indirdi ve göz bebekleri siyahlığını yitirdi. Artık karşımda bir çift zehir yeşili göz vardı ancak siyah damarlar hâlâ oradaydı. Dudaklarına keyifli bir gülümseme yerleştiğinde ellerini kavuşturdu ve eğildi. Gözlerini benden ayırmazken "Tanrıçam," dedi. Sırtını doğrulturken, "Sizi ikinci kez kurtarma şerefine layık olmak ne kadar gurur verici."

Kaşlarım çatıldı ve o an sarmaşıkların arkasında onun olduğunu anladım. Geriye doğru birkaç adım attığımda gülüşü şiddetlendi. Temkinli bakışlarla onu süzerken "Ne işin var burada? Beni nasıl buldun, ayrıca tanrıça olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum. Sorularım ardı ardına dizilirken Dimitri eldivenli ellerini birleştirdi.

"Sizi ben bulmadım. Yüce Ra kralımı buraya davet etti. Onlar sizin tanrıça oluşunuz hakkında konuşurken ben de ormanda ufak bir gezintiye çıkmıştım ve sizi gördüm. Neden büyü yapmadığınızı bilmiyorum ama yardıma ihtiyacınız olduğunu düşünerek onları durdurdum," dedi arkama bakarak. "Az daha yakalanacaktınız."

Yutkunarak söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Aslında anlamıştım ancak duyduklarım gerçek olamayacak kadar mantıksızdı. "Ne demek Yüce Ra buraya davet etti? Seth burada ve onu Ra mı çağırdı?"

"Yüce Ra çağırıdı," diyerek beni düzelttiğinde duraksadım. Tek kaşımı kaldırdığımda, "O tanrıların tanrısı. O yüzden ondan bahsederken *yüce* sıfatını kullanmayı ihmal etmeyiz," dedi.

Beni ikaz etmesine takılmadım çünkü şu an üstünde durmam gereken daha önemli bir nokta vardı. Ra neden Seth'i çağırmıştı, bilmiyordum ve öğrenmek için can atıyordum. Eve nereden gideceğimi bulmak için etrafıma bakındığımda Dimitri bu hareketimin sebebinin çözülmüştü.

"İsterseniz size eve kadar eşlik edeyim. Yolunuzu kaybetmiş gibisiniz."

Aslında ona cevap vermeden geçip gidecektim ama beklentiyle yüzüme bakmasıyla kendimi tutamadım. "Kusura bakma ama sana güvenmiyorum, söylediklerine de inanmıyorum. Sonuçta sen Kral Samuel'i öldürdün," dediğimde duraksadı ama çok geçmeden toparlandı.

"Onu öldürdüm çünkü sizin düşmanınızdı. Ben gelmeseydim sizi o gün orada öldürecekti. Ayrıca bu yaptığım veliahdının işine yaradı. Sayemde tahta daha erken çıktı."

Arsızca katilliğine uydurduğu kılıfı hayretler içinde dinledim. Şaşkınlıkla, "Ne yani, şimdi de bana iyilik yaptığını mı söylüyorsun?" diye sorduğumda bir cevap vermek için dudaklarını araladı ama tam o anda ağaçların arasında parlak beyaz bir ışık belirdi. Ve ışığın içinden çıkan Ra ile Seth karşıma dikildi.

Dimitri'nin söyledikleri gerçekten de doğrudu. Seth'i buraya Ra çağırmıştı. Bakışlarım atmaca gibi çölün kralını taradı. Seth onu en son gördüğüm gibi, üniforma misali üzerinden çıkarmadığı asker kıyafetlerinin içindeydi. Kahverengi, deri elbisesi dizinde bitiyordu. Ayaklarında yine aynı renk deri sandaletleri vardı. Omzundan geriye attığı pelerini ise beyazdı.

Gözlerimi ondan çektiğimde hâlâ nefes nefeseydim. Sarmaşıktan duvarı izleyen Ra'ya, "Tüm bunlar ne demek oluyor, Seth'in burada ne işi var?" diye sorduğumda bakışları kısıldı. Bana bir kez bile bakmadan Seth'e döndü. "Haklıydın. Neftis kızı buldu," derken ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Seth imayla tek kaşını kaldırdı. Tavırlarında haklı çıkmanın verdiği rahatlık vardı. "Bunca zaman bulamaması bile bir mucize. Çember gittikçe daralıyor. Şu an muhafızlar çoktan Neftis'e haber vermiş bile olabilir," derken arkama baktı.

Ra duygusuzca Dimitri'ye döndü. "Muhafızlar seni gördü mü?" diye sorduğunda başını yere eğdi.

“Hayır, efendim. Büyüyü de tanrıçamızın yaptığını düşündüler,” diye açıkladığında Ra keyifle omuzlarını gerdi. Kendi kendine, “Güzel. Neftis sizden haberdar değil demektir bu,” dedi.

Neler döndüğünü biraz olsun kavramak için “Anlamıyorum. Biraz açık konuşur musunuz?” dedim. Bu sayede yanlarındaki varlığımı unutan iki tanrının dikkatini çekebilmişim.

Ra uzun süredir her şeyi öğrenmek için sorduğum sorulardan bunalmış gibi soluklandı. Kendince haklıydı çünkü her dakika soru soruyordum ama unutulmamalıydı ki içinde bulunduğumuz dünyaya yabancıydım. Onlar gibi en başından beri burada değildim. Büyücülerin ve Mısır’ın dünyasına alıştım derken şimdi bir de tanrıların dünyası çıkmıştı. Olayların tam ortasına yerleştirilmişim ama kimse dönüp bana açıklama yapmadığı için sorarak öğrenmek zorunda kalıyordum. Bu tavrım zaman zaman insanları bunaltabilirdi ama o kısmıyla ilgilenmiyordum.

“Muhafızların yaratıcısı onların gözüne de sahiptir. Onlar ne gördüyse Neftis de gördü. Seth’i veya yardımcısını görmemesi iyi oldu. Böylece senin bundan sonra nerede olduğunu anlayamaz.”

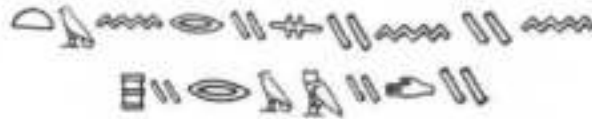
“Nasıl yani? Nereye gideceğiz?” diye sordum sorumun ardından başıma neler geleceğini bilemeyerek. Bilsem asla sormadan buradan sıvışmanın bir yolunu bulurdum.

“Bundan sonra Seth’in yanında kalacaksın. O, gerçek bir tanrıça olmana yardımcı olacak ve büyü güçlerini sana yeniden kazandıracak.”

Çöl Tanrısının Piramidi

2

1925

Hayatım, sahibini bilmediğim uzun, kemikli ellerin parmaklarının ucunda şekillendiriliyordu. Sivri tırnaklarının arasına kıştırdıkları yaşanacaklara karar verirken öyle acımasız davranıyorlardı ki bazen isyan edesim geliyordu. Hayatıma yön veren, bu olayları yaşatan her kimse karşısına geçip *yeter artık* diye haykırmak istiyordum.

Bu badireyi atlatayım, her şey iyi olacak dedikçe her seferinde karşımıza daha kötüsünü çıkaranlara sitemliydim. Ömrümüz bizim asla gerçekleşmesini istemeyeceğimiz binlerce kötülükle doluydu. Herkes iyiliklerle karşılaş diye nasihat ederdi ama sırtımızı döndüğümüz an bize kötülük yapmak için sıraya girerlerdi.

Beynim irkilip kendime gelmemi sağladığında nerede olduğumu hatırlamak için etrafıma göz attım. Biraz arkamdaki sarmaşık duvarının içindeki muhafızlar, Ra, Seth ve Dimitri. Kimin dost, kimin düşman olduğunu anlayamadığım bu dört taraf arasında kapana kısılmış gibi hissediyordum. Sanki onlar tepemde gezinen yırtıcı birer hayvan, bense ayaklarının dibinde ölümünü bekleyen bir avdım.

Arkamdakiler Neftis'in hizmetkârlarıydı, yani düşmanlardı.

Seth, Neftis'in lanetinin baş mimarlarındandı. Düşmanımdı.

Dimitri, ikinci kez hayatımı kurtaran kişiydi ama Seth'in adamıydı, yani düşmanımdı.

Ra... Dostum gibi görünen fakat az önce söyledikleriyle hakkındaki iyi düşüncelerimi sorgulatan baştanrıydı.

Ne yapmaya çalıştığını asla anlayamadığım adam karşımda gayet rahat bir duruş sergiliyordu. Elinde destek aldığı koç başlı uzun bir mızrak vardı. Şaşkınca bir ona bir de Seth'e bakarken duyduklarımı algılayamıyordum. Belki de onca şeyden sonra bu yetimi de kaybetmiştim.

"Anlayamadım," dedim hissettiğim şaşkınlığı aynayla sesime çanak tutarken. Bakışlarım tıpkı benim gibi bu durumu beklemediğini belli eden Seth'in üzerinde gezindi. Mavi gözlerini kısarak karşısındaki tanrıyı izlerken Ra ona döndü ve aralarında sanki sessiz bir konuşma geçti. Bir şey konuştuklarına emindim ancak ben duyamıyordum. *Belki de bu tanrılara özgü bir yetenektir* diye düşünürken son anda benim de onlardan biri olduğumu hatırladım. İç sesim *onlarla kendini bir tutma* dedi. Evet, haklıydı. Bir yanda Yaratılış Tanrısı, diğer yanda da asırlardır hayatta olan bir tanrı varken dört aydır büyü bile yapamayan ben kimdim ki?

Artık Ra ona her ne söylediyse Seth başını sallayarak onayladı ve bir adım geri çekildi. Beni süzerken, "Neftis seni buldu. Aslında bunca zaman bulamaması bir mucizeydi. Artık tedbirli olmalı ve dört aydır süregelen suskunluğumuzu bozmalıyız. Seth'in yanında güvende olacaksın. Neftis orada sana zarar veremez," dedi.

Öfkeyle ve biraz da sitemle sert bir nefes soludum. "Neftis'ten saklanmaktan, bir yerde beni bulacağı anı beklemekten çok sıkıldım. Artık kaçmak istemiyorum," dedim ona kafa tutarken. Aslında diklenmek gibi bir amacım yoktu ama Seth'in sarayına gitmemek için her şeyi yapabiliyordum.

Ra başını omzuna doğru yatırdı. "Cesaretle aptallık arasında ince bir çizgi vardır, Ayliz ve üzgünüm, şu an aptallık sınırında geziniyorsunuz. Neftis'in karşısına şu an çıkmanla dört ay önce çıkman arasında hiçbir fark yok," dedi. Daha sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Pardon var. En azından dört ay önce atalarından sana miras kalan büyü güçlerini kullanabiliyordun. Peki ya şu an? Neftis'in karşısına çıkıp nasıl hayatta kalmayı düşünüyorsun?"

Kızgınlıkla sarf ettiği cümleler susmama sebebiyet verdiğinde Seth'in dikkatli bakışlarını yakaladım. Bana içimi okumak ister gibi bakıyordu. Anlatılanları dinliyor, konuşmalardan bilgi edinmeye çalışıyordu. Ama en önemlisi düşüncelerimi çözmek ister gibiydi.

"Bir tanrıça oldun ama öyle davranmıyorsun. Seth sana yardım edecek. Bir tanrıça nasıl olmalı sana öğretecek, seni eğitecek. Eğitilmeden bir hiçsin. Her tanrı ve tanrıça görevlendirilmeden evvel kısa bir eğitim aldı ama bu yaratıldıkları an başladı. Onların yaratılış amacı belliydi,

bunu bilerek gözlerini açtılar. Sen ise bir insandan dönüştün. Bu yüzden herkesten daha çok çalışmalısın. Eğer Aytun Karavera için bir şey yapmak istiyorsan buradan başla,” derken ses tonu sertti. Seth’e döndü. “Ona gerçek bir tanrıça nasıl olur, öğret.”

“Beni eğitmesini istediğiniz kişi bir zamanlar Neftis’in dostuydu. Olayları benden daha iyi bildiğinize eminim ama Ay Düğümü lanetini oluşturarak İsis ile Osiris’in azap ruhu olmasına yardım etti. O kadının yardakçısından nasıl beni eğitmesini istersiniz?” diye hiddetlendim.

Eğitilmemi istiyor olabilirdi. Buna karşı çıkmazdım ama Seth tarafından eğitilmek... İşte, orada büyük bir sorun vardı.

Tüm bunlar olmadan, yani ben bir tanrıça olmadan önce Seth’in çöldeki tapınağına gitmiştim. Bana o gün ittifak olmayı teklif etmişti. Ona yardımcı olursam Ra tarafından affedileceğini ima etmişti. Şimdi de Ra’nın gözüne girmek için mi beni kullanıyordu?

“Sakin ol, sesinin ayarına da dikkat et. Seth bir hata yaptı ve şimdi de hatasını düzeltmeye çalışıyor.”

Ve sanırım gözüne girmeyi başarmıştı da...

“Asırlar önce...” diye söze başladı Seth. Yüzünde pişman ve utanan bir ifade vardı. Ama ben neden bu ifadesinin sahte olduğunu düşünüyordum? “Bir hata yaptım. Daha çok gençtim ve Osiris öylesine kibirliydi ki... Benim değil de onun kral olması zoruma gitti. Onu kıskanma gafletine düştüm. Hırsım ve öfkem kardeşime olan sevgimin önüne geçti. Neftis o teklifle bana geldiğinde iyi olan hiçbir şey yoktu hayatımda. Dışlanmıştım ve acısını çıkarmak istedim. Şimdiyse telafi etmek istiyorum.”

Kendini acındırmaya çalışması sabrımın son damlalarını tüketti. Bu yüzden öfkemden nasibini almasını sağlamak için, “Beni sen mi koruyacaksın? En son hatırladığım kadarıyla Neftis seni öldürmesi için tapınağına bir yılan göndermişti,” dedim.

Seth ellerini iki yana açtı. “Karşımda olduğuma göre hâlâ hayattayım, değil mi tanrıça?”

Ciddi bir sesle, “Nefes alıyor olman Neftis’in gözünde ölü olduğun gerçeğini değiştirmiyor,” dedim.

“Sen de onun gözünde ölüsün. Bu, yani ikimizin ittifakı, onun beklediği bir şey. Senin tanrıça olduğundan haberi yok. Ve...” deyip arkada bağırıp duran muhafızları işaret etti. “Büyü yapamadığın için de anlamadı. Günü geldiğinde onu şaşırtarak yeneceksin.”

“Bana yardım etmenin sebebi vicdanını rahatlatmak mı?”

Ra, Seth'i sorularıyla sıkıştırmamdan bunalmış gibi araya girdi: "Seth ile bir anlaşma yaptık. Sen sadece seni ilgilendiren kısmına odaklan. Bir ay içinde seni gerçek bir tanrıça olarak görmek istiyorum."

Üstelemek, bu kararına karşı çıktığımı belirtmek istedim ama o Ra'ydı... Tanrıların tanrısının karşısında boynum kıldan inceydi ve bu kesinlikle mecazi anlamda değildi.

Seth düşüncelerimi bölmek istercesine bir soru yöneltti. "Kız ne tanrıçası?" dediğinde ben de merakla Ra'ya baktım.

Her tanrının kim olduğu doğduğu andan itibaren belliydi ancak Ra henüz benim kim olduğumu söylememişti. Birkaç kez öğrenmek için sorsam da beni geçiştirmişti. Belki de bana uygun bir sıfat bulamamıştı.

"Bunu zamanı geldiğinde öğreneceksiniz," diyerek ertelediğinde hayal kırıklığıyla iç çektim. Belki de ne tanrıçası olduğumu öğrenirsem kabullenmem kolaylaşır.

Benim suskun kabullenişimin aksine Seth devam etti. Tek kaşını kaldırdı, "Ona göre eğitimini verebilirdim," deyip öğrenmek için üsteledi. Ancak Ra itiraz kabul etmeyen bir tınıyla, "Sen sadece temel şeyleri öğret, gerisini bana bırak. Şimdi git. Şu muhafızları öldürmeliyiz. Aylız yarın yanına gelecek," diye emir verdi.

Seth ve bir süredir sesi çıkmayan Dimitri bizden biraz uzağa gittiler. Seth, elini havaya kaldırdı ve havada birkaç tur daire çizdi. Etraftaki hava akımı gözle görülür bir şekilde değişti. Bir kara delik gibi havayı yardı ve geçit oluşturdu. Seth doğruca içeri girdiğinde Dimitri de peşinden gitti.

Onların kayboluşuyla ormanın başka yönünden gelen sesleri duyarak oraya döndüm. Fark ettiğim ilk şey Sedef ablanın ve Simge'nin endişeli çehresiydi. Arkalarında Ra'nın küçük ordusu vardı. Sedef abla tedirgince yanıma geldi ve beni süzdü. Yüzümü avuçlayıp hasar tespiti yapmak istercesine kontrol ettiğinde Simge, "İyi misin?" diye sordu. Benim için korkmuşlardı.

Az önceki panik dolu anlar aklıma geldiğinde başımı salladım ve "İyiyim," dedim. Şu an gerçekten iyiydim. Artık yalnız olmadığım için korkumdan sıyrılmıştım.

Ra onlara hitaben, "Şu muhafızları öldürdükten sonra konuşmamız gereken şeyler var. Simge, Neftis benim size yardım ettiğimi anlamamalı. Muhafızlarım şekil değiştirip onları öldürürken büyü yapıyor gibi görünebilir misin? Onları sen yönetiyormuşsun gibi davran," dedi. Eğer biri sahte büyü yapıyorsa o neden ben olmuyordum ki? Neftis,

Simge'nin yanımda olduğunu tahmin ediyordu ama yine de açık açık belli mi edecektik? Çok geçmeden kafama dank eden gerçeklikle düşüncelerimden vazgeçtim. Ben istesem de yapamazdım çünkü büyü yapamadığımı için gözlerimde parlaklık olmuyordu. Neftis ters giden bir şeyler olduğunu kesin anlardı. Hatta yeterince şanssızsam büyü yapamadığımı bile fark ederdi ve işte o an sonum gelirdi. Ne olursa olsun kendimi düşmanımın karşısında güçsüz gösteremezdim. Bu yüzden Simge'nin yapmasına ses çıkarmadım.

Simge aldığı emre karşılık başını salladı ve yutkundu. Tedirgince Dimitri'nin oluşturduğu sarmaşıklara kaçamak bir bakış attı.

Ra, bize arkasını döndü ve muhafızlarına baktı. Ellerini iki yana kaldırıp onlara doğrulttu. "*Estropa*," dediğinde her bir asker aniden şahine dönüştü. Eskiden olsa bu yaptığıyla allak bullak olurdum ama artık şaşırmıyordum. Sonuçta Ra benden bir tanrıça yaratmışken birkaç insanı da şahine dönüştürebilirdi. Şahine evrilen bir düzine asker havalandığında Ra, Sedef ablaya döndü. "Biz evde bekleyelim. Onlar işlerini halledip yanımıza gelsinler."

Sedef ablanın burada olduğundan Neftis'in haberdar olmasını istemediği için onu da yanında götürdüğünde Simge bana döndü. "Geride dur ve ters bir şey olursa kaç," dedi ve daha sonra sarmaşığın tepesinde gezinen şahinlere kolaylık sağlaması için büyüyle sarmaşıkları kaldırdı.

Dallar, içinde kapana kısılan muhafızları göz önüne sermeye başladığında şahinler de içeri girdi. Her biri muhafızların yüzüne odaklandığında yapacakları şeyi başta anlamadım. Ta ki içlerinden birinin ağzındaki gözü görene kadar...

Donup kaldım ve bunun ne anlama geldiğini geç de olsa anladım.

Neftis'in görüşünü kesmek için gözlerini oyuyorlardı.

Muhafızların genzinden yükselen acı dolu feryatlara kulak tıkamak istiyordum ancak bir sonraki adımlarının ne olduğunu merak ettiğim için hiçbir şey yapmıyordum. Tüm muhafızların gözleri oyulduğunda şahinler yere kondu ve eski bedenlerine kavuştular. Ellerindeki hançerlerle onları öldürmeye başladıklarında Simge de işini bitirerek yanıma geldi.

Allak bullak olan yüzüme bakarken çehresine, gördüklerinden memnun olmayan bir ifade yerleşti. "Bembeyaz olmuşsun," dedikten sonra koluma girdi ve daha fazlasına şahit olmamı engellemek için beni ters çevirdi. Kendisiyle birlikte beni de eve doğru yürütmeye başladığında ona ayak uydurdum. Tepki verecek mecalim yoktu.

Yavaş adımlarla eve ulaştığımızda doğruca salona yöneldik. Bitap düşen bedenimi en yakın koltuğa bıraktığımda Belisa hızla yanıma geldi. Bacaklarımın önüne oturduktan sonra elime cam şişedeki beyaz renkli bir sıvıyı tutuşturdu. "Bunu için, tanrıçam. Güçlenmenizi, kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacak," dediğinde ikiletmeden şişeyi aldım. Tıpasını açıp sıvıyı tek yudumda içtim ve yeniden eline verdim. Belisa ayağa kalkıp yanımdan gitmek için hareketlenmişti ki Ra, "Kal burada," dedi.

Camın önünden dışarıyı seyretmeyi bıraktı ve bize döndü. Gözleri Sedef abla ve Simge'nin üzerinde gezinirken, "Ayliz bundan sonra Seth'in tapınağında kalacak," dedi.

Simge öylesine şaşırmıştı ki dudaklarından sadece, "Neden?" sorusu döküldü.

"Burada Ayliz'i bir tanrıça olarak eğitecek kimse yok. Ben aynı anda her yerde olamam ve Ayliz de bu gidişle hiçbir şey yapamaz. Seth, onun büyülerini yeniden kazanmasına ve eğitilmesine yardımcı olacak."

Simge onun kararını değiştirebilmek için nafile bir çabayla, "Ama Seth..." diye cümleye başladığında Ra hızla onu susturdu.

"Sakın kararımı tartışmayın. Neftis burayı öğrendi. O yüzden bir an önce gitmek zorundayız. Bu gecelik evi gizleyeceğim ama yarın sabah Ayliz çöl tapınağına gidecek. Siz de güvenliğinizi için benimle Gökyüzü Evi'ne geleceksiniz."

Ne? Seth'in yanına gitmem yetmiyormuş gibi bir de Simge'den mi ayrılacaktım? Ra'ya karşı çıkmak istedim ama bunu yapacak gücü bile bulamıyordum. Hem olanlar hem de gördüklerim yüzünden iyice tepkisizleşmiştim. Zaten benim bir şey dememe gerek kalmadan Simge söze atıldı.

"Ayliz tapınakta tek mi kalacak? Buna hayatta izin veremem. Seth güvenilir bir tanrı, kendi ellerimle ona teslim edemem." Simge'nin kabullenip bir köşeye sinmesini bekliyordum ama o beni Ra'ya gösterdiği tutumla ilk kez şaşırttı. Sanırım benim Kötülük Tanrısı'nın yanında kalmamı o da istemiyordu.

"Ayliz tek olmayacak. Belisa da onunla gidecek. Hem ona göz kulak olur hem de olabilecek tehlikelere karşı korur. Ayliz eğitimi bitene kadar sizden birisiyle görüşmeyecek. O ana dek ayrı kalacaksınız."

Simge itiraz edecek gibi oldu ancak Ra başını iki yana salladığında vazgeçti. Öfkeli bakışlarını yere indirdiğinde yeni gelişmelerden hiç hoşlanmadığını anladım.

Ra onun kabullenişine, "Güzel," diye tepki verdikten sonra Belisa'ya döndü. "Hazırlığını yap. Yarın sabah tanrıçayla birlikte çöl piramidine gideceksiniz. Bir gözüm hep üzerinizde olacak," dedikten sonra Belisa'ya eliyle *gel* işareti yaptı ve kızın arkasına geçti. Avucunun içinden mavi, elmas şeklinde bir kolye çıkarttı. Kızın boynuna takıp geri çekildi. "Sirius'un kıymetli madenlerinde yetişen senum taşı hizmetlerinin karşılığında sana hediyemdir."

Ardından elindeki mızrağı üç defa yere vurdu ve ortaya çıkan ışı-
ğın içinde kayboldu. Ra gittikten sonra dikkatle kolyesini inceleyen Belisa'ya bakmayı kestim. Hâllerinden hoşnut olmayan iki kadına bakarken derin bir iç çektim.

"Anne bu çok saçma," dedi Simge sonunda sessizliğini bozarak. "Seth kötü birisi, Ayliz'i onun yanına gönderemeyiz."

Sedef abla gerginlikle dudağını ısırdı. "Orada kalmasını ben de istemiyorum ama başka şansımız var mı sence? O Yüce Ra. Sözlerine karşı gelemeyiz. Çünkü..." derken Belisa lafını kesti. "Onun her sözü emirdir. Endişelerinizi anlıyorum ama tanrıçamızı her tehlikeden koruyacağıma varlığım üzerine yemin ediyorum. Ra'nın bildiği bir şeyler olmalı. Yoksa tanrıçamızı oraya göndermezdi."

"Yine de içime sinmiyor," diyen Simge'ye hak vermemek elde değil-
di ancak Ra bile bile beni tehlikenin içine atmazdı. *Değil mi?*

"Öyle ya da böyle hepimiz emredilen yere gitmek zorundayız."

Belisa'nın verdiği karışım yüzünden kendimi az öncesine nazaran daha dinç hissediyordum. Ancak zihnen öylesine yorgundum ki kendimi bitik bir hâlde görüyordum. Biraz dinlenmem, daha doğrusu zihnim boşaltmam gerekiyordu. Bu yüzden ayağa kalktım ve arkamdakilerin seslenişlerine kulak asmadan odama girdim.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra ağırlaşan vücudumu zorlukla yatağın üstüne bıraktım. Kuruyan dudaklarım ve ağzımdaki nahoş tadı görmezden gelerek yan döndüm. Yatakta cenin pozisyonuna geçip üzerine pikeyi çektim. Üşüyordum hatta donuyordum. Yaz günü üşüme-
me sebep olan bir sürü şey vardı. Kısık gözlerimin ardından bir noktaya odakladığım boş gözlerimin ferisi sönmişti.

Yapamıyordum. Ben bunları kaldıracak kadar güçlü değildim. Boyumu aşan, başa çıkamadığım onlarca şey vardı. İnsan benliğimden sıyrılamadan bir tanrıçaya dönüşmem, bir zamanlar Neftis'in yordakçısı olan adamla kalmam isteniyordu. Bir yanım yeni kimliğini kabullenmeye, eski varlığının kazındığı her noktayı dağlayıp silmeye hazırdı.

Diğer yanımsa Aytun'un ruhunun bedeninden kaybolduğu o günün yasını tutmaya kararlıydı. Onu çok özliyordum. Onu öyle çok özliyordum ki içimde taşıdığım son parçasına zarar gelmemesi için kendimi kabullenemiyordum. Tamamen bir tanrıçaya dönüştüğümde geriye ondan hiçbir şey kalmamasından korkuyordum.

Aşkımız parçalanmıştı ve o kırıntıların gün geçtikçe silinmesinden, intikamla harlanması gereken kalbimde ona yer kalmamasından endişeleniyordum.

Birbirimize sözler vermiştik ama tamamlayamamıştık. Bir zamanlar kalbimi saran elleri artık ateşlendi ve yanan bendim.

Burada olmak istemiyordum. Burada, onsuz olmak canımı yakıyordu. Önceden de çok olay yaşamıştım ancak sonunda sığınacak bir dayanağım vardı. Onun kollarının arasına girdiğimde her şeyin son bulacağına, bulmasa bile hallolacağına dair inancım oluyordu. Peki ya şimdi? Her gün yitip giden umudumdan başka ne vardı elimde? Bir fotoğrafımız bile yoktu. Döndüğümde artık ihtiyacım olmayacağını, hiç ayrılmayacağımızı düşünmüştüm. Bu yüzden bir gün uzak kalma ihtimalini bile aklıma getirmedikten önce yine fotoğraf çekmemiştim. Ne aptaldım!

İçimde kopan fırtınaların aksine odayı esir alan sükûneti çalan kapının sesi bozdu. Birkaç saniye ses etmediğimde kapı açıldı ve odaya giren Belisa hâlime acıyarak baktı. "Tanrı Seth'in yanına gideceğiniz için mi üzgünsünüz, tanrıçam?" diye korkarak sorduğunda titreyen dudaklarımı ısırdım.

"Onu özledim. Onu hep özliyorum," diye itiraf ettim.

Artık saklayamıyordum. Daha doğrusu saklamak istemiyordum. Bugüne kadar görünüşümün yaşadıklarımı anlattığını düşündüğüm için aklımda gezinenleri dışa vurmamıştım. Kalbimden taşan acıyı sükûnete esir etmişken ağzımın içine dolan kelimeleri gardiyanı yapmıştım. Susarsam acım azalır zannetmiştim ancak kalbim bir türlü acıyı tahliye etmemişti. Sonsuza dek ağırlayacağı acı, onun en yorgun misafiriydi.

Gözlerimdeki bir damla yaş kendi izini yüzüme bırakırken, "Eski anılarımızı zihnimde canlandırıyorum ama olmuyor. Eskisi gibi hissettirmiyor," dedim.

"Size nasıl yardım edebilirim?" Bir çare heyecanla dudaklarımdan dökülecekleri bekledi. "Lütfen bir şey söyleyin, sizi üzgün görmeye dayanamıyorum," diyen kıza umutsuzca baktım. Bana yardım etmek istemesini anlıyordum ancak gerçekleşmesi mümkün olmayan şeyler vardı.

Yine de, "Bana onu getirebilir misin?" diye sorduğumda başını öne eğdi. Yapamayacağını biliyordu.

"Belki onu getiremem ama sizi ona götürebilirim." Anlamayarak baktığımda açıkladı. "Ruhlar Şehri'ndeki Kızıl Göl bölgesi. O göl büyüldür. Orası bir anı gölü. Size istediğiniz her şeyi gösterir."

Hızla yerimde doğruldum ve söylediklerinde ciddi olup olmadığını ölçmek için yüzüne baktım. "Bu doğru mu? Ciddi misin?" dediğimde başını salladı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade hâkimdi. Sanki söylemesi yanlış olan bir şeyi söylemiş gibiydi.

"Evet ama bu çok tehlikeli. Oraya gitmemiz sorun çıkarabilir," dedi.

"Ne sorunu çıkaracak?"

"Hem kraliçe varlığımızı hissedebilir hem de Kızıl Göl sakinleri pek insancıl değildir. Kim olduğunuzu anlarılarsa sizi Kraliçe ile takas malzemesi yapmaktan kaçınmazlar."

"Kim bunlar, açıkla."

"Kızıl Göl, Ruhlar Şehri'nin Gölge bölgesinde yer alıyor. Şehirde sadece iki tane göl bulunuyor. Biri Kızıl, diğeri de Donuk Göl. Bu iki gölün etrafında yaşayanlar Nigralar ile pek anlaşamazlar. Sanırım farklı tür arasında yaşanan anlaşmazlıklar her daim sıkıntılı oluyor."

"Ruhlar Şehri'nde farklı türlerin yaşadığını biliyorum. Ama Nigralar veya yürüyen iskeletler haricinde kimseyi bilmiyorum. Neye benzediklerini de bilmiyorum."

"Kızıl Göl sakinleri benim gibi normal insanlar aslında. Büyü yapamazlar ama onlar insanların gördüğü rüyaları ve anılarını kontrol eder."

İlk kez duyduğum bu özellik karşısında şaşırdım. "Rüyaları ve anıları kontrol etmek mi? Bunu nasıl yapabilirler ki?"

"Geceleri gördüğümüz rüyalar ve kâbuslar her ne kadar bilinçaltımızın oyunları gibi dursa da onları yöneten insanlar vardır. Aslında en başta, yani yaratılışın ilk yıllarında rüyaları düzenleyen bir tanrı varmış ancak bu tanrı kendi yardımcılara da nasıl yapılacağını öğretmek istiyormuş. Kendi yükünü hafifletme niyetindeymiş, çünkü o dönemde her tanrı görevini yarımsız halledermiş. Bu durumdan yorulan tanrı da yardımcılarının kendisiyle benzer özellikleri almaları için Kızıl Göl'ü yaratmış. O gölde rahiplerini kurban etmiş ve yardımcılara da rüyaları yönetme yetkisi vermiş. Onun ardından yapılan ritüellerle insanlar da bu yetenekleri kazanmış. Zorlu bir süreç ama sonucu güzel. O gölde sadece rüyalar yok, tanrıçam. Aynı zamanda çok gerçekmiş gibi anılarınızı görebiliyorsunuz."

Söylediklerini sindirir sindirmez, "Beni oraya götür," diye çıkıştım. Aytun'la bir anımı görme düşüncesi bile heyecandan nefesimi kesmişti.

Belisa, "Çok riskli, tanrıçam," dediyse de onu dinlemeye niyetim yoktu. Hiçbir şey beni Aytun'la olan anılarımı en gerçek hâliyle görmekten alıkoyamazdı.

Aniden duyduğum adım sesleriyle başım kapıya döndü ve Simge'yi gördüm. Odaya girerken yüzündeki hoşnutsuzluğu silmeden yatağa çıktı ve eliyle dizine dokundu. Bu hareketiyle başımı dizlerine yasladım ve gözlerimi kapattım.

Parmaklarıyla saç diplerimi okşarken üzgün bir sesle mırıldandı. "O tanrının yanına gitmeni istemiyorum. Keşke elimden bir şey gelseydi." Yakınına son verirken sesi bu kez daha kararlı çıkıyordu. "Yarın Ra gelirse ona seninle gelmek istediğimi söyleyeceğim. Tek gitmemelisin."

Yatar pozisyonum el verdiğince omuz silktilim. "O çoktan kararını verdi. Ne dersek diyelim dinlemeyecek ve seni de benimle göndermeyecek. O yüzden denemeye gerek yok."

Umutsuzca, "Büyü güçlerin yok ve orada tamamen savunmasız kalacaksın. Gökyüzü Evi'ndeyken sana ulaşamam," dedi. Benden ayrılacak olmak onu üzüyordu.

"Belisa benimle olacak, merak etme. Ra, Seth'in bana zarar vermesine müsaade etmez," dedim hem onu hem de kendimi inandırmaya çalışarak. Çünkü en az Simge kadar benim de içimi rahatlatmaya ihtiyacım vardı.

Elleriyle saçlarımı okşarken, "Buna güvenmek istiyorum," dedi. Ardından "İstersen bu gece seninle uyuyabilirim. Görünen o ki uzun bir süre görüşemeyeceğiz. Şimdiden beni çok özleyeceğini gözlerinden okuyabiliyorum," diye devam etti.

Kafamı kaldırıp anında normal hâline dönüştüğünü görünce burukça tebessüm ettim. Simge Simge'ydi. Elbette üzüntüsünü abartmayacak, her ikimizi de rahatlatacaktı.

"Sen de beni özleyeceksin. O yüzden burada yatabilirsin. Ama önce sende bir şey isteyeceğim," dediğimde sorarcasına baktı. Başımı kaldırıp onunla yatakta aynı hizaya gelerek dizlerimin üzerinde oturdum. Hevesle gözlerinin içine baktığımda heyecanım karşısında şaşkına dönmüştü. Uzun zamandır beni böyle hevesli görmediği için garipseyerek, "Ne oluyor?" diye sordu ancak alacağı cevaptan korktuğuna emindim.

"Belisa bana Kızıl Göl'de anıları görebileceğimi söyledi," dedim ve duraksadım. Yeşil gözleri titreyirken başını salladı.

“Evet?”

“Simge, benim Aytun’u görmeye ihtiyacım var. İstediğim kadar yaşadıklarımızı düşünüyüm, bir şeyler hep eksik. Aytun eksik. Orada görülen anılar gerçek gibiymiş. Lütfen beni oraya götür. Kendimi kandıracak olsam bile onu görmeye ihtiyacım var.”

Ateşe dokunmuşçasına ani bir hareketle geri çekildi. “Ayliz çok tehlikeli. Bu riski göze alamayız.”

“Kimseye görünmeyiz,” diye onu ikna etmeye çalıştığımda dudağını ısırıldı.

“Sadece birinin görmesinden bahsetmiyorum. Kızıl Göl’e giren çoğu insan kendini anıların içinde kaybediyor. Bir daha gerçekliğe dönemiyor. Anıyla gerçek ayrımı yapamıyor.”

Söyledikleri kulağa tehlikeli geliyor olabilirdi ama bunu göze alıyordum. Aytun’u bir kez daha görebilmek uğruna her şeyi yapmaya hazırdım. Bu yüzden direktmeye, isteğimi kabul etmesi için onu zorlamaya devam ettim. “Ama ben artık insan değilim.”

Kararlı ifadesi saliselik gölgelere kapıldığında *tamam* diyeceğini düşündüm ancak kendini toparlaması uzun sürmedi. “Evet, değilsin. Belki seni onlar kadar etkilemeyecek ama yine de olmaz. Seni oraya götüremem. Gölge bölgesine gidene kadar Neftis varlığını fark ederse ne yapacağız? Mısır’dan ne kadar uzak olduğumuzun farkında mısın, nasıl gidip geleceğiz?”

“Geçit açamaz mıyız?”

“Yüksek kademedен olmayan büyücüler hariç kimse geçit açamaz. Ben soylu bir büyücü olabilirim ama o kadar da değilim. Yani tanrıçalar bu genellenmenin dışında tabii ama senin de büyü güçlerin olmadığı için yapamazsın.”

Başım öne düşerken titreyen kirpiklerim göz bebeklerime dolan yaşları daha fazla koruyamadı ve dökülmesine sebep oldu. Omuzlarım şiddetle sarsılırken Simge’nin üzüntüyle iç çektiğini duydum. Çok geçmeden de sıkıntılı ses tonu kulaklarıma doldu.

“Belki Kızıl Göl’e gidemeyiz ama rüyalarında Aytun’u görmeni sağlayabilirim, Ayliz.”

Başımı salladım. “Uyanınca hatırlamıyorum ki.”

“Rüya göstermeyeceğim sana. Aytun ile yaşadığın anıları rüyalarında tekrar göstereceğim.” Ona *nasıl olacak* der gibi baktığımda eliyle yüzümdeki yaşları sildi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Aytun büyüleri çok iyi karıştırırdı. Ben annemi özlediğim zamanlar bu büyüyü yapardı

ve beni uyuturdu. Rüyalarımnda annemle olan anılarımı görmek çok iyi hissettirirdi.”

“Yapalım,” dediğimde parmaklarını şakaklarıma getirdi. Yeşil gözleri parlamaya başladığında saniyeler içinde başım yana düştü.

“Bu kadar dağınık bir adam nasıl oluyor da koskoca ülkeyi yönetiyor, anlamıyorum,” diyerek söylene söylene evin merdivenlerini çıkmaya başladım. Ancak kollarımın arasında gövdeme yapıştırarak taşımaya çalıştığım dosyalar o kadar ağırdı ki feci hâlde zorlanıyordum. Dosyaların arasından fırlayan birkaç kâğıda sanki düşmanımıymış gibi kötü kötü baktım. Bir bu eksikti. Kolumdaki diğer dosyaları dengede tutmaya çalışarak güç bela kâğıtları elime aldım ve beni neyin zorladığını merak ederek göz attım. Ruhlar Şehri’nin dışında büyü yapan birkaç Nigra’nın suçlu bulunduğunu belgeleyen bir evraktı ve en altta birçok kişinin adı vardı. Hatta o isimlerin arasında Ivana’yı görmek sinirlerimin zıplamasına neden olmuştu. Kadının sadece adının yazdığı kâğıt bile beni sinirlendirmeye yetiyordu.

Gözlerimi devirerek Aytun’un çalışma odasının önüne kadar geldim ancak kollarımdaki yüklerden dolayı kapıyı açamıyordum. Duraksayıp pratik bir çözüm bulmak için beklerken aniden odanın kapısı açıldı ve Aytun kaşlarını çatı. Kulağında tuttuğu telefona hitaben, “Seni sonra arayacağım,” dedi ve cevap beklemeden kapattı. Telefonu cebine koyarken, “Ne oldu, ajanlık işlerini mi özledin?” diye sordu.

Ah, sanırım yine onu dinlediğimi sanıyordu. Gerçi bunun için onu suçlayabilir miydim ki? Birçok kez tesadüfen denk gelsem de onun konuşmalarını dinlemekten geri kalmamıştım. Ama ne yapayım, ben meraklı bir kızdım ve çoğu zaman bu huyum yüzünden belayı kendime çeksem de huylu huyundan vazgeçmezdi.

“Tabii ki ajanlık yapmıyordum. Artık benden bir şeyler gizlemediğin için ajanlıktan emekli olmaya karar verdim,” dediğimde çatık kaşları düzeldi. *O zamanlar Ruhsuz Kemiklerin ona yaptığı laneti gizlediğini bilemezdim ki...*

“Ne yapıyorsun peki?”

Çenemle dosyaları işaret ettim ve “Döküntülerinizi topluyorum, liderim,” dedim. Ardından Aytun’un yanından geçerek içeri yöneldim ve dosyaları masanın üstüne fırlatırcasına koydum. Yorulduğum için sertçe nefes verdim.

Aytun inanamazcasına kâğıtlara baktı. "Döküntü diye bahsettiğin şeyler kararlar, sırlar ve ülkenin diğer her şeyi."

Elimi hesap sorarcasına belime koydum ve tamamen ona döndüm. "Madem bu kadar önemli, neden ortalıkta geziyorlar peki?" diye sorduğumda dudakları kıvrıldı, gözlerinde bu durumdan eğlendiğini gösteren parıltılar oluştu. Aytun normal zamanlarda yakışıklı bir adamdı ancak güldüğü zamanlarda kalbimi sarsmayı da ihmal etmezdi.

Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapattıktan sonra elini belime koydu. Saçlarımı geriye attı ve yüzünü boynuma kapattı. Dudakları ufak öpüşlerle boynumu talan ederken tatlı tatlı, "Bugün biraz asabiyiz sanırım. İstersen gerginliğini alabilirim," dedi.

"Dosyalarda Ivana'nın adını gördüm. Mutlu olmamı mı bekliyorsun?" diye huysuzlandığımda dudaklarından yüksek sesli bir kahkaha döküldü. "Gülme, Aytun," diye uyarmama rağmen devam etti. Sinirlenerek bir kez daha ikaz ettim. "Gülme dedim sana."

Aytun bu sefer geri çekildi ama vücutlarımız birbirine yapıştı. Göz göze gelmek için başımı kaldırdığımda dudaklarında serseri bir gülüş vardı. "Güzelim, Ivana artık sadece benim emrimde çalışanlardan biri. Onu kıskanman gereksiz."

Elleri saçlarımda kayarken, "Bence değil. Sonuçta onunla bir geçmişin var," dedim.

"Adı üstünde geçmiş. Bitmiş ve gitmiş. Sorun etmeye gerek yok. Hatta konuşmaya bile gerek yok."

"Bana ne!"

Başını iki yana salladı ve dişlerini göstererek güldü. "Delisin."

Çenemi dikleştirip ona kafa tuttum. "Bundan şüpheni mi vardı?"

Başını iki yana salladı. "Hiç olmadı. Hem bu deli hâline bayılıyorum."

"Şımartıyorsun..."

"Şımar, ne olacak? Her hâlinle çok güzelsin. Hiçbir şey yapmadan öylece dursan bile sana hayran kalıyorum."

"Bak sen..." dedim harfleri uzatarak. "Nerede o ben herkese emir veririm havalarında gezinen Aytun Karavera?"

Söylediklerime bozulmasını, belki de alınmasını bekledim ama onun tek yaptığı gülümsemekti. "Sanırım kalbim senin emrin altına girdiği günden beri emir veren taraf sensin." Romantikliği karşısında bir kar tanesi gibi eriyecekken aklıma gelen hinlikle sııttım.

"Yani şimdi sana ne emir verirsem onu yapacaksın. Doğru mu anladım?"

"Senin her sözün benim için emir. İstemen yeterli," dediğinde dudajımı büzdüm. Birkaç saniyeyi düşünerek geçirdiğimde Aytun, "Söyle bakalım. Ne istiyorsun, sarışın?" dedi.

"Hep yanımda olmanı. Hep benimle olmanı."

"Bunun aksi mümkün mü? Senden bir saniye ayrı kalmaya bile tahammülüm yok ki güzelim."

"O zaman hep benimlesin?" diye teyit etmek için bir kez daha sorduğumda başını salladı.

"Hep seninleyim. Hep seninim," dedi ve kalbindeki nidaları taşıyan gözleri duygularla dolup taşıtı.

Odanın açık camından içeri sızan sıcak rüzgâr saçlarımı savururken günbatımının son ışıkları yüzüme düşüyordu. Hece hece aklıma nakşedilen gerçekliğe alışmaya çalıştım. Kabullenip boyun eğmem gereken şeylere bugünden sonra bir yenisi eklenmişti. Artık Seth ile birlikte kalacaktım ve buna itiraz edemezdim.

Sabahleyin evdeki gürültülerle uyanmıştım. Beni uykumdan çekip çıkaran seslerin kaynağını idrak edemedim Belisa kapıma dayanmıştı. Güneşin ilk ışıklarının doğuşunu fırsat bilip Seth'in piramidine gitmemiz gerektiğini söylemişti. Gece boyu Aytun'la olan anılarımızı görmenin verdiği mutluluk yerini bu kötü habere bırakmış, Simge'yle uyku sersemi yataktan çıkmıştık. Alt kata indiğimizde ne zamandan beri orada olduklarını bilmediğim bir düzine askeri görmüştüm. Bir kısmı beni ve Belisa'yı Seth'in piramidine götürürken, diğerleri de Simge ile Sedef ablayı Gökyüzü Evi'ne götürecekti. Onlarla vedalaştıktan sonra askerlerin açtığı geçit sayesinde buraya gelmiştik. Ra, bana göz kulak olmaları için kendi askerlerinden birkaç kişiyi yanıma vermişti. Odanın kapısında bekleyen askerlerin tek görevi beni korumaktı.

Şimdi ise burada, Seth'in uçsuz bucaksız çöle inşa ettiği krallığının kalbindeydim. İçinde bulunduğum kırmızı piramit, kahverengi kumların arasından kendini belli ediyordu. Benim dünyamdaki kapalı piramitlerin aksine onunkinin yer yer açıklığı vardı. Bana verdiği oda, piramitteki sınırlı sayıda balkonu olan odalardan biriydi. Buradan çölün kızgın kumları hariç hiçbir yer görünmüyordu. Kendimi yüksek bir tepenin üst katına hapsolmuş gibi hissediyordum. Çölün efendisinin krallığı da kendisi gibi kasvetli bir karanlığa sahipti.

Piramidin içi baştan sona fûme rengindeki taşlardan oluşuyordu. Neftis'in piramidinin duvarlarında görmeye alışık olduğum Mısır figürlerine burada yer verilmemişti. Koyu renklerden ibaret olan binada açık renklere yer yoktu sanki. Buna benim odam da dâhildi. Oda epey büyüktü ve balkonu sayesinde yeterince ışık alıyordu. Sanırım ışık sayesinde koskoca piramitte kasvetli olmayan tek yer burasıydı. Odada çift kişilik geniş bir yatak, çalışma ve aynı zamanda makyaj için de kullanabileceğim masa ile dört kapaklı bir dolap vardı. Eşyalar azdı ancak her mobilya işlemeleriyle öyle gösterişliydi ki kalabalık bir görüntü oluşturmıştı. Yatağın iki başına konumlandırılan komodinin üzerinde kafatasından yapılan şamdanlar vardı. Oda görüntüsü verilmeye çalışılan bu yer, esasen bir hapishaneydi.

Güneşin batışını gözler önüne seren çöldeki manzarayı izlerken odanın kapısı açıldı ve Belisa içeriye girdi. "Tanrıçam. Sizi hazırlamak için geldim."

Söylediklerinden bir şey anlamamıştım. Doğruca dolabın önüne gitti ve kapağını açtı. Sabah yerleştirdiği kıyafetleri karıştırırken, "Ne hazırlanması?" diye sordum meraklanarak.

Başını çevirip gözlerini yüzüme sabitledi ancak bu kısa sürmüştü. Yeniden kıyafetleri incelemeye geri döndü ve "Tanrı Seth, akşam yemeğine eşlik etmenizi istedi. Artık bir tanrının piramidindeyiz. Sanırım buraya uygun kıyafetler seçmeniz gerekiyor," dedi. "Ve galiba ona kral diye hitap etmeliyim," diyerek kendi kendine mırıldandı. Ardından başını bana çevirirken kaşları çatılmıştı ve yüzüne ne yapacağını bilemeyen bir tavır takınmıştı. "Sizce ne demeliyim?"

Sorusuyla omuz silktim ve balkonun önünden çekildim. Yatağın üzerine otururken, "Ne istiyorsan onu söyle," dedim.

Belisa düşünürcesine duraksadı. Sanırım aklında tartıyordu. Bir dakikaya yakın bekledikten sonra karar vermiş olacak ki yüzü aydınlandı. Dişlerini göstererek gülerken, "Buldum," diye sevindi. "Kral diyeceğim çünkü kraliçe Neftis ona çölü, hâkimiyetini kurması için vermişti. Eh biz de şu an çölde ve onun piramidinde olduğumuza göre politik davranmalıyız."

"Hakkı olmayan bir tahta ulaştığı için ona tanrı demen daha doğru sanki."

Belisa benim ne dediğimle pek ilgilenmiyormuş gibi yeniden dolapla ilgilenmeye başladığında, "Size hangi kıyafet uyar acaba?" diye sordu.

Soruyu kısık sesle telaffuz ettiği için bana sorduğunu düşünmüyordum ama yine de üzerime aldım. "Ben üzerimdekilerden memnunum."

Tek kaşını kaldırıp yüzüme baktı. "Bunu görüyorum ama bir tanrıça, tanrıça gibi giyinmelidir. Yüce Ra, Gökyüzü Evi'ndeki terzilere haber vermiş. Birkaç gün içinde gelip beden ölçülerinizi alacaklar ve sizin için yeni bir giysi dolabı hazırlayacaklar."

Derin bir nefes aldım ve öfkemi gizlemeye çalıştım. Ra benimle bu kadar ilgileniyorsa belki de beni yanında götürmeliydi. Cevapsız kaldığımda Belisa dolabın kapaklarını açtı ve içindeki tek tanrıça kıyafetine benzeyen elbiseyi çıkardı. Koyu yeşil elbise yere kadar uzanıyordu. Boyundan geçen kalın askıları vardı. Oldukça sadeydi.

"Bunu giyer misiniz?" diye sorduğunda gözlerimi devirdim ve ayağa kalktım. Elindeki elbiseyi alıp dolabın yanındaki siyah oymalı paravanın arkasına geçtim. Sabah giydiğim elbiseyi çıkarıp yenisini giyerken Belisa'nın da çekmeceleri karıştırdığını duydum. Elbisenin boynundaki askıları da düğüm yaptıktan sonra paravanın arkasından çıktım.

Belisa elinde tuttuğu takıları el çabukluğuyla koluma ve boynuma takmaya başladı. Öylesine hızlıydı ki süs bebeği gibi işini bitirmesini beklemekten başka çarem kalmamıştı. Belisa işini bitirip geri çekildiğinde eserine gururla baktı. Yüzündeki gülümseme benim şaşkın hâlimi görünce titredi ve "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu.

"Yanlış değil ama nasıl bu kadar hızlı olduğunu anlamıyorum."

"Gökyüzü evindeyken birçok tanrıya hizmet ettim. Bazen gün içinde dört beş tanesine yetişmek zorunda kalıyordum. Bu yüzden hızlıyım."

Gülümsedim ve dışarı çıktım. Uzun koridorların aydınlatılması için duvarlara belirli aralıklarla meşaleler yerleştirilmişti. Koridorlar dar olduğu için meşalelere değmekten ürkmüştüm. Bu yüzden yanından geçtiğim her meşalede temkinli davrandım. Belisa'nın yönlendirmeyle koridorlarda ilerlerken onun yolları ne zaman öğrendiğini merak ederek sordum.

"Hizmetkârlar eşyalarınızı yerleştirirken birkaç kişi de bana piramidi gezdirdi," diyerek beni aydınlattığında piramidin nasıl olduğunu sorduktum ki duraksamasıyla ben de durdum. Belisa önünde durduğumuz kapıyı açarken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve içeri girdim.

Zemini siyah mermerle döşenmiş, duvarları koyu gri renginde olan büyük bir yemek salonuydu burası. Tam ortada duran sekiz kişilik masaya beyaz ipek örtü seriliydi. Masanın üzerinde çeşit çeşit yemekler vardı. Duvarlardaki zarif meşalelerle salon hoş bir görüntüye bürünmüştü.

İçeri girdiğimi gören Seth, masanın ucunu işaret etti. "Lütfen bana katılın, tanrıça."

Söylediğini yapmak için hareketlendiğimde salonun gerisindeki bir kadın öne atıldı ve sandalyemi çekti. Ona gülümseyip sandalyeye otururken masanın yanında ayakta duran Dimitri dikkatimi çekti. Yüzü ifadesizdi ve doğruca karşımızdaki duvara bakıyordu. Dirseklerimi masaya yaslarken sandalyemi çeken kadın kadehime su doldurdu.

Seth'in mavi gözleri yüzüme ilişirken, "Yemeğe katıldığınız için teşekkür ederim," dedi.

Yüzünde samimi olduğunu düşündüğü bir ifade vardı. "Size eşlik etmemi istediğinizde bunun ricadan ziyade bir zorunluluk olduğunu bildiğim için geldim."

Kavisli kaşları havalanırken sözlerime güldü. "Oldukça açık sözlüsünüz."

Ona tam kendisinin de bana açık sözlü olması gerektiğini söyleyecekken gözlerim salon kapısından içeri giren Murat'a, yani Edfu'ya takıldığında kaşlarımı çattım. Oturduğum yerde dikleşirken onu son gördüğümde beni hançerlediği karnım sızladı.

Hiddetle, "Onun burada ne işi var?" diye sorduğumda cevabını bildiğim bir soruyu sormam gereksizdi ama kendimi tepki göstermekten geri alamamıştım. Çünkü Seth'in yardımcısı olduğunu bildiğim eski sevgilimle burada karşılaşacağım detayı tamamen aklımdan çıkmıştı.

Benim öfkeli sesime rağmen oldukça sakince, "Edfu yardımcılarım-dan birisi. Burada benimle birlikte yaşıyor," dedi. Elindeki çatalı tabağındaki ete batırıp ağzına attı.

Rahat tavrı içimde onu boğazlama isteği yaratsa da sakin kalmak için kendimi zorladım. Aksini kabul etmeyen huysuz bir sesle, "Onu burada istemiyorum," dedim. Bu konu tartışmaya kapalıydı. Beni önce zehirleyen, ardından da hançerleyen eski sevgilimle aynı yerde barınmayacaktım. Onu öldürmemek için kendimi zor tutarken bir de her gün yüzünü görmeye tahammül etmem beklenemezdi. Bu kadarı fazlaydı ve gerçekleşmesine izin vermeyecektim.

Seth'in az önceki sakin maskesi düştü, yüzü gerginlikten dolayı şekilden şekle girdi. Sanırım ona emir verici tonla konuşmamdan hoşnut olmamıştı. Daha öncesinde olsa belki de onun karşısında böyle konuşamazdım ama artık ondan tek farkım yaşımdı. Bu yüzden hissettiğim güçten cesaret alıyordum ve elimden geldiğince hoşuma gitmeyen olaylara boyun eğmeyecektim. Bir şeyi istemiyorsam sesimi çıkartacaktım.

En azından Ra'nın dışındaki kişilere. Çünkü tanrıların tanrısına diklenmek, cesareti aptallıkla karıştırmama neden olabilirdi.

Seth, "Yardımcılarımla aynı çatı altında..." derken sözlerine devam etmesine fırsat bırakmadan, "Ne olduğuyla ilgilenmiyorum. Burada kaldığım süre boyunca Edfu ile aynı yerde yaşamayacağım. Ya ben giderim ya da o. Eminim ki Yüce Ra da bu isteğime saygı duyacaktır," dedim.

Kararlı duruşumla fikrimin değişmeyeceğini anlayan Seth, büyüyle Edfu'yu dışarı itekledi ve önünde durduğu kapıyı sertçe kapattı. Ardından buz gibi bakışlarını Dimitri'ye çevirdi. "Onu götür ve tanrıça gidene kadar kalacağı uygun bir yer ayarla."

Başımı Dimitri'ye çevirdiğimde az evvelki ifadesiz hâlinin kırıldığını gördüm. Dudaklarında küçük bir gülümse vardı. Onaylar gibi başını salladıktan sonra hareketlendi ve az önce Edfu'nun suratına kapanan kapıdan dışarı çıktı.

Seth, eliyle yardımcılarını harekete geçirirken, "Eğer artık her şey istediğiniz gibiyse yemek yemeye başlayabilirsiniz, tanrıça," dedi. Boş tabağıma çeşit çeşit yemek konulurken bakışlarım tekrar kapıya takıldı. Acaba Edfu'dan tamamen kurtulmanın bir yolu var mıydı? Her zaman merhametli bir insan olmuştum ama ona karşı içimde güzel şeylere dair bir kırıntı yoktu. Beni iki kez öldürmeye çalışan birine iyilik yapacak kadar salak değildim. Kaldı ki ona iyilik yapmaya çalıştığım an bana zarar vermek için bir yol bulurdu ve pişman olurdum.

Edfu meselesini daha sonra düşünmeye karar vererek saniyeler içinde yemeklerle dolan tabağıma baktım. İştahımın açıldığını hissederken lezzetli görünen biftekten bir parça aldım.

Seth de tıpkı benim gibi tabağına odaklandığında sessiz dakikalar geçirmiştik. Yemeğimi bitirdiğimde geriye yaslandım. Bu sırada Seth'in gözleri de üzerimde geziniyordu. "İstersen sana sarayı gezdireyim. Hem de eğitimin hakkında biraz konuşmuş oluruz."

Nasıl bir eğitim alacağımı merak ediyordum. Ra, beni bir ay içinde tanrıça gibi görmek istediğini söylemişti. Seth'in bunu nasıl başaracağını merak ettiğim için detayları öğrenmenin faydalı olacağını düşündüm. Başımı salladım ve ayağa kalktım. Yemek salonundan çıktığımız gibi Seth, "Buraya gelmekten memnun olmadığının farkındayım ama ben sana iyilik yapmaya çalışıyorum. Ne kadar kısa sürede gerçek tanrıça olursan, Neftis'ten de o kadar kolay kurtuluruz. Büyü yapamadığın doğru mu?" diye sorduğunda her ne kadar istemesem de ona karşı dürüst olmak zorundaydım. Onun karşısında aciz bir duruş sergilemek istemiyordum ama zaten dün muhafızlardan kaçamadığımda anlamıştı.

“Evet. Denesem de sonuç alamıyorum.”

Seth karşısındaki rahatsız duruşumu hissetmiş gibi, “Zaman zaman Tanrıçaların büyü güçlerini kaybettikleri olmuştur. Aslında doğru kelime kaybetmek değil, gün yüzüne çıkaramamak. Büyün hâlâ seninle fakat dışarı çıkmıyor. Biz de onu tekrar uyandırmaya çalışacağız. Ama bu esnada fiziksel dersler de alacaksın. Şanlı bir Mısır tanrıçası, büyüleri kadar savaş hünelerine de göstermek zorundadır. Bu yüzden yakın dövüş dersleri de alacaksın. Silahlar konusunda en usta kişi Dimitri’dir. Onunla birlikte senin için en uygun silahı seçersin. Mızrak, hançer, kırbaç... Birçok seçeneğin var. Eğitimlerin sadece saldırı amaçlı da olmayacak tabii ki. Eğer gerçek bir tanrıça olmaya niyetliysen her gücünü geliştireceksin,” dedi.

Her güçten kastının büyü olmadığına emindim. Bu yüzden merakla, “Nasıl yani?” diye sorduğumda yürümeye devam ediyorduk.

“Bizler insanlardan daha üstünüz. Her tanrıya bahşedilen özellikler vardır ama bunların hepsini aynı anda taşımak güç ister. Özelliklerimiz bizden beslenir ve biz de içlerinden sadece birine odaklanıp diğerlerini köreltiriz. Böylece enerjimizi hepsine azar azar vereceğimize tek birine odaklarız. Ruh çözücüler, zihin okuyanlar, geleceği görenler ve doğanın sesi olanlar... Şu an tüm bu güçleri kullanabilirsin ancak hangisinde daha yetenekli olduğunu anlayacağız ve ardından ona odaklanacağız.”

Çatık kaşlarımla Seth’in söylediklerini dinlerken, “Senin gücün ne peki?” diye sordum. Mavi gözlerinin içi gülerken başını iki yana salladı. “Bir tanrı gücünün ne olduğunu söylemez. Bunu gizli tutarız ki düşmanlarımıza karşı avantaj elde edelim.”

“Burada bir haksızlık yok mu sence de? Ben senin gücünün ne olduğunu bilmeyeceğim ama sen benimkini öğreneceksin.”

Seth, yüzündeki çarpık gülümsemeyi bozmadı. Bunun yerine eğlenir parıltılarla beni izlemeye devam etti. “Buna haksızlık değil de eğitmen-eğitilen ilişkisinde açığa çıkması gerekiyor diyelim.”

Pekâlâ, gerçekten de söylememeye niyetliydi. Seth’in saydığı dört şeyden hangisinde başarılı olduğu çok da önemli değildi zaten. Onunla değil, beni ilgilendiren kısmıyla alakadar olmalıydım. “Peki, bu özellikler ne işe yarıyor? Yani ruh çözücüler ne yapar?”

Derin bir nefes aldı ve hızını yavaşlatarak bana açıklamaya başladı: “Ruh çözücüler tehlikelidir. Senin dahi bilmediğin, aklının gerisine saklanan bir sürü şey vardır. Bunları kendin anlatamazsın çünkü varlığından bile haberdar olmazsın ancak ruhun biliyordur. Ruha değen her şey

imzasını bırakır. Ruh çözücüler, senin bile bilmediğin şeyleri açığa çıkarırlar. Ve bunu tek bir bakışla yaparlar. Zihin okuyanlar daha yüzeyseldir. Düşüncelerini okurlar. Geleceği görenler... Adı üstünde, onlar birer kâhindir aynı zamanda. Doğanın sesi olanlarsa evrendeki her fısıltıyı duyar, olan biten her şeyden haberdar olurlar. Düşmanlarını yakalamak onlar için çok kolaydır çünkü ayak bastıkları toprağı ele geçirirler."

Seth aniden durdu ve bir odanın kapısını açtı. Geri çekildiğinde odanın içine bakmak için içeri girdim. Seth, "Burası eğitim alacağın yer," diyerek bilgilendirdi. Haklıydı. Burası oldukça büyük bir odaydı ve duvarlarda bir sürü savaş aleti vardı. Çeşit çeşit silahlara bakarken, "Yarın hemen başlayacağız," dedi. "Bir an önce Neftis ile gerçekleştirecek karşılaşmana hazırlanmalısın. Çok uzatamazsın."

Ona bir şey demedim ve odadan çıktım. Bunun ben de farkındaydım. Her geçen gün Aytun'un bedenini evi gören Osiris'in daha fazla orada kalmasına izin vermeyecektim. Ve Aytun'u kurtarmak için gerekli olan şeyin, Neftis'i yok etmek olduğunu biliyordum.

Seth yeniden önüme geçtiğinde bu defa bir başka kapıyı açtı ancak hiçbir şey göremiyordum. Odada hiç ışık yoktu ve kapı, sanki karanlığa açılıyor gibiydi. Seth bu durumdan etkilenmiyormuş gibi içeri girdiğinde arkasından garip bir bakış attım.

"Gelsene."

Tereddütle karanlığa bir bakış attığımda ne yapacağımı bilememiştim. Karanlıktan değil, içinde barındırdığı kötülüklerden korkardım ben. Hele o karanlığın içinde Seth'in de olduğunu biliyorsam...

Seth'in ısrarcı bir şekilde, "Haydi," deyişiyse derin bir nefes aldım ve içeri doğru adım attım. İçerisi gerçekten de kapkaranlıktı.

"Işık yok mu?" diye sızlandığımda benden biraz uzakta olan Seth'in sesini duydum.

"Işık açıkken insan her şeyi yapar. Önemli olan karanlıkta da başarılı olmaktır. Hiçbir şey görmeden kendini yalnızca hislerine teslim etmelisin. O zaman görmek için gözlerine ihtiyacın olmadığını anlayacaksın."

"Ya ben hislerime güvenmiyorsam?" diye bir soru yönelttiğimde yeniden sesini duydum.

"Sen, kendinin tek dostusun ve sırtını yaslayacağın kişiye güvenmiyorsan bu savaştan hemen şimdi vazgeç."

Söylediklerinde haklı olduğunu bildiğimden suskunluğu sırtlanmayı tercih ettim. Aniden Seth ellerini birbirine çarptı ve içerisi aydınlandı. Gözlerimin ışığa alışması için biraz zaman verdikten sonra bakışla-

rım odada gezindi. Burada bir sürü geçit vardı ve onlardan içeri sızan ışıklar gözümü alıyordu.

“Bunlar hiçbir zaman kapatmadığım geçitler. İşim düştüğünde yeni geçitler yaratmak yerine zaten hazır olanları kullanıyorum. Hepsinin yeri oldukça güvenli ve insanların görmemesi için üzerinde büyü var. Böylece dünya üzerindeki birçok yere kolaylıkla erişebiliyorum.”

Geçitleri dikkatlice izlerken bir an için acaba hangisinin Piramit Bölgesi'ne açıldığını düşünmeden edemedim. Aytun'dan doğru düzgün bir haber alamıyordum. Ra, dikkatimin dağılmaması için onunla ilgili bilgileri sınırlı veriyordu. Ne yapıyor, bilmiyordum. Onu en son Neftis'in odasındaki balkonda görmüştüm. Hem de Neftis ile öpüşürken...

Boğazıma batan iğnelerden kurtulmak adına yutkundum ve kendime onun Aytun olmadığını hatırlattım. Aytun asla ama asla Neftis'i öpmezdi. Hem bana olan sadakati hem de babasının başına gelenler onu engellerdi.

Ben düşüncelerimle boğuşurken Seth bana döndü ve “Artık dinlensen iyi olur. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte eğitime başlayacaksın,” dedi.

Odadan çıkmamı ister gibi yüzüme bakarken aklıma sinsice sızan düşünceyi çoktan benimsemiştim. Madem kimse bana Aytun'dan bilgi getirmiyordu, o zaman ben ona giderdim.

Herkesin odasına çekilmesini fırsat bildim ve odamdan dışarı çıktım. Kapıdaki askerlere biraz dolaşacağımı ve burada kalmalarını emrettikten sonra geçit odasına doğru hareket ettim. Seth'in tanıtım gezisi bittikten sonra odama dönerken yolu ezberlemiştim.

Kimseye görünmemeye çalışarak odaya ulaştığımda kapısında bekleyen kimsenin olmaması işime gelmişti. Ses çıkarmamaya özen göstererek içeri girdiğimde akşam Seth'in Piramit Bölgesi'ne gittiğini söylediği geçidin önüne geçtim.

Yapacağım şeyin hoş karşılanmayacağını biliyordum ancak onu görmek için can atan tarafımı da engelleyemiyordum. Aslında amacım görmek değildi. Neftis yanından ayrılmadığı için yanına yaklaşamayacağımı biliyordum ancak en azından nasıl olduğuyla ilgili haber alabildim.

Azap ruhu olan Osiris'in karanlığa gömülen ruhunu bedenine aldığı anda Simge çok kötü birine dönüştüğünü söylemişti. Kural koyucu ve uygulatıcı Osiris'in eskisinden daha katı olduğunu, bu yüzden de

halkın ona *Mahes* unvanını taktığını öğrenmiştim. Osiris'in ruhunu taşıdığı için o da artık bir tanrı olmalıydı.

Düşüncelere kapılıp burada yakalanmak istemediğim için kendimi geçitten içeri attım. Geçitten çıktığımda dengemi sağlamak adına yere sıkıca bastım. Adım attığım yerin istediğim yer olduğunu anlamak için bakışlarımı etrafta gezdirdim ve evet! İleride gördüğüm piramit, bana doğru yerde olduğumu gösteriyordu.

Boynumdaki şalı başıma örttüm ve bir kısmıyla da yüzümü kapattım. Sadece gözlerimin görüneceği kadar açık bıraktım ve duraksamadan yürümeye başladım. Yaptığımın ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydım, bu yüzden kimse beni tanımamalıydı.

Piramit Bölgesi'nde, yani Neftis'in piramidinin olduğu yerde soylu halka ait birçok ev vardı ve ben de şu an onların arasındaydım. Bazı evlerden dışarı taşan müzik seslerini, sokaklardaki insan ve çocukların sesi bastırıyordu. Kalabalığın arasına karışmaya karar vererek yürümeye, piramide yaklaşmaya başladım ancak bir yandan da geçitten çok uzaklaşmamaya çalışıyordum. Aytun'a dair birkaç bilgi alacaktım ve ardından da geri gidecektim.

Bakışlarım yan tarafta duvar dibine oturmuş, ellerini havaya kaldırıp yoldan geçenlerden para isteyen küçük kıza kaydı. Yüzü kir içindeydi. Üzerindeki krem renkli elbise kirlendiği için asıl rengini değiştirmişti. Kocaman yeşil gözleri umutla insanların yüzüne bakıyordu. Yoldan geçen bir adam kızın hâline acıyarak cebinden para çıkardı ve eline tutuşturdu. Parayı avucunun içine sıkıca bastıran kızın dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. Sanırım gerçekten ihtiyacı vardı.

Birden sokağın tekinden fırlayan eli yüzü kanlar içindeki genç adamı gördüm. Esmer, çelimsiz gibi görünen adam arkasına baka baka koşuyordu. "Mahes! Mahes geliyor," diye bağırdığında insanlar aniden telaşa toparlandılar. Kimisi evlere dağılırken kimisi de bir başka sokağa girerek gözden kayboldu. Çelimsiz adam benim yanımdan geçerken, "Çabuk saklan," dedi ve koşmaya devam etti.

Mahes diye bahsettikleri kişi Aytun'du ancak neden bu kadar korkuyorlardı, anlamıyordum.

Sokak artık bomboştu ve sokağın başından gelen ağlama seslerini duyunca yüksek bir duvar bulup arkasına saklandım. Başımı biraz çıkartıp olacakları beklerken kalbimin hızlanmasını engelleyememişim. Dört ay sonra ilk kez onu görecektim. İçindeki ruh ona ait olmasa bile bedeni hâlâ Aytun'du ve ben ona delicesine âşıktım. Dünya üzerindeki hiçbir büyü bunu değiştiremezdi.

Aniden bir ses duydum. Bu, bir kılıcın havayı delip geçişinin yankılanmasıydı. Ardından bir adamdan çıktığını düşündüğüm haykırış duyuldu. Olan biteni anlamıyordum ve bu açıdan da hiçbir şey göremiyordum. Bu yüzden başımı biraz daha çıkardım ve tam o anda Aytun'u gördüm. Oradaydı işte. Âşık olduğum adam sadece birkaç metre ötedeydi.

Üzerinde siyah bir pantolon ve siyah bir gömlek vardı. Gömleğin önü yarıya kadar açıktı ve beyaz teninde ufak damlacıklar vardı. Ay ışığı tenini aydınlattığında izlerin ne olduğunu gördüm. Kan lekesiydi.

Önünde yatan adama iğrenir bir bakış attı. Ardından kılıcındaki koyu renkli sıvıyı yerdeki adamın üzerinde temizledi. Yerinde doğrulduktan sonra başını kaldırdı ve o an az önce gördüğüm dilenen kızı fark etti. Kaşları çatıldı, gri gözleri parladı. Başını yana eğdikten sonra kıza doğru ilerlemeye başladı.

"Ne yapıyorsun küçük?" diye sorduğunda kız korkuyla başını kaldırdı. Yeşil gözlerine yaşlar dolmuştu ve dudakları zangır zangır titriyordu. "Ben... Ben," derken devam edemeyerek sustu. Az önce havada olan ellerini arkasında saklıyordu. Neden böyle yapıyordu ki?

"Hırsızlık yapıyordun, değil mi?" diye sorduğunda kız hızla başını iki yana salladı. Bu esnada gözünde biriken yaşlar da yanaklarından süzölmeye başlamıştı.

"Hayır, efendim. Ben hırsızlık yapmıyorum. Kimsenin malını çalmadım."

"Ama onların gözlerinin içine bakıyorsun ve sana acımalarını, sonra da para vermelerini sağlıyorsun. Bu da hırsızlıktır ve hırsızlık ülkemizde yasak. Hırsızlara ne yaptığımı biliyorsun, değil mi?" dedikten sonra kılıcıyla arkasını işaret etti. "O adam da hırsızlık yapıyordu. Şimdi seni de cezalandırmak zorundayım. Ellerini uzat," dediğinde şok oldum.

Ciddi anlamda şok oldum. Bir anlığına nefes almayı dahi unuttum. Bu neydi, bu nasıl bir şeydi? Aytun... Benim sevgilim, bir adamı sırf hırsızlık yaptığı için öldürmüştü ve bir kıza da cezalandıracak mıydı?

İç sesim, *o Aytun değil, sok şunu aklına* dedi.

Haklıydı. Şu an karşımda duran Aytun değil; onun bedenini ele geçiren Osiris'ti ve katliamın efendisi lakabını sonuna kadar hak ediyordu.

Çaresizce, birinin Aytun'u durdurmasını umarak etrafıma bakındım ancak sokakta hiç kimse yoktu. Bir evin ışıkları açıktı ve bir kadının pencerenin ardından onu izliyordu. Belki o kadından yardım isteyebilirim diye düşünürken arkasında bir adam belirdi. Hareketlerinden kadına bağırıldığını anlarken pencerenin önünden çekti ve çok geçmeden ışıklar kapandı.

“Uzat kolunu.”

Umutsuzca yeniden önüme döndüm ve kızın artık hıçkırığa hıçkırığa ağladığını işittim. Kısa, siyah saçları önüne düşmüştü. Titreyen kollarını Aytun’a uzattığında ne yapacağını anlamıştım. Kızın ellerini kesecekti. Osiris, hırsızlık yaptığını düşündüğü bu kızın ellerini ondan alacaktı.

Heybetli bedeni ölüm meleği gibi küçük kızın önünde dikiliyor, ayın ışığı hiç üzülmeyeceğini belli eden yüzüne düşüyordu. Kalbim bu görüntü karşısında sıkıştı. Aklıma Aytun’un benim için birkaç çocuktan büyü defteri alıştı geldi. O çocuklardan kitapları almak için kırk takla atan adam, şimdi onlardan birinin canını yakmak istiyordu.

Küçük kız, “Lütfen efendim, acıyın bana. Ben yasa dışı bir şey yapmadım,” dedi.

“Yasalar kötüdür, katıdır ama yine de yasadır. Kurallarımız olmazsa düzen bozulur. Düzenin bozulmasına izin veremeyiz.”

Bu karşımda duran adam gerçekten de Aytun değildi. Sadece Aytun’un bedenini kullanan bir parazitti. Osiris’in bu kadar kötü olmasının tek bir sebebi vardı. Neftis’in lanetiyle azap ruhuna dönüşmüştü ve orada tamamıyla karanlığa bulanmıştı.

Bir an için gözlerim karardı, ne yapacağımı bilemediğimden duvar dibine sindim. Onu nasıl durdurabilirdim ki? Büyü güçlerim bile yoktu. Ancak burada saklanıp o kızın acı dolu çılgınlıklarını da duymaya hazır değildim. Bu yüzden hayatımdaki en mantıklı kararlardan birini verdim ve duvarın arkasından çıktım. Başımdaki şalı elbisemin askılarına kısıtlayıcı açılmasını engelledim. Son hızla Aytun’un üzerine doğru koşarken sandaletlerimin zeminde bıraktığı sesle irkildi, başını çevirdi. Kaşları çatılırken neler olduğunu anlamamıştı. Onun şaşkınlığından faydalandım ve yerdeki kızı kucağıma alıp koşmaya devam ettim.

Önünden geçip gidişimi izleyen Aytun öylesine afallamıştı ki hiçbir şey yapamamıştı. Kendine geldiğindeyse ben çoktan aramıza mesafe koymuştum ve son hızla koşmaya devam ediyordum. Her zaman koşuda iyi olmuştum. Yaşıtlarıma nazaran daha çeviktim ve birkaç yarışmaya bile katılmıştım. Normal şartlarda ondan hızlı davranmam mümkün değildi belki ama ben artık insan değildim. Tanrıçalığı kabullenmek için günlerce acı çeken bedenimin bana getirisi buydu.

Olağanüstü bir hızla, beni yakalamayacağını ümit ederek koşarken kucağımdaki kız hâlâ titriyordu. “Sakin ol,” diyerek başını okşadığımda yüzünü boynuma gömdü ve bana sıkıca tutundu. “Seni güvenli bir yere götüreceğim.”

Piramit Bölgesi'nin evlerle çevrili olan kısmından uzaklaşmaya başladığımı anlarken arkama baktım. Aytun ortada görünmüyordu ama buralarda bir yerde olduğundan emindim. Bir evin bahçe kapısının açık olduğunu görünce kızı kucağımdan indirdim ve bahçeye soktum. Evden hiç ses gelmiyordu. Kızı bahçedeki ağaçların arasına ilerlettim ve yere oturduğunda ben de dizlerimin üzerine çöktüm.

"Şimdi senden bir şey isteyeceğim," dedim dikkatini çekmek için elimle yüzünü avuçlarken. Sırılsıklam olan yüzünü gelişi güzel silerken başını salladı. "Burada kalacaksın ve sesini çıkarmayacaksın. Ben seni almaya geleceğim ama o zamana kadar bir yere gitmek yok," dedim.

Kız cılız bir sesle, "Tamam," dediğinde ayağa kalktım ve bahçeden dışarı çıktım. Adım sesleri duyarken Aytun olduğunu düşünerek koşmaya devam ettim. Evler bitip kendimi ağaçlık bir alanın içinde bulduğumda başımı çevirdim ve Aytun'un öfkeyle beni takip ettiğini gördüm. Kendime düşünme fırsatı vermeden ağaçların arasına girdim ve saklanabileceğim bir yer aradım. Buradan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Normalde olsa büyüyle bir geçit açmaya çalışırdım ve giderdim ama öyle bir şansım yoktu. Ağaçlar iyiden iyiye hızımı kestiğinde bir çıkar yolu arıyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum. Yönümü kaybetmemeliydim. Nerede olduğumu bilemezsem Seth'in geçidini de bulamazdım ve burada kapana kısılırdım.

Aptallık etmiştim. Oradan kaçıp buraya gelerek çok büyük bir hata yapmışım. Ya Osiris'in ya da Neftis'in eline düşecektim. Olacaklar beliydi.

Koşarken aniden önümde beliren parlaklıkla gözlerim irileşti. Bu, tam boynumun önünde olan bir kılıçtı. Başımı sağa çevirdim ve o an Aytun ile karşı karşıya kaldım. Buz gibi bir soğuklukla beni karşılayan gözleri hem öfkeli hem de tehditkâr bakıyordu. "Kimsin sen? Ne cürretle benim karşımda yer alıyorsun?" diye sorduğunda gözlerimi kırptırdım ve şalın ucunu sıkıca tuttum. Beni görmesini istemiyordum. Şayet bir ihtimal buradan kurtulursam Neftis'e söylememesi için kim olduğumu anlamamalıydı.

Derin bir nefes aldım ve "Yaptığın yanlış. O kız o cezayı hak etmiyordu," dedim. "Neye dönüştün sen böyle?" dedim hayal kırıklığıyla. Onun Aytun olmadığını biliyordum ama ulaşmaya çalışmaktan zarar gelmezdi, değil mi? Belki de asıl ruhu hâlâ oralarda bir yerdeydi. Onu kurtarabilirdim.

"Kraliçe'nin kuralları belli. Hırsızlık yapıldığında öldürülmeleri gerekiyor ve onlara yardım edenlerin de aynı şekilde..." dedi başını yana yatırırken. Ardından, "Yüzünü aç," dedi. "Kimsin sen?"

“Açamam...” dediğimde kılıcın ucuyla örtüyü çekmeye çalışmıştı ki geriye doğru bir adım atarak kaçtım. Gözleri kısıldı, tavırları hırçınlaştı. Tam bana doğru gelecekti ki arkamızdan yüksek adım sesleri duyuldu. Neredeyse bir düzineye yakın muhafız koşar adım yanımıza ilerliyordu. Aytun geriye baktı ve dudaklarına tehlikeli bir gülüş yerleşti. “Hızlı koşman bir yere kadardı,” dediğinde muhafızlar etrafımızı bir çember misali sarmaya başladı.

Dudaklarım tedirginlikle titrediğinde sıkıca birbirine bastırdım. İşte, şimdi gerçekten yanmıştım. Aytun muhafızlardan birine döndü ve “Siz kadını öldürün. Ben küçük kızı bulacağım. Piramide gelirken cesedini de getir. Meydana koyun ve herkes ibret alsın, suçlulara yardım edilmeyeceğini öğreysin,” dedi. Ardından gözleri son kez beni buldu ve iki adamın sürdüğü at arabasına binip gözden kayboldu.

Muhafızlar ellerindeki mızrakları havaya kaldırdığında öylesine korkmuştum ki Aytun’un az önce emir verdiği adamın şalı yüzümden çekmesine engel olamadım. Aniden yüzüme bakan adam kim olduğumu anlarken kaşları çatıldı ve arkasındakilere, “Çabuk öldürün şunu,” diye emir verdi. “O Ayliz Kılıç.”

Söyledikleri diğerlerinde de şok etkisi yaratırken hepsi saldırı moduna girdi ve üzerime gelmeye başladılar. Derin bir nefes alıp göz yummalıydım. Şimdi tam zamanıydı. Eğer içeride bir yerlerde büyüye dair kırıntı kaldıysa kullanmalıydım. Etrafımdakilerin varlığından soyutlandım ve o tanıdık gücün beni ele geçirmesine izin verdim.

Damarlarımdaki kanın yanına eklenen güç vücudumu esir alırken gözlerimdeki yanma hissiyle gözlerimi açtım. Karşımdaki adam bir adım geri çekilirken ellerimi kaldırdım ve o an avuç içlerimde bir alev belirdi. Ne istiyordum? Bu ateşin düşmanlarımı yok edecek kadar güçlenmesini mi? İstedim.

Alevler avuç içlerimden kollarıma doğru çıkmaya başladığında korkmak yerine gülümsedim ve ne yaptığımın bilincinde olarak bedenime yayılmasını engellemedim. Saniyeler içinde alevler tüm bedenimi kapladığında yerden bir metre kadar yükseldiğimi hayal ettim. Ayaklarımın altındaki zemin baskısını yitirirken avuç içlerimi yere bakacak şekilde tuttum ve birden bedenimi yere bıraktım. Ellerim toprakla kavuştuğunda vücudumu saran alevler de basıncın etkisiyle dışarı savrulmuştu.

Bu defa alevler muhafızları sararken her biri ateşin etkisinden kaçmaya çabaladı ama nafileydi. Her biri cehennem ateşiyle yanmaya başladığında ayağa kalktım ve yanırlarını izledim. Teker teker yere düştüklerinde alevleri söndürdüm.

Ve tam o anda gökyüzünden öyle bir gürültü koptu ki neredeyse yer yerinden oynadı. Ayın tam yanında duran Sirius parladı ve sanki daha da büyüdü.

Büyü gücüme yeniden kavuşmuştum. Aniden gökyüzünde şimşekler çakmaya başladı. Bu şimşeklerin yeryüzündeki herhangi bir noktaya düşmesi dikkatimden kaçmamıştı. Derken tam yanımda bir geçit açıldı ve Dimitri peşindeki askerlerle yanımda belirdi. Yanında bir de Seth'in rahibi olan adam vardı. Yemyeşil gözlerinde öfke vardı ancak onu bastıran bir diğer duygu hayranlıktı. Başını eğip önümde selam verdi. "Tanrıçam."

Başımı dikleştirdim ve "Evlerden birinin bahçesinde küçük bir kız var. Aytun kıza ulaşmadan onu kurtarın," dedim.

Dimitri başını salladı ve askerlere bahsettiğim kıızı güvenli bir yere götürmelerini emretti. Askerler tarif ettiğim eve doğru yöneldiklerinde Dimitri çatık kaşlarıyla beni süzdü. "Büyü güçlerinize kavuşmanıza memnun oldum ama piramitten kaçmanız hiç mantıklı bir hareket değildi. Gizlice gitmeniz kralımı oldukça sinirlendirdi. Yüce Ra'ya haber vermedi ama bir daha kaçmaya kalkışırsanız söyleyeceğinden eminim. Biz sizin düşmanınız değiliz, tanrıçam," dediğinde onun tek bir lafına bile inanmıyordum ama belli etmedim. Onun yerine evlerin arkasında kalan piramide baktım.

"Seth'in sarayına gitmeden önce gitmek istediğim bir yer var," dediğimde Dimitri'nin hoşnutsuz bakışlarını yakaladım ama umursamadım. Ondan gelecek tepkiyi beklemeden, "Beni takip et," dedim ve geçide girdim.

Geçitten çıktığımda Dimitri de arkamdan geldi ve aylar önce Ra'nın beni getirdiği balkona çıktık. Neftis'in odasındaki balkonu gören bu yere ikinci kez geliyordum. O anda aniden yağmur bastırdı.

Dimitri, "Ra senin gelişini haber veriyor," dedi. "Halk yeni bir tanrıça geleceğini öğreniyor."

Başımı aşağı çevirdiğinde insanların evlerinden sokağa çıkıp şarkı söylediklerini gördüm. Bu esnada Neftis de odasından çıkmış, tıpkı benim gibi insanları izliyordu. Yüz ifadesi gergindi. Anlaşılan o ki yeni tanrıçanın haberinden memnun değildi. *Neden biraz daha canını sıkıyorum*, düşüncesi aklımda belirdiğinde dudağımı ısırdım.

Neftis'in arasında durduğu iki büyük kedi heykeline baktım ve başımı gökyüzüne çevirdim. Ardı ardına çakan şimşeklerden iki tanesinin yönünü büyüyle değiştirdim ve heykellerin üzerine doğrulttum. Aniden düşen şimşegin etkisiyle heykeller parçalandığında Neftis yerinde

sıçradı ve geri çekildi. Şok olmuşçasına paramparça olan heykellere bakarken Dimitri'ye, "Sen git, geliyorum," dedim. Ardından onun için bir geçit açtım.

Dimitri dediğimi yapıp gittiğinde balkon betonuna elimi yasladım ve o an Neftis başını çevirip beni gördü. Gözleri şaşkınlıkla açılırken gülümsedim ve bir elimi havaya kaldırıp el salladım. Ardından da arkamı döndüm ve geçitten içeri girdim.

Eğitim

3

İç içe geçmiş duygularımın iplikten uçları çözülemez düğümler gibi birbirine dolanmıştı. Varlığından çok geç haberdar olduğum büyü güçlerim, ben daha farkında olmadan hayatımda yer edinmişti. Güçlerimin olmadığı vakitlerde kendimi güvensiz hissetmiştim. Sanki artık büyülerden güç alıyordum. Onlara kavuştuğumda tekrar yenilmez hissetmiştim. Her şeyin artık güçlerimle ilgili olması ne garipti, değil mi?

Balkonda Neftis'in karşısına çıktıktan sonra yeniden Seth'in sarayına dönmek için geçitten geçmiştim. Her seferinde yaptığım gibi gideceğim yeri düşündükten sonra gözlerimi kapatmışım. Birkaç saniye sonra saraya çıkacağımı zannetmiştim ancak o an hiç beklemediğim bir şey oldu.

Bir ses, "Başardın," diye fısıldadığında nefesimi tuttum. Ses, tanıdık bir tınıya sahipti. Kim olduğunu hatırlamak için hızla gözümü açtım.

Etraf parlaktı. Bir sürü ışık vardı. Demek ki geçitlerin içi böyle oluyordu. Birkaç saniye içinde karşı tarafa geçtiğim için daha önce hiç inceleme fırsatım olmamıştı.

Neler olduğunu anlamak için etrafıma bakındığımda karşımda genç, en fazla yirmili yaşlarının sonunda olan bir adam gördüm. Göz bebekleri sarıydı, teni bembeyazdı ve saçları kömür karasıydı.

"Siz kimsiniz?" diye sordum adamdan bir adım geriye kaçarken. Kim olduğunu bilmiyordum ve artık herkese potansiyel düşman olarak yaklaşıyordum. Ellerimi istemsizce kaldırırken büyü güçlerimin geri gelmesiyle kendime olan güvenim de yerine gelmişti. Dört aydır

kendimi korunmaya muhtaç hissediyordum ancak şu an tehlikelerden kaçmak için kimseye ihtiyacım yoktu.

Adam sanki hissettiklerimi anlamış gibi gözlerini kısıp dişlerini göstererek güldü. "Sakin ol, Ayliz. Senin büyülerin bana işlemez ama güçlerine kavuştuğunu görmek çok güzel. Demek ki büyülerine ulaşman için gerçek bir tehlike görmeliymişsin." Kırıksık alnım yine düzelmediğinde adamın gülüşü soldu ve ciddiyetle, "Sanırım rahatlanan için öncelikle kendimi tanıtmalıyım. Ben tanrıların tanrısı Ra. Şu an gördüğün de benim asıl bedenim," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken duyduklarımın doğru olup olmadığından emin değildim. Adamın tanıdık geldiğini inkâr edemezdim. Hem sesi hem de dış görünüşü benziyordu ama yine de emin olmak için, "Nasıl yani? Siz beden değiştirebiliyor musunuz?" dedim şaşkınlıktan dolayı saçmalarken. Adam en kudretli tanrıydı, tabii ki yapabiliirdi.

Ra rahat bir tavırla, "Elbette. Aksi halde Neftis'in yanında kimliğimi ifşa etmeden nasıl duracağım ki? Yaşlı bedenimi, gizli kimliğimi kullandığım zamanlarda kullanıyorum ama beni Ra olarak tanıyan herkes bu bedenimi görüyor," dedi.

Doğru ya... Bunu nasıl düşünmemiştim daha önce? Neftis asırlar boyunca bir kez de olsa Ra'yı görmüş olmalıydı. Yanına geldiğinde yaratıcısını tanıyacaktı tabii ki.

"Peki, ben neden daha önce göremedim?" diye sorduğumda elini sallayarak, "Özel bir sebebi yoktu," dedi.

Onun genç hâlini benden gizlemesini es geçerek bambaşka bir noktaya takıldım. "Ben sizi yaşlı sanıyordum," dedim onu süzerken.

Yaşlı hâline öyle alışmışım ki şu an genç görüntüsünü yadırgıyordum. Karşılaştığımız her an yaşlılığını belli eden kırışıklıkları artık yoktu ve açıkçası eskiden kudretinden korktuğum adamı kendi yaşına yakın görmek garip hissettirmişti. Sonuçta benden yaşça büyüktü ve o hâlimden daha çok çekiniyordum. İç sesim, "O hâlâ yaşlı," diyerek uyardığında haklılığı karşısında suskun kaldım. Dış görünüşü gençleşti diye kendisi de gençleşecek değildi ya.

Ra başını eğip güldü. "Zaman, bize ölümlülere olduğu kadar kötü davranmıyor. Biz yaşlanamayız, Ayliz. Sen de yok olmak istediğin güne kadar bu hâlinle kalacaksın," dediğinde içimden, *aslında hiç de fena değil* diye geçirdim. Yaşlanmaktansa bu hâlimle kalmayı yeğlerdim.

Aniden ciddileşti ve başını kaldırdı. "Ama bundan daha önemli konularımız var. Osiris'in seni görmesi mesela," derken bana attığı kızgın

bakışı görmemek için başımı çevirdim. "Bu sorumsuzluğunu mazur görebilirim ancak aptallıklarına devam edersen işler gittikçe zorlaşacak. Osiris, muhafızlara ulaşamadığında Neftis'e her şeyi anlatacak ve o da büyüü senin yaptığını anlayacak. Balkonda yaptığın küçük gösteri de bizim yararımıza olmadı."

Yaptığının yanlış olduğunu biliyordum ama Aytun'a yaptıklarından sonra Neftis'in rahatça tahtında oturmasını istemiyordum. Madem varlığımdan rahatsız oluyordu, her saniye gözünün önünde olmalıydım. Tabii hayatta kalarak. "Neftis er ya da geç benim tanrıça olduğumu öğrenecekti. Gökyüzünde çakan şimşeklerden zaten anlayacaktı."

Tek kaşı imayla havalanırken, "O şimşekler bir tanrıçanın gelişinin habercisiydi. Senin olduğunu düşünmeyecekti," dedi. Sesinin altında yatan gizli kinaye bana kadar ulaşmıştı.

Beni suçlaması karşısında sesimin gür çıkmayacağını bilsem de kendimi savunmaktan geri kalmadım. "Tanrıçanın ben olduğumu anlamamıştır. Şu an hiçbir şey kanıtlayamaz."

Ra kendimi savunma çabam karşısında omuzlarını sallayarak güldü. Keyifsiz gülüşü dudaklarına yayılırken, "Ama şüphelenir," dedi.

"O hâlde bir tanrıça olduğumu ortalığa yaymasaydınız."

"Bu benim elimde değil. Doğa kendisi haber verdi. Bir tanrı doğduğunda doğa ona olan saygısını göstermek için doğal afetler yaratır. Seni şimşeklerle müjdeledi."

Ben yeni doğmamıştım. Amenta'da tanrıçaya dönüştüğüm günün üzerinden çok uzun bir zaman geçmişti. Sanırım tanrıların tanrısı yaşımdan ötürü karıştırıyordu. Biri ona zaman kavramını öğretmeliydi ve ben seve seve yapabilirdim. "Ben tanrıça olalı dört ay oldu."

Bilmişlikle başını iki yana salladı. "Sen o zamandan beri sadece bir bedendin. Büyü gücün olmadan ruhun tamamlanamazdı. Büyüne kavuştun ve dönüşümünü tamamladın. Artık gerçekten bir tanrıçasın."

"Her şey büyüye mi bağlıydı yani?" dediğimde "Evet," dedi. "Evrendeki her şey büyüye bağlıdır. Artık gerçek bir tanrıçasın ve buna göre davranacaksın. Seth ile tekrar görüştüm. Hemen eğitimlerine başlayacaksın ve Neftis seni bulmadan evvel onun karşısına çıkacaksın."

"Hemen mi savaşacağım?"

"Hayır, savaş için daha yolun var. Ama tanrıça oluşunun haberi geldi. Sen de tıpkı Maat gibi gelecek, kendine ait olan tapınağına yerleşeceksin. Tanrıça oluşun Neftis'i sarsacaktır. Beklenmeyen bu gelişmeyi sindirirken sen de intikamını alacaksın."

Düşünceyle başımı sallarken Ra bu defa başka bir şey söyleyerek beni yeni bir çıkmaza soktu.

"Bu arada benim yaşlı bedenimden Seth'e bahsetme."

Seth ile arasının son zamanlarda gayet iyi olduğunu düşünüyordum. Şimdi neden son zamanlardaki favori tanrısından bu hâlini gizliyordu ki? Merakıma yenik düşerek, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü Rahip Usi kimliğim benim gizli adım. Atan İsis güçlenmek için kara büyüye başvurarak öğrendi. Ve ardından da Sedef Karavera. Sizden başka kimse bilmeyecek. Artık git ve kendini hazırlamaya başla."

Ra'nın son sözleriyle konuşmanın bittiğini anladım. Sağ tarafımda açılan kapıyı görünce oraya yöneldim. Arkama bakmadan kapıyı açıp dışarı çıktım. Kapıdan adım attığım an yeniden kendimi Seth'in geçit odasında bulmuştum. Dengemi sağlamak için ayaklarımı yere daha sağlam basarken karşımda kızgın bir surat ifadesiyle beni bekleyen Seth'i gördüm.

Geniş kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve gözlerinden dışarı fırlamak için fırsat kollayan öfkesi her an beni yağmalayacak gibi tehditkâr duruyordu. Kaşlarını çattı ve buz gibi bir bakış attıktan sonra, "Güneş çöl kumlarına değdiği an eğitim odasında ol, tanrıça. Seni temin ederim ki eğitimlerin Piramit Bölgesi'ne gidişin kadar kolay olmayacak," dedi. Ardından Dimitri'ye döndü. "Saraydaki her kapının girişine iki tane asker koy. Geçit odasına birden fazla kişi yerleştir. Bundan sonra benden habersiz tek bir kuş bile uçmayacak." Ve odadan gitti.

Seth'in öfkelenmesinin sebebini anlıyordum. Bir nebze hak da veriyordum ancak bu kadar abartmaya gerek var mıydı, işte onu bilmiyordum. Seth'in gidişinin ardından beni göz hapsine alan askerlere baktım ve odama gitmek için koridora çıktım. Hızlı adımlarla odama girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım ve boynuma düşen şalı da yere bıraktım. Boy aynasının önünden geçerken yansıyama takılan gözlerimi oradan ayıramadım.

Bu gecenin daha büyük şeylere gebe kalacağını biliyordum.

Tanrıçalığımanın eksikliği büyülerime kavuşmamla kapanmıştı. Sanki en başından beri kayıp olan eksik parçama kavuşmuştum da tamamlanmıştım. Daha güçlüydüm, daha çok kendimdim. Her şeyi, herkesi yıkabilecek kadar kuvvetliydim artık. Hiçbir zaman dışarıdan bakıldığında ezik gibi görünen bir kız olmamıştım ama karşımda gördüğüm bu güçlü kadına da aşına değildim.

Parmaklarımdan dışarı taşmak isteyen hisler vardı. Uzun zamandır

uykuya yatırdığım güçlerim öylesine güçlü uyanmıştı ki zapt edilmesi zor olacağı benziyordu ama halledecektim. Ben her şeyi yapabilirdim artık. Ve her şeyi de yapacaktım.

Bugün benim miladımdı.

Bugün Aytun'u kurtarmak için her şeyi yapacağıma ant içtiğim gündü.

Seth'in de dediği gibi sabahın ilk ışıkları çöl kumlarının üzerine düştüğünde eğitim odasında hazır bekliyordum. Daha öncesinde ondan eğitim almak için hevesli değildim ancak dün gördüklerim fikirlerimi çok değiştirmişti. Aytun'un dönüştüğü şeye kendi gözlerimle şahit olmam, Neftis'i yenmek için kurallara uymam gerektiğini öğretmişti. Eğer güçlü bir tanrıça olmak istiyorsam Seth'in yardımlarına ihtiyacım vardı. Seth'in benim üzerimden kazanacağı takdir ya da kavuşacağı köpek başlı bedeni mühim değildi. Önemli olan tek şey güçlenmemdi.

Tam olarak nasıl bir eğitim alacağımı bilmediğim için ne giyeceğimi de bilememiştim. Dolabın karşısında birkaç dakikalık bekleyişin ardından siyah, deri tayt ve mürdüm renkli askılı bir tişört giymiştim. Uzun sarı saçlarımı tepeden sıkı bir atkuyruğu yapmışım.

Dalgınca eğitim salonunu izlerken aniden içeri giren Seth'i görerek ayağa kalktım. Üzerinde beni son derece şaşırtan spor kıyafetler vardı. Kaslı üst bedenini saran beyaz bir tişört ve siyah renkli eşofman altı giymişti.

Kapıyı arkasından kapatıp askerlerinin girmesine izin vermedi. Ellerini birbirine vurduktan sonra, "Hazır olduğunu varsayıyorum," dedi yanıma gelince.

Dinamik bir sesle, "Evet, hazırım," diye yanıtladım onu. "Ne yapacağız?" diye sorduğumda Seth'in gözleri bacaklarımda oyalandı ve kaşları çatıldı.

"Deri mi? Kimse sana büyüye uygun giyinmen gerektiğini öğretmedi mi?" dedi şaşkınca.

İrkildim ve "Nasıl yani?" dedim.

"Tanrılar veya büyücüler hayvanlardan üretilen giysileri giymezler. Kürk, deri veya yün... Hiç fark etmez. Giyilmez çünkü saydıklarımdaya yer alan yaşam aurası büyüleri olumsuz etkiler. Büyü yapılırken senden başka kimsenin etkisinde olmadığına dikkat etmelisin."

İlk kez duyduğum bu bilgiyi neden daha önce öğrenmediğimi sorgularken merakla, "Ne giyilir peki?" dedim.

"Genellikle keten ya da pamukluları tercih ederiz. Hem bitkilerden oluşuyor hem de rahat," dediğinde aklıma Seth'i gördüğüm zamanlarda giydiği deri kıyafeti geldi. Tek kaşımı kaldırıp imayla süzerken, "Sen de bazen deri giyiyorsun ama," dedim.

"Genellikle büyü yapmadığım günlerde giyiniyorum. İstersen hemen üzerini değiştir ve gel," dediğinde başımı sallayarak onayladım.

Aceleyle odama geri döndüm ve Seth'in söylediği gibi kumaştan oluşan kıyafetler seçtim. Oyalanmadan yeniden eğitim salonuna döndüm. Hızlı davrandığım için çok zaman kaybetmemiştim.

Ayakta dikilen Seth geldiğimi görünce gözlerini kısıtı ve üzerimdekilere takdir eder gibi baktı. "Öncelikle sana uygun silahı seçeceğiz ama şimdilik ısınmak için mızraklardan faydalanabiliriz."

Eliyle duvara takılı olan mızrakları işaret ettiğinde oraya yöneldim ve birini aldım. Bu sırada Seth de kendisi için en uygun olanı almıştı. Mızrağı elinde ustaca bir hareketle döndürdü ve bana doğru hızla gelmeye başladı. Gözlerim şaşkınlıktan dolayı irice açılırken kendimi savunmak adına mızrağı kaldırdım. İki parçanın birbirine çarpışı odada yankılanırken Seth geri çekildi.

Ani hamlesine karşın şok olmuşçasına onu izlerken bu hâlimden keyif aldığını belli ederek güldü. "Sana teknik bilgiler versem kısa zamanda anlayamazsın. Zamanımız kısıtlı ve sen doğruca kavganın içine atılarak öğreneceksin," dedikten sonra yeniden saldırmaya başladı.

Kaç dakika geçmişti, bilmiyordum ama hep Seth saldırıyor, ben de onun hamlelerinden kaçmaya çalışıyordum. Ve doğruyu söylemek gerekirse başarıyordum da. Henüz mızrağın ucu bana değmemişti. Nefes nefese kaldığımda Seth aniden durdu ve "Sen saldır," dedi.

Dediğini yaptım ve bu defa ben ona saldırmaya başladım. Saldırı konusunda savunmada olduğum kadar etkili değildim. Henüz Seth'e hiçbir şey yapamamıştım. Öyle rahat ve ustaca hareket ediyordu ki nefes alıp verişinde bile değişiklik olmamıştı.

Öfkelenerek hareketlerimi hızlandırmıştım ki Seth, "Asabi olma," diye uyardı. "Düşünmeden hamleni yapmayacaksın. Benim yapacağım hamleyi önceden tahmin etmek zorundasın. Düşmanın bir düşünüyor-sa sen on düşüneceksin."

Seth gerçekten de iyiydi. Söylediği gibi hamlelerimi önceden tahmin ediyordu. Tekme atacağım anda ben daha bacağımı kaldırmadan yana

kaçıyor, yumruk atacakken kolumu yakalıyordu. Terden sırlıslık olmuştum. Saçım dağılmıştı ve nefes nefese kalmıştım. Seth'in odaya ilk girdiği hâlinde kalması canımı sıkarken hırslandım ve büyü gücümün ellerim ile ayaklarımda toplandığını düşündüm. Eskisinden daha güçlü hissederken parmaklarımı sıkılaştırdım ve Seth'in yüzüne sağ elimle yumruk atacak gibi yaptım. O benden kaçmak için sola kaçacakken bu sefer hazır olan sol elimle elmacık kemiğinin üstüne sertçe vurdum.

Beklenmedik hamlemlerle şaşırıp Seth'i zorlamak için bacaklarımı hareket ettirdim ve tam karın boşluğuna denk gelen sert bir tekme attım. Bir anlığına nefesi kesilir gibi olduğunda geriye kaçtı ve kaşları inanamazcasına kalktı. "Çabuk öğreniyorsun."

"Neftis ile de böyle mi dövüşeceğim?" dediğimde Seth başını iki yana salladı. Bu hareketiyle durdum ve şaşkınca ona baktım.

"Neftis'e ulaşana kadar birçok kişiyle karşı karşıya gelebilirsin. Hep-sinden sadece büyüyle değil, dövüşerek de kurtulmalısın."

Daha önceleri tehlikeli kişilerle karşı karşıya geldiğimde hiçbirinden bilek gücümle kurtulmamıştım. "Kısaca onları yaksam olmaz mı?" diye sordum.

Seth yanda duran su şişesinden bir yudum aldı. Şişeyi yerine bıraktırken, "İsis'ten aldığın cehennem ateşinin gücü çok kuvvetli ama sen aynı zamanda Osiris'in de soyundan geliyorsun. Osiris çok iyi dövüşürdü. Düşmanlarına karşı büyüden çok dövüş yeteneğini kullanırdı. Onda var olan fiziksel üstünlükler sende de var mı, öğrenmeliyiz," dedi.

Nefesimi düzene sokmak için birkaç saniye bekledim. "Dövüşte iyi değilim, zaten bunu siz de gördünüz. Kollarımı kullanarak yaptığım tek şey ok atmak. Bu yüzden eğer mümkünse büyü güçlerimin üzerinde durmak isterim."

Seth usulca başını salladı ve "İstediğin gibi olsun. Fakat daha sonra kendine bir silah seçeceksin. Çünkü her an büyü yapamayabilirsin. Ardi ardına çok büyü yapmak seni yıpratmaz ama içindeki tüm gücü tek bir büyüye aktarman etkili olur," dedi. Ardından dikkatimin dağılmasına izin vermeden, "Şimdi tanrıçalık özelliklerine odaklanalım mı? Ruh çözücü özelliğini ortaya çıkarmak için birkaç kişi getirdim. Onlara bakacaksın ve odaklanarak ruhlarını okuyacaksın," dedi.

Kulağa güzel gelen ruh çözücülüğünü pratiğe nasıl döneceğimi öğrenmek için, "Bunu tam olarak nasıl yapacağım? Büyülü sözcükler mi var?" diye sordum.

Seth gülerek kaşlarını kaldırdı. "Sözcük de büyü de yok. Büyüyle bir ruhu anlayamazsın. Sana bahsedilen özelliği bulup çıkaracaksın. Sadece onun gözlerine bakacaksın. Ama unutma; bakmak, görmek değildir. Sen sadece görmeyi iste," dedikten sonra vakit kaybetmek istemiyor gibi parmaklarını şıklattı ve odanın kapısı açıldı.

Dimitri önden, iki kadın ve bir adam da arkasından odaya girdi. Hepsi tam karşıma ip gibi dizildiğinde Seth eliyle insanları gösterdi.

"Başla," dediğinde sanki komut almış gibi hareket ettim ve en sağda bekleyen kadının önünde durdum. Gözlerimiz birbiriyle kenetlendiğinde kendimi her şeyden soyutlayıp odaklanmaya çalıştım. Kadının göz bebekleri maviydi ve orada tek gördüğüm şey kendi yansımamdı.

Yapamıyorum diye mızızlanacakken kendimi durdurdum. Bu şekilde olmazdı. Artık böyle pes etmeyecektim. Yapamıyorum demek yerine yapana kadar çabalayacaktım. Seth'e yandan bir bakış attığımda kollarını göğsünde birleştirip dikkatle beni izlediğini gördüm. Başımı dikleştirip yeniden odaklandım. Başta yine bir değişim olmadı ama sonra aniden kadının göz bebeklerindeki yansımam değişmeye, bambaşka şekillere girmeye başladı. Derin bir nefes aldım ve o şekilleri yorumlamaya başladım.

Tüm şekiller birden zihnimde patladığında hızla geri çekildim ve nefes nefese kadına bakmaya başladım. Kadın, ona şiddet uygulayan babasından kaçmıştı ve annesi de kızını korumak için babasını öldürmüştü.

Seth, "Ne gördün?" diye sorarak yanıma geldiğinde kadının cam mavisi gözleri endişeyle kısıldı. O an kendisinin bile hatırlamak istemediği bu gerçekliği söylemememi istediğini anladım. Onun ruhunu okumuş olabilirdim ama bunu sesli söylemeye gerek yoktu.

Bu yüzden yutkunduktan sonra Seth'e döndüm ve "Yaptım. Ruhunu gördüm," demekle yetindim.

Seth gizlememden hoşnut olmamış bir şekilde, "Ama ne gördün?" diye diretti.

İnatla, "Bizi ilgilendirmeyen şeyler," dediğimde gergince bana baktı ama laf etmedi. "Görüp göremediğimi anlamamız yeterli."

"Ya yalan söylüyorsan?" diyerek son bir çabayla sorduğunda alayla güldüm ve hiçbir şey demedim.

Yalan söylemediğimi çok iyi biliyordu. Böyle yapmasının tek sebebi beni gaza getirmektir ama ona istediğini vermeyecektim. Söylemeyeceğimi anlayan Seth sıkıntılı bir nefes aldı ama üstelemedi. Sanırım inadımın karşısında duramayacağını anlamıştı.

Geri çekilirken, "Diğerlerinde de dene. Her insanın iradesi farklıdır. Her insanı farklı dilde yazılan kitaplar olarak düşün. Öğrenirsin ama biraz zorlanırsın. Seni zorlayacak kitapları da okumak zorundasın," dedi.

Başımı salladım ve derin bir nefes aldıktan sonra adamın önüne geçtim. Küçük kahverengi gözleri olan adam kısıydı. Hantal ve ağır bir yapısı vardı. Kahverengi gözleri üzerimde boş boş gezinirken dişlerimi sıktım ve gözlerine odaklandım.

İkinci denemem, ilkinde nazaran daha kolay geçmişti. Kolaylıkla adamın ruhunun derinliklerine sızdığım da beliren şekillerle kaşlarımı çatıttım.

Burası boş bir odaydı. Dört duvarla kaplı odada yalnızca adam ve Neftis bulunuyordu. Neftis, karamel rengi saçlarını geriye savurdu. "Anlat bakalım. Seth neler yapıyor?"

"Sizin onu öldürme girişiminizden sonra daha dikkatli davranmaya başladı, kraliçem. Kızıl Piramit'te veya tapınağına çok güvendiği kişiler hariç kimseyi yakınına sokmuyor. Eskisi kadar tedbirsiz değil artık. Sanırım öleceğini düşünmek onu daha dikkatli yaptı."

"Eğer yılanım başarılı olsaydı bu sadece düşünceyle sınırlı kalmayacaktı. Şimdiye ortadan kaybolmuş olacaktı," diye iğneleyici bir cevap verdi.

"Yılanın hakkını yememek lazım. Tam Tanrı Seth'i kısıyacına almıştı ki yardımcılarında Dimitri araya girdi. Korkusuzca yılanla savaştı..." derken birden sustu ve devam edip etmeyeceğine karar vermek için dudağını ısırdı. "Ancak anlayamadığım bir şey var. Yılan Dimitri'yi bacağından ısırdığında neden öldürmedi? Sadece birkaç hafta topallayarak gezdi."

"Dimitri bir Sanglum çünkü. Seth, laneti yaptığım zaman onları diriltmem için benden kara büyü istemişti. Hem Osiris'in lanetinin bozulması hem de Seth'in kullanması onları kara büyüye karşı duyarlı hale getirdi. Yılan o yüzden Dimitri'yi öldürmedi. Her neyse... Sen dikkatli ol, kendini ifşa etme. Seth'i yalnız yakaladığın an öldüreceksin."

"Anlayamadım, kraliçem. Bağışlayın. Bir an öldüreceksin dediğinizi zannettim."

"Kulakların gayet iyi duyuyor. Sana dediğim şeyi yapacaksın."

"Ama nasıl olur? Ben aciz bir insanım. O ise tanrı."

"Onun bedenini öldüreceksin ve ruhunu da Duat'ın derinliklerine hapsedeceksin. Seth de bir daha asla geri dönemeyecek."

Duat, Amenta'nın karanlık tabakasıydı. Ra, bir gün Apep'i tam anlamıyla yendiğinde onu oraya göndermeyi ve ilelebet sürecekt mahkûmiyetini yaşaması için oluşturmuştu. Başta bomboş olan Duat, sonrasında Osiris'in

lanetlediği Tanrıça Hemsut veya Ra'ya asilik eden diğer tanrılarla dolup taşmıştı. Neftis, başta ruhları Duat'a nasıl hapsedeceğini bilmese de sonraları çözmüştü. Darius ve Sirius'un karanlık kısımlarından oluşturulan yere gitmek için bir nesneye ihtiyaç vardı.

Asırlar önce Ra, Osiris firavunları alt edip dünyaya barış getirsin diye ona özel bir taş hazırlamıştı. Nefes Madeni'nde silahların dövülmesini sağlayan gezegenlerin taşları ayrı ayrı bulunurdu. Sadece bir tanesi, yani nefes taşı tüm o gezegenlerden parça taşıyan büyük bir taşı. Kudreti ölçülemeyen bu taş, Ra Apep'i yenene kadar Osiris'in tacını süslemişti. Ancak Neftis laneti yaptığında tacı da ele geçirmiş, taşa sahip olmuştu.

"Ben onu Duat'a nasıl gönderebilirim ki kraliçem?"

"Çok basit. Seth'i yalnız yakaladığın an büyüyle bana haber vereceksin ve ben de onu hak ettiği yere göndereceğim."

Gördüklerimin arasından güç bela sıyrılarak şok olmuşçasına adama baktım. Kahverengi gözleri artık tedirgin bakıyordu ancak benim aksime kendini hızla toparladı. Ellerini belinin arkasına götürdü ve ucu sivri iki hançer çıkarttı. Hiç kimse ne olduğunu anlayamadığından hızlıca hareket ediyordu. Gözlerimin içine baka baka hançerleri yanında yer alan iki kadına sapladı. Saniyeler içinde kadınlar yere düştü ve adam bana doğru bir adım atarak hançeri vücuduma sapladı.

Gardenya

4

İnsanların ruhlarını okumak zordu. Ve bir o kadar da yorucuydu. Onların hayatlarının derinliklerine inerken yalnızca yaşadıklarına değil, nasıl insanlar olduklarına da şahit oluyordunuz. Özelliğin adının neden ruh çözücü olduğunu kullandıktan sonra anlamıştım. Ruh bir bilmeceydi. Herkes kendi içinde gizemlerini barındırıyordu ve ben de o bilmeceleri çözüyordum. Kim olduklarını, ne olduklarını anlıyordum.

Tıpkı az önce karnıma hançer saplayan adamın bir hain olduğunu anladığımı gibi...

Karşımdaki, Neftis'in piramide yerleştirdiği maşalarından birisiydi. Adam hançeri çıkardığında başımı eğdim ve kesik açılan vücudumdan sızan altın renkli kana baktım.

Canım acımıyordu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Sanırım tanrıça oluşumun en çok bu yanını seviyordum.

"Sen..." dedim gülmek ve ağlamak arasında histerik bir şekilde davranırken. Adama öfkelenmekten çok yaptığı aptallık komiğime gitmişti. "Sen beni bununla öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

Söylediklerimle gözleri karnıma indiğinde, "Nesin sen?" dedi. Geri çekilirken korku dolu bakışlarla beni süzüyordu.

"Az sonra seni yok edecek olan tanrıçayım," dediğim an şaşkınlığı üzerinden attı ve kahverengi gözleri parlamaya başladı. Büyüyle Neftis'i çağıracağını anladığımı gibi elimi kaldırdım ve boynunun hizasına getirdim. Sanki gerçekten boynunu sıkıyormuşum gibi parmaklarımı sırkarken adamın gözleri eski hâline döndü. Nefes almakta zorlanmaya başladığında elini boynuna götürdü ve çaresizce gözlerime baktı.

O esnada Seth'in yanıma gelip yerdeki kadınlara baktığını gördüğümde, "İyiler, değil mi?" diye sordum. Seth avuç içlerini açıp gözlerini kısa süreliğine kapattı.

"Ölmüşler."

Söyledikleriyle dişlerimi sıktım ve ruhunu okuduğum ilk kadına baktım. Çocukluğundan beri yaşamadığı acı, çekmediği çile kalmamıştı. Belki de hayatındaki en huzurlu anları bu piramitte geçiriyorken kötülük yine onu bulmuştu. Acımasız Neftis'in eli bu defa kadına uzanmıştı ve kurtuluşu olmamıştı.

Bu kadınların ne suçu vardı?

Aytun'un ne suçu vardı?

Benim ne suçum vardı?

Adam güç bela, "Neftis yardım et. Yüce kraliçe, duy sesimi," dedi.

Ancak Neftis onu duyamazdı. Ben de onu duyuyordum fakat anlamıyordum. Söyledikleri kulaklarımdan içeri sızsa da beynime girmiyordu. Trans olmuşçasına yerde yatan iki kadına bakıyordum. Burada benim güçlerimi ortaya çıkarmaktan başka hiçbir amacı olmayan iki kadın katledilmişti.

Neftis yüzünden daha kaç kişi kurban edilecekti?

"Neftis'e ulaşamazsın ama adamdan kurtul. Onları o öldürdü. Cezasını ver. Neftis'i çağırmadan yok et."

İlk defa duyduğum bu ses kime aitti, bilmiyordum. Boğuk, ince bir kadın sesiydi. Hem tanıdık hem de değildi. İsis olmadığından emin dim ama tınısındaki aşinalığa da kılıf bulamamıştım. Kaşlarım çatılır gibi olduğunda kim olduğunu düşünmeyi bir kenara atıp haklılığına odaklandım. Söylediği gibi Neftis'e ulaşmadan ondan kurtulmam gerekiyordu. Hem de o iki suçsuz kadının öcünü almalıydım.

Başımı yere eğip yerde yatanlara baktım ve yüreğim burkulurken parmaklarımı daha da sıktım. Adamın yüzü mosmordu. Dizlerinin üstüne çökmüş, göz bebekleri kaybolacak kıvama gelmişti. İlk kez birinin hayatını avuçlarımda tutuyordum. Tek bir hamlede adamın öleceğini biliyordum. Bir yanımda kadınların ölümüyle sıkışan kalbimi özgür kılmak isterken diğer yanımda ne yaptığımı sorguluyordum.

"Ayliz, tamam. Dur!"

Seth'in söyledikleri bir kulağımdan girip öteki kulağımdan çıkarken boş bakışlarım son dakikasında olduğunu belirten adamdan ayrılmıyordu.

Seth söylediklerinin etki etmediğini anladığında bu defa daha yüksek bir sesle, "Onu öldüreceksin," dedi. "O bir insan. Muhafız değil."

Söyledikleri bu defa bana ulaştığında ateşe değmiş gibi elimi açtım ve adam serbest kaldı. Bir süredir güç bela aldığı nefese kavuştuğu için öksürüklere boğulurken Seth büyüyle onu bayılttı.

Hızla atan kalbimin sesi kulaklarımdan silinmezken Seth'in bakışlarını üzerimde hissettim ancak dönüp ona bakmaya, yaptığım şeyle yüzleşmeye cesaretim yoktu. Kontrolümü ilk kez bu kadar kaybetmiştim ve bunu bilmek insani yanımı ızdıraba sürüklüyordu. Az önce adamın nefesini kesmek için kullandığım elimi sıkıca birbirine bastırdım. Tırnaklarım avuç içimi yaralasa da umurumda değildi.

Kendimi zor bela eğitim salonundan koridora attım. Nefes alamıyordum. Sırtımı duvara yaslayıp yere çökerken ne yaptığımı sorguladım. Kimin tarafında olursa olsun o bir insandı ve ben az daha ona zarar verecektim.

Yanımda hissettiğim hareketliliğin Seth'den olduğunu anlarken kısıkça, "Bu iş bittiğinde öldürdüğüm her kişi için vicdan mahkemesinde yargılanacağım ve cezam ruhumun infazı olacak," dedim.

"Artık yaşamayan bir şey öldürülemez. Sen ruhunu çoktan öldürdün ve şu an onun mezar bekçiliğini yapıyorsun."

İlk eğitim denememde yaşadığımız faciadan sonra Seth günün geri kalanında beni zorlamamaya karar vermişti. Kendisi adamın ağzından detayları öğrenmek için gittiğinde ben de odama çekilmiş, toparlanmak adına düşünmüştüm. Yorucu geçen günü atlatmak istiyordum ancak bu sarayda yapabileceğim şeyler kısıtlıydı. Hatta yapabileceğim hiçbir şey yoktu desem yeri ydi. Odada ilgimi çeken bir şeyler yoktu veya konuşup sohbet edeceğim kimse... Şimdi Simge olsaydı, saçma sapan ilgimi çekmeyen bir şeyler anlatırdı ve onun heyecanlı hâlleriyle biraz olsun ilgilenirdim ama tek arkadaşım diyebileceğim kişi benden bir atmosfer kadar uzaktaydı.

Sıkılarak iç çektim. Belisa da ortalıkta yoktu, nereye kaybolduğunu bilmiyordum. Nerede olduğunu merak ettim ve Seth'in hizmetkârlarının olduğu salona gitmek için odadan çıktım.

Koskoca piramitte tek başına yaşayan Seth'in öyle çok yardımcısı vardı ki bir gördüğümü bir daha görmüyorum desem abartmış sayılmazdım. Belisa'nın onların vakit geçirdiği salonda olduğunu düşün-

rek koridorları gezdim. Dün buraya ilk geldiğimde önünden geçmiştim ama koridorlar birbirine o kadar benziyordu ki karıştırmam kaçınılmazdı. Piramidin tam olarak neresinde olduğumu bilmiyordum ve karşıma bana yardım edecek kimse de çıkmıyordu.

Başıboş bir hâlde gezinirken bir kapının açık olduğunu görerek başımı içeri uzattım. Burası devasa bir kütüphaneydi. Seth bana burayı göstermemişti ancak meraklı kişiliğim şu an bu kütüphaneyi keşfetmeden gitmememi söylüyordu. Ve ben de çoğunlukla o meraklı yanına uyan bir kız olduğum için elbette girecektim.

Yavaş adımlarla içeri girdim ve etrafa göz atmaya başladım. Büyük kütüphanenin iki duvarı tamamen raflarla doluydu. Kapıyı açtığımda karşımda kalan ahşap panelden yapılma alan ise boştu. Tavana kadar uzanan rafların arasında kendimi kaybederken iç sesim *çık artık odadan* dediğinde onu dinleyecektim ki gözüme çarpan bir kitapla duraksadım. Üzerinde *Mısır Tanrıları* yazan beyaz ciltli kitap dikkatimi çekerken boyumla aynı sırada olan raftaki kitaba elimi uzattım.

Kitabı çekip alırken tam incelemek için kapağını açmıştım ki ahşap panel olarak düşündüğüm yerin aslında bir kapı olduğunu anladım. Sürgülü kapı sonuna kadar açıldı ve o an burasının aslında düşündüğüm yer olmadığını fark ettim. Kapının aralığından kütüphane olduğunu düşünmüştüm ancak burası daha çok içinde kütüphanesi olan bir yatak odasıydı.

Sürgülü kapıyı açarak şaşkın yeşil gözlerle beni izleyen Dimitri, "Tanrıça Ayliz. Ne işiniz var burada?" diye sordu. Gözleri kapıyla benim aramda gidip geliyordu.

Endişeyle arkamdaki kapıyı işaret ettim. Sanki yaramazlık yaparken suçüstü yakalanan çocuklar gibi paniklemiştim. Sanırım odanın sahibi oydu.

"Ben, şey... Kapı açıktı ve daha önce kütüphaneyi gösteren biri olmadığı için merak ettim." Dimitri'nin dudaklarına bir gülümseme yerleşirken derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Aslında Belisa'yı, yani yardımcımı arıyordum. Özür dilerim, buranın özel bir yer olduğunu bilemedim," dedim gittikçe battığımı hissederken.

Dimitri rahatça tebessüm etti. Onu her zaman kalın pelerini ve deri eldivenleriyle görmeye alışkıntım ancak şu an üzerinde kot pantolon ve tişört vardı.

"Sakinleşin lütfen. Özür dilemeniz gereken bir durum yok. Kapıyı açık bırakmak benim hatamdı ama şu an burada olmanızdan memnu-

num," derken gözleri elimdeki kitaplara takıldı. "Sanırım siz de kitapları seviyorsunuz," diyerek doğru bir tespit yaptığında gülümsedim.

"Evet, severim," deyip aldığım kitabı yerine bırakacaktım ki Dimitri öne atıldı ve havaya kaldırdığım elimi tuttu.

Dudaklarından onaylamaz mırıltılar dökülürken gözlerim birleşen ellerimize kaydı. Bembeyaz olan tenindeki siyah damarları görebiliyordum. Normal zamanlarda deri eldivenlerle gizlediği elleri şu an çıplaktı. Yüzündeki damarlar bu kadar belirgin değildi, o yüzden şaşırmıştım.

Dimitri ellerine baktığımda ne düşündüğümü anlamış gibi aniden ellerini çekti ve arkasında birleştirdi. Yeşil gözleri az önceki hâlinin aksine ifadesiz bakmaya başladığında pot kırmış gibi utandım. O bir türdü ve sırf dış görünüşü normal insanlardan daha farklı diye onu yargılamam yanlıştı.

Buz gibi soğuk bir sesle, "Kitap sizde kalabilir. Mısır tanrılarını öğrenmeye benden daha çok ihtiyacınız var," dediğinde ona gülümsemeye çalıştım. Yaptığım kabalığı bir şekilde telafi etmem gerekiyordu.

Bana arkasını döndü ve yatağının yanı başındaki koltuğun üzerinde duran eldiveni aldı.

Takarken, "Lütfen," dedim. "Kendini gizlemene gerek yok."

Başını omzunun üzerinden çevirip bana baktığında dudağımı ısır-dım. Çünkü yüzünde gördüğüm ifade hüznüydü. Alçak bir sesle, "Sizi ürküttüm," dedi.

Bu söylediğiyle vicdanım sızladı.

"Hayır tabii ki. Daha önce de Sanglum gördüm," dedim onun kendini kötü hissetmesini engellemek için. Ne diyeceğimi bilemediğimden geveleyerek, "Eline dikkatle bakmam, öyle bir hamle yapmanı beklemediğim içindi," dedim. "Takmana gerek yok. Bu sıcakta neden sürekli eldivenle gezdiğini de anlamadım zaten."

Her ne kadar toparlamaya çalışsam da Dimitri'nin eldiveni takmasını engelleyememiştim. Tüm vücudunu bana döndürdü ve tekrar bana yaklaştı.

"Daha önce de türümden kişilerle karşılaştıysanız biliyorsunuzdur zaten. İçinde bulunduğumuz bedenleri aldığımızda kara büyü'nün etkisiyle mutasyona uğradılar. Normal insanlarda olduğu gibi sıcak bize etki etmez. Vücutlarımız her zaman buz gibidir," dediğinde anlamayarak kaşlarımı çattım. Az önce koluma dokunmuştu ama eli bilekliklerimin üzerine değdiği için anlamamıştım.

Dimitri yüzümdeki ifadeyi görünce eldivenin sağ tekini çıkardı ve avuç içini uzattı. Parmaklarımı avuç içine bastırduğımda söylediği şeyi anlamıştım. Gerçekten de çok soğuktu. Elini çekerken ben de parmaklarımı indirdim.

Eldiveni yeniden takarken, "Gördüğünüz gibi. İnsanların garip bakışlarına maruz kalmamak için olabildiğince gizleniyoruz," dedi. "Piramitten dışarı çıkmak zorunda kaldığımda da başlığımı geçirdiğim için pek kimse görmüyor."

Yüzündeki belirgin siyah damarları izlerken, "Peki ya hep böyle mi kalacak?" diye sordum. "Normal görünmenizin bir yolu yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Osiris'in laneti geri döndürülemez. Açıkçası yeniden hayata döndükten sonra insanların dış görünüşüm hakkında ne düşündüğünü umursamadım. İnsan yıllarca Araf'ta işkence çektikten sonra o eziyetten nasıl kurtulduğunu umursamıyor. Ama itiraf etmem gerekirse sizin gibi bir tanrıçanın düşüncesini dikkate alıyorum."

Ona bir şey demeden elimdeki kitabı kaldırdım ve "Birkaç gün içinde sana tekrar getiririm. Şimdi gidip Belisa'yı bulsam iyi olacak," dedim.

Dimitri başını salladı ve kitaplığın önüne geçti. Raflarda bir şeyler ararken, "Getirmenize lüzum yok," dedi. Ardından bir şey bulmuş gibi, "İşte," dedi ve raftan birkaç kitap daha çıkardı. Bana uzattığında kitapları elime aldım.

"Bunları da okuyabilirsiniz. Size faydası olur," dedi ve hemen ardından ekledi: "Yardımcınız muhtemelen alt katta, ortak salonlardan birindedir. Sabah yaşanan hainlik olayından sonra birçok kişi sorgulandı ve güvenilir olmayan herkes piramitten kovuldu. Yardımcınız da sorgulanmıştır. Birazdan yanınıza döner."

Söyledikleriyle dikleştim ve sert bir sesle, "Belisa bana sadıktır," dedim.

Dimitri aniden sertleşen ses tonumu bekliyormuş gibi uysalca başını salladı. "Elbette. Zaten sorgulanma sebebi hain olduğu için değil, şüphelendiği biri olup olmadığını anlamak için," diyerek rahatlatmaya çalıştığında gülümsedim.

Belisa aylardır yanımdaydı ve bir saniye bile bana ihanet edeceğini düşünmemiştim. Hatta ihtimalini dahi aklıma getirmemişim ve bunun için geçerli sebeplerim vardı. Birincisi Belisa, Ra tarafından yanıma gönderilmişti. Gökyüzü Evi'nin güvenilir hizmetkârlarındandı. İkincisi ise yanımda olduğu süre boyunca dikkatimi çekecek ters bir hareketi olmamıştı.

"Güzel. Çünkü Belisa'ya güvenim tam."

“Olması gereken de bu, tanrıçam. Yürüdüğünüz yolda size sadakatle bağlı insanlar eşlik etmeli.”

Bu sözden sonra aramızda konuşulacak her şey bitmişti. Onun özel alanını daha fazla işgal etmemek için teşekkür ettim ve sonra doğruca geldiğim yolu tekrar döndüm. Ona Belisa’yı bulacağımı söylemiştim ama arama çalışmalarım esnasında bir kez daha kaybolmayı göze alamıyordum. Piramidin her koridoru birbirine benziyordu ve ben de yön bulma konusunda çok başarılı olmadığım için karıştıırıyordum.

Çok geçmeden odama döndüğümde Belisa’nın gelmediğini gördüm. Vakit geçmesi adına Dimitri’nin verdiği kitaplara göz atmak için balkona çıktım. Burayı her ne kadar sevmesem de manzarasının güzel olduğunu inkâr edip nankörlük yapamazdım. Balkondaki sandalyeye yerleştim, “Bakalım Mısır’ın tanrıları nasılmış,” dedikten sonra bir kitabın kapağını aralamıştım ki odanın kapısı açıldı ve Belisa içeri girdi.

“Tanrıçam, gökyüzü evinin terzileri gelmiş. Onları bir odaya aldık. Dilerseniz bekletmeden gidelim,” diye hızla konuştuğunda kaşlarımı çattım.

“Neredeydin?”

Yanıma yaklaşarak balkon kapısının önünde durdu ve gözlerini kırıştırdı. “Osiris’in elinden kurtardığınız kızla ilgileniyordum. Tanrı Seth, kıza bir oda verilmesini istemiş.”

“Seni de sorgulamadılar mı?” diye sorduğumda başını onaylarcasına salladı.

“Evet ama uzun sürmedi. Şüphelendiğim biri olup olmadığını sordular, sonra da kızın yanına gittim.”

Belisa, Dimitri’nin söylediklerini teyit ettiğinde olayı daha fazla kurcalamamaya karar verdim. Bundan sonra piramidine aldığı kişileri daha özenli seçmek Seth’in işiydi.

Belisa beklentiyle yüzüme baktı. Anlaşılan o ki kitapları okumam daha sonraya kalmıştı. Başımı salladıktan sonra ayağa kalktım ve birlikte dışarı çıktık. Bu esnada Belisa bana bitmek tükenmeyen sorular sormaya başladı. “Dünyaya gelişiniz müjdelendiğine göre hazırlıklara başlamalıyız.”

Kaşlarımı çattım ve anlayamadığım için, “Ne hazırlığı?” diye sordum.

Belisa gülümsedi ve elbisesinin cebinden ufak bir not defteri çıkardı. Yürümeye devam ederken defterde yazılan şeyleri okumaya başladı. “Öncelikle tapınağınız için çalışmalara başlamalıyız. Nerede olmasını istersiniz?”

"Bunun kararı bana mı ait?" dediğimde garip bir soru sormuşum gibi duraksadı ama hemen toparladı.

"Elbette. Her tanrıça tapınağını kendisi belirler. Eğer seçtiğiniz bölgedeki halk tarafından sevilirseniz dualarınız ve hediyeleriniz hiç eksik olmaz."

Dudağımı büzdüm ve beni mutlu eden bu bilgiyi kucakladım. "O hâlde nereyi seçeceğimi biliyor olmalısın."

Belisa tereddütle beni izlerken, "Piramit Bölgesi'ne tapınak inşa edilemez," dedi. Anında asılan suratımı fark ederken coşkulu görünmeye gayret etti. "Ama dışarıda, bölgeye en yakın yerde uygun bir alan bulacağımıza eminim," dedi.

İsteğimi bir çırpıda silip atmadığı için keyifle gülümsedim. "Güzel. Kraliçe her sabah kalktığında tapınağı görsün istiyorum. Yerini ona göre ayarlayın."

"Sabah diğer hizmetkârlardan duyduğuma göre halk bayağı coşku-luymuş. Bir an önce yeryüzüne gelmenizi bekliyorlarmış," dediğinde alayla sııttım.

"Hâlbuki ki en başından beri zaten yeryüzünde olduğumu bilseler ne olurdu acaba?"

Belisa soruma cevap vermeden defterde yazan diğer şeyleri okumaya başladı. Aslında daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Kıyafet-lerinizi hazırlamalısınız. Terziler şimdi geldi, o iş tamam," derken birden başını kaldırdı. "Eğlenceler... Birkaç gün içinde üç gün sürecek eğlenceler yapılacak."

Aklıma Tanrıça Maat'ın gelişinin haberi verildiği zaman geldi. Onun dünyaya gelişi kar taneleriyle haber verilmişti. Sonrasında da üç gün süren eğlenceler düzenlenmişti. Sanırım aynı uygulamalar benim için de geçerli olacaktı. İlk gün sokaklara haberi verilmiş, herkes ta-pınaklara onun adına hediye bırakmıştı. İkinci gün halk, tanrıçadan istedikleri şeyleri papirüslere yazıp Nil Nehri'ne atmıştı. Nehrin istek-lerini tanrıçaya sunacağına inanıyorlardı. Son gün ise dünyanın belirli noktalarında davetler veriliyordu.

Başta anlayamamıştım ama geçtiğimiz dört ayda bu dünya ile ilgili daha fazla bilgiye ulaşmıştım. Önceleri sadece yaşadığım ülkeyle ilgi-lenmişim ama hâlâ ayakta olan toplamda dört büyük uygarlık vardı.

Biri, bizim de içinde olduğumuz Mısır; diğeri artık Hector'ın hü-kümdarı olduğu Astrapol ve diğerleri de Cridhal ile Dokalipta'ydı. Belisa'dan öğrendiğime göre dört ay boyunca kaldığımız ev, Mısır'a en uzak olan Cridhal'deydi.

Başta bu dört ülke birmiş ama çıkan ayaklanmalar ve savaşlar sonucunda bölünmüşler. Tüm bunlar asırlar önce, Osiris daha tahta çıkmadan evvel yaşanmış, onun gelişile savaşlar son bulmuştu. Ülkeler artık huzurla yaşıyordu. En azından dışarı yansıtılmak istenen buydu, çünkü Astrapol'un eski kralı Samuel pek de dost canlısı görünmüyordu.

Uzun zaman firavunlar tarafından yönetilen Mısır'a bir tanrının kral seçilmesiyle savaşlar son bulmuştu. Her kral ve kraliçe taptığı tanrının kral olmasıyla saygısızlık yapmak istememişlerdi. Şu anda en üstün ülkenin Mısır görülmesinin tek sebebi, tahtta bir tanrıçanın olmasıydı.

Ben geçmişe gitmişken Belisa'nın sesi aniden içine düştüğüm anılardan sıyrılmamı sağladı. "Tapınağınızın ve eğlencelerin düzenlenmesi için Ra gökyüzü evinden hizmetkârlarınızı gönderecek. Onlarla tanışacaksınız ve sizin sevdiğiniz şeyleri öğrenip davetleri düzenleyecekler. Tahminimce biz terzideki işlerimizi bitirene kadar onlar da gelmiş olur."

Söyledikleri kulağa oldukça yorucu geliyordu. Terziler, hizmetkârlar ve tapınak derken daha şimdiden dinlemekten yorulmuştum. Bir de tüm bunları yapmam bekleniyordu. Aylardır tanrıçalığın bu yönlerinden uzak durduğum için işin yoğunluk boyutundan epey uzak kalmıştım.

"Onlarla sen ilgilenen olmaz mı?" dediğimde başını iki yana salladı.

"Biraz heyecanlanmayı denesiniz keşke. Hayatınızda bir kez tanrıça oluyorsunuz sonuçta."

Sitemli çıkan ses tonu yüzünden bir an için beni azarlayacağını düşündüm. Belisa oldukça güler yüzlü olabilirdi ama damarına basıldığı takdirde ne kadar suratsız olduğunu daha önce birkaç askeri azarlarken görmüştüm. Eğer öfkelenirse gözü kimseyi görmüyordu ve bazen arada kaynayacağımı bile düşünüyordum. Bu sebepten ötürü Belisa'yı daha fazla zorlamamak için kabullenerek, "Tamam, hallederiz o zaman," dedim.

Dudakları kıvrılırken, "Peki askerleriniz? Onları kendiniz mi seçmek istersiniz yoksa biz mi seçelim? Ayrıca kendinize bir de yardımcı belirlemelisiniz," diyerek bilgilendirmesine devam etti.

Düşünceyle gözlerimi kısıtım ve önüme odaklandım. Neftis'in yardımcıları Aytun ve Ian'dı. Maat öncelikle kendine Menes'i yardımcı olarak seçmişti. Daha sonra her ne olduysa Ian onun yardımcısı olmuştu.

Ian'ı hatırladığımda dudağımı ısırdım. Onu en son Ölüler Kitabı'nı aradığımız zaman görmüştüm. Daha sonra ani bir kararla Maat'ın yanına gitmişti ve o günden beri hiç konuşmamıştık. Dört aydır ondan haber alamamıştım. Nerede, ne yapıyor, bilmiyordum. Tıpkı neden Neftis'in yanından ayrıldığını bilmediğim gibi...

Geri döndüğüm zaman Ian ile görüşüp her şeyi öğreneceğim için onu şimdilik bir kenara bırakırsak benim yardımcım kim olacaktı? Güvendiğim, güçlü biri olmalıydı ama kim? Şu an aklıma kimse gelmiyordu. Bu yüzden yardımcı konusunu daha sonra düşünmek için ertelerken, "Askerleri nasıl seçeceğim?" diye sordum.

Belisa not defterini yeniden cebine koydu. "Gökyüzü evinde bir sürü asker var. Onlardan seçeceksiniz."

Omuz silktim ve bununla uğraşmak istemediğim için, "Bizzat seçmeme gerek yok. Sadece sadakatli ve güçlü olsunlar yeter," dedim.

"Elbette. Peki, geneli kadınlardan mı yoksa erkeklerden mi oluşacak?"

"Cinsiyetleri önemli değil. Hem fiziksel hem de güçleri faydalı olanları istiyorum," dediğimde Belisa başını sallayarak onayladı.

Önüme geçip geniş kapının önünde durduğunda nihayet kaybolmadan prova odasına ulaştığımızı anlamıştım. Ellerini kapının kulplarına koyduktan sonra başını çevirdi ve neşeyle gülümsedi. "Sizi bekleyen coşkulu kalabalığa hazır mısınız?"

Büyük, beyaz prova odasının ortasından aşağı kristal taşlı avize uzanıyordu. Etrafa konulan dikiş makinelerinin arka kısımları tavana kadar uzanan dolaplarla kaplıydı. Kimisinde kıyafetler, kimisindeyse renk renk kumaşlar vardı. Beni görünce ayağa kalkan terzilerin hepsi gençti. Bir koro gibi aynı anda önümde eğildiklerinde bu olaya nasıl alışacağımı bilmiyordum. Tanrıçalara gösterilen saygı biraz fazlaydı ve bana kalırsa lüzumsuzdu. Sonuçta kimse beni gördüğü zaman eğilmek zorunda değildi.

Kadınlardan biri doğrulduktan sonra, "Sizinle tanışmak bizim için şereftir, tanrıçam," dedi. "Dünyamıza hoş geldiniz."

"Hoş buldum," dedikten sonra diğer kadınlar da aynı şekilde reverans verdiler. Hepsinin üzerinde lacivert renkli düz elbiseler vardı.

İçlerinde en yaşlı görüneni, "Sizinle karşılaştığımıza ne kadar mutlu olduk, anlatamayız," dedi.

Bir adım öne çıktığında kadını incelemeye başladım. Kan kırmızısı rengindeki saçlarını tepeden toplamıştı. Tüm yüzünde ve boynunda çiller vardı. Teni porselen gibi bembeyazdı.

"Ben Seka. Gökyüzü evinin baş terzisiyim. Bugüne kadar yüzlerce tanrıça giydirdim. Size de çok güzel elbiseler dikeceğime emin olabilirsiniz."

Seka kendini tanıttıktan sonra, "Ayliz," dedim kısaca. Benim hakkımda bilmeleri gereken iki şey vardı: Biri adım, diğeryise görevimdi ancak görevimi henüz ben de öğrenmemiştim.

Seka tatlı tatlı tebessüm etti ve "Hazırsanız başlayalım," dedi.

Elimi kaldırıp, "Tabii," dediğimde işler aniden hızlı bir hâl aldı ve ben kendimi büyük bir karmaşanın tam ortasında buldum. Öncelikle Seka'nın yardımcıları beden ölçülerimi aldı. Daha sonra sevdiğim renkler soruldu ve terziler de kendilerince tenime yakışacak renkleri belirlediler. Birisi önüme kâğıt yığını uzattı, beğendiğim elbise çizimlerini seçmemi istedi.

Tüm bu kaotik olaylardan sıyrılmak için medet umarcasına Belisa'ya bakındım ama değerli hizmetkârım kendini kumaşlara kaptırmıştı. Terzilerle birlikte prova odasının içinde koşturup dururken ondan bana hayır gelmeyeceğini anladım ve sikkınca dikkatimi kâğıtlara verdim. Bu tip şeylerden keyif alan Simge'ydi, ben değildim. En azından o yanımda olsa her şey daha katlanılır bir hâl alırdı. Üzgünce iç çektiğimde kafamı dağıtmak için çizimlere bakmaya başladım. Beğendiğim çizimleri bir kenara ayırdıktan sonra Seka'ya verdim ve "Benim işim bitti sanırım," dedim.

"Evet, tanrıçam. Biz en geç iki gün sonra tüm kıyafetlerinizi hazırlamış oluruz."

"Güzel," dedikten sonra arkamı döndüm ve hayranlıkla bir terzinin başında elbisenin yapım aşamalarını izleyen Belisa'yı kolundan sürükleyerek dışarı çıkardım. Kapıyı arkamdan kapatırken derin bir nefes aldım ve Belisa'ya, "Umarım bir daha bunu yapmam gerekmez," dedim.

"Merak etmeyin, tanrıçam. Özel bir elbise istemediğiniz takdirde bir daha gelmeyecekler. Terzi Seka belirli aralıklarla dolabınızı yenileyecek."

Rahatlayarak gevşediğimde Belisa, "Diğer hizmetkârlarınızla tanışmaya hazır mısınız?" diye sordu.

Onu onayladığımda bu sefer başka bir odaya gitmek için harekete geçtik. O anda aklıma takılan soruyu sormaya karar verdim. "Kaç kişi olacak?"

"Tapınağınız ve kalacağınız ev için yaklaşık elli altmış kişi olacak ancak bugün az kişi gelecek," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Âdeta bağırarak, "Ben hepsiyle nasıl tanışacağım?" diye söylendim. "İsim hafızam iyi değildir ki."

"Elbette hepsiyle tanışmayacaksınız. Bir tane başhizmetkârınız olacak ve sizinle birebir o iletişim kuracak," dediğinde içimden "Güzel," diye geçirdim.

"Peki, başhizmetkârım kim?" diye sorduğumda gülümsedi ve işaret parmağıyla kendini işaret etti. "Yüce Ra beni seçmiş."

Söyledikleriyle mutluluğumu gizleme gereği duymadan yüksek sesli bir kahkaha attım. Belisa'yı seviyordum ve onun bu görevi almasına memnun olmuştum. Becerikliydi, eli çabuktu, ne istediğimi biliyordu ve en önemlisi de güvenilirildi. Bu yüzden onun olması gayet uygundu.

"Bu kadar sevineceğinizi bilsem daha önce söylerdim, tanrıçam."

Diğer yardımcılarımın bulunduğu odaya girdiğimizde kalabalık karşısında şaşkına döndüm. Belisa'ya doğru eğilirken, "Hani az kişiydi?" diye sordum.

Onun da tıpkı benim gibi şaşkın olduğunu yüz ifadesinden anlarken, "Sanırım tüm yardımcılarınız sizinle tanışmak istemiş," diye açıkladı.

Dudağımı ısırdım ve önümde eğilen kadınlı erkekli kalabalığa gülümsedim. Masadaki sandalyeleri işaret ederken, "Oturun lütfen," dedim. Onların yerleşmesiyle birlikte ben de masanın başına geçtim ve oturdum. O sırada solumda duran Dimitri'yi fark ettiğimde sorarcasına kaşımı kaldırdım.

"Tapınağınızın hazırlığına yardımcı olmak için buradayım," diyerek açıklama yaptığında garipsesem de ses çıkarmadım.

Dimitri bir Sanglum'du ve neden benim tapınağımla ilgileniyordu, bilmiyordum. Acaba Seth, Ra'nın gözüne girme olayını biraz abartıyor muydu? Dimitri'yi düşünmeyi ertelerken Belisa'nın hâlâ ayakta olduğunu fark ettim. Tam neden oturmadığını soracakken diğer yardımcılar göz hapsine alarak konuşmaya başladı:

"Ben Tanrıça Ayliz'in başhizmetkârı Belisa. Bildiğiniz gibi bir süre Tanrı Seth'in tapınağında kalacağız. En azından kendi tapınağımız inşa edilene kadar. Tapınak hakkında konuşmadan önce düzenlenecek davetleri halledelim," dedi.

Belisa öylesine ciddi görünüyordu ki bu sorumluluğu sorunsuzca yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu. Sandalyede geriye yaslandım ve yaşı küçük görünen ama konuştukça harika bir kadına dönüşen Belisa'yı izlemeye başladım.

Geri kalan saatlerde davetler hakkında birçok detayı halletmiştik. En sevdiğim rengin kırmızı olduğunu söylemiştim. Aslında siyahı ve beyazı daha çok severdim ama o davetlerden Neftis'in haberi olacağını bildiğim için iddialı görünmesi adına kırmızıyı seçmiştim. Şehrin hemen her yerinde beni hatırlatacak rengin kırmızı oluşu daha fazla dikkatini çekecekti.

Artık sona yaklaşırken geldiğinden beri not tutan bir kadın, "En sevdiğiniz çiçek nedir?" diye sordu.

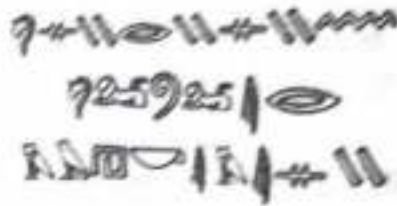
"Beyaz gardenya."

Tapınağın yapımında da her şeyin sade olmasını istesem de Belisa'nın gözlerinde gördüğüm parıltılar isteklerimin dışına çıkacağını söylüyordu. O benden daha heyecanlı olduğu için üzerinde durmadım ve odama gitmek için dışarı çıktım.

Odama girdiğimde üzerimi değiştirecektim ki balkondaki masanın üzerindeki vazoyu fark ettim. Kaşlarımı çatarak balkona çıktım ve vazodaki beyaz gardenyaları gördüm.

Osiris'in Ölüler Mahkemesi

5

Kraliçe Neftis

Ateşin üzerinde uzanıyordu. Sırtının değdiği alevler sırtını dağlıyor, ensesini yakıyordu. Gözlerinin önünde uçuşan kıvılcımlara bakarken ağzını açıp haykırmak istedi ama yapamadı. Çaresizce dudaklarını birbirine bastırırken başını sağa sola çevirdi ancak karanlıktan başka bir şey göremedi. Üzerinde yattığı alevler sanki sadece onu yakmak için var olmuştu, ışık saçmıyordu.

Ölmeyi bekledi ama ölmedi. Bayılmak istedi ama bayılmadı. İşte o an gördüklerinin bir kâbus olduğunu anladı.

Osiris'in ruhunu yeniden hayata döndürdüğü akşamdan beri her gözünü kapatışında kâbus görüyordu. Evrene soktuğu kara büyüünün karşılığından uyanıkken kaçsa da uykudayken kaçamıyordu.

Bu ızdırap dolu kâbustan kaçmak istercesine kalkmak istedi ama alevler bedenini sararak onu yere bastırdı. Bağırarak istiyordu ama her çabasında boğazı yanıyordu. Teni yanıklarla dolmuştu ve ateşin değdiği her yeri acıyordu.

Gözleri dolarken bir an önce bitmesini istedi. Bitsin ve bu acıdan kurtulsun istedi ama alevler merhametsizdi ve onu kolayca bırakacak gibi değildi. Derken, alevlerin sırtından çekildiğini hissetti. Su gibi bedeninin altından aktı ve tam karşısında toplanmaya başladı. Yerden birkaç metre yükselen alevler bir şekle bürünmeye başladığında dirseklerinden destek alarak doğrulmaya çalıştı. Ancak sadece üst bedenini kaldırabilmişti. Hâlâ yatar vaziyetteydi.

Bu sırada alevlerin aldığı şekli gördü ve gözleri irice açıldı. Alevler, kız kardeşi İsis'in formuna dönüşmüştü. Neftis korkuyla yutkundu ve hipnoz olmuş gibi alevlere bakmaya devam etti.

"Çok yakında," dedi İsis ağzından kıvılcımlar saçarak. "Çok yakında her şeyin hesabını vereceksin. Benden çaldıklarını senden geri alacağım ve bu uğurda kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. Ne senin ne de bir başkasının," dedikten sonra ağzını bir metre kadar açarak Neftis'in üzerine çullandı.

Neftis soluk soluğa yerinde doğruldu. Üzerindeki saten örtünün altında ezildiğini hissederken örtüyü hızla yere attı ve ayağa kalktı. Tüm bedeni terden sırlıklam olmuştu hatta ıslaklığı yatağa da bulaşmıştı. Yutkunmaya çalıştı ama hâlâ boğazı yanıyordu. Yüzünü buruşturup sabahın ilk ışıklarının altında kâbusun etkisinden kurtulmayı bekledi. Bir dakika kadar ayakta durduktan sonra yeniden yatağa döndü.

Sırtüstü uzandı ve yeniden uykuya dalmaktan endişe ederek çizimlerle süslü tavanı seyre daldı. Mısır'ın en ünlü ressamlarından birine yaptırdığı bu tavan, onun herkesten gizlediği hayalinin resmiydi. Eski dönemlerden kalma ikonikleşen çizimlerle Osiris, Neftis ve çocukları Anubis'in Nil Nehri kenarındaki mutluluklarını anlatan bir resimdi.

İlk günden beri oğluyla arasında iyi bir iletişim olmamıştı. Kendi canından, kanından olan oğlu ona sırt çevirmişti ve yanından ayrılarak babasına gitmişti. Başlarda sorun etmemişti ama Anubis, İsis'e her bağlandığında canı acımişti. Şimdi her şeyi düzeltme vaktiydi. Bunun için sadece kara büyüye biraz daha batması gerekiyordu. Anubis'in taşıttığı bedenini getirecek, onu da tıpkı Osiris gibi avuçlarının arasında tutacaktı.

Yanındaki adamın derin bir uykuda olduğunu görünce yan döndü. Kraliçenin gözleri yüzünü dikkatle incelerken bir anlığına, *keşke bedenini de geri getirebilseydim* diye düşündü. Asırlar boyu sakladığı ruhun yanında bedenini de koruyabilseydi her şey eksiksiz olacaktı. Yine de bununla yetinmesi gerektiğini iyi biliyordu. Bedeni ona ait olmasa da içindeki ruh sevdiği adamındı.

Uzun tırnakları adamın çıplak göğsünde gezinirken Osiris'in dudaklarından keyifli bir mırıltı döküldü: "Birinin gözleri yine üzerimde anlaşılan," dedi gözlerini açmadan. Dudak kıvrımları çoktan Neftis'i büyüleyen bir görünüme bürünmüştü.

Neftis, Aytun'u ilk gördüğü günden beri onu yakışıklı buluyordu. Henüz genç bir ergenken bile ileride çok yakışıklı görüneceğinden emindi. Hoş, çirkin olsa bile onu büyüyle güzelleştirebilirdi ya, neyse... O zamanlardan beri Osiris'i taşımak için en uygun beden o olduğunu

biliyordu. Zaten kendisi için kurduğu kötü niyetli planlarına bu yüzden göz yummamış mıydı?

"Benim gözüm hep üzerinde," dediğinde Osiris gözlerini açtı ve gri gözlerinden taşan bağılılıkla ona baktı. "Biliyorum ama dünkü olay yüzünden üzgünüm," dedi. "Muhafızlarının öldürülmesi ve kadınla kızın kaçması..." derken sözcükler ağzından tükürür gibi dökülüyordu. Dün akşam yaşananlar karşısında hem öfkeli hem de mahcuptu. "Kurallara karşı gelenleri cezalandıramadım."

Neftis, gerginlikle kırışan yüzünü avuçladı ve tüy gibi bir dokunuşla okşadı. "Önemi yok, sevgilim. Muhafızlarımı öldüren kadını da kızı da cezalandıracağım. Hak ettiklerini bulacaklar, merak etme. Muhafızlar için de üzülmeye gerek yok. On tanesi gider, yüz tanesi gelir," dedi rahat gözükmeye çalışarak. Ancak içten içe yaşadığı tedirginlik öyle büyüktü ki aklının bir noktasında sadece o olay geziniyordu.

Dün gece Osiris, cezalandırma meydanından kaçan suçluyu yakalamak için peşinden giderken bir kıza rastlamıştı. Kız hırsızlık yaptığı için onu da cezalandıracakken bir kadının gelip kızla beraber kaçtığını söylemişti. Kaşla göz arasında kızı bir yere saklayan kadını takip edip yakalamıştı. Kadını muhafızlara teslim ettikten sonra kızı bulmak için gitmişti ama ne kızı ne de geri döndüğünde kadını bulabilmişti. Kadın gitmişti ve geriye yanarak küle dönüşen muhafızlarını bırakmıştı.

Kadının kim olduğuna dair kanıtı olmasa da bir tahmini vardı.

Birkaç gün evvel kehanette bahsedilen, İsis ve Osiris'in soyundan gelen Ayliz'in yerini saptamıştı. Muhafızları devriye esnasında kızı yakalamışlardı ama büyüyle kurtulmayı başarmıştı. Acı çektirerek öldürdüğü muhafızların cesetlerinin etrafında geniş kapsamlı bir araştırma yapılsa da kızıdan iz bulamamışlardı. Kızı ne gören vardı ne de tanıyan. O haini bulmaya bu kadar yaklaşmışken elinden kaçırmak Neftis'i deliye çevirmişti.

Ve tüm bunların yanında düşünmesi gereken bir olay daha yaşanmıştı. Ra dün gece yeni bir tanrının geleceğini müjdelemişti. Kadın mı yoksa erkek mi olacağını bilmiyordu. Gelişi şimşeklerle haber verildiği için net konuşamıyordu. Birkaç gün içinde tanrı adına davetler düzenlenecekti. İlk icraatı da tanrının hizmetkârlarını sorgulayarak kim olduğunu öğrenmeye çalışmak olacaktı.

Uyandığından beri zaten keyfi yoktu. Bir de diğer can sıkıcı şeyleri düşünmek onu daha çok üzüyordu. Osiris'e bir şey demeden yataktan çıktı ve çıplaklığına aldırmadan balkona yöneldi. Dün yeni tanrının şimşekleri balkonunu süsleyen kedi heykellerine düşerek onları param-

parça etmişti. Henüz temizlenmeyen kırık heykele bakarken aniden gözleri karşı binanın balkonuna değdi.

Dün gece şimşeklerin arasında o kızı görmüştü. Ayliz'i... Küstahça, yakalanmaktan korkmayarak dibine kadar gelmişti. Her ne kadar kendine yediremese de onu hafife aldığını kabul etmek zorundaydı. Osiris'in ruhunu Aytun'a verdiğinde ayağına bağ olacağını bilse de çabucak kurtulabileceğini düşünmüştü. Ne kadar da yanılmıştı...

Aytun'un yanında zaman zaman kızlar görürdü ancak aralarında ciddi bir şey olmadığını ilk bakışta anlardı. Sophia, Ivana ve nicesi... Hepsi önemsiz dururdu ama içten içe kıskanmayı da engelleyemezdi. Kıskanılığının sebebi Aytun değildi. İleride Osiris'in ruhunu taşıyacak olan bedeni kıskanırdı. Çünkü doğduğu ilk andan beri bir gün âşık olduğu ruhu taşıyacağına kendini inandırmıştı. Bazen Aytun'a baktığında Osiris'i görürdü. O zamanlarda Aytun'a istemsizce yakın davranırdı. Fakat hiçbir zaman karşılık alamazdı. Dünya üzerinde ona karşı koyacak tek bir erkek bile yok zannederdi. Çünkü erkekler güç isterdi ve Neftis de o gücün ta kendisiydi. Belki de Aytun'un ona kapılmamasının sebebi, babasının intikamını almak istemesiydi. Herkese iyi davranıp kendisine mesafeli davranmasının başka ne açıklaması olabilirdi ki?

Ayliz'i ilk gördüğünde Aytun'un ona olan bakışlarını fark etmişti. Onu koruyup kollamasına yakından şahit olmuştu. O kız, liderinin buz gibi soğuk olan kalbine girmeyi başarmıştı. Aralarındaki ilişkinin boyutunu hafife almıştı. Elbette kimse onun Osiris'i sevdiği kadar sevemezdi ama Ayliz de Aytun'a âşıktı.

Ve Neftis her zaman aşkın insanlara yaptıracakı şeylerden korkardı.

Aşk şehvetten, şehvet hırstan ve hırs da insanın kendisinden beslenirdi.

Ayliz'in o gün karşısına çıkıp yok olma pahasına Aytun'u kurtarmaya çalışması da bunun kanıtıydı işte.

Öfkeli bakışları balkonu süzerken zihnine dolan sinsi düşünceyle gözlerini kıstı. Yeni tanrı, o kız olabilir miydi? Bir an için şüpheye düştü ama hemen sonrasında başını iki yana salladı. Ayliz her şeyi yapmak için gözünü karartabilirdi ama mümkün olmayan şeyler vardı. Hem Ra'nın kızıdan haberi yoktu hem de bir insan bedeninin tanrıya dönüşmesi imkânsızdı. Daha önce görölmüş şey değildi.

Bakışları piramidin çevresinde gezinen halka döndüğünde herkesin mutlulukla şarkı söylediğini ve eğlendiğini gördü. Kaşları kıskanılıkla çatılırken aniden beline sarılan kollara irkilemedi bile.

“Ne düşünüyorsun?” diyen Osiris, dudaklarını onun boynunda gezdirmeye başladı.

Ruhu yeni bir bedene kavuştuğundan beri Neftis’e daha bağlıydı. Sanki ondan başka hiçbir şeyi yok gibiydi. Asırlar önce Neftis’in aşkına karşılık vermeyip İsis’i seçmişti ama artık kararından dolayı pişmandı. Neftis ona çok âşıktı. Onun için her şeyi göze almıştı ve Osiris artık ona karşılık veriyordu.

“Ra’nın ikide bir neden yeni tanrı ve tanrıça gönderdiğini merak ediyorum,” dediğinde Osiris düşünceyle soluklandı. Neftis’in rahatsızlığını anlıyordu. Ra’nın en son yarattığı tanrılar kendileriyken Maat’ı getirmişti. Ve şimdi de başka biri geliyordu. Ama buna takılmamalıydı. Dönem dönem yeryüzüne bir sürü tanrı gelirdi ve çoğu daha sonra işlerini gökyüzü evinden yürütmeye karar verirdi. Yeryüzünde uzun süreli kalmayı tercih eden tanrı sayısı azdı.

“Kişisel algılamamalıyız. Belki de Ra, düzeni sağlamak için onları gönderiyordur. Düzen her şeyden önemlidir, biliyorsun.”

Neftis elini adamın clinin üzerine koyup başını geriye yasladı. Osiris’in düzene ve Ra’ya olan sadakatinin onca zaman sonra bile değişmemesine üzülse mi sevinse mi, bilemiyordu. Azap ruhu olduğu süre boyunca Osiris ile bağlantı kurarak onu kurtaracağına inandırmış, adamı avucunun içine almıştı. Osiris ona öylesine bağlıydı ki ne dese sorgusuz sualsiz yapıyordu.

“Biliyorum ama...” derken devam edemeyerek sustu.

“Bu ülkenin kraliçesi sensin, Neftis. Ra bunu elinden almayacaktır.”

Neftis ona yüzünü döndü ve neşeli görünmeye çalışarak gülümsedi. “Ve sen de zamanı geldiğinde kralı olacaksın. Aslında bugün için sana bir sürprizim var. Bana biraz zaman verirsen akşamüzeri bir yere gideceğiz.”

Osiris merakla, “Nereye?” diye sorduğunda Neftis onu öptü ve bir şey demeden geri çekildi. Osiris’in yanında kalmak istese de yapması gereken işler vardı. Yeniden odaya dönüp rahipleriyle yapacağı toplantı için hazırlanmaya başladı. Oldukça hızlı davranarak odadan çıktı ve rahiplerinin bulunduğu odaya girdi.

Bir ağızdan, “Hoş geldiniz, kraliçem,” deyip eğildiklerinde Neftis büyük masanın başköşesine geçip oturdu. Rahipler de yerine oturduktan sonra zaman kaybetmek istemez gibi hızla söze girdi:

“Bildiğiniz gibi Aytun Karavera, bedenini Tanrı Osiris’in ruhuna feda etti. Eski liderimin bu fedakâr davranışından sonra Tanrı Osiris’in yeniden mahkemesine dönmesini istiyorum. Ölüler Mahkemesi yeni-

den kralına kavuşmalı,” dedi tüm rahiplerin gerçeği bilmesine rağmen. Dört aydır halk için söylediği ve eğer Ra’ya da hesap verecek olursa o gün geldiğinde söyleyeceklerini ezberlemişti. Söylediklerinin yeterince inandırıcı olması için alıştırma yapması iyi oluyordu.

Ra, Gökyüzü Evi’nden çıkmadığı için yeryüzünde yaşananlarla pek ilgilenmiyordu. Yarattığı dünyayı tanrılarının yönetimine bırakmıştı ve sadece baş düşmanları Apep ile süren savaşıyla ilgileniyordu.

Apep, Ra’nın ebedi düşmanıydı. Devasa bir yılan gibi görünen bu düşman her gece gökyüzü evine saldırırdı. Ra’nın şu an esas görevi, dünyayı ve Gökyüzü Evi’ni korumaktı. Tüm gaddarlığına rağmen Apep hiçbir zaman Ra’ya karşı mutlak zafer kazanamazdı ama yenilmezdi de. Akşam vaktinde gökyüzünün kızıla dönüşmesi, yılanın güneşin gücüne yenildiğini gösterirdi. Güneş tutulmaları ise yılanın güneşi yuttuğunu gösterirdi ama Ra tarafından hemen uzaklaştırılırdı. Ra’nın işi gökyüzünde epey zor olduğu için dünyayı sıkça kontrol edemezdi ve bu da Neftis’in işine gelirdi.

Başrahip Usi başını sallayarak kraliçeyi onayladığında Neftis düşüncelerinden sıyrılıp dikkatini adama verdi. Eski başrahibinin ölümünün ardından Aytun tarafından göreve getirilen rahipten memnundu. Ona sadakatle bağlıydı ve verilen her görevi başarıyordu. Ayrıca kıvrak zekâsıyla verdiği öneriler Neftis’in işine yarıyordu.

Osiris’in ruhunu Aytun’un bedenine koyduğu için beden de tanrılaşmıştı ancak tanrılık özellikleri gün geçtikçe azalmıştı ve beden yeniden insana dönüşmüştü. Normalde Osiris geri dönmesine rağmen tanrı olmadığını açıklayacaktı ama Rahip Usi onu durdurmuş, güçsüzlüğünü gizlemesini söylemişti. Aralarından birinin hain çıkma ihtimaline karşı en yakınındakiler bile Osiris’in güçsüzlüğünü görmeyecekti.

“Elbette, kraliçem. Tanrı Osiris görevinin başına yeniden dönmeli. Ebedi Kapı’da bekleyen ölümler artık sonraki yaşamlarına geçmeliler ama kırk iki yargıç ne olacak? Osiris zamanında bizzat kendisi seçmişti ama siz onları öldürdükten sonra yeni yargıçları nasıl bulacağız?”

Bu konuyu da uzun uzadıya düşünmüştü. Osiris’in eski yargıçlarını katlettiği için onları geri döndüremezdi ve dışarıdan alelade kişileri de görevlendiremezdi. Bu yüzden aklına gelen parlak fikri rahiplerine sundu. “Aslında Adalet ve Doğruluk Tanrıçası’ndan yardım istemeyi düşünüyorum. Maat’ın tapınağında güvenilir yargıçları vardır. Sonuçta geldiğinden beri ülkenin dört bir yanındaki eski yargıçları gönderip yenilerini tayin etti,” dedi işlerine karışılmasına duyduğu rahatsızlığı gizlemeden.

Kendi safında yer alan yargıçların gönderilmesine ses çıkaramamıştı. Çünkü bu Maat'ın göreviydi. Kurduğu düzeni görev bahanesinin arkasına saklanarak bozan tanrıların gelişine bu yüzden tepki gösteriyordu.

"Kırk iki kişiyi seçtikten sonra Osiris'in mahkemesi yeniden hayat bulacak."

Diğer rahiplerinden Sef kuşkuyla söze atıldı. Daha cümlesine başlar başlamaz hissettiği gerginlik odadakiler tarafından anlaşılmıştı. "Ya Tanrıça Maat anlarsa? Ebedi Kapı'ya dayanan milyonlarca ölü var. Hepsini birden yargılamak istediğinizde bu kalabalığa neyin sebep olduğunu sorgulayacaktır."

Rahibinin aksine Neftis bu konuda gergin değildi. "Kırk iki yargıç görevlerine başladıklarında Osiris'e bağlılık yemini edecekler. Bu yüzden mahkemede yaşanacak her şey orada kalacak, Maat'a bilgi veremezler. Tanrıça da Amenta'ya giremeyeceği için hiçbir şey anlaşılmayacak," dedi onlara aklında kurduğu planları sunarken.

Rahipler kıvrak zekâsıyla düşündüklerine olan saygılarını belli etmek için bir ağızdan, "Siz nasıl arzu ederseniz, kraliçem," dediler.

Neftis mahkeme işini halletmenin verdiği rehavete kapılamadan aklına gelenler yüzünden suratı düştü. "Dün muhafızlarımı öldüren kadın hakkında bilgi edinebildiniz mi?"

"Hayır, efendim. Büyüsünü takip edemedik. Kim olduğunu bilmiyoruz."

Kaşları çatılırken, "Ayliz Kılıç'tan haber var mı? Balkondaki geçit büyüsünü araştırdınız mı? Nereye gittiğini anlayabildiniz mi?" diye sordu.

"Hayır, kraliçem. Onu da takip edemedik."

Duyduğu olumsuz yanıtlarla öfkelenen Neftis hiddetle ayağa kalktı ve tüm gücüyle bağırdı: "Peki siz ne işe yapıyorsunuz? Onu bulamazsınız, bunu bulamazsınız. Neden varsınız ki?" Öfkesini bir an için öylesine kontrol edemedi ki odada yanan meşaleler söndü.

Rahipler korkuyla birbirlerine bakarken içlerinden biri çekine çekine, "Her iki kadının büyüsünü de takip edemediğimize göre belki de ikisi aynı kişidir. Geçen gün muhafızlarınızı öldüren de Ayliz'di sonuçta. Büyüsü oldukça güçlü. O kadar muhafızdan tek bir büyüyle kurtulduysa dün de aynısını yapmış olabilir," dedi.

Neftis duraksadı ve daha önce de düşündüğü bu ihtimalden emin oldu. Yeniden yerine otururken meşaleler yanmaya başladı. Ayliz'in Piramit Bölgesi'ne gelmesiyle muhafızlarının öldürülmesi hemen hemen aynı zaman dilimine denk geliyordu. Hem ikisinin de büyüsünün takip edilememesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Her büyücü, büyü yaptıktan sonra kısa süreliğine ortamda izini bırakırdı. O an yarattığı olağanüstü hâlin havada bıraktığı değişimler imzası olurdu. Nigralar, daha doğrusu kara büyü yapabilenler büyü'nün izlerini takip edebilirdi. Çoğu zaman büyü'sünü kötüye kullanan suçluların yakalanması için takip edilirdi. Şimdi aynısını Ayliz için yapmıştı ama geçidi açıp gitmesinden sadece birkaç saniye sonrasında izler hemen silinmişti.

Neftis kendisine öfkeliydi. Kızın karşısında durup vakit geçirmesine müsaade etmiş, giderken bir şey yapmamıştı. O an yaşadığı şaşkınlık yüzünden donakalmıştı. Düşünemediği için kızı yakalama fırsatını elinden kaçırmıştı.

"O kızı aramak için gönderdiğim muhafızlara yenilerini ekleyin. Altışar kişilik ekipler oluşturun ve dört ülkenin her yerini didik didik aramalarını sağlayın," deyip duraksadı. Daha öncesinde görevlendirdiği bir rahibe döndü ve "Kral Hector'ın sarayını inceletiyor musun?" diye sordu.

Kral Samuel'in ölümünden sonra tahta geçen Hector'ın, Simge Karavera ile ilişkisi olduğunu biliyordu. Ayliz'in hâlen Simge'yle birlikte olduğunu düşünüyordu. Kızın ne zaman azap dünyasından geldiğini bilmiyordu. Aslında onun geldiğini fark edemediği için kendisine kızıyordu ama geçmişe geri dönemezdi. Eski başrahibine şüphelerini söylemişti. Oysa sorun olmadığını söyleyip durmuş, işleri bu noktaya getirmişti. Kızın güçleri yeniyken onu bulsa diğerlerine yaptığı gibi kurtulabilirdi ama geç kalmıştı.

Tabii, kızın ondan bu kadar uzun süre saklanması'nın bir diğer sebebi de Aytun'du. Senelerce liderliği en iyi şekilde yapan Aytun'un zeki olduğunu biliyordu ama kendisinden daha kurnaz olduğunu hesaba katmamıştı. Bu yüzden tesadüfen öğrendiği kehanetteki kızdan bir an önce kurtulması lazımdı.

"Evet, kraliçem. İçerideki casuslarımız bir iz bulmaya çalışıyor ama kral Hector, Simge Karavera ile hiç buluşmadı. Ölüler Kitabı'ndan da haber alınamıyor. Saraydaki birçok gizli odayı keşfettiler ama kitaba dair bir iz yok."

"O kitabı bulmalısınız. Ölüler Kitabı çok önemli. Isis, Osiris ile evlenmeden önce kitabı benden almıştı. Ay Düğümü lanetini yaptığım gün kitap da yanımdaydı. Onunla birlikte gittiğini düşünmüştüm ama öğrendiğim kadarıyla Kral Samuel onu bir şekilde ele geçirmiş. Miras olarak oğluna bıraktığına eminim. İyice araştırılsın. Kitabı istiyorum."

Rahip hızla başını salladı ve kitabın öneminin bir kez daha farkına vardı. Tüm büyülerin, kara büyüler de dâhil, hepsinin kaynağı o kitaptı. "Emredersiniz, kraliçem," dedi. "En kısa zamanda kitabı bulacağım."

Neftis konuşmanın bittiğini belirtircesine ayağa kalktı ve odadan dışarı çıktı. Yeniden kendi odasına giderken Osiris'in şimdilik odada olmamasını umdu. Sabah Maat'a haber yollamıştı. Bu yüzden gelmiş olduğunu varsayarak odasına girdi. Gözleri anında Maat'ı ve arkasında bekleyen eski liderini bulduğunda tek kaşını kaldırdı. Tahtına doğru ilerlerken Ian'a yandan bir bakış attı. "Bak sen, kimler teşrif etmiş... Benim eski liderim."

Ian, kadının önünde eğildi ancak cevap vermedi. Aylar evvel Neftis'e hiçbir şey söylemeden liderliği bırakmış ve daha sonra Maat'ın yardımcısı olmuştu. Bu durumu hoş karşılamadığını biliyordu ve şu an Neftis'in gazabıyla karşılaşacak hâlde de değildi.

Maat, Ian'ın üzerine gidilmesini istemediği için araya girdi: "Beni görmek istemişsiniz kraliçe Neftis," dediğinde kinayeye Ian'ı izleyen kadının dikkatini kendi üzerine çekti.

Neftis, onun yüzünü kapatacak kadar gür olan sarı saçlarına, lacivert elbisesine ve oldukça yüksek topuklu olan ayakkabısına baktı. Kadının başlığındaki tüyde gözlerini gezdirirken, "Demek doğruluk tüyü," dedi.

Maat'ın eli istemsizce kafasında taşıdığı beyaz tüye dokundu. Bu, doğruluk tüyüydü. Tüyü üzerinde taşıyan kişi yalan söyleyemezdi. Maat yargılama esnasında tüyü sıkça kullanıyordu. "Evet. Beni neden çağır-dınız?"

"Ian'ın kuzeni Aytun Karavera'yı tanıyorsun, tanrıça. Beni hiç yarı yolda bırakmayan liderim, bedenini Tanrı Osiris'e adamıştı," derken karşısındakilerin yüzlerinde bunu bildiklerini belirten ifadeyi gördü. "Birkaç ay önce törenle Osiris'in ruhunu bedenine kabul etti." Hülyalı ve minnettar gibi görünen bir ifadeyle, "Liderimin ruhu yaşasın. Bu yüce gönüllü hareketiyle Sirius'a girmeye hak kazanmıştır umarım," dedi.

Maat şaşkınca, "Evet, biliyorum ama anlayamadığım bir şey var. Tanrı Osiris'in ruhu ölmedi mi?" diye sordu. "Asırlar önce o ve İsis'in öldüğünü duymuştum."

Neftis sıklıkla başvurduğu ve artık ustalaştığını düşündüğü yalanla-rını kendi bile inanacak kıvama getirerek sıraladı. "Bedenleri öldü ama tanrıların ruhu kaybolmaz. Osiris'in ruhu yeniden aramıza dönmek istediğinde Aytun da bedenini ona sundu."

Neftis'in ezberlediği cümleleri dinleyen ama bir türlü inanmayan Ian tam öne atılacaktı ki Maat'ın elini kaldırmasıyla yerinde kaldı. Aylardır Aytun'un yaptıklarına bir anlam veremiyordu. İşlerin karıştığından haberi vardı ama ne Simge'ye ne Ayliz'e ne de Aytun'a ulaşabilmişti. Halk tarafından Mahes adı takılan kuzeninin bedenini bir tanrıya vermesiyle kafayı sıyırdığını düşünmüştü ve doğruyu söylemek gerekirse duyduklarına hiç inanmamıştı.

Aytun'u Ian'dan, Ian'ı da ondan daha iyi tanıyan kimse olamazdı. Bu yüzden de Neftis'in, bedenini isteğiyle verdiğini söylemesine ikna olamıyordu.

Neftis'in Djoser'e yaptıklarını ve ardından Aytun'un intikam almak için çabalayışının en yakın şahidi kendisiydi. Neftis'e yakın olup alt edeceği günü yıllarca onun ağzından dinlemişti. Kraliçeden kurtulmak için gizliden gizliye çeşitli yollar denemiş, bu uğurda çok tehlikeli ve yapımı yasak olan bir sürü büyüü karıştırmıştı. Ailesine olanlardan sonra gözünü karartmış, intikamından başka hiçbir şey düşünmemişti. Ian onu ne kadar durdurmak istese de başarılı olamamıştı. Hatta liderliği bile Aytun'u Neftis'ten uzak tutmak için istemişti. Aytun'u uzak tutmak için lider olmaya çabalarken kuzeni amacının onu korumak olduğunu anlamamış, aralarında rekabet oluştuğunu düşünmüştü. Oysa gerçek bundan çok uzaktı. O zamana kadar liderliği bir kez bile aklından geçirmeyen Ian'ın tek amacı kuzeninin başına kötü bir şey gelmesini engellemektir. Bu yaptığı Aytun'la arasındaki bağları koparmıştı ama en azından bir şey olursa müdahale edebileceğini düşündüğünden ses çıkarmamıştı. Ama edememişti. Neftis, Aytun'a zarar vermişti ve Ian kuzenini koruyamamıştı.

İşte, tüm o intikam planlarının ardından Aytun bunu yapmazdı. Ayliz hayatına girdikten sonra hiç yapamazdı.

Neftis, Ian'ın düşüncelere boğulduğunu fark ettiğinde söze girdi. Dikkatini ne kadar dağıtırsa eski liderinin şüphesini de bir o kadar silerdi. "Seni çağırma sebebime gelirsek, Osiris yeniden Ölüler Mahkemesi'ni yönetmek istiyor. Kırk iki yargıcının işine son verdi. Zaten zamanları dolmuştu. Bu yüzden ölülerimizi yargılamak için gerekli yargıçları senden talep etmemi rica etti. Eski kralımızın isteğini kıramayız, değil mi?"

Maat zoraki bir şekilde, "Hayır, kıramayız," dedi.

"O hâlde emrinde olan yargıçlardan kırk ikisini istiyorum."

"Tabii ancak benim de bir isteğim olacak," dediğinde Neftis kadının şart koşmasından rahatsız oldu ancak belli etmedi. Devam etmesini

belirten bir el hareketi yaptığında Maat çenesini dikleştirdi.

"Adalet ve Doğruluk Tanrıçası olarak başyargıç ben olmak istiyorum."

Neftis hesaba katmadığı bu istek karşısında bir anlığına ne diyeceğini bilemedi. "Başyargıçlık görevi tek bir kişinin, tanrıça," diyerek kibarca reddetmek istediğinde karşısındaki kadının zor olduğunu kendine hatırlattı.

"Ah evet, biliyorum. Mumyalama Tanrısı Anubis, aynı zamanda Osiris'in başyargıçtı ama duyduğum kadarıyla..."

"Ne duyduysanız yalandır. Oğlum yalnızca Tanrı Osiris'e bağlıydı. Bu yüzden başyargıçlığı bırakmıştı ama onun geri döndüğünü duyunca görevinin başına geçmek isteyecektir. Onlar Amenta'da işleri yoluna koyduktan sonra size de uygun bir görev bulacaklarından eminim," dedi gülümseyerek. Ancak odadaki herkes gülüşünün sahteliğinin farkındaydı. "Sadece biraz zaman verin."

Maat da onun sahte gülüşüne aynı şekilde karşılık verdi ve ellerini salladı. "Zamandan bol neyimiz var ki? Zamanın kısıtlılığı ölümlülere has. Birkaç gün içinde Tanrı Osiris için kırk iki yargıç hazırlarım, merak etmeyin."

"Teşekkür ederim, tanrıça. Artık çekilebilirsiniz," diyerek onları nazikçe kovduğunda Ian'ın düşünceli hâlini fark etti. Böylesine güçlü bir lideri Maar'a kaptırdığı için üzgündü.

Maat'ın gidişiyle Osiris'in odaya girmesi arasında çok uzun bir zaman yoktu. Yanına gelen Osiris, merakla tahtının tepesinde dikilirken Neftis gülümseyerek ayağa kalktı.

"Sürprizim için hazır mısın, sevgilim?"

"Evet. Sabahtan beri merak ediyorum," dediğinde Neftis sağ elini havaya kaldırdı ve avucunda siyah bir mızrak belirdi. Yaklaşık bir metre olan mızrağın ucu elmaşandı. Açıldığı zaman keskinliğine laf dahi edilemezdi. Diğer ucunda ise yeşil, ufak bir taş vardı. Osiris'in gözleri şaşkınca aralandı. "Mızrağım," diye fısıldarken eline aldı. O an mızrağın her iki ucu parlamaya başladı.

Neftis, "Bizi Amenta'ya götür," dediğinde Osiris sözünü ikiletmedi ve mızrağı havada tam tur döndürüp yeşil taşın olduğu ucu sertçe yere vurdu. Aniden esen rüzgâr ikisini de piramitten çekip Ölüler Mahkemesi'ne götürdü.

Neftis'in bakışları kasvetli odada gezinirken derin bir nefes aldı. Buraya en son gelişinde evrenin en büyük kara büyüsünü yapmıştı. Osiris ve Isis'i bu odada diğer dünyaya yollamıştı. Anubis'i burada taş

çevirmişti ve Seth'i bu odada çölün kralı yapmıştı. Ama yaptıklarını düzeltecekti... Anubis'i geri getirecek, Seth'i öldürecekti.

Osiris, "Evim..." dedi ve mahkemedeki boş tahtına baktı. Neftis onun heyecanlı olduğunu hissediyordu. Osiris'i hiç üzmemişti ama olayları o noktaya getiren de oydu. Eğer aşkına karşılık verseydi, İsis'i değil de onu seçseydi böyle olmayacaktı.

"Ölüler Mahkemesi'ni yeniden yönetmelisin. Ölü ruhlar asırlardır seni bekliyor. Onları hak ettikleri yere göndermelisin," dediğinde Osiris mutlulukla yüzüne baktı.

Tekrar önüne dönüp gözlerini etrafta gezdirirken Neftis de odanın ortasındaki sunağa ilerledi. Bu sunağın önemi büyüktü. İsis, Ra'yı zehirlemek için yarattığı kobra yılanını bu sunakta kurban etmişti. Yılan dan kendine aktardığı tüm kara büyüyü kendi vücuduna hapsedmişti ancak bu taşıması zor bir yükü. Bedenin tüm kara büyüyü kaldıramayacağını anladığında yeniden yılanı aktarmıştı.

Ancak aylar önce Seth'i öldürmesi için gönderdiği yılanı başarılı olmamış, Seth tarafından yaralanmıştı. Zorlukla Amenta'daki bu sunağa getirip iyileştirmeye çalıştığı yılanını bir türlü kurtaramamıştı. Yılan sunakta ölürken tüm kara büyüünü de taş a aktarmıştı. O zamandan beri saf kara büyüyle dolu olan bu sunaktaki güce düşmanlarını yenmek için ihtiyacı vardı.

Sunağın yanına ulaştığında Osiris'e belli etmeden gücü kendine aktaracaktı. Avuç içlerini oymalı yüzeye bastıracağı an geri çekmesi bir oldu. Çünkü sunaktaki tüm kara büyüünün gücü çekilmişti ve yerine saf, temiz enerji dolmuştu. Bu enerjinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Zira, asırlar evvel bir tanrıça olduğunda hissettiği enerjinin aynısıydı.

Burada, bu sunakta bir tanrıça yaratılmıştı ve o tanrıça saf kara büyü kendi içine çekmişti.

Kara Orman

6

Yeni bir güne açılan gözlerimin merak ettiği şey, gelecekte nelerin yaşanacağıydı. Bir sonraki günüm koca bir bilinmezlikken zaman aleyhime işliyordu. Her geçen saat Aytun'un ruhuna işlenen ızdıraptı. Onun acısını dindirebilecek tek kişi bendim ama çevremi kaplayan iblislerden kaçamıyordum. Parmak boğumlarımı süsleyen intikam duygusunu bir an önce Neftis'in yüzüne çarpmak istiyordum. Benden, İsis'ten, Aytun ve ailesinden aldıklarının hesabını vermesini istiyordum. Ancak bir yandan da evrenin en kötü tanrıçasının karşısına çıkmak için hazır olmadığımı biliyordum.

İşte, bu yüzden günlerim Seth'in piramidinde oldukça yoğun geçiyordu. Zamanımın çoğunu Seth'in eğitimim için ayırdığı odada geçiriyordum. Birlikte uzun saatler süren büyü çalışmalarını yapıyorduk. Ruh çözücü özelliklerimi kazanmıştım. Bu konuda o kadar çok pratik yapmıştım ki artık hiç zorlanmıyordum. Sarayda karşıma çıkan birçok kişi üzerinde büyüyü denemiştım. Şu an birçok hizmetkârın en değerli sırlarını biliyordum. Bu her ne kadar özel hayata saygısızlık gibi görünse de kendimi, bildiklerimi kimseyle paylaşmadığım için sorun teşkil etmediğine inandırıyordum.

Diğer özelliklerim üzerinde de çalışıyorduk tabii ki. Her birini başarıyla yapsam da kâhinlik özelliklerim çok kuvvetli değildi. Geleceği görmek oldukça dikkat istiyordu ve ben zihnimi boşaltarak geleceğe odaklanamıyordum. Bu yüzden kâhinliği es geçerek diğer güçlerimle ilgileniyorduk. Her tanrı verilen dört gücün içinden birini seçiyordu ama Seth'e göre kâhinlik hariç diğer üç gücü eşit miktarda kullanabiliyordum. Bu yüzden hangisine ağırlık vereceğimiz konusunda fikir ayrılığı-

na düşünüyorduk. Seth, ruh çözücü olmamı söylese de ben doğanın sesi olma konusunda ısrarcıydım.

Zihin okumak aralarında en kolay olanıydı. Yüksek odaklanma ve dikkat gerektirmiyordu. Sadece algılarımı açmam yeterli oluyordu. Daha sonra da o an akıldan geçen düşüncelere rahatça erişebiliyordum. Ancak bu düşüncelere erişmek tanrılar üzerinde etkili değildi. Seth'e belli etmeden zihninden geçenleri okumak istesem de başarılı olamamıştım. Laf arasında Neftis'in düşüncesini okuyup okuyamayacağımı sorduğumda tanrılar arasında bu güçlerin işe yaramayacağını söylemişti. Yani Neftis'in ne ruhunu çözebilirdim ne de zihnini okuyabilirdim. Bu özelliklerimi ona karşı kullanamayacak olmamı başta gereksiz bulsam da sonrasında yanıldığımı anlamıştım. Neftis kadar çevresindeki kişiler de önemliydi ve onlarda işe yarayacağını bilmek iyi hissettiriyordu.

Doğanın sesi denilen güç aralarında en sevdiğimdi. Piramitteki eğitim odasından çıkarak yaptığımız eğitimlerde Seth ile değil, askerleriyle çalışmıştım. Bir ormanın içine dağılan askerleri doğa sayesinde elimle koymuş gibi bulmak oldukça kolay olmuştu. Toprağa veya doğanın başka bir unsuruna aradığım kişiyi söylemem yeterli oluyordu. Bazen topraktan çıkan bir sarmaşık, bazen ise yere dökülen ağaç yaprakları istediğim kişiye ulaşmamı sağlıyordu.

Tüm bu büyüler yaparken bir yandan da diğer tanrı ve tanrıçaları öğrenmeye uğraşıyordum. Saatlerce odama kapanıp Dimitri'den aldığım kitaplarla araştırma yapıyor, diğerleri hakkında bilgiler ediniyordum. Piramitteki vakitlerimi kendimi geliştirmeye ayırırken bugün gereğinden fazla sıkılmıştım. Vakit geçmek bilmezken en azından birkaç kişiyi görme umuduyla odadan dışarı çıktım.

Piramidin koridorlarında can sıkıntısıyla dolaşırken aniden karşıma çıkan Dimitri yüzünden irkildim. Düşüncelerime öylesine dalmıştım ki onu görünce korkmuştum. Korkum yüzüme de yansımış olacak ki Dimitri tedirgince, "Bağışlayın. Sizi korkutmak istememiştım," dedi. Üzerinde her zamanki pelerinlerinden biri vardı. Siyah pelerinin yaka kısmında değerli görünen şık bir broş vardı. Pelerinin gümüş işlemeleri ile eldivenleri aynı renkteydi.

"Sorun yok. Dalmışım," dedim ve onu daha önce benim odamın bulunduğu taraftaki koridorda hiç görmediğimi anladım. Sarayın bana ayrılan güney tarafında yalnızca belli başlı kişiler vardı ve Dimitri onlardan birisi değildi. Bu yüzden neden geldiğini merak ederek, "Burada ne işin var senin?" diye sordum. Ancak söyler söylemez pişman olmuş-tum. Çünkü sesim, benim bile şaşırdığım şekilde kaba çıkmıştı.

Dimitri söyleyiş tarzına alınmamış gibi nazikçe, "Odanıza geliyordum. Kralım sizin bir silaha ihtiyacınız olduğunu söyledi. Kullanmanız için gereken silahı seçmenize yardımcı olacağım," dedi.

Söyledikleriyle başımı salladım. Doğru ya, Seth bana daha önce de silahımı Dimitri'yle birlikte seçeceğimi söylemişti. Bu yüzden şaşkınlığım anında sis bulutu gibi dağılarak uzaklaştığında, "Gidelim o zaman," diye yanıtladım.

Silahların bulunduğu odaya hangi taraftan gideceğimizi bilmediğim için onun hareket etmesini bekledim ama öylece yüzüme bakmaya devam ediyordu. Zehir kadar koyu olan yeşil gözleri üzerimdeki elbiseyi dikkatle incelediğinde alnı hoşnutsuzca kırıştı.

"Bu şekilde gidemeyiz, tanrıçam. Üzerinizi değiştirmeli, daha az dikkat çekecek kıyafetlerinizden birini seçmelisiniz. Ah, bir de pelerin hiç fena olmaz," dediğinde gözlerim kendiliğinden kısıldı. Anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Piramidin içinde neden dikkat çekmeyeceğim ki? Herkes burada kaldığımı biliyor zaten."

"Piramidin içinde seçmeyeceğiz."

"Nasıl yani? Dışarı mı çıkacağız?"

Dimitri de tıpkı benim şaşkındı. "Evet, bilmiyor muydunuz?"

"Hayır. Ben piramitte bir oda falan vardır diye düşünmüştüm."

Başını onaylamazca iki yana salladı. Silik bir tebessümle açıklamaya başladığında dikkatle onu dinledim. "İnsan yapımı silahları kullanamazsınız. Artık bir tanrıça olduğunuz için daha farklı silahlarla dövüşeceksiniz. Bu yüzden Kara Orman'a gitmeliyiz."

Kendinden emin duruşuyla karşımda dikilirken, "Seth bana bundan bahsetmemişti," dedim şüpheyle. Silah seçeceğimizden haberim olduğu doğrudu ama bunu piramit dışında yapacağımızdan bahsetmemişti.

Dimitri şüphemi fark etse de bir şey demedi. Onun yerine yüzüme bakmaya devam etti. "Bildiğim kadarıyla eğitimleriniz yoğun geçiyor. Fırsatı olmamıştır. Kralım, Tanrı Ra ile görüşmeye gittiği için bugün bizimle gelemeyecek. Dilerseniz saat geç olmadan gidelim."

"Kara Orman neresi? Daha önce hiç duymamıştım."

"Liderin size oradan bahsetmemesine şaşırmamak gerekir çünkü Kara Orman'a insanlar ve normal büyücüler pek gitmez. Normal zamanda olsa ben de gitmezdim ama kralım size eşlik etmemi söyledi. Hazırlanın da hemen gidelim."

Dediği gibi daha fazla zaman kaybetmemek için harekete geçtim. Dimitri de peşimden gelirken gözlerinin sürekli bir atmaca gibi etrafı taradığını fark ettim. Başta ses etmedim ama ilerlemeye devam ettikçe sıklıkla aynı şeyi tekrarlamasıyla dayanamadım.

“Neden sürekli etrafa baktığını sorabilir miyim?”

Bakışları koridordan sekerek beni bulduğunda ifadesi son derece ciddiydi. “Dışarı çıkacağımızdan kimsenin haberi olmamalı. Geçtiğimiz günlerde yaşanan hadiseden sonra şüphelendiğimiz herkesi gönderdik. Düşük bir ihtimal ama eğer gözden kaçırdığımız bir hain varsa Kara Orman’da savunmasız yakalanmak istemem.”

Adımlarım kendiliğinden durdu ve alnım kırıştı. “Bir saniye, sadece ikimiz mi gideceğiz? Neden gizli saklı iş çeviriyoruz?”

“Ne kadar çok kişi, o kadar dikkat çekmek demektir. Ben bir Sanglum’um ve siz de tanrıçasınız. Başımıza gelecek herhangi bir tehlikeden kurtulabiliriz. Eğer büyü güçleriniz geri gelmemiş olsaydı takviye isterdim ama şu an gerek yok,” dedi ve ardından, muhtemelen beni rahatlatmak için devam etti: “İkimiz yan yanayken hiçbir düşman bize saldırmaya cesaret edemez.”

Dimitri sözlerinde ne kadar haklı olursa olsun o bir Sanglum’du. Aynı zamanda bir katildi. Zamanında Seth için tanrıları katletmişti ve yakın zamanda da yine Seth için kral Samuel’i öldürmüştü. İç sesim her ne kadar *adam o gün seni kurtardı, nankörlük yapma* dese de onu dinlemeyecektim. “Şahsi algılamamı istemem ama seninle tek başıma bir yere gidecek kadar güvenmiyorum.”

Dimitri söylediklerime bozulmadı. Aksine oldukça neşeli bir şekilde güldü. “Hım, bu söyledikleriniz biraz fazla şahsi oldu yalnız.”

Omuz silktim ve umursamadığımı belli ettim. “O zaman üstüne alınabilirsin.”

Dimitri aniden ciddileşirken, “Güvendiğiniz hizmetkârlarınıza nereye gittiğimizi söyleyebilirsiniz ama bu birkaç kişiyle sınırlı kalsın lütfen. İsterseniz odanıza gidelim ve üzerinizi değiştirin. Görünmemek için odanızdan geçit açıp gideriz,” dedi.

Onunla gitmek zorunda olduğumu bildiğim için ayak diremenin anlamı yoktu. Zıtlaşmak sadece zaman kaybına neden olurdu. Bu yüzden ben önde, Dimitri de tam arkamda gerisin geri odama döndüm. Onu, “Burada bekle,” diyerek kapının dışında bıraktım ve kapıyı araladım.

Odaya girdiğimde Belisa’nın terzilerden gelen kıyafetleri dolaba yerleştirdiğini gördüm. Terzi Seka söylediği gibi elini çabuk tutmuştu ve

hazırlanan elbiseleri hızlıca yollamıştı. Henüz inceleme fırsatım olmamıştı ama daha sonra göz atmaya dikkat edecektim.

Geldiğimi fark edip işini bırakan Belisa'ya, "Dimitri silah seçmem için Kara Orman'a gitmemiz gerektiğini söyledi," dedim. Yüz ifadesinin hangi duyguyla değişeceğini merak ederek bekledim ama dudakları yukarı kıvrıldı.

"Çok güzel. Bir tanrıçanın özel silahının olması kadar iyi bir şey yoktur."

"Evet, durumun iyi olan kısmı orası ama kötü olan tarafı sadece ikimizin gidecek olması," dediğimde kaşlarını çatı. İşte, bu beklediğim tepkiydi ancak çok uzun sürmedi. Saniyeler geçmeden aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı.

"Neden endişeleniyorsunuz ki? O sıradan bir büyücü, siz ise tanrıçasınız. Size zarar vermeye kalkarsa yapacağınız ufak bir büyüyle onu öldürebilirsiniz," dedi kendinden emin bir sesle.

"Onu öldürme niyetim yok ama daha önce adını hiç duymadığım bir yere de yalnız gitmek istemiyorum."

Belisa düşünceyle gözlerini kısıtı ve yatağın yanındaki komodinlerden birinin çekmecesini açtı. Ne yaptığını görmek için dikkatle onu izledim. Hızlı hareketlerle çekmecedeki kâğıt ve kalem çıkardı. Çalışma masasının yanına gittiğinde kâğıda bir şeyler yazdığını görerek ben de yanına ilerledim.

İşini bitirdikten sonra kâğıdı bana uzattı ve yazdıklarını okudum.

"Kırılan bir eşyayı yeniden birleştirebilir misiniz?"

Kaşlarımı çatıp ne yaptığını soracaktım ki hemen kaşlarını kaldırdı ve başını iki yana salladı. Kalemi elime tutuşturduğunda tıpkı onun gibi yazdım.

"Neden yazarak konuşuyorsun?"

"Yardımcı Dimitri odanın dışında. Bizi dinliyor olabilir. Birleştirebilir misiniz?"

"Sanırım," diye emin olamayarak yanıt verdiğimde kâğıdı ikiye yırttı ve kalemi de ortasından kırdı. Masaya koyduktan sonra eliyle denemem için bir işaret yaptı. Derin bir nefes aldım ve ilk hâllerini düşündüm. Saniyelerin ardından parçalar hiç bozulmamış gibi tamamlanırken Belisa gülümsedi. Ellerini boynunun arkasına götürdü ve Ra'nın ona verdiği kolyeyi çıkardı. Masanın üzerine koyduktan sonra yeniden kâğıt ve kalemi eline aldı.

"Bu taşı ikiye bölün. Bir parçası sizde, diğer parçası ise bende olsun. Senum taşı, göz taşı diye de geçer. Büyülü bir taştır ve takan kişiyi uzakta da olsa görmeyi sağlar. Size söyleyemedim çünkü Tanrı Ra taşın anlamını bildiğinden haberdar olmamalıydı. Taşı bana vermesinin sebebi kontrol etmektir. Sizi buraya gönderdi ama sürekli neler yaşandığını taş sayesinde görebiliyor. Ben de taşla sizi takip edebilirim. Böylece güvende olursunuz."

Belisa'ya ne diyeceğimi bilemedim ama dudaklarımda beliren tebessümden fikrinin ne kadar hoşuma gittiğini anlamasını umdum. Normalde olsa Ra'nın bu yaptığını, her hareketimi takip ettiği şeklinde algıladım belki ama içinde bulunduğum durumu göz önünde bulundurursak güzel görüldüğünü inkâr edemezdim. Beni buraya gönderdiği için sitemliydim ama anlaşılan o ki bunu beni korumak için yapmıştı. Belisa'ya yanımdan ayrılmamasını tembihlemesi de bu yüzdendi. Hızla taşı ikiye böldüm ve Belisa kolyeye bağlı olan kısmını bana uzattı. Kolyeyi boynuma takarken o da taşı elbisesinin cebine sakladı.

Kâğıdı büyüyle yakarken sesimi yükselterek, "Bana çok dikkat çekmeyecek basit bir elbise hazırla," dedim.

Başını hızla sallayıp dolabın önüne geçerken parmağımı oynatarak kâğıdın küllerini yok ettim. İşimi bitirdiğimde arkamı döndüm ve Belisa'nın siyah, düz bir elbiseyi elinde tuttuğunu gördüm. Kalın askılı elbise yere kadar uzanıyordu ve hiçbir numarası yoktu. Tam da Dimitri'nin bahsettiği gibi dikkat çekmeyecektim.

Elbiseyi uzattığında oyalanmadan hemen giyindim. Aynada kendimi kontrol ettikten sonra odanın kapısını açtım ve saniyesinde Dimitri ile burun buruna geldim. Burun buruna geldiğimiz için hızla geri çekildim. Vücudumu baştan aşağı süzerken yüzüne gördüklerinden hoşnut bir ifade yerleşti ama hemen toparladı. "Dikkat çekmemeliyiz demiştim," dedi sorarcasına.

Başımı eğdim ve giydiklerime baktım. Elbise düzdü ve ayağımda da yine aynı renk düz tabanlı sandaletler vardı. Takı da takmamıştım ve olabileceğim en sade hâlimdeydim doğrusu. Kör mü acaba diye düşünürken tek kaşımı kaldırdım. "Dikkat çekmeyecek kadar normal bir elbise giydim zaten."

Dimitri sırtı ve "Siz buna dikkat çekmemek mi diyorsunuz? Şu an oldukça gösterişli görünüyorsunuz," dediğinde ben daha bir şey diyemedim arkamdaki Belisa kafasını dışarı uzattı ve cevap verdi:

"Tanrıçam o kadar güzel ki en sade elbise bile onda harika duruyor."

Belisa'yı ikaz etmek için arkama dönecektim ki Dimitri'nin, "Onun farkındayım zaten," demesiyle şoka uğradım. Dudaklarında oluşan gülüşün ne anlama geldiğini bilmiyordum, zaten Dimitri de kendini hızla toparladı ve "İzninizle," dedikten sonra yanımdan sıyrılarak odaya girdi.

Kıyafet dolabının önüne gidip kapakları açarken merakla ne yapacağımı izledim. Dimitri askıdaki kıyafetlere göz atarken mor bir pelerin çıkardı. "Bu daha mantıklı," diyerek bana uzattı.

Pelerini üzerime geçirirken yaz günü bu sıcaklıkla nasıl baş edeceğimi düşünüyordum. Pelerinin yaka kısmındaki ipleri bağladığım sırada Dimitri yanıma gelerek ellerini omzuma koydu ve o an gözlerinin altındaki siyah damarlar belirginleşti. Pelerinin içinde kalan vücudumun ısısı anında düştü. Ne yaptığını sorarcasına baktığımda "Ferahlamanız için pelerini sizi terletmeyecek şekilde büyüledim," diye açıkladı.

Geri çekilirken, "Rica etsem bizim için bir geçit açar mısınız?" diye sorduğunda başımı salladım. Kollarımı havaya kaldırdım ve Kara Orman'a açılmasını istediğim bir geçit oluşturdum. Belisa'ya, "Kısa sürede gelirim," dedikten sonra geçide adım attım.

Dışarı çıktığımızda ilk gördüğüm şey tam karşımızda duran, simsiyah ağaç dalları ve sisle kaplı bir orman oldu. Biz ise ormanın dışında, kısa çalılıkların olduğu boş bir arazide duruyorduk. Kasvetli duran orman ile bulunduğumuz alanı ayıran, yerden yukarı yükselen bir sis bulutu vardı ve boyumuzdan daha büyüktü.

"Burası Kara Orman'ın girişi. İçeri girmek için sislerin içinden geçmeliyiz. Her sene o sis katmanı kalınlaşır ve içeri girişi zorlaştırır. Bazıları sisin içinde kendilerini kaybedip kaybolur. Bu yüzden yanımdan ayrılmamanız iyi olur," dedi ve sisin önünde durdu. Başını çevirip bana bakarken, "Tam olarak nasıl bir kaybolma?" dediğimde *bilmiyorum* dercesine omuz silkti. Anlaşılan burası hakkında çok bilgisi yoktu.

Yutkundum ve artık hiçbir şeyden korkmamam gerektiğini kendime hatırlattım. Ben bir tanrıçaydım ve gözü kara olmalıydım. Çenemi kaldırırken Dimitri aniden bana döndü ve elimi tuttu. Eldivenin altından bile soğukluğunu hissettiren teni bana değdiği an ürperdim. İrkilip geriye kaçacağım anda Dimitri hamlemi fark ederek hızla sislerin içine daldı. Hâliyle ben de peşinden sürüklendim.

Sisler o kadar yoğundu ki hem hiçbir şey göremiyordum hem de gözlerim yanmaya başlamıştı. Bu yüzden göz kapaklarımı kapattım ve Dimitri'nin beni çekiştirmesine izin vererek yürüdüm. Parmaklarımın sıkıca ellerini kavradığını biliyordum ama bu korkudandı. İnce ince titrerken duraksadığını hissederek ben de durdum.

"Aç gözlerini," diyen yumuşak sesini duyduğumda hızla dediğini yaptım. Dimitri'nin gözleri tam karşımda şefkatle bana bakıyordu ama neden? Onun bana şefkatini göstermesine neden olan şey neydi? Ne yapmıştım ben? Kendi içimde sorularımı ardı ardına sıralarken ellerimi çektim ve kızgın bir bakış attım. Tam kızacaktım ki ellerini havaya kaldırarak savunmaya geçti. "Yolunu kaybetmemen için yaptım," dediğinde tekil şahıs kullandığını fark ettim.

Her zaman *siz* diye hitap ederken şimdi *sen* diyordu ve bu yakınlığa neyin sebep olduğunu anlamıyordum. Ne kadar kızgın olduğumu anlaması için sertçe baktıktan sonra gözlerimi ondan çektim ve içinde bulunduğumuz ormana çevirdim.

Sık, uzun ağaçlarda yaprak kalmamıştı. Her yer kurumuş ağaç dallarıyla doluydu. Ormana girerken gördüğüm sisler burada da peşimizi bırakmamıştı. Elbette girişteki kadar yoğun değildi, etrafı rahatça görebiliyordum. Ancak başımı yukarı çevirdiğimde gördüğüm hava epey kasvetliydi. Ormanın sıkça yağış aldığı toprağın yumuşaklığından belliydi ama ağaçlar neden kuruydu, bilmiyordum. Ayrıca buraya girdiğimiz gibi hava değişimi de etkisini göstermişti. Esen rüzgârlar yüzünden hava epey soğuktu ve Dimitri de saraydan çıkmadan önce pelerini soğuttuğu için neredeyse üşüyecek duruma gelmişim. Bu yüzden o etrafı incelerken ben de pelerindeki büyüyü kaldırdım.

"Silahları tam olarak nerede alacağız?" dediğimde Dimitri'nin etrafı incelemesini yarıda kesmiş oldum.

"Bu taraftan." Kendince bir yön belirlediğinde hareketlerinin kendinden emin oluşu yüzünden sorgulamadım ve onu takip ettim. Yürürken aynı zamanda az önceki sorumu cevapladı: "Aslında yalnızca bir silah seçeceksin."

Kasvetli ormanı izlerken her an bir yerlerden bir şeyler fırlayabilecekmiş gibi geliyordu. Etraf o kadar ürkütücüydü ki Ruhlar Şehri'nde veya Çalıntı Ruhlar Hastanesi'nde bile bu kadar tedirgin olmadığımı emindim. Ve şimdi de Dimitri'yle yalnızca bir silah için bunca olaya atlamak tuhaf gelmişti.

"Tek bir tanesi için mi bu kadar zahmete giriyoruz yani?"

"Bir tanesi dediğiniz güneşin nefesinde dövülen silahlardan birisi. İnsan yapımı en keskin kılıçtan bile katbekat daha değerlidir. Bir ölümlü o silahlara dokunursa güneşin nefesi bir fırtına olup onu içine çeker ve yok olur. O silahlar sadece tanrılar içindir. Sadece onlar canınızı gerçekten acıtır. İnsan yapımı diğer silahların vücudunuza etkisi yoktur ama güneşin nefesinde dövülen bir silahla yaralanırsanız kolayca iyileşemezsiniz."

Eğer eskisi gibi insan olsaydım duyduklarım karşısında korkardım ancak artık beni korkutamazdı. Çünkü ben bir ölümlü değildim, yine de bu silahları ilk kez duyuyordum. "Bunu daha önce hiç duymamıştım," dediğimde Dimitri omuzlarını silktilti.

"Tanrıların dünyasına daha yeni girdiniz. Bilmemeniz çok doğal."

"Sen nereden biliyorsun peki?" diyerek sorguladığımda yolda önümüze çıkan bir dalı büyüyle kenara çekti.

"Tanrı değilim ancak birçok tanrıyla karşılaştım. Dünyamız eskiden böyle değildi. Birçok tanrı yeryüzünde yaşardı."

"Siz Osiris'e düzenlediğiniz isyanda onları öldürene kadar yani..."

Dimitri başını iki yana salladı ve söylediklerimin yanlış olduğunu vurguladı. "Biz onları öldüremedik. Bedenlerini öldürmeye çalıştık ama tek yaptığımız güçsüz düşürmektir. Sizler asırlarca yaşıyorsunuz ve daha sonra vakti geldiğinde Ra'nın yanında yaşamak için görevlerinizi bırakıyorsunuz. Ölemezsiniz. Onlar da ölmedi ancak Neftis tahta geçtikten sonra her biri teker teker Ra'nın yanına gitti."

"Neden dünyayı Neftis'e bıraktılar?"

"Çünkü her dakika onlara yasaklar getiren, kendine sadık olmadıkları zaman cezalandıran bir kraliçe vardı. Neftis gibi bir zalimden emir almak zorlarına gitmiş olmalı."

Dimitri'nin her sorumu yanıtlaması hoşuma giderken bu durumdan sonuna kadar faydalanmam iyi olacaktı. "Neden ona karşı çıkmadılar peki?"

"Osiris, İsis ve Anubis'in başına gelenleri biliyorlardı. Neftis'in onlara da aynısını yapacağından korktukları için sustular. Daha doğrusu susmak zorunda kaldılar," derken bana baktı. "Sizin aksinize."

Dudağımda acı bir tebessüm belirdi. "Neftis'in karşısına çıkmak için geçerli sebeplerim var. Aytun'u kurtarmak istiyorsam onu yenmek zorundayım."

Etrafımdaki herkesin ezbere söylediği şekilde, "Aytun Karavera'nın ruhu geri getirilemez," diye tekrar ettiğinde bıkkınlıkla iç geçirdim.

İnsanların her defasında bana hatırlatmaya çalıştıkları gerçek canımı öylesine yakıyordu ki cümlelerinin bende yarattığı yıkımı bilseler ağızlarını bile açmazlardı. Elimde neyim vardı? Ailem mi? Onlardan ayrı düşeli çok oluyordu. Arkadaşlarım mı? Onlar zaten yoktu. Sevgilim mi? Onu da kaybetmiştim. Bir tek umudum kalmıştı ellerimin arasında ve ona sıkıca sarılmam da bu yüzdendi. Ancak insanlar bunu da elimden almaya çalışıyordu ve onlar böyle yaptıkça ben hırçınlaşıyor, umudumu bırakmamak konusunda daha ısrarcı oluyordum.

"Evet, bunu daha önce de duymuştum," diye alaya alarak asıl duygularını gizlediğimde Dimitri'nin adımları yavaşladı. Yüzünü bana çevirirken suratında ciddi bir ifade vardı.

Konuşmakla konuşmamak arasında kalmış gibiydi ama kararsızlığını düşüncelerini dışı vurarak belli etti. "Boşa çabaladığınızı düşünüyorum. Elbette kraliçeyi yenmek istemenizi anlıyorum. Sonuçta tahtta hakkınız var ama liderin ruhunu geri almak için karşısına çıkmanız mantıksız. Çünkü alamayacaksınız. Osiris bedenine yerleşti ve asla gitmeyecektir. O savaşı kaybettiniz ama bunu kazanabilirsiniz."

Ona kızacak gibi olduğumda kendimi son anda durdurdum. Onun için her şey tahttan ibaretti işte. Neftis'i yenme isteğimi taht üzerinde hak iddia etmeme bağlıyordu. Oysa benim gözüm tahtta değildi. Öyle olsaydı, tahtın asıl sahiplerinin soyundan geldiğimi öğrendiğimde bu savaşa girerdim. Ama ben Aytun'u kaybettiğimde karar vermiştim. Gerçi gözüm hâlâ tahtta değildi. Tek isteğim onun ruhunu kurtarmak ve Neftis'e, yaptıklarının bedelini ödetmekti. Tahtı istemiyordum.

Dimitri'nin moral bozucu tavırlarından etkilenmediğimi göstermek için, "Onu geri getireceğim," dedim kararlılıkla. "Hiçbir şey bitmedi. Tüm savaşları kazanabilirim."

Dimitri bir şey söyleyecekti ki aniden karar değiştirerek en mantıklı şeyi yaptı ve sustu. Yolculuğumuzun geri kalanını ormanın içinde sessizce yürüyerek geçirdik. En son konuşmamızdan sonra ne Dimitri sessizliği bozmaya yeltenmişti ne de ben. Onlara göre her şey taht ve güçle alakalıydı. Benim içinse güç ve başıma takacağım basit bir taçtan daha önemli duygular vardı. Bu yüzden ortak bir şeyler yapmaya çalışsak da hepimizin amacı başkaydı.

Tam olarak ne kadar zaman geçti, bilmiyordum ama ağaçların seyrekleşmesiyle tek katlı, taştan yapılma, ufak bir ev karşımıza çıktı. Bu ürkütücü ormanda birilerinin yaşamasını mantıklı bulmadığım için evin boş olduğunu düşünüyordum. Dimitri evin önünde durduğunda kuşkuyla dudağımı büzdüm. Geldiğimiz yerin bir maden olduğunu zannettiğim için bu ufak evin görüntüsüyle şaşkına döndüm. Kaşlarım irademden bağımsız bir şekilde çatılırken Dimitri'ye yandan bir bakış attım. Benim aksime o gayet normaldi.

"Burası mı?" dediğimde başını salladı ve evin kapısı açıldı.

İçeriden gri renkli, soluk kıyafetli, yaşlı bir kadın çıktı. Bembeyaz olan saçları düzdü ve çok uzundu ancak öyle kötü görünüyordu ki salkırmı saçak kavramı tam saçları için bulunmuştu sanki. Kadın elindeki uzun bastondan destek alarak evin önündeki iki basamağı indi ve aramızda birkaç metre bırakarak durdu.

Huysuz bir sesle, "Siz kimsiniz, neden geldiniz?" diye sorduğunda kadının bir silah madeninde çalışamayacak kadar yaşlı olduğunu düşünüyordum. Ancak Dimitri tam da olmamız gereken yerdeymişiz gibi, "Ben Tanrı Seth'in yardımcısı Dimitri ve bu da Tanrıça Ayliz. Birkaç gün önce geleceği müjdelenmişti," dedi.

Hatırlatmak istediği ayrıntıyla kadının kahverengi gözleri beni buldu ve baştan aşağı süzdü. Ardından başını eğdi ve az önceki huysuzluğunun aksine son derece sevecen bir tınıyla, "Hoş geldiniz, tanrıçam," dedi.

Kadının yaklaşımıyla gülümserken, "Hoş buldum. Kendim için silah seçmeye geldim," dedim.

Kadın duyduklarından memnun olarak başını salladı ve kapıyı işaret etti. "Elbette, buyurun," dediğinde Dimitri'yle aynı anda öne atıldık ancak kadın bastonu yere uyarırcasına çarptı. "O içeri giremez," dediğinde ben duraksarken Dimitri öne çıktı.

"Tanrıçamız içeri tek başına girmeyecek," dediğinde yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Güneşin nefesini üzerine püskürtmemi istemiyorsan dediğimi yaparsın."

Dimitri, "Sen bana emir veremezsin, bunak," dediğinde kadın öyle sinirlendi ki başını geriye attı, kollarını iki yana açtı ve bir şeyler mırıldanmaya başladı. Birden kadının bedeni büyümeye başladı. Saniyeler içinde vücudu iki katına çıkmıştı. Yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım ve o an gözlerinin kan kırmızısı olduğunu gördüm.

Gök gürlemesini andıran bir sesle, "Seni şuracıkta öldürebilirim. O pis lanetli ruhunla evimi kirletmene asla izin vermem," dediğinde ileri atıldım.

Kadın her an dediklerini yapabilecekmiş gibi görünüyordu. Sakinleşmesi için araya girdim ve âdeta tıslayarak, "Burada kal. Yoksa az sonra öleceksin," dedim. Daha sonra kadına döndüm ve "Sizinle tek geleceğim," dedim.

Kadının kan kırmızısı gözleri normale dönerken bedeni de küçülmeğe başladı. Elindeki uzun sopadan destek alarak arkasını döndü ve "Beni takip et," dedi.

Dimitri'ye sorun yok dercesine bir bakış attıktan sonra kadının peşinden içeri girdim. Ahşap kapıyı arkamdan kapatırken yaşlı kadının olduğu yerde beyazlar içinde bir kadın gördüm. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken beyaz tenli, siyah saçlı ve kırmızı dudaklı kadına, "Affedersiniz. Yaşlı kadın nerede acaba?" diye sordum.

Kadının dudakları kıvrılırken, "Yaşlı hâlim sadece bir yanılsama, tanrıça. Buraya işi düşen yabancıların dikkatini çekmemek için kullandığım bir görünüş büyü," dedi.

Anlaşılan büyü yapan çoğu kişi gerçek bedenlerini gizlemeye çalışıyordu. Önce Ra, şimdi de bu kadın. Acaba ben ne zaman bu yola başvuracaktım?

"Anladım."

"Beni takip edin, tanrıça," dedikten sonra halıyı kaldırdı ve altından ahşap bir kapak açığa çıktı. Kadın kapağı açtığında aşağıya inen merdivenleri gördüm. O aşağı inmeye başladığında ben de peşinden ilerledim. Merdivenleri inmeyi bıraktığımda karşıma çıkan görüntü beklenmedikti.

Her yerde sarı renkli sıvılarla dolu kazanlar vardı. Onlarca kadın ve erkek büyük bir titizlikle çalışıyordu. Hepsi bütünlük içinde öyle ahenklilerdi ki oturup saatlerce izleyebilirdim. Biri kazandaki sıvıyı metal kalıplara döküyordu. Diğer kalıpları değiştiriyor, bir başkası kalıbı açıyordu. Biri kalıbın içindeki kılıcı çıkartıyor, bir diğeri hazırlanan savaş aletini duvara asıyordu. Madenin taştan duvarlarında bir sürü silah asılıydı. Her biri parlıyordu. "Burası..." dedim dilim tutulurken.

"Burası Nefes Madeni."

Gözlerimi madenden çekip kadına sabitledim. "Neden sürekli nefes diyorsunuz?"

Kadın gülümsedi ve ellerini havaya kaldırdı. Önce avuçlarını birleştirdi sonra aniden avuçlarını iki yana açtı ve havada birçok farklı renkte küçük, yuvarlak ışık belirdi. Sarı, kırmızı, gri, mavi, beyaz...

"Her kıymetli taşın, her gezegenin kendine has nefesi vardır. Nasıl insanların parmak izi sadece bir taneyse onların da nefesi öyle. Bu madende o nefeslerle silahları işliyoruz," dedikten sonra sarı renkli ışık hariç hepsi yok oldu. Nedense bu ışığın güneşi temsil ettiğini düşünmüştüm. "Sizin geliş amacınız da bu, öyle değil mi? Güneşin nefesiyle dövülen bir silah arıyorsunuz. Düşmanlarınızı yenmek için."

"Benim tek düşmanım Neftis," dedim ancak söylediklerime ben bile inanmamıştım. O kadar çok şey görmüştüm ki kendimden başka hiç kimseye güvenmemem gerektiğini teoride anlamıştım. Pratikte işe dökmek içinse biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Kadın tebessüm etti. "Kişinin tek bir düşmanı olmaz. Sizin de bir tane değil. Pusuda bekleyen, kendini henüz göstermeyen bir sürü düşmanınız var. Şimdi değil ama günü geldiğinde sınanacaksınız. Dikkat edin, tanrıça. Düşmanlarınız kadar dostlarınız da tehlikeli."

Söylediklerinin sınanma kısmıyla neyi kastettiğini anlamamıştım. Sormaya yeltenecektim ki kadın bana arkasını döndü ve duvardaki bir kılıca yöneldi. "Bu kılıç çok keskindir. Tüm aşamaları geçen değerli bir parça."

"Aşamadan kastınız nedir?"

"Güneş Tanrısı Ra tarafından bize verilen nefesle birçok silah yaparız," dedi duvarı işaret ederek. "Ama silahların kullanışlı olması önemlidir. Bu yüzden silahları öncesinde deneriz."

Her ne kadar kılıcın kabzasındaki taşın mavi rengi aklımı çelse de kullanamayacağım bir şey seçmem işime yaramazdı. "Ben dövüşmek konusunda pek iyi değilim. Kılıcı kullanamam."

Kadın omuz silkti ve duvardaki başka bir tarafı gösterdi. "O zaman hançerlere ne dersiniz? Oldukça kullanışlıdır."

Başımı olumsuzca salladım. Benim ön yargılı hâlime karşın kadın gayet pozitif. "O hâlde başka bir şeyler arayalım. Kraliçe Neftis'in tahtını elinden almak istiyorsanız size daha özel bir şey lazım."

"Neftis'in tahtında gözüm yok. Benim amacım..." Bir an susup nefes aldım. Benim sessizliğimi fırsat bilen kadın, "Sevgilini kurtarmak, değil mi?" diyerek kelimelere dökülmeyen sözlerimi dışa vurdu. Ancak merak ettiğim şey, bunu nasıl öğrendiği.

"Olanları biliyor musunuz?"

Sorumla beraber kadının gülümseyen yüzüne gölge düştü. Aniden hüznülenirken, "Buralarda herkes her şeyi bilir. Kraliçe Neftis, asırlarca Osiris'in ruhunu Kara Orman'da sakladı. Osiris'in tapınağı bu bölgedeydi. Bu topraklar eskiden çok güzeldi. Bereketli ve mutluydu. Her yer yemyeşildi. Ta ki Neftis, Osiris'in ruhunu getirene dek... Kanopik kavanozlarını tapınağın dibine gömdü ve ormanın ruhu çekildi. O günden beri buraya Kara Orman deniliyor. Biz madenciler de her şeyi biliyoruz. Lideri kurtarmak istiyorsun ama bu çok zor," dedi.

"Zor olsa da bir yolu var yani?" diye sordum heyecanla. Söyledikleri beni o kadar mutlu etmişti ki ellerimin içi terledi.

"Ben bilmem ama kraliçenin rahipleri... Onlar biliyordur," derken cümlesinde bir *ama* sezsem de devam etmedi. Bu nedenle onu teşvik etmek için, "Ama?" dedim. Bana bir ışık verip ardından karanlığa atamazdı.

"Kraliçeye ihanet edip söylemezler."

Düşünceyle kısılan bakışlarım aklıma doğruca Ra'yı getirdi. Rahip Usi adıyla Neftis'in yanında duruyordu. Kadının dediklerine bakılırsa o nasıl kurtaracağımı biliyor olmalıydı ama onca vakit ne kadar kötü

durumda olduğumu görmüştü. Aytun'un ruhunu geri getirmenin bir yolunu biliyorsa bunu benden saklamazdı.

Derken aniden gözüme bir şey ilişti. "Bunlar?" diye bir ok ve yayı işaret ettiğimde kadının gözleri irileşti. "O çok ama çok kıymetli. Bu madende güneşin nefesiyle dövülmeyen tek parça."

İlgimi çeken oka yaklaştım ve parmaklarımı üzerinde gezdirdim. "Neden oluştu?"

"Sirius'un nefesiyle dövüldü," dediğinde sesindeki garip tını sanki suç işliyormuşum gibi hissettirdi. Bu yüzden parmaklarımı çektim ve sorarcasına "Yani bunu seçemem," dedim.

Kadın da yanıma geldi ve okla yayı eline aldı. Hayranlıkla işlemlerini izlerken, "Yeryüzünde Sirius'un nefesiyle dövülen sadece iki silah var. Birini çok uzun zaman önce Tanrıça İsis almış. Diğer de bu," dedi. Ardından ok ile yayı elime verdi. "İsterseniz bunu alabilirsiniz."

Kararsızca ok ve yayı bakarken düşünceliydim. Ok atmada iyiydim. Zaten bildiğim bir şeyi almam oldukça mantıklı olurdu ama bir silah? İşte, onu bilmiyordum. Derken elimde tuttuğum uzun yay birden sertliğini kaybetti ve bir yılan gibi bileğimde üç tur attı. Aniden bilekliğe dönüştüğünde korkuyla titreyen gözlerim kadınla kesişti. Ancak onun dudaklarında bir tebessüm vardı. Sorun yokmuş gibi oku eline aldı ve belime doğru getirdi. Aynı anda belime bir kelepçe gibi dolandığında "Bu da ne?" diye sormayı akıl ettim.

"Bazı Tanrılar ve Tanrıçalar seçtikleri silahın ağırlığından yakınırırlar ya da göstermeyi tercih etmezler. Bu yüzden nadir de olsa bazı silahları gizleriz. Kullanılmadıkları anlarda da üzerlerinde rahatça taşımaları için farklı formlara sokarız. Ok, bir bilekliğe dönüşür; yay ise kemere. Hem kıyafetlerinizi tamamlayan şık parçalar oluyor hem de silah olarak çok kullanışlı. Her ne kadar bir tane ok var gibi görünse de içinden çıkan oklar yüzlerce olabilir."

Hayranlıkla bileğimde oldukça güzel görünen oka bakarken içeri girdiğimden beri beni kendine çeken tek silah bu olmuştu. Hem taşınması kolaydı hem de daha önceden tecrübem olduğu için bana en uygunu bu olmalıydı.

Silahımı seçtiğimi belli edercesine kadına gülümsedim ve teşekkür ettikten sonra evden dışarı çıktım.

Dimitri bir ağaç gövdesine yaslanmış, başını da yere eğmişti. Kapıyı kapattığımı duyduğu gibi başını kaldırdı ve bana baktı. Elimdeki ok ve üç yaya şaşkınca bakarken yerinde doğruldu, bana doğru geldi.

"Daha keskin bir şeyler seçersin sanmıştım," diyerek memnuniyetsizce oku eline aldı. Her bir noktasını didik didik incelerken, "Eğer karşımıza düşmanlarımızdan biri çıkarsa ne kadar keskin olduğunu anlarsın," dedim.

Piramide tekrar döndüğümüzde geçit, odama değil de piramidin dışına açılmıştı. Çölün kahverengi kumları arasında kendini gösteren kırmızı piramidin ön tarafında Seth ve askerleri bekliyordu. Çölün kralı kollarını göğsünde birleştirmişti. Kirli sakallı çehresinde keyfin izleri vardı. İnce dudaklarını süsleyen tebessümü tekinsizdi.

Dimitri'yle duraksamadan yanına ilerlediğimde, "Silahını seçtin mi tanrıça?" diye sordu. Bakışları üzerimde gezinirken savaş aletine benzeyen herhangi bir silah görememişti. Sorgulayıcı gözleri yüzüme tırmatarak benden yanıt beklemeye başladı.

Başımı sallayarak bileğimi işaret ettiğimde gözleri oraya takıldı. "Kılıçtan ziyade okta daha iyi olduğum için bunu tercih ettim," dediğimde ilk birkaç saniye bilekliğin ne olduğunu anlamadı ama çok geçmeden yüz ifadesi normale döndü.

"Her ne kadar silahtan çok aksesuar gibi görünse de yakışmış," dedikten sonra "Yorgun musun?" diye ekledi. Tek kaşımı kaldırıp bunu neden sorduğunu öğrenmek için sustuğumda açıklama yaptı. "Biraz yürüyüş yapalım diyecektim."

Bir elini kaldırarak piramidin etrafını işaret ettiğinde gözlerim çölde gezindi. Seth ile batmaya yüz tutan güneşin altında yürüyüş yapma fikri hiç cezbedici gelmiyordu. Bu yüzden sorduğu sorudaki ipucunu öne sürerek, "Çok isterdim ama yorgunum," dedim. Aslında bahanem çok da yalan sayılmazdı. Kara Orman'ın insanın enerjisini yutan tuhaf bir aurası vardı. Fiziksel olarak yorulmasam da ormanın kasvetli havası yüzünden kendimi canlı hissetmiyordum.

Nazik reddedişimin ardından yanından geçerek piramide girmeye yeltenmişim ki Seth, "Lütfen. Seni çok yormaya niyetli değilim," dedi.

Usanarak sert bir nefes bıraktım. Anlaşılan o ki *hayır* cevabını kabullenmeyip ısrar edecekti. Yüzündeki *pes etmeyeceğim* ifadesini anlar-ken hoşnutsuzca kafamı salladım. Yanından geçip yürümeye başladığımda askerleri ve Dimitri de aramıza hatırı sayılır bir mesafe koyarak peşimize düştü.

Kumların üzerinde yürümek benim için zorlayıcıydı. Alışık olmadığım yumuşak yüzeyde bata çıka ilerlerken iyi ki topuklu giymemişim diye düşünerek kendimi tebrik ettim. Arkeolog olduğum zamanlarda da ne zaman kumların olduğu yerlerde araştırma yapsak yürümekte zorlanırdım. Sanırım zemini sağlam olmayan yerlerde dengede kalamıyordum. Ve benim dengemi en çok sarsan zemin Aytun'un kırık kalbiydi. O kalbe yerleşene kadar ayakta duramamıştım. Çünkü kendi kırıklarının içinde yaşayan ancak orada ayağa kalkacak cesareti olmayan bir kızdım. Aytun'un camı andıran can kırıklarının arasına nasıl dalmıştım, hiçbir fikrim yoktu. Belki de kendi kalbimde alışık olduğum kırıkları onda gördüğüm içindi o kalbe girişimin sebebi. Başkalarının ufalayıp avuçlarımıza tutuşturduğu kalpleri daha fazla hasar almasın diye herkesten gizlemiştik. Ama sonra birbirimizi bulmuştuk ve zor olsa da kırıklarımızı gün yüzüne çıkarmıştık.

Biz, kırık iki kalbi birbirine yama yaparak tamir eden iki kişiydik.

Duygularımı esir alan adam yeniden zihnime sızarak beni etraftan soyutladığında Seth bunu fark etmiş gibi, "Güneşin nefesiyle dövülen bir silahı neden seçmedin? Ondan da bir ok ve yay yapıldığına eminim," diyerek konu açmaya çalıştı.

Ona ayak uydurmak için büyük adımlar atarken, "Neden yapıldığının önemi olmadığını düşünüyorum. Hem anladığım kadarıyla illa güneşten yapılması gerekmiyor. Tanrıça İsis de asırlar önce Sirius'tan yapılan bir silah seçmiş kendine," dedim.

Dalgın gözleri uzağa bakarken, "Evet. İsis'in kılıcı o kadar keskindi ki bazen kendini de yaralardı. Birlikte sırt sırta vererek az savaşa girmedik. Halkı zapt etmek için verdiğimiz savaşlarda o kılıçla kendini yüceltirdi. Adı dilden dile yayılırken çok kısa zamanda adından söz ettiren bir tanrıça olmuştu. Tıpkı Osiris gibi o da savaşırken çok iyiydi. Ve sanırım Neftis'in ilk kıskançlığı burada başlamıştı," dedi.

"Neftis de adından söz ettiren bir tanrıça değil miydi?" diye sordüğümde gülerek başını salladı ve bana döndü. Kendini beğenmiş yüzünde eğlendiğini belirten parıltılar oluştu.

"Hiç değildi. Bizim yeryüzüne indiğimiz dönemlerde Firavunlar dünyayı yönetiyordu ancak yönetimde etkili değillerdi. Onlar da birer insandı ve bu yüzden taht savaşları çok sık yaşanıyordu. Tüm dünya büyük bir kaosun içine sürüklenmişken gelmiştik. Firavunları alt ettğimiz zaman insanlar bize tapmaya başladılar. Osiris ve İsis en çok tapılan kişilerdi çünkü ölümle ve ölümden sonraki yaşamla ilgileniyorlardı. Savaştan yeni çıkan halk için Nil Nehri o vakitler çok önem görmezdi. Bu

yüzden de Neftis geri planda kalıyordu. Savaş konusunda da çok iyi değildi. Aslında eski Neftis için beceriksiz bir tanrıça demek yanlış olmaz."

Neftis ve beceriksizlik kelimesi bir anlığına gözüme o kadar uyumsuz göründü ki yüz ifademi saklayamadım. Hayatımda tanıdığım en kötü kadın oydu. Mısır'ın kralına ve onun müstakbel eşine yaptığı lanet ortadayken nasıl olur da beceriksiz olarak anılırdı? Şu anki zekâsını ve planlarını göz önüne alırsam kesinlikle böyle bahsedilemezdi.

Düşüncelerimi kendime saklayamayacağımı fark ederken, "Ama o tanrıça şimdi tüm Mısır'a hükmediyor," dedim.

Seth gülümsedi ve Neftis'i savunur gibi çıkan cümlem komiğine gitmiş gibi dudağını ısırdı. "Elbette ama tüm bunları kara büyü sayesinde yaptı. Neftis sanıldığı kadar güçlü bir tanrıça değil, Ayliz. Onu var eden, güçlenmesine sebep olan kara büyü. O olmazsa Neftis bir hiç. Nigralara büyüü yasaklaması da bu yüzden zaten. Kendi gücü eksilsin istemiyor artık. Eh, benim de yılanını öldürdüğümü düşünürsek gücü epey zayıflamış olmalı."

Demek ki Neftis gerçekten de kara büyü olmadan başarılı bir tanrıça değildi. Ancak şu an onun güçlerini tartışacak değildim. Seth'i bulmuşken sormak istediğim daha önemli bir soru vardı.

"Ay Düğümü lanetini nasıl yaptınız?"

Seth sanki benden bu soruyu sormamı bekliyormuş gibiydi. Ya da şaşırdıysa bile bunu bana belli etmedi. "Aslında başta lanet değildi. Yeni bir dünya yaratmak, Ölüler Kitabı'nda bahsi geçen masum büyülerden biriydi. İşi lanete çeviren kısım, kara büyüyle onu birleştirmekti. Neftis her ne kadar beceriksiz olsa da iyi bir büyü ustasıydı. Belki de ona kazandıran özelliği korkusuzluğu olmuştur. Hepimizden gözü karaydı. Korkmadan, sonucunda ne olacağını düşünmeden büyülerini karıştırırdı. Bazen ağır sonuçları da olurdu."

"Ne gibi sonuçlar?"

"Mesela bir keresinde nehri bereketlendirmek isterken kurumasına neden olmuştu. Kuraklıkla karşılaşan halk epey isyan etmişti ve Osiris'ten azar işitmişti. Her neyse, büyülerde ustaydı ve güç almak için Sirius'u kullandı. İsis gittiğinde Sirius'un da gökten kaybolmasının sebebi buydu. Yıldızın tüm gücünü çekmişti. Biz tanrılar güçlüyüzdür ama büyük büyülerini yapmak için enerjisi yüksek nesnelerden yardım alırız. Neftis günlerce, haftalarca çalıştı. Osiris ve İsis her şeyden habersiz düğün hazırlıkları yaparken Neftis laneti oluşturmuyordu. Laneti yapmamız tam üç ay sürdü. Daha sonra da ateş ayında İsis ile Osiris'i gönderdik."

Lanetin temellerini her ne kadar Neftis atmış olsa da Seth'in payı da apaçık ortadaydı. Yaptıkları için pişman olduğunu söylüyordu ama ben neden bir türlü pişmanlığını hissedemiyordum? Bazı insanların duyguları sadece kelimelerle sınırlı kalırdı. İnandırıcılığı sağlayan gözlere baktığınızda o duygunun yansımaları göremezdiniz. İşte, Seth'in gözlerine baktığımda da aynı bunları düşünüyordum. Diline pelesenk olan pişmanlık sözcüğünün gözlerindeki karşılığını bulamıyordum.

Onu denemek için, "Ne İsis ne de Osiris bunları hak etti," dedim ve dikkatlice bekledim.

Başta söylediklerimden hiç etkilenmemiş gibiydi ancak yüzüme baktığında anında başını yere eğdi. "Yaptığımı savunamam, haklısın. Birer azap ruhu olmaları doğru değildi. Neftis'in intikamını karşılıyordu fakat çok fazlaydı. Sen İsis'in soyundan geliyorsun. Bildiğim kadarıyla soyundan geldiğin tanrı senin büyü atan oluyor. Her büyücü ateş yakabilir ancak senin ateşin çok başka. Sen de cehennem ateşine hükmedebiliyorsun. Söylesene, Ayliz. Hiç eğitim almadan kutsal ateşi kullanmayı nasıl öğrendin?"

Pişmanlığını anlatan cümleleri beni sorgulamayla son bulduğunda yanağımın içini ısırdım. Söylediklerinde haklıydı. Büyülerim konusunda hiçbir zaman eğitim almamıştım. Yaptığım ilk büyü bir Nigra'yı yakmaktı ve o büyüyü yaparken İsis bana yardımcı olmuştu. Ne zaman zorlanacağım bir büyüye kalkışsam onun sesini duyuyordum. Başta kim olduğunu anlamamıştım ama sonrasında İsis de bana yardımcı olduğunu kabul etmişti.

Kuşkuyla, "Yoksa İsis seninle konuşuyor mu?" diye sorduğunda gözlerim irileşti. Afallayarak duraksadığımda bu konudan kimseye bahsetmemem gerektiğini hatırladım. İsis kimseye onunla iletişime geçtiğimi söylememem konusunda ikazda bulunmuştu. Onun uyarılarını kulak ardı etmemek için alık alık bakmayı kestim. Kendimden emin görünmek için yatırı yatmalak gülümsedim.

"Hayır tabii ki. O azap ruhu değil mi? Benimle nasıl iletişim kuracak ki?" dediğimde düşünceyle başını salladı.

"Laneti yaptığımızda İsis'in hamile olduğunu bilmiyorduk. Bizim lanetimize göre İsis ile Osiris, o dünyaya gittikleri an öleceklerdi ama İsis'in hamile oluşu lanete hasar yarattı. Benim bu dünyaya gelebilmem de o hasarın sonucunda oldu. Bu yüzden İsis benimle konuşabilir mi konuşamaz mı, net konuşamıyorum."

Konuyu nasıl dağıtacağımı bilmiyordum. Seth'in ilgisi ne çeken, düşüncesi nasıl benzer uzatıyordu, bilmiyordum. Ancak bir an önce konuyu değiştirmeliydim. Aksi halde İsis ile konuştuğumu anlayabiliirdi.

"Ee, köpek başlı hâlinizi ne zaman alacaksınız?" dediğimde dudakları kıvrıldı. Mavi hareleri zaferi içine hapsederken çehresi de bu hazdan nasiplenmişti. Bu hâlinin altından ne çıkacağını merakla beklerken Seth beni şaşırtacak o sözleri sıraladı:

"Yüce Ra beni görmek istediğini söyledi. Bu yüzden sabah Gökyüzü Evi'ne gittim. Orada bana hayvan görünüşümü yeniden verdi."

"Nasıl?" diye şaşkınca sorduğumda aniden yüzü ve bedeni kararmaya başladı. Yakışıklı yüzünün yerini köpek suratı almıştı. Aslında tam olarak köpeğe benziyor denilemezdi. Burnu daha sivri, kulakları daha uzundu. Belki de dikkat etmesem onu çakal başlı tanrı Anubis ile karıştıırdım. Sadece yüzü hayvana benziyordu. Boynundan aşağısı yine insan bedeniydi ancak teni siyaha bürünmüştü.

Dudaklarımdan, "Vay be!" nidası döküldüğünde yeniden eski görüntüsüne döndü. Dağılan saçlarını eliyle düzeltti.

"İşte böyle. O kadar uzun zaman bu hâlime kavuşmayı bekledim ki Ayliz... Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlayamazsın. Hayvana dönüşebilmem Ra'nın bana mükâfatıydı ancak onu elimden almıştı. Sonunda cezam bitti."

Bana her zaman sahte gelen bu adamın şu an yaşadığı mutluluğun gerçekliğini gördüğümde diyebileceğim tek bir şey vardı: "Sizin adınıza sevindim."

Başını sallayarak samimi cümlemi kabul ettiğinde dilini alt dudağında gezdirdi. Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi azalttı. Yüzlerimizi aynı hizaya getirmek için başını eğdi. "Bu senin sayende oldu. Lütfen teşekkürlerimi iletmeme izin ver. Sana bir ödülüm var," dediğinde anlamayarak kaşlarımı çatıttım. Ne ödülünden bahsediyordu? Ben ne yapmıştım ki?

Seth gülümsedi ve eliyle askerlerine işaret verdi. Askerler ellerindeki mızrakları yere vururken Dimitri'nin de tıpkı benim gibi neler olduğunu anlamadığını fark ettim. Yardımcısının bile bilmediği ne ödülü verecekti ki bana?

Sorgulayıcı bakışlarımı mızrakla vurulan kumlara takılı kalırken ayağımın altındaki yer sarıldı. Bizden on on beş metre kadar uzaktaki alanda kumlar ipe göçmeye başladığında oraya odaklandım. Göçük, bir çukura dönüştürerek kumları içine çektiğinde yerkarı doğru büyük, metal bir kafes çıktı. Tanrıça olduktan sonra keşkinleyen gözlerim altında kahinim içinde ne olduğunu anlamıştı.

Bir sürü Nigra vardı ve kumların altından çıkmış olmalarına rağmen bu durumdan hiç etkilenmemiş gibilerdi. Kaç kişi olduklarını tam olarak bilmiyordum ancak sayılarının yirmiden fazla olduğuna eminim. Onların neden burada olduğunu sormama ramak kalmışken bu defa onların tam zıttı yönünde bir kafes daha yükseldi. Başta onların da Nigra olduğunu düşünmüştüm ama kıyafetlerine baktığımda olmadıklarını anlamıştım. Nigraların kafesinden uzakta duranlar Neftis'in muhafızlarıydı.

Dudaklarım şaşkınca aralandı ama ne diyeceğimi bilemediğimden hemen geri kapandılar. Çatık kaşlarımın altından bakışlarım aralarında mekik dokurken sanki aklım işlevini yitirmişti. Kendimi biraz olsun toparlayıp, "Neden buradalar?" diye sorduğumda hem muhafızların hem de Nigraların kötü bakışlarını üzerime çekmiştim.

Seth, "Seni öldürmek için geldiler," dediğinde başımı öyle bir hızla çevirdim ki rüzgârın uğultusu kulaklarıma dolmuştu. Doğru duyup duymadığımı algılamak için suratını izlerken aslında bu durumun hiç de yardımcı olmadığını düşündüm. Çünkü tavrı ve sesinin tınısı öylesine rahattı ki duyduklarımın yanlış olduğunu düşünmeme neden oluyordu.

Buraya geldiğim günden beri nutkumun tutulduğu anlar çok olmuştu fakat böylesini ilk kez yaşıyordum. Seth umarsızca kurduğu cümlelerin anlamından bihaber başını sağa yatırmış, karşımda dikiliyordu. Söylediği cümle tüm ağırlığıyla üzerime devrildi. Gözlerim tekrar kafeslerin olduğu noktaya kaydığında demir parmaklıkları yıkmaya çalışan kalabalığı gördüm. Tekrar konuşabileceğimi hissettiğimde, "Ne diyorsun sen?" diye sordum.

"Nigralara, kraliçeleri Sophia'nın ölümünde senin parmağın olduğunu söyledim. Yani kraliçelerinin senin yüzünden idam edildiğini düşünüyorlar. Muhafızlara senin adını söylemem yeterli oldu. Hepsi zaten Neftis'ten emir almışlardı. Neftis ölü ya da diri getirilmeni emretmiş. Bu yüzden seni rehin almayacaklar. Fırsat buldukları an öldürmek isteyecekler."

İçinde bulunduğumuz çölün sıcaklığına aldırış etmeyen buz gibi nefesi yüzüme çarptığında irkildim. Öfkeyle geri çekildim ve "Ne yaptığını sanıyorsun, Seth?" diye sordum. Böyle bir şeyi neden yaptığını anlayamıyordum. Neden bana ihanet ettiğini bilmiyordum. Derken bir anda her şeyi idrak ettim.

Seth beni eğitmeyi neden kabul etmişti?

Hayvan görüntüsüne kavuşmak için.

Ve Ra, ona bu sabah o görüntüsünü geri vermişti.

Amacına ulaşana kadar beni kullanmış, ulaştığı gibi de beni düşmanlarımın önüne atmayı tercih etmişti. Dost görünüşü buraya kadardı demek.

Nefretle, "Bunu Ra'ya açıklayamazsın. Beni düşmanlarımın önüne nasıl attığını anlattığın an hayvan görünüşünü geri alır," dedim.

"Ra'nın haberi olmadığını sana düşündürten şey nedir?" diye sorduğunda gözlerim öyle bir açıldı ki yuvalarından fırlayacaklar sandım. "Sana ilk eğitiminde ne söylediğimi hatırlıyor musun, Tanrıça Ayliz?" dediğinde cevap vermedim. Seth benim birkaç saniye bir şey söylememi bekledi ama yapmadığımda kendi kendini cevapladı: "Ben sana ne kadar teorik şey anlatırsam anlatayım anlamazsın. En iyisi yaşayarak öğrenmen demiştim. Evet, eğitimlerde başarılı oldun. Bir tanrıçanın kullandığı özellikleri iyi kullanıyorsun ama beni düşman olarak görmüyorsun. Ya da askerlerimi... Bu yüzden büyülerinde rahatsın. Sen benimle savaşmayacaksın ve asıl düşmanın karşısına çıktığında rahat hissetmeyeceksin. O güne kendini hazırlaman için gerçek düşmanlar gerekli sana. Bu da bir eğitim. Hatta sana vereceğim en iyi eğitim olabilir ve Ra da benimle aynı fikirde. Buradan kurtul ve piramide gel, tanrıça. Akşam senin için güzel bir ziyafet vereceğim."

Yaptığı şeyi eğitime bağlamış olması içime su serpse de hâlâ öfkeyle bakmaya devam ediyordum. Seth, onları bir eğitim için karşıma çıkarmış olabilirdi ama böyle bir yol izlediği için söylediğini yapmayacaktım. Aytun'u Mahes olarak gördüğüm günden beri her dediğini yapmış, eğitimle ilgili verdiği her kararı sorgulamadan uygulamıştım ama buraya kadardı. Bu çok fazlaydı!

"Onlarla savaşmayacağım. Artık büyü yapabiliyorum. Kaçmak için bir geçit açabilirim."

Seth beni onaylarcasına başını salladı. "Tabii ki. Lütfen dene. Ama unutmaman gereken önemli bir ayrıntı var. Benim krallığımdasın, tanrıça. Çölün kumları ve rüzgârları yalnızca benden talimat alır. Benim iznim olmadan burada bir geçit açamazsın. Düşmanlarından kurtulmanın tek bir yolu var. O da onları öldürmek."

Ellerimi yumruk yaptım. "Sen... Sen bunu yapamazsın," diye haykırdığımda dilini gamsızca alt dudağında gezdirdi.

"Ben sana iyilik yapıyorum, Ayliz. Silahın da yanında olduğuna göre kurtulmak senin için zor olmasa gerek."

Bir çıkar yol aramak için etrafıma bakındım. Bakışlarımı Dimitri'yle kesiştiğinde çatık kaşlarla Seth'e baktığını gördüm. Sanki onu izlediğimi fark etmiş gibi bana döndüğünde yüzümdeki dehşet verici ifadeyle kaşları daha da çatıldı. Bir anlığına ağzını açacak gibi oldu ama hemen sonrasında bundan vazgeçmiş gibi duraksadı. Ne yapacağını merak ederek onu izlemeyi sürdürürken kararsız tutumundan ne çıkarmam gerektiğini bilemiyordum.

"Kralım," diye öne atıldığında Seth ona baktı. *Ne var* dercesine başını salladığında Dimitri'nin yüzündeki kararsızlık derinleşti ama kendini topladı. "Bu yaptığınız çok tehlikeli. Tanrıçamız henüz hazır değil."

"On yıl geçse de hazır olmayacak. Böylesi en iyisi. Toplanın, gidiyoruz."

Söyledikleri damarlarımdaki kanın kuruyarak çekilmesine ve uğultulu bir sessizliğin zihnime oturmasına neden olmuştu.

Seth ve geri kalan herkes gittiğinde çöle derin bir sessizlik hâkimdi. Yüzüm onun gittiği yöne dönüktü. Arkamdaki kafeslere bakmaya cesaret edemiyordum. Derken kafesin içinden sesler gelmeye başladı. Sanki birileri demiri yıkmaya çalışıyor gibiydi. O an başımı geriye çevirdim ve kafesin içinde beni öldürmek için bekleyen kişilere baktım.

Buradan kurtulamayacaktım. Seth gerçekten de onlardan kurtulmadan buradan gitmeme izin vermeyecekti. Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. Madem onları öldürmemi istiyordu, yapacaktım. Kararlılıkla belimdeki kemere uzandım. Birleşim noktasından ayırırken elime aldığım gibi yay hâline gelmesini sağladım. Aynı zamanda bileğimdeki üç başlıklı yılan bileziğini de çıkardım ve onlar da oka dönüştü.

Derken aynı anda birçok şey oldu.

Nigraların içinde bulunduğu kafesin demirleri açıldı. Onlardan yüksek bir gürültü duyulurken içlerinden bazıları hiç beklemeden bana doğru koşmaya başladı. Vakit kaybetmeden okları yaya geçirdim ve daha birkaç saat önce seçtiğim silahımı ilk kez kullandım. Üzerime hızla gelen Nigralara doğru yılanların ağzından çıkan okları püskürttüm. Oklar vücutlarına saplandığı gibi yok olan bedenlerine bakarken muhafızların da kafesten kurtulduklarını gördüm. Her biri aynı anda üzerime çullanmak için hareketlendiğinde bu işin ok ve yayla olmayacağını anladım. Bu yüzden silahı kumların üzerine fırlatıp ellerimi kaldırdım.

Savaş çılgınlıkları atan, bana en yakın duran üç Nigra'yı elimle yana savurdum. Ardından önüme barikat kurması için toprağa eğildim ve ellerimi kuma koydum. Ellerimin altındaki kumlar ısınarak titreşmeye başladı. Birleşerek ufak bir kıvılcım çıkardığında ellerimi birden öne

savurdum ve o an tam önümde yüksekliği bir metreye yakın alevler çıktı. Bir çizgi hâlinde çölü ikiye bölen ateşin üzerinde olan birkaç Nigra ve muhafız yanarken diğerleri yanmamak için geri çekilmişti. Bunun onları uzun süre tutamayacağını biliyordum. Nigralar bir yolunu bulup ateşi söndürürlerdi ama zaman kazanmamı sağlardı.

Onlar alevleri söndürmek için uğraşırken gözlerimi kapattım ve avuçlarımı yere bakacak şekilde açık tuttum. Derin bir nefes alırken tüm doğanın benim emrimde olduğunu düşündüm. Kendimi bu gerçeğe inandırırken doğayı da inandırmak için sesli bir şekilde, "Bana itaat et, doğa. Sesini bana ver. Emirlerime uy," dedim.

Çöldeki tatlı rüzgâr kesilirken yer altından kuru ağaç dallarının çıktığını düşündüm. Yer altından çıkan sesle gözlerimi açtığımda alevlerin sönmeye yüz tuttuğunu gördüm. Alevleri yok ettiği için sevinen Nigralar ve onların yardımıyla bana ulaşmaya çalışan muhafızlar daha ne olduğunu anlamadan toprağın belli başlı yerlerinden dallar çıktı. Sert ve sivri uçlu dallar öyle hızlı çıkmıştı ki birçoğunu havaya kaldırırken vücutlarına saplanmıştı. Aynı anda rüzgâra fısıldadım: "Şiddetlen."

Tatlı tatlı esen rüzgâr aniden öyle kuvvetlendi ki bazı muhafızların dengesini kaybetmesine neden oldu. Dallara takılan Nigralar anında yok olurken etrafa yayılan külleri rüzgâra karışmış, etrafta savruluyordu. Muhafızların bedeninden akan kırmızı renkli kan kumlara dökülürken bir anlığına kendimi kötü hissettim ancak hızla toparlandım. Onlar insan değildi, ayrıca benim düşmanlarımdı.

Rüzgârın etkisinden kurtulmayı başaran birkaç muhafız aynı anda üzerime atıldığında iki tanesinin kılıcı vücuduma değmişti. Keskin kısımları tenimde yaralar açarken can acısıyla yüzümü buruşturdum. Aynı anda elimi savurup hepsini iteklerken yerdeki bedenlere bakarak dişlerimi sıktım.

Seth'in getirdiği herkesten kurtulmuştum. Başımı dikleştirip eğitimi tamamlamanın verdiği zaferle gülümsedim ve arkama dönüp piramide gitmeye yeltendim. Ancak aynı anda yer yeniden sarsıldı ve bu defa kumların arasından tam dört tane daha kafes çıktı. Bunlar az öncekilere göre daha genişti. Ve içinde daha çok kişi vardı. Kaşlarım çatılırken rüzgâra karışan Seth'in sesini duydum:

"Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştin, değil mi?" demesiyle öfkeyle bağırdım.

"Bunun hesabını vereceksin, Seth!" diye kükrediğimde kulaklarımda kahkahası çınladı.

Seth'in üzerime saldığı kişiler kafesi yıkmak için çabalarken aniden gözlerim karardı ve birden boşlukta savruluyormuşum gibi hissettim. Gözlerim açıldı ancak etraf simsiyahtı. Neler olduğunu anlayamamıştım.

Derken karanlık aydınlanmaya başladı ancak bir terslik vardı. Çünkü yanımdan geçip giden Nigralar ya da muhafızlar beni fark etmiyorlardı. Sanki ben orada yokmuşum gibi bambaşka bir yöne ilerliyorlardı. Kaşlarım çatılırken nereye gittiklerini anlamak için koştukları yöne baktım ve o an kendimi gördüm.

Ok ve yayım elimdeydi. Bana doğru gelen kişilere isabet ettiriyordum ama yüzümdeki endişe buradan bile okunuyordu. Etrafta topraktan çıkardığım sarmaşıklar vardı ama Nigralar kara büyüyle sarmaşıkların dallarını kesip kurtuluyordu.

O an bu gördüklerimin gelecek olduğunu anlarken başarısız olduğumu fark ettim. Gelecekte yaşanacaklar yeniden gözümü kararttı ve aydınlandığında Nigraların kafesten çıkmaya çalıştıklarını gördüm.

Eğitimlerde bir türlü başaramadığım geleceği görme yetisini şu an nasıl kullanabildiğimi düşünmeyi daha sonraya erteledim. Öfkeyle çenemi sıkarken bu kadar kişiden nasıl kurtulacağımı düşünmeye başladım ve o an zihnimde bir ses yankılandı:

"Güçlerini kullan."

Geçen gün Neftis'in piramide soktuğu hain adama karşı kendimi kaybettiğimde duyduğum ses bir kez daha zihnimde yankılandı. Ellerim istemsizce havalandı. Avuç içlerimi açıp kendime doğru yaklaştırdım. Beyaz tenimin altında sarı ile kırmızı arası parlak bir ışık haznesi dolaşıyordu. Avuçlarımda toplanan ışık aniden ufak çizgilere ayrıştı ve avuçlarımdan çıkarak kollarıma yayıldı.

Hissediyordum. Gücün damarlarıma yayılışını, tenimdeki işleyişini, gözlerime kadar ulaşmasını... İlk kez fark ettiğim bu güç öylesine yoğundu ki daha önce böylesiyle hiç karşılaşmadığıma emindim. Göz bebeklerim o kadar ısındı ki dudaklarıma benden bağımsız bir gülüşün yayılmasını engelleyemedim. *Neye gülüyordum, neden gülüyordum* sorularının cevabını bilmezken kafesi yıkmaya çalışanlara odaklandım ve aniden kollarımı yana açarak yüksek sesli bir çığlık attım.

Az evvel bedenimde var olan gücün benden ayrıştığını ve dışarı yayıldığını hissettim.

Gözlerimi açarak etrafa baktığımda tüm çölün alevlerle kaplandığını gördüm. Başımı ayaklarımın dibine çevirdiğimde benim de o alevlerin içinde olduğumu fark ettim. Korkuyla geri çekilmeye çalıştım ama

Çöl kumlarının üzerinde alevlerin olmadığı tek bir nokta bile yoktu. Ve alevler beni yakmıyordu...

Bir tanrıça olduğum için yaralarım çabuk iyileşiyordu ama alevlerden zarar görmemem mümkün müydü?

Korkuyla etrafıma bakındım. Ne Nigralardan ne de muhafızlardan iz vardı. Alevleri söndürmek için büyüye başvurdum ancak başaramadım.

O an piramidin kapıları açıldı ve Seth dışarı çıktı. ölün yandığını gören gözleri şaşkınca aralanırken donakaldığını hissettim. "Sen... Sen ne yaptın, Ayliz?" diye sorduğunda bedenim beni taşıyamayarak yere yığıldı. Gözlerim kapanmadan evvel son gördüğüm şey, güneşin yerini kapkara bulutlara bırakıp yağmuru başlattığıydı.

Karanlık Tanrıça

7

Seth'in kırmızı piramidinin ağırlama salonlarından birinde ayakta dikilen Dimitri oldukça keyifsizdi. Geniş omzunu yasladığı balkon taşlarından dışarıyı izliyordu. Son üç gündür dinmek bilmeyen yağmur, çöl kumlarının içinde çamur oluşturmuştu.

Gözleri, yağmura aldırmadan dışarıda gezip konuşan iki adama takılı kaldığında gözlerini kıstı, çenesini dikleştirdi. Gözlerinin tamamının siyaha bulandığını hissederken tenindeki damarların da belirginleştiğini fark etti. Kulaklarına aynı anda dışarıda konuşan adamların sesi dolduğunda bahsettikleri şey yüzünden dişlerini sıkı.

İri yarı olanı, "Bu fırtına ne zaman dinecek sence?" diye sorduğunda yanındaki asker, "Bilmiyorum ama çöle yağmur yağdığı nerede görülmüş ki? Bu olay çok garip," diye cevapladı.

"Bu fırtınanın sebebi Tanrıça Ayliz. Hepimiz eğitim anında neler olduğunu gördük sonuçta."

O gün yaşananları gizlemek isteseler de geç kalmışlardı. Herkes merakla tanrıçanın hünerlerini görmek için bekliyordu ancak şahit oldukları bambaşka şeyler olmuştu.

Piramidin içinden tanrıçanın, Nigralardan ve muhafızlardan bir bir kurtuluşunu izlerlerken başta her şey normal ilerliyordu. Ancak Seth, Ayliz'in kâhinlik özelliğini keşfettiğini fark eder etmez, işler kontrol edilemez bir hâl almıştı. Daha neler olduğunu anlayamadan Ayliz daha önce hiç rastlamadığı kadar büyük bir büyü yapmıştı. Bugüne kadar çok güçlü tanrı ve tanrıçalarla karşılaşmıştı. Savaş meydanında güçlerini sıkça gösterirlerdi ama ebedi ateşin koruyucusu olan Isis'in dahi böylesine kuvvetli büyü yaptığına hiç şahit olmamıştı.

Büyüsü öylesine şiddetliydi ki etkisi piramidin içinden dahi hissedilmişti. Ayliz'in vücudundan bir çember gibi çıkan alevler etrafta ne var ne yoksa küle çevirmişti. Ölen bedenlerin izleri bile kalmamıştı. Piramidi sarsan alevlerin basıncıyla neler olduğunu anlamak için dışarı çıktıklarında her yerin yandığını görmüşlerdi.

Ayliz'e ne yaptığını sorduktan hemen sonra alevlerin arasına yığılan ve sönmesine sebep olan tanrıçanın bilinci kapanmıştı. Gözleri kapanır kapanmaz başlayan yağmur, günlerdir şiddetini kaybetmeden yağmayı sürdürüyordu.

Dimitri, adamların konuşmasına daha fazla şahit olmak istemeyerek büyüü sonlandırdığında gözleri normale döndü. Seth'in Ayliz için hazırladığı son eğitimde yaşananlar üç gündür tüm piramit halkının dilindeyken aşağıdakilerin kendi arasında konuşmasına şaşırmaması gerekirdi ancak öfkesini de tutamıyordu.

Ardı ardına çakan şimşeklerde gözü takılı kalırken Ra'nın gök gürültüsünü bile bastıran sesini işiterek arkasını döndü.

Saatlerce Seth ile bu odaya tıkları durum analizi yapmışlardı ancak bir sonuç elde edememişlerdi. Ayliz'in bilinci kapanır kapanmaz Gökyüzü Evi'nden Ra'nın büyücüler gelmiş, onu odasına götürmüşlerdi. O günden beri tanrıçanın bilinci açılmamıştı çünkü büyücüler onu uyutuyordu. Akıllarında can bulan yüzlerce soru cevapsız kalırken son çare olarak Tanrı Ra'yı piramide çağırmışlardı.

Birkaç dakika önce gelen Ra odadaki şöminenin başında dikiliyor, dalgınlıkla ateşi izliyordu. "Memfis'te ve Teb'te çıkan yangınlar ne oldu?"

Seth oturduğu koltukta öne eğilirken gergince, "Halkın zararı karşılandı," dedi. Çatık kaşlarla sırtı ona dönük olan tanrıyı seyrediyordu. "Ancak asıl sorun yağın yağmuru Neftis'e nasıl açıklayacağımız... Uyuyuş dönemi hariç Mısır hiç kış görmez. Yaz günü yağın yağmurun sebebini araştıracaktır."

Ra düşünceyle başını salladı. "Onu sen üstlen. Fırtına ve Çöl Tanrısı'sın sonuçta."

"Evet ama sadece çöllerdeki hava değişimleriyle ilgileniyorum. Kendi krallığımı kurduğumdan beri dünya mevsimleriyle uğraşmıyorum."

Ra arkasını döndü ve sözünün ikiletilmesinin hoşuna gitmediğini kaşlarını çatarak belirtti. "Dediğimi yap, Seth. Neftis'in duyacağı şekilde halka fırtınanın kaynağının sen olduğunu yay. Seni öldürme çabasına bu şekilde tepki vermiş gibi görünürsün."

Ayliz'i gizlemek için olayı üstlenmesini istediğini anlıyordu ama Ayliz açığa çıkmasın diye itibarına zarar gelmesine izin verecek değildi. Zekâsıyla ve kurduğu planlarla her daim övünürken Neftis'e şimdi karşılık vermesi karakterine zıt düşerdi.

"Olayın üstünden dört ay geçti. Şimdi mi tepki vereceğim?" diyerek aklındakileri sunduğunda Ra'nın ters bakışlarına maruz kaldı. Kendisiyle aynı yaşlardaymış gibi görünen yaratıcısının öfkelenmesinde üzerine gitmemesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Bu yüzden anında bakışlarını kaçırdı. Gözleriyle yere serili kilimin desenlerini izlemeye koyuldu.

"Bu konu hiçbir şekilde Ayliz ile bağdaştırılmamalı. O yüzden sen yapmışsın gibi göstereceğiz. Anladın mı beni?"

Tok ve gür sesiyle emirlerini sıralayarak ona onaylamasından başka seçenek sunmuyordu. Hiç istemese de Ra'ya karşı gelmemek için başını salladı. Ardından merakla, "Fırtına ne zaman dinecek peki?" diye sordu.

Ra ayakta durmaktan sıkılmış gibi odadaki koltuklardan birine yöneldi ve oturdu. "Bilmiyorum. Ayliz'in uyanmasını beklemek zorundayız."

"Tanrıçayı üç gündür büyüyle uyutan biziz."

Usulca başını sallayan baştanrı, "Büyücülerime büyüü bitirmelerini söyledim. Vücudu kendini toplamıştır, akşama doğru uyanır," diyerek bilgilendirdi. Ayliz gereğinden fazla büyü kullandığı için bünyesine ağır gelmişti. Onu korumak için büyücülerini yeryüzüne yollayarak tanrıçayı uyutmalarını sağlamıştı. Ancak bilinci kapalı olmasına rağmen hâlâ fırtınanın dinmemesi şaşılacak bir durumdu. Ra havayı kontrol etmek istese de başarılı olamamıştı. Ayliz bir an önce uyanmalı ve fırtınayı sona erdirmeliydi. Aksi takdirde Neftis'in tüm oklarını üzerine çekecekti.

Seth, "Ayliz gücünü nasıl böyle dışarı çıkardı?" diye sorduğunda Ra'nın ters bakışlarıyla karşılaştı. "Onu küçümseydiğim için söylemiyorum. Tanrıça olduğu günden beri bizim kadar güçlü ama güçlerini dışa vurması çok zor. Bilinci kapalı olduğu hâlde günlerdir fırtına dinmedi. Tüm çölü yakması da cabası. Ebedi ateşin yeryüzüne çıktığı nerede görülmüş?"

Ra suskunluğunu koruduğunda Seth ayağa kalktı ve onun koltuğunun tam karşısına oturdu. Başını omzuna doğru yatırdı, dikkatle yüzüne baktı. "Benden ne gizliyorsun, baba?"

İki tanrının konuştuğu süre zarfında sessiz kalıp onları dinleyen Dimitri suskunluğunu bozarak, "Tanrıça kara büyü yaptı," dedi dalgınca. "Dinmek bilmeyen fırtınanın ve ebedi ateşi ortaya çıkardığında etrafa yayılan enerjinin tek sebebi bu. Yağmurdaki kasvetin kokusunu alıyorsunuz, değil mi?"

Yardımcısının söyledikleriyle kaşlarını çatan Seth şaşkınca, "Ne kara büyü?" diye sordu. Soruyu Dimitri'ye bakarak sorsa da cevap beklediği kişi o değildi.

Ra sorunun asıl muhatabının kendisi olduğunu anladı ve "Aylız bu savaş Neftis ile eşitlenmeden kazanamazdı. Dimitri, Neftis'in yılanını varaladığında onu Amenta'ya götürerek tedavi etmeye çalıştı ama yılan orada öldü ve Amenta'daki sunağa kara büyüünü bıraktı. Aylız'i tanrıça yapmak için oraya götürdüm. Onu sunakta dönüştürürken kara büyüyü de içine çekmesini sağladım," dedi.

Seth duyduklarına inanamazcasına, "Baba, bunu nasıl yaparsın?" diyerek ayağa fırladı. Tüm vücudu sinirle kasılırken, "Kara büyüyü içinde taşıyan bir tanrıça varken ikincisine nasıl izin verirsin?" diye devam etti. Sesinin haddini aşacak seviyede gür çıktığını fark etti ancak kendini durdurmadı. Aylız'ın tahminlerinin ötesinde güçlü çıktığını öğrenmek, onu beklediğinden daha çok şaşırtmıştı.

Ra sanki ondan bu tepkiyi bekliyormuş gibi yaptığı saygısızlığı göz ardı etti. "Düzen bozuluyor, Seth. Dünyanın, yer altı dünyasının ve Gökyüzü Evi'nin tüm düzeni yıkılmaya başladı. Bizler ölümden sonra-ki yaşama inanıyoruz ancak bize tapması için yarattığımız halk Ölüler Şehri'ne sıkışıp kaldı. Ne Darius'a ne de Sirius'a asırlardır tek bir ölümlü bile gitmedi. Ve Neftis tahta olduğu müddet de gitmeyecek. Neftis'e yardım edip Ay Düğümü lanetini yaptığın gün tüm evrene kara büyü yaydınız. Sirius'un enerjisini çekip yok ettiniz. Güneşin yaveri ayı düğümlediniz. Ay ışığı piramidin tepesinden kalkmadığı sürece Amenta kaosa yenilecek. Ben tanrıların tanrısı Ra'yım. Var olduğum sürece düzenin kaosa yenilmesine izin vermeyeceğim. Sirius asırlardır tek bir kişi sayesinde gökyüzünde belirdi. Aylız gücüyle düzeni sağlayacak," diyerek sakince açıkladı.

"Onu tanrıça yapmanın asıl sebebi bu mu yani?"

Rahatça omuzlarını silkti. "Elbette bu. Bir kızı sırf sevgilisinin intikamını alması için tanrıça yapacak değilim. Anubis'in kehanetindeki gibi Aylız tahta çıkacak ve düzeni sağlayacak."

Ra'nın basit bir kıza bu denli ilgi gösterip onu dönüştürmesi en başından beri Seth'e mantıksız geliyordu. Kızla ilgili bir planı olduğundan emindi ama bunu tahmin etmemişti. Asırlardır yeryüzünde yaşanan hiçbir olaya elini sürmeyen tanrının yaptıkları mantıksız gelmişti. "Düzeni sağlaması için kızı kara büyüye bulaştırmaya gerek var mıydı?"

Evet dercesine başını salladı. "Kara büyü, Neftis'i mağlup edip tahtı elde etmesi için gerekli. O tahta geçtiği gibi düzenin çarkları yerine oturacak ve her şey normale dönecek."

"Peki ya tanrıçaya bu durumu nasıl açıklayacağız? Kara büyüyü söyleyecek miyiz?"

"Hayır. Ayliz bir süre daha bilmeyecek." diyerek odadaki her iki adama da uyarırcasına baktı. "O gün yaşananlar tanrıçalık yüzünden büyüsünün kontrolsüzce artmasıydı. Sorduğunda normal olduğunu söyleyecek, hiçbir şey belli etmeyeceksiniz."

Uyarısının sadece Seth'e ait olmadığını anlayan Dimitri başını salladı ve ardından izin isteyerek odadan dışarı çıktı. Birkaç gündür hissettiği kara büyüyü tanrıça ile bağdaştırmaya çalışıyordu. Çünkü birlikte vakit geçirdikleri süre boyunca kara büyüye sahip olduğunu hissetmemişti ancak saf enerjili bir büyünün bu kadar şiddetli olmayacağını bilmek onu şüpheyi düşürmüştü. Sadece tahmin olarak zihnine yerleşen bu ihtimali bilerek ortaya atmıştı. Biliyormuş gibi kendinden emin konuşmasıyla Ra'nın gerçeği söylemesini sağlamıştı.

Tanrıça gerçekten de içinde kara büyü bulunduruyordu. Tıpkı Dimitri gibi...

Ayliz'in odasının olduğu koridorlara yaklaştığında hizmetkarların koşuşturarak odasına gittiklerini gördü. Kaşlarını çatarak adımlarını hızlandırdı. Önüne çıkan bir kadını kolundan tutarak durdurdu ve "Ne oluyor?" diye sordu.

Sarı saçlı kadın telaşla, "Tanrıçamız uyandı, efendim," dedi. Dimitri bu haberin iyi olduğunu varsayıyordu ama kadın neden tedirgindi ki?

"Sorun ne?" diye sorduğunda kadın "Tanrıçamız pek iyi değil. Uyandığı andan beri ağlıyor," dedi.

Dimitri kaşlarını çatı, kadının kollarını bıraktı ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Tanrıçanın odasına ulaştığı gibi açık kapıdan içeri girdiğinde Ayliz'in yerde oturduğunu gördü. Birçok hizmetkar tanrıçanın başında dikilip ona bir şeyler söylüyordu ama kadının onlara kulak astığı yoktu. Derin bir nefes aldıktan sonra onların etkili olmayacağını anladı ve sesini yükseltti. "Herkes hemen dışarı çıksın."

Sözleriyle dikkatleri üzerine çektiğinde hizmetkarlar odayı boşaltmaya başladı. Tek bir kişi hariç... Uzun zamandır tanrıçanın yanında olan Belisa yerinden kıpırdamamıştı. Hıçkırarak ağlayan tanrıçanın önünde diz çökmüş, elini koluna koyarak onu rahatlatmaya çalışıyordu ancak başarılı olduğu söylenemezdi.

Dimitri onun sözlerine aldırış etmediğini görünce, "Sen de," dedi. Belisa dudaklarını aralayarak itiraz edecekti ki Dimitri kaşlarını kaldırdı. Sertçe kıza baktı ve başıyla kapıyı işaret etti.

Belisa sıkıntıyla soluduktan sonra başını eğdi ve tanrıçaya son bir kez baktıktan sonra dışarı çıktı. Dimitri onun gidişinin ardından bü-yüyle kapıyı kapattı ve tanrıçaya doğru ilerledi. Üzerindeki beyaz gece-liği gözyaşları yüzünden nemlenmişti. Dimitri tıpkı az önce Belisa'nın yaptığı gibi tanrıçanın yanında diz çöktü. İlgili gözlerle kadının hiç durmadan hıçkırarak ağlayışını izledi.

"Tanrıçam?" diyerek ona dokunduğunda aniden çakan şimşekle eli-ni geri çekti. Saniyeler sonra göğü inletecek kadar şiddetli gök gürültü-sünün sebebinin Ayliz olduğuna şüphesi yoktu.

Ellerini kaldırarak, "Pekâlâ, dokunmuyorum. Sakinleşin lütfen," dediğinde hiçbir değişim olmamıştı.

"Korkuyor musunuz?" diye sorduğunda Ayliz'in duraksadığını his-setti. Yutkunduktan sonra düşüncesinin doğru olabileceğini düşündü ve bundan güç alarak devam etti. "Korkunuzu anlıyorum ama sakinleşin lütfen."

Ayliz ellerini yüzünden çekmeden, "Ben... Ben yapamıyorum," de-diğinde Dimitri neyi kastettiğini anlayamamıştı. Tanrıçalığı mı yapama-dığını söylüyordu? Eğer bunu ima ediyorsa oldukça yanlış düşünüyor-du. Çünkü her ne kadar büyücü olarak doğmuş olsa da bu yaşına kadar bir insan gibi yetişmişti. Büyücülük dünyasına adapte olmaya çalışırken bir tanrıçaya dönüşmüştü. Dimitri'ye göre şu ana dek oldukça iyi idare etmişti.

"Neyi yapamıyorsunuz?" diye sorduğunda Ayliz yüzünü ellerinden çekti ve başını kaldırdı. Dimitri o an parlak bal rengi gözlerini gördü-ğünde yavaşça nefesini bıraktı.

"Büyüyü durduramıyorum," dedi dudakları titrerken. Gözleri bal-kondan dışarıya kaydığında sözlerine devam etti: "Fırtınanın sebebi benim, değil mi? Şu an yaptığım büyü bu mu?"

Dimitri bu soruya nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu. Doğruyu söy-lemek gerekirse çoğu zaman yalanlarla bezenen dili tanrıçaya karşı dü-rüstlüğü seçmek istiyordu. Ancak bir tarafta da daha birkaç dakika önce onu uyaran baştanrı vardı ve tanrıçaya yaptıklarının sebebinin kara büyü olduğunu açıklayamazdı. Yeşil, iri gözlerini yere indirdi ve hayatında ilk kez yalan söylemekten haz almayarak, "Siz yapıyorsunuz ama bu çok normal," dedi. "Büyülerinize yeni kavuştunuz ve bir tanrıça ilk zaman-larda büyülerini kontrol edemez. O gün eğitimde üstünüze fazla gittik. Bu yüzden kendinizi savunmaya çalıştınız. Biraz sakınlaşırseniz büyüü durdurabilirsiniz."

Ayliz'in yaşlarla dolu ıslak yüzü buruştu. Alnındaki çizgiler belirginleşirken dişlerini sıkıldığını görebiliyordu. "Nasıl yapacağım? Durduramıyorum."

"Öncelikle ağlamayın. Hem sizin gibi güzel bir tanrıçaya ağlamak yakışmıyor hem de duygularınızı kontrol altına almalısınız," dedi yatıştırıcı bir sesle.

Kara büyü duygulardan beslenirdi. İnsanın içinde karanlık tarafa dair çekilebilecek hangi duygu varsa ondan güç bulurdu. Şu an tanrıçanın, eğitimde olanlar yüzünden Seth'e öfkeli olduğuna emindi. İsteği dışında gerçekleştirilen eğitim onun iyiliği için olsa da Seth'in durumu abartılı hâle sokuşu kadını sinirlendirmişti.

"Tanrı Seth'e öfkenizi bir kenara bırakın," dediğinde Ayliz'in kaşları çatıldı. Yüzü öfkeyle gölgelenirken yağmurun şiddetini artırdığını duydu. "Ona olan öfkeniz dinmezse büyüyü durduramazsınız." Herhangi bir değişim olmadığında konuşmayı sürdürdü: "Sizin kötülüğünüzü istemedi. Zamanı geldiğinde kraliçenin karşısına çıktığınızda hazır olmanızı istiyor. O gün geldiğinde etrafınızda birçok düşman olacak. Yeri gelecek ihanete uğrayacaksınız, yeri gelecek tüm gücünüzü kullanmanız gerekecek. Her şeye hazırlıklı olmak zorundasınız. O yüzden öfkelenmeyi kesin."

Tanrıçanın parlak gözleri ışığını kaybederek cılızlaştığında yağmurun dindiğini duydu. İri ellerini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes bıraktığında tanrıçanın da ağlamayı bıraktığını gördü. "İyi misiniz?" diye sorduğunda Ayliz'in dağınık, sarı saçlarını geriye atmamak için parmaklarını sıkı.

Ayliz yorgunca yataktan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştığında Dimitri de ayaklandı. Yatağın ucuna oturan kadın, "İyiyim. Teşekkür ederim," dediğinde gülümsemeye çalıştı.

"Her zaman, tanrıçam," dedikten sonra gözlerini odada gezdirdi ve yatağın ucundaki su dolu bardağa uzandı. Bardağı aldıktan sonra Ayliz'e uzattığında kadının kızarık gözleri onu buldu. Birkaç saniye bomboş bir ifadeyle onu izlese de hemen ardından tebessüm etmeye çalıştı. Titreyen elleriyle bardağa uzanıp aldı. Bardağın yarısını tek dikişte bitirdikten sonra dudağını ısırdı ve Dimitri o an bir şeyden çekindiğini anladı. Ayliz'i cesaretlendirmek için, "Evet?" dedi.

"Bana o gün ne oldu?" diye sorduğunda Dimitri içten içe bu sorunun geleceğini tahmin ediyordu ama yine de afallamıştı.

"Yeni kafesler çıktığında bir süre hiçbir şey yapmadan beklediniz. Sanişams o an kâhinlik özelliğini kullandınız," dediğinde Ayliz gözlerini açıp kapattı. Dimitri onayladığını düşündükten sonra sözlerine devam etti: "Gelecekte ne gördünüz, bilmiyorum ama piramidin içinden yüzünüzü görüyordum. Dehşete düşmüş gibiydiniz. Zaten sonra da vücudunuzdan bir ateş çemberi çıktı ve etrafınızda kim varsa hepsi yok oldu."

Ayliz'in gözlerinin korkuyla titreştiğini fark ettiğinde onu daha fazla tedirgin etmemesi, yatıştırması gerektiğini anladı. "Merak etmeyin. Muhafızlar ve Nigralardan başka kimseye zarar gelmedi. Kralım piramidi korumak için büyü yaptı. İçeride bulunanlar hiçbir şekilde büyüden etkilenmedi."

"Bundan sonra hep böyle mi olacak?" diye sorduğunda Dimitri neyi kastettiğini anlamamıştı. Bu yüzden Ayliz devam etti: "Büyülerim hep böyle orantısız mı olacak? Her büyü yaptığında *ya masum birine zarar verirsem* diye mi düşüneceğim?"

"Zamanla alışacaksınız ve zaten büyüleriniz de kendiliğinden normale dönecek. Bu yaşadığınızı şöyle düşünün, aylardır hiç büyü yapmadınız ve gücünüz içinizde birikti. Yeniden yapmaya başladığınızda da bir patlama yaşadınız. Her seferinde olacak diye bir şey yok."

Ayliz başını salladığında kapı açıldı ve Belisa içeri girdi. Dimitri rahatsız edilmemek istediğini söylemesine rağmen yardımcının başına buyruk davranışı yüzünden onu azarlayacaktı ancak Belisa ondan önce davrandı ve "Yüce Ra sizi görmek istiyor, tanrıçam," dedi.

Dimitri anında ayaklanan tanrıçaya geçmesi için yolu açtı ancak aklını kurcalayan şey Ra'nın, tanrıçanın kötü olduğunu bildiği hâlde onu neden çağırdığıydı.

Ayliz Kılıç

Seth'in geniş ağırlama salonlarından birine girdiğimde karşılaştığım görüntüye alışmam biraz zaman alacaktı.

Ra odanın tam ortasında bir koltukta oturuyordu. Seth ise onun yanındaydı. Onu gördüğümde Dimitri ile birlikte eğildim ve şaşkınlıkla, "Yüce Ra," dedim sorarcasına. Karşımdaki genç hâlini yadırgayacak gibi olsam da diğerlerinin anlamaması için ifademi sabit tuttum.

Ra eliyle boş kalan koltukları işaret etti. "Gel, Ayliz. Biz de Seth ile konuşuyorduk," dediğinde karşıdaki tekli koltuğa geçip oturdum.

Bir yandan da Seth'in yüzündeki sıkıntılı ifadeye neyin sebep olduğunu çözmeye çalışıyordum. "Bir sorun mu var?" diye sordum o yüzden.

Ra burnundan sert bir nefes verdiğinde onun da öfkeli olduğunu anladım. "Aslında evet, var. Neftis yarın akşam için bir davet düzenledi. Osiris'in Ölüler Mahkemesi'ni yeniden hayata geçireceğini haber verecek."

"Nasıl? Mahkeme yeniden mi kurulacak?" diye sordum şaşkınca.

"Evet. Sirius'un dönüşüyle Ebedi Kapı yeniden belirdi. Neftis mahkemeyi kurmak için Osiris'in güçlenmesini bekliyordu. Fakat dün gece ani bir kararla daha fazla ertelememeye karar verdi," dediğinde burada benden bir şey beklediğini anlamıştım ama ne yapacağımı bilmiyordum.

Üzerime düşen görevin ne olduğunu anlamak için, "Onu engelleyecek miyiz?" diye sordum.

"Mahkemeyi kurmasını engelleyemesek de geciktirebiliriz."

"Nasıl yapacağız?"

"Yarın akşam ortaya çıkacaksın ve tanrıçalık tacını takacaksın. Bir tanrıçanın geleceğini bilen halk senin geldiğini görünce sevinecektir."

Şaşkınlıkla, "Ne yani, Neftis'in ayağına mı gideceğim?" diye sordüğümde bakışlarım Seth'e kaydı ama o doğruca Ra'ya bakıyordu. Sıkıntılı ifadesinin nedeninin Neftis'in karşısına çıkacak olmam olmadığına emindim.

Seth'in beni burada ağırlamasının tek sebebi dengelerin Neftis'ten kayması ve onu öldürmeye çalışmasıydı. Onu çok iyi tanımıyordum ama anladığım kadarıyla tek arzusu kazanmaktı. Ra olaylara dâhil olunca mağduru oynamış, kendini affettirmek için beni sarayına almayı ve eğitmeyi kabul etmişti. Şimdi Neftis'in karşısına çıkacak olmam neden zora sokacaktı ki?

Ra düşüncelerimi yarıda bölerek, "Evet ama ben de yanında olacağım. Akşam dikkatleri üzerimize çekersek Neftis amacına ulaşamaz ve biz de zaman kazanmış oluruz," dedi.

"Peki, karşısına ne tanrıçası olarak çıkacağım? Beni halka nasıl tanıttacaksınız?"

Ra gülümseyerek ayağa kalktı ve tam önümde dikildi. Kısık gözleri ilgiyle üzerimde dolaşırken, "Sen Ayliz Kılıç, Mısır'ın ve tüm evrenin yeni Kader Tanrıçası'sın," dedi.

Kader Tanrıçası'nın Yükselişi

8

Yaşam ince, kırmızı bir iplikten ibarettir. Önce o ip dokunarak yaşam oluşturulur, ardından ipe şekil verilerek hayat belirlenir ve son olarak zamanı gelince de ip kesilerek atılır. Bu ip, yaşamı temsil eder.

Ben artık bu ipleri oluşturan Kader Tanrıçası'ydım.

İnsanların yaşam ipliğini avuçlarımda tutuyor, onları ben şekillendiriyordum. Kaderden hiç kimse kaçamazdı. En güçlü tanrılar bile zamanı geldiğinde yaşam ipliğinin boyunlarına geçirilmesine izin vermek zorunda kalırdı. Geçmişte yaptıklarımız, gelecekte yaşayacaklarımızın nedeni gösterilebilirdi. Bu yüzden çoğu zaman kişi kendi kaderini belirlerdi. Kaderi oluşturanlar sadece olabilecek senaryoları hazırlardı. Olacakları kişi seçerdi.

Zamanında benim kaderimi yazan kişiye çokça isyan etmiştim. *Bu kadar şeyi yaşamak zorunda mıyım* deyip durmuştum. Şimdi ise o kaderi yazacak olan kişi bendim. Kadere sıkça sitem ederken artık kaderin ta kendisi olmam, sanırım hayatın bana oynamayı asla bırakmayacağı oyunlardan biriydi.

Duyduklarımın uğultusu kulaklarımda çınlarken, "Demek Kader Tanrıçası," diye mırıldandım sessizce. Nedendir bilmem, kendimi daha iyi hissediyordum. Sanki tanrıçalığımın sıfatını öğrenmek daha da güçlenmeme neden olmuştu. Önceden kim olduğunu, görevini bilmeyen bir tanrıçaydım. Şimdiyse açıkça *ben Kader Tanrıçası'yım* diyebilirdim.

Aklıma aylar evvel Aytun'un sürpriz yaparak beni arkeolojik bir kazıya götürmesi geldi. Toprak altında kalan eski tapınağın Tanrıça Hemsut'a

ait olduğu düşünölüyordu. Bu doğrudu ancak eksik bilgiydi. Çünkü o tapınakta, içeri girdiğim odada aslında tanrıçanın mezarının da bulunduğunu görmüştüm. Kader Tanrıçası, başrahibiyle ilişkiye girdiği için o dönem kral olan Osiris tarafından yargılanmış ve öldürölmüştü.

Eski dünyamda bu tanrıça hakkında edindiğim bilgiler sınırlıydı. Başrahibiyle ilişkiye girmenin tanrılar ve tanrıçalar arasında yasak olduğunu biliyordum ancak Hemsut hakkında bu tarz bilgilere sahip değildik. Gerçi kendi dünyamda hangi Mısır tanrısı hakkında detaylı bilgileri edinmiştik ki? Kitaplarda bize aktarılan mitolojiyle bu dünyadaki gerçekler arasında derin bir uçurum vardı. En basitinden, İsis'e yardımcılarıyla bilinen Neftis'in bu dünyanın kötüsü olması gibi...

Bu detaylara takılmak yerine beni asıl ilgilendiren şeye odaklanmam gerektiğini fark ederek dikkatimi topladım. Tanrıçayı, Ra'ya da hatırlatmak için, "Kader Tanrıçası'nın başkası olduğunu sanıyordum," dediğimde usulca güldü. Yanağındaki gamzeler belirginleşirken yüzü keyifle aydınlandı.

"Hemsut'tan bahsediyor olmalısın. O yaratılan ilk Kader Tanrıçası'ydı ve en güçlüsüydü. Ama çok uzun zaman önce hataları yüzünden kral tarafından lanetlendi ve öldüröldü. O zamandan beri yerine birçok kader tanrıçası geldi ama pek başarılı olamadılar. Senin görevini hakkıyla yerine getireceğinden hiç şüphem yok. İstersen gidip hazırlanmaya başla. Bundan sonraki günlerin yorucu geçecek."

Ra'nın bana, benden çok güveniyor oluşu oldukça garipti. En başından beri her şeyi yapabileceğimi, sadece istemem gerektiğini söyleyip durmuştu. Çoğu zaman beni cesaretlendirmek için böyle davrandığını düşünsem de bazen işin arkasında bambaşka şeyler var gibi geliyordu. Ancak ne kadar kafa yorarsam yorayım nedenini anlamıyordum ve kolayca kaçarak aklıma ilk gelen düşünceyi doğru kabul ediyordum. Ama yine aynı şeyi yapması tuhaftı. Bugüne kadar başka tanrıçaların geldiğini fakat başarılı olamadıklarını söylemişti. Ardından ise benim başarılı olacağıma inandığını belirtmişti. Başaracağıma olan güveninin kaynağı neydi, bilmiyordum ve şu an öğrenmek için iyi bir zaman değildi. Çünkü Kader Tanrıçası olduğumu öğrenmem iyi olsa bile bir yanımda Neftis ile karşılaşacağım için tedirgindi.

Beni odama göndermeye çalışmasını es geçtim ve Seth ile Dimitri'nin yanımda olmasına aldırış etmeden aklımdaki korkuyu dile getirdim: "Neftis orada benimle savaşmak isterse ne yapacağım?"

Ra endişemi anlıyormuş gibi öne doğru eğildi ve sakince yüzüme baktı. Eskiden yaşlı Ra'ya baktığım zaman bana elinden geldiğince yar-

dım edeceğini bilirdim. Çünkü gözlerinde merhameti alenen görebiliyordum. Şimdi karşımdaki genç hâlinde de aynı duygu vardı. Bana ilk andan beri sıcak yaklaşmıştı ve bunun değişmediğini bilmek bir nebze olsun güvende hissetmemi sağlıyordu. Sanki en büyük tanrının desteğini aldığım müddetçe zarar görmeyecekmişim gibiydi.

“Tek başına gitmeyeceksin, törende ben de yanında olacağım. Korkmana gerek yok. Muhtemelen öfkelenecek ama benim ve halkın gözü önünde hiçbir şey yapamaz. Bir tanrıçanın taç giyme anında ona zarar vermenin halkın gözünde hoş karşılanmayacağını biliyor. Orada kaos ortamı çıkarsa bile bir tanrıça olduğun için hafızalarını silemez. Ben hariç hiç kimse insanların aklından tanrılara dair anıları silemez. Neftis de bunu biliyor ve bir tanrıçayı göz göre göre öldürdüğünün etrafa yayılmasını engelleyemez.”

Neftis’in, daha doğrusu onun için çalışan büyücülerin insan hafızasını silebildiğini biliyordum. İlk geldiğim zamanlar, Neftis’in uyutulduğu dönemde Sophia’nın liderliğindeki Nigralar tahtı ele geçirmek için isyan çıkarmıştı. Memfis’te halka saldırmışlardı ama isyan çok yayılmadan önlenmişti. Büyücü ve Nigraların varlığından haberdar olmayan halkın daha sonra gördükleri hafızalarından silinmişti ve olay unutulmuştu. Duyulmasının işine gelmediği olaylarda Neftis bu yöntemle sıkça başvuruyordu.

Sözleri içime su serpiyordu ancak tam anlamıyla rahatladığımı söyleyemezdin. Bu yüzden şüpheli davranmaya devam ederek, “Haklı olabilirsiniz ama bu dedikleriniz beni o an için koruyacak. Sonrasında Neftis’i ne engelleyecek?” diye sordum. O esnada hissettiğim hareketlilikle Seth’in varlığını hatırladım.

Ayağa kalkıp bar masasının üzerindeki şişelerden birinin kapağını açtı ve bir bardağa sarı renkli içecekten doldurdu. Bardağı dudaklarına götürüp içkisini yudumlarırken başımı çevirdim ve tekrar Ra’ya odaklandım.

Kendinden emin bir sesle, “Sonrasında onu durdurmak için bir planım var,” dedi. Ses tonu daha fazla kurcalamamam gerektiğini belirttiğinden öğrenmek için delice istek duyduğum planı sormadım. Dilimi ısırarak kendimi tutarken Ra da konuşmaya devam etti:

“Tapınağın neredeyse bitti. Yarınki törenden sonra oraya geçebilirsin. Artık Seth’in yanında kalmayacaksın. Bundan sonra senin için en güvenli yer tapınağın olacak. Orada yaşamak için tapınağın arkasına özel bir alan eklendi. Senin iznin olmadan kimse giremeyecek ve büyüyle korunacak.”

“Ben...”

Araya girmemi umursamadan ayağa kalktı. "Yarın akşam hazır ol ve kendine bir yardımcı bul. Taç giydikten sonra onu da açıklamam gerekiyor." Elini kaldırıp havada bir daire çizerken gözlerinde değişim olmamasına takıldım.

Aylar önce Ra'yı ilk kez büyü yaparken gördüğümde öğrenmiştim ki hiçbir tanrının gözleri parlamıyordu. Ben hariç. Bu konuda tek istisna bendim ve bunun sebebi de daha önceden insan olmamdan kaynaklanıyordu. Büyü yaparken gözlerin parlaması yalnızca büyücülere hastı ve ben de eskiden büyücü olduğum için bu özelliğimi kaybetmemiştim.

Ra gitmek için açtığı geçide doğru hızla ilerledi ve bir anda içeri daldı. Gidişyle şaşkınca arkasından bakakaldım. Hem kendimi hazırlayacaktım hem de yardımcı bulacaktım, öyle mi? Ben bu kadar kısa süre içinde her şeyi nasıl halledeceğim diye kara kara düşünürken şimdiden rahatlamıştım.

Eğer yarın Neftis'in karşısına çıkacaksam kendimi hazır hissetmek konusunda aceleci davranmam gerekiyordu. Bunu ancak tek başıma kaldığımda yapabileceğimi fark ederek ayağa kalktım ancak o an Seth'in bakışlarını üzerimde hissettim ve ona döndüm. Yanılmamıştım. Çölün kralı mavi gözlerini duygusuzca üzerime sabitlemiş, bana bakıyordu. Bakışlarını fark ettiğinde, "Zor olacak," dedi. Sesi düşünceli çıkıyordu.

"Ne zor olacak?" Sesimin pürüzlü çıkması beni bozguna uğrattı. Neyi kastettiğini iyi bilmeme rağmen sormuştum. Ra'nın rahat tavırları kendimi kötü hissettirmişti ama Seth de en az benim kadar düşünceliydi. Aynı gerginliği paylaştığım kişinin Seth olması ürpermeme neden oldu.

Kaçıncıyı doldurduğunu bilmediğim yarılanan içki bardağını tek dikişte bitirdi ve masaya sertçe koydu. Demirden bile soğuk, sert bir ses tonuyla, "Neftis'in yanında kalıp sorun yaşanmamasını ummak," dedi. Sorun yaşanmamasından kastı beni öldürmemesiydi sanırım.

Uzun bir süredir zihnimde binlerce cevapsız soru, kalbimdeyse derin korku ve endişeleri ağırlıyordum. Ölümü düşündüğüm her an ensemden omurgama doğru serin bir ürperti iniyordu. Korkuyordum ancak bunu Seth'e belli edecek değildim. Bu hayatta öğrendiğim ilk şey, bizi aciz kılan her şeyi insanlardan itinayla gizlememiz gerektiği idi. Çünkü bizi güçsüzleştiren şey, bir başkasının üzerimizde güç kazanmasına neden oluyordu. Bu yüzden asıl düşüncelerimi geri plana attım ve rahat görünmeye gayret ederek, "Ra halledeceğini söyledi," dedim.

"Evet, halledecektir ama Neftis tahtında gölge istemez. Bunca zaman bana katlanmasının tek sebebi Ay Düğümü lanetini sağlam tutmamdı. Ne zaman bana ihtiyacı kalmadığını düşündü, o an kurtulmaya çalış-

11. Anlaşma gereğince bana ses çıkarmadı ama hiçbir zaman çöllerdeki hâkimiyetimi kabullenmedi. Kehanette bahsedilen kız olduğunu bildiği sürece seni de kabullenmeyecek." Yüzümde artık nasıl bir ifade varsa Seth gülümsedi. "Rahatla lütfen. Amacım seni kokutmak değil ama birinin gerçekleri söylemesi lazım. Gerçi Neftis'in seni kabullenmemesi bizim sorunumuz değil. Çıkacak sorunları düşünmesi gereken kişi Ra. Madem seni bir tanrıçaya dönüştürdü ve Neftis'in yanına götürmeye niyetli, aklındaki plana ayak uyduracağız."

Derin bir nefes aldıktan sonra asıl amacımın kendimi Neftis'e kabullendirmek değil, Aytun'u kurtarmak olduğunu düşündüm. Odama gitmek için arkamı döndüğüm esnada, "Ayrıca yarın yeni tanışıyor muyuz gibi davransak daha iyi olur," deyişiyle durdum.

Başımı omzumun üzerinden ona çevirdim. "Sen de mi geleceksin?"

Alt dudağında dilini gezdirdi ve tek kaşını kaldırdı. "Bu gösteriyi kaçırمام, değil mi? Hem duyduğuma göre halk beni epey özlemiş. Onlara kendimi hatırlatmakta fayda var. Yeni tanrıçanın gölgesinde kalıp unutulmak istemem," dediğinde gülmek için kendimi son anda tuttum. Seth kesinlikle egoist biriydi ama ona sinir olmak yerine gülüp geçmeyi daha mantıklı buluyordum.

Geldiğimizden beri hiç konuşmayan Dimitri'ye kısa bir bakış attıktan sonra, "Ben gidiyorum," dedim.

Salondan çıkıp hızlı adımlarla kendi odama ilerledim. Bir an önce yarın ne yapacağımı düşünmeliydim. Belki de Belisa bana yardımcı olurdu ancak içten içe Simge'nin ya da Aytun'un yanımda olmasını istiyordum. Aytun'un içimi güvenle dolduracak sözlerine, Simge'nin işi eğlenceye vurarak kafamı dağıtmasına o kadar ihtiyacım vardı ki...

Odaya girmeden önce gözlerimi kapattım ve alnımı soğuk yüzeye yasladım. Bundan sonra tek başımaydım. Her şey yoluna girene kadar tüm zorluklarla başa çıkması gereken kişi bendim. Babam öldükten sonra tek başıma aştığım zorlukları yine kendim aşmalıyım.

Yumduğum gözlerimi araladım ve kulpu çevirdim. Kapıyı açtığımda içeride Belisa'yı görmeyi beklerken Simge'yi bulmak şaşırmama neden olmuştu. Daha birkaç saniye evvel onun burada olmasını isterken şimdi karşımda olması... Gerçekten çok şaşırmıştım. Duygu yoğunluğu yüzünden dudaklarımdan oldukça yüksek sesli bir sevinç nidası döküldü. Hızla kendimi ona doğru attım ve kollarımı sıkıca boynuna doladım. O da bana sarılırken kahkahası kulaklarımda yankılandı.

Birkaç saniye sonra kendimi toparlayarak, "Simge! Sen nasıl geldin?" diye sordum.

Yoksa artık dileklerim anında gerçek mi oluyordu?

Geri çekilip neşeyle yüzüme baktı ve cıvı cıvı bir sesle konuşmaya başladı: "Herhâlde Neftis'in surat ifadesini kaçıracağımı düşünmedin, değil mi? Onun öfkeli hâlini görmek için can atıyordum. Bu yüzden Ra'dan gelmek, sana yardımcı olmak için ricada bulundum. O da senin yanından ayrılmamam konusunda söz aldıktan sonra izin verdi. Bundan sonra olması gerektiği gibi yanında olacağım. Gökyüzü Evi'ne gitmeyeceğim."

Sanırım herkes Neftis'in beni gördüğünde ortaya çıkacak ufak gösterinin merakıyla yanıp tutuşuyordu.

Meraklı gözlerim odayı tarayıp ondan başka kimsenin olmadığına emin olduktan sonra, "Peki ya annen?" dedim.

Yüzündeki gülümseme düşse de varlığını sürdürmeye devam etti. "O da gelmek istedi ama Ra izin vermedi. Bir planı var gibi ama asla anlamadım ve tabii ki soramıyorum da."

Sedef ablanın olmayışına ne kadar üzüldüysem, Simge'nin bundan sonra yanımda oluşuna da bir o kadar sevinmiştim. Uzanıp ellerini sıkıca tuttum ve gülümsedim. "Neyse... Senin burada olman bile bana yeter. Yarın yalnız kalmak istemiyorum," dediğimde sevinçle başını salladı ve o an onu incelemek aklıma geldi. Değişmişti. Kahverengi saçları artık eskisi gibi beline dökülüyor, göğüs hizasına geliyordu. Düz saçlarının ön kısmını kısaltarak perçem görüntüsü vermişti. Üzerinde beyaz, keten, kısa bir elbise vardı ve teni bronzlaşmıştı.

Coşkuyla, "Resmen yarın halkın karşısına bir tanrıça olarak çıkacaksın. Hâlâ inanamıyorum," dediğinde onu incelemeye son verip asıl sorunumu hatırladım. Tabii anında az önceki keyfim de kaçmıştı.

Heyecanımın sönüşüne en önden şahit olurken, "Ne yapacağım, nasıl davranacağım, hiçbir şey bilmiyorum. Bu kadar ani olmasını beklemiyordum," dedim.

Simge de durgunlaşırken düşünceyle, "Evet, ani oldu. Açıkçası ben de tacını kendi tapınağında takmanı isterdim. Çünkü Maat öyle yapmıştı ama Neftis'in gözlerindeki kıskançlığı görmeye değer. Tacını nerede taktığının pek de önemi yok," dedi.

Sabahtan beri herkesin ağzından taş lafı dökülüyordu ancak ben tacın kral ve kraliçeye özgü olduğunu sanıyordum. Bir tanrıça olmama rağmen neden takacaktım ki? "Ra da ikide bir taş takacaksın deyip durdu ama anlamıyorum. Ne tacından bahsediyorsunuz tam olarak?"

"Her tanrıçaya görevinde yardımcı olması için taç verilir. Mesela Maat'ın tacı, doğruluk tüyünden oluşuyor. Senin tacın da görevinle bağlantılı olacak," derken duraksadı ve "Görevini öğrendin mi?" diye sordu.

"Evet. Evrenin yeni Kader Tanrıçası olacaktım."

Melodik kahkahası içeride uzun bir süre yankılandı. "Ben daha eğlenceli bir şey düşünmüştüm ama bu da heyecanlı tabii. Ayrıca çok da önemli. Bir sürü tanrı var ancak hepsi görevleri gereği önemli değiller. Daha doğrusu diğer tanrıların yanında daha az önemliler. Kader Tanrıçası olmak da en az ölüleri koruyup mahkemelerini yapmak kadar önemli. En azından değersiz bir tanrıça olmayacaksın. Sonunda beklediğimiz zamanlar geldi. Dört aylık duraksama döneminden sonra Ayliz Kılıç yeniden sahalarda diyebilir miyiz?"

"Diyebiliriz bence," dediğimde gözleri heyecanla parladı. "O zaman seni yarın için hazırlamalıyız."

"Ne yapacaksın?" diye sorduğumda çalışma masamın üzerine koyduğu büyük çantayı işaret etti. Ardından yanıma iyice yaklaşarak yüzüme yakından baktı.

"Seni güzelleştireceğim. Aylardır yaşadığın stres yüzünden cildin ne hâle geldi, baksana," dedikten sonra eliyle yüzüme dokundu. "Sana biraz yenilik lazım ve o da benim gizli güzellik kremlerimde saklı. Bir tanrıça oldun ama bırak kutlamayı, doğru düzgün keyfini bile çıkaramadık. Bu gece negatif bir şey düşünmek yok. Sadece güzel olaylara odaklanacağız. Gerçi çok güzel olayımız yok ama hallolmayacak şey değil."

Dokunuşundan kaçmak için başımı geriye çektim ve "Ben tam olarak ne yapacağımızı anlamadım," dedim. Simge'nin *ne kadar aptalsın, tabii ki şöyle yapacağız, bunu nasıl bilmezsin* demesini bekledim.

Simge benden uzaklaştı ve masanın üzerindeki pembe çantaya ilerledi. Fermuarını çekerek çantayı açtı ve içinden birkaç krem kutusu çıkardı. Yeniden bana döndüğünde yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Ben üniversitedeyken arkadaşlarımla kız kıza geçirdiğimiz geceler yapardık. Tüm akşam harika yiyecekler yer, cildimize bakım yapar ve en önemlisi de etrafımızdaki insanlardan konuşurduk."

Bir süre sonra çölün kralının piramidindeki odada, suratlarındaki yeşil maskeyle yatağa uzanan iki genç kız, kaosla dolu hayatlarında tek bir akşamı normal geçirmek istiyordu. Simge'nin yüzüme koyduğu kâğıt maske yüzünden pek rahat konuşamasam da merakıma yenik düşerek, "Gökyüzü Evi nasıldı?" diye sordum.

Ayaklarını sallayarak Dimitri'nin bana verdiği kitaplardan birini karıştırıyordu. Tanrı ve tanrıçaların kimliğini anlatan kitabın sadece ilgisini çeken sayfalarını okuyor, diğerlerini hızlı hızlı geçiyordu. Sorumu duydu ancak sayfaları çevirmeye devam etti. "Biliyorsun ki girdiği her ortamda eğlenmenin yollarını bulan birisiyim," diyerek kendini övdüğünde başımı salladım. Bu kesinlikle doğrudu.

"Hector ve senden uzak kalmanın haricinde oldukça eğlendiğimi söyleyebilirim aslında. Eğlence ve Davet Tanrısı o kadar harika ki..." dedi iç çekerken. "Onun sayesinde bir sürü eğlenme yöntemi keşfettim. Onun haricinde pek gezdiğimi söyleyemem. Zaten gideli ne kadar oldu ki?"

Merak ettiğim yer ile ilgili daha fazla detay öğrenmek istediğim için, "Gökyüzü Evi tam olarak nerede?" diye sordum.

Dimitri ile Kara Orman'a silah almak için gittiğimiz gün tanrıların bir süre sonra görevlerini orada devam ettirdiğini öğrenmiştim. Neftis'ten kaçarak görevlerini Gökyüzü Evi'nde yapıyorlardı ve zamanı geldiğinde de ölüyorlardı. Aslında ölüm kelimesini kullanmak yanlıştı. Çünkü inanışlarına göre bu hayatta kullandıkları geçici bedenlerinden sıyrılarak ruhlarını serbest bırakıyorlardı. Doğdukları andan sonra yaklaşık üç yüz yıl geçince bedenlerinden ayrılıyorlardı ve Sirius'ta onlara sunulan cennete gidiyorlardı.

Eğer ben de Neftis tarafından erkenden öldürülmezsem bir gün Sirius'a, ebedi yaşamıma gidecektim.

Simge, "Güneşe yakın devasa bir yıldızda. Bu yakınlık yüzünden de çok bunalıcı bir sıcaklığı var ama herkes havaya alışmış. Zaten orada yaşayanlar genelde tanrı ve tanrıçalar olduğu için pek zorlandıklarını sanmıyorum," dedi.

Gökyüzü Evi'yle alakalı merak ettiğim çok şey vardı ancak bu geceyi ona ayırmayacaktım. Madem Simge sorunlardan uzak bir gece geçirmek istemişti, kendi dünyamdaki gibi kız gecelerinde neler yapıyorsa onu yapacaktım.

Aslında daha önce hiç kız gecesine katılmamıştım. Zaten bu etkinliği yapacak arkadaşım da yoktu ama Eylül sıkça kız arkadaşlarını eve toplar, odasına kapanırdı. Sabaha kadar duyduğum kahkaha sesleriyle bir yanım kardeşim için mutlu olurdu. Diğer yanım ise onun hayatında arkadaşları kadar yerim olmadığı için üzülürdü.

Yine arkadaşlarını topladığı bir gün yaşananlar aklıma geldiğinde derin bir nefes aldım. Ve anıların beni içine çekmesine izin verdim.

Ertesi gün gireceğim Müzelerde Sergileme ve Koruma dersinin final sınavına çalışırken Eylül'ün arkadaşlarının yüksek sesli konuşmalarından etkilenmemek için kulaklığımıdaki şarkının sesini açtım. Her zaman derslerimi şarkı dinleyerek çalışırdım. Bu sayede gürültülü ortamlarda dahi dikkatim dağılmadan önümdeki şeye odaklanabiliyordum.

Bir süre aralıksız ders çalıştıktan sonra susayarak ayağa kalktım. Kulaklığı çıkarıp masanın üstüne koyduktan sonra Murat'tan gelen mesajı gördüm. Yarın sabah Şanlıurfa civarında yapılacak bir kazıya gidecekti ve önümüzdeki birkaç gün burada olmayacaktı.

Murat ile sevgili olalı henüz birkaç hafta olmuştu. Daha doğrusu aramızdaki bağı ikili bir ilişkiye taşımaya başlayalı...

Yarınki son sınavımdan sonra üniversiteden güzel bir ortalama ile mezun olacaktım ve Murat'ın şefi olduğu kazı grubuyla çalışmaya başlayacaktım.

Murat'a iyi yolculuklar dileyen bir mesaj yazdıktan sonra telefonu masaya koydum ve koridora çıktım. Benim odam dış kapıya en yakın noktadaydı. Belki de bu oda seçimi annem için bilinçli yapılmış bir şeydi. Aksi hâlde evdeki en büyük odayı isteğiyle bana vermesi oldukça gülünç olurdu. Sanırım evden kimseye görünmeden gitmem için bu odayı seçmişti.

Kendi kendime gülerek mutfaka girdiğimde Eylül'ün sınıf arkadaşlarından bir kızı görerek duraksadım. Neydi kızın adı? Serpil? Serap? Adını boş vererek ufak bir tebessüm yolladım ve tezgâhın üstündeki sünariye uzandım. Bardağıma suyla doldurduktan sonra kızın bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim ancak takılmadım.

Suyumu içerken kız, "Ayliz abla, beni hatırladın, değil mi?" diye sordu. "Eylül'ün sıra arkadaşı Sema ben."

Eh, en azından baş harfini tutturmuştum.

"Evet, canım," diyerek kıza döndüğümde mutfak kapısındaki hareketlenmeyle başımı çevirdim. Eylül endişeli bakışlarla kapının yanında duruyor, bizi izliyordu.

"Eylül, ablan da bize katılsa ne güzel olurdu. Hem Esra'nın her dakika bayık eski sevgililerini dinlemekten gına geldi. Belki ablandan çekinir de biraz susar," dediğinde Eylül dudağını dişleyerek bana baktı.

Kız kardeşimle aramızda dağlar, denizler kadar bir mesafe vardı ve bazen bu mesafenin hiç azalmayacağını düşünüyordum. Annemin beni sevgisinden dışlaması sadece beni değil, kardeşlerimi de etkiliyordu. Onun beni kendinden uzak tutması kardeşlerimle aramdaki bağı koparmıştı. Bazen Eylül'ün bana adım atmak istediğini görüyordum ama bu saatten sonra hiçbir şey değişmezdi.

Onca yılın mesafesi yok olmayacak kadar çoktu.

Sema teklifine cevap vermemi beklerken Eylül'ün boş bakışlarıyla cevabım çoktan şekillenmişti.

"Siz takılın," dediğimde kardeşimin yüzüne bakarak kibarca reddettiğim teklifin üzerine Sema, "Peki," dedi ve bizi yalnız bıraktı.

Bardağı masanın üzerine koyup Eylül'ün yanından tekrar odama gitmek için hareketlenmişim ki elini koluma koydu. Beni durduruşunu saklayamadığım yaşkın gözlerimle izlerken çekingen bir sesle, "Ben bize katılmanı isterim," dedi. "Seninle vakit geçirmediğimizi biliyorum ama gelirsen sevinirim. Hem de arkadaşlarım aramızın böyle olduğunu bilmiyor," dedi.

"Böyle?" diyerek tam olarak neyi kastettiğini sormak istesem de cevap belliydi. Soğuk, mesafeli, iki yabancı gibi...

Beklentiyle yüzüme bakarken dişlerimi sıktım ve o an kız kardeşimin ilk kez benden bir şey istediğini fark ettim. Her ne kadar arkadaşlarının sorgulamaması için olsa da sebebi mühim değildi.

Eylül benden ilk kez bir şey istemişti ve ben de yerine getirecektim.

"Tabii, olur," dedikten sonra dudaklarında oluşan küçük gülümseme yarın kalacağım ve dönemimin uzamasına sebep olacak sınavdan daha önemli değildi.

Başımı iki yana sallayarak anılarımdan sıyrıldım.

O zamanlar kardeşlerimle aramdaki mesafe asla bitmeyeceği için ne kadar da umutsuzdum. Gerçi bundan yaklaşık bir sene öncesine kadar umut kavramı benim için hiçlikten ibaretti. Her günüm bir öncekinden daha kötü geçerken kimse benden umut etmemi beklememeliydi zaten.

Ancak artık umutsuzluğa kapılacak kadar keskin konuşacak bir hayatım yoktu. Hiç yaşamam dediğim şeyleri yaşamış, görmem dediğim şeyleri görmüştüm. Her an her şeyin olabileceğini öğrenmek, umutsuzluğu hayatımdan silip atmıştı. Artık hiçbir şey için kesin konuşmuyor, kesin bir şey söylendiğinde de başka ihtimaller olduğunu kendime hatırlatıyordum.

İlk ve tek katıldığım kızlar gecesinde genel olarak sıkça erkeklerden konuşuluyordu. Bu yüzden ortama ayak uydurmak için Simge'ye, "Hector ile nasıl gidiyor peki?" diye sordum.

Elindeki kitabın kapağını kapattı ve çevik bir hamleyle yüzüstü döndü. Dirseklerinden destek alarak uzandığında, "Onu henüz göremedim ve ne tuhafur ki Gökyüzü Evi'nde telefonlar çekmiyor. Bu yüzden konuşamadık ama yarın ilk işim onu çağırmak olacak," diye yanıt verdi.

"Genel olarak ilişkiniz nasıl?" diye sorduğumda bakışları samimi bir hâl aldı. Dört ay boyunca o kadar körleşmişim ki kendi acımdan başka bir şeyi ne görmüştüm ne de ilgilenmişim. Bu nedenle Simge'nin hayatını epey boşlamıştım ve gelişmelerden haberdar değildim.

"İlişkimiz gayet iyi diyebilirim aslında. Hector tatlı biri ve beni sevdiğine eminim. Ayrıca Menes'in aksine sadakat duygusu da var. Şimdiye dek ilişkimizi zora sokacak hiçbir şey yapmadı. Kendi sorunlarıyla boğuşurken bile bana anlayışlı davrandı. Bunlar başkaları için önemli olmasa da benim için öyle. Senelerce aradığım sevgiyi, aşkı, heyecanı onda buldum ve bunu kaybetmek istemiyorum."

Dudaklarım sahici bir gülümsemeyle şekillenirken uzanıp elini tuttum. "Senin için çok mutluyum, Simge. Değer görmeyi, sevmeyi senden daha çok hak eden kimse yok, emin olabilirsiniz."

"Asıl senden daha fazla hak eden yok," dediğinde o da çok iyi biliyordu benim mutluluğumun başrolünün diğer yarısı olduğunu.

Ortamdaki hava burukluğum yüzünden ağırlaşırken Simge'nin kaşları çatıldı ve elime vurdu.

"Ben sana sorunları bırakacağız, unutacağız demedim mi?" diyerek azarladığında dudağımı dişledim.

Suçlulukla gözlerimi kaçırdığımda Simge ayağa kalktı. Bir yandan da söylenmeye devam ediyordu. "Kızı iki saniye bırakıyoruz, hemen depresif hâle geliyor. Bak demedi deme, böyle devam edersen Çalıntı Ruhlar Hastanesi'ne gidersin." Bana ters bir bakış attıktan sonra, "Kalk haydi, maskenin süresi doldu. Yüzümüzü yıkayalım," dedi.

Sabah uyandığımızda ilk işimiz kahvaltıya gitmek olmuştu. Simge ile tüm gece çene çaldığımız için erken kalkmak konusunda biraz zorlansak da Belisa'nın ısrarlarına direnemeyerek kalkmıştık. Çok işimiz olduğunu söyleyerek bizi ayağa diktiğinde en azından açlığımızı gidereyim diye düşünerek piramidin kahvaltı salonuna geçmiştik.

Dün gece Simge'nin yüksek enerjisine ayak uydurmak için epey çaba sarf etmişim. Hâliyle epey yorulmuştum ve enerjimi kazanmak için de yemek yemem gerekiyordu. Bu yüzden gözüme güzel görünen her şeyden tabağıma azar azar aldım ve keyifle yemeye başladım.

Bu sırada Simge de bir yandan kahvaltısını ediyor, diğer yandan da Belisa'yı sorularıyla bunaltıyordu. "Terziler elbisede söylediğim tadilatı yaptılar mı?"

"Evet. Seçtiğiniz takılar da geldi."

"Güzel. Peki ya ayakkabılar?"

"Onlar henüz gelmedi ama birkaç saat içinde gelecek."

"Tanrıçanın tacından haber var mı?"

Belisa sabırla, "Yardımcılar, akşam tören vaktinde getirecekmiş. Öncesinde görmemiz yasak. Zaten tacın enerjisini düşürmemesi için Tanrı Raidan başka kimse dokunamayacak," dedi.

"Tamam. Kahvaltıdan sonra tanrıçanın banyosunu hazırla," diye emirlerini sıralarken Belisa'nın da dikkatle onu dinlediğini gördüm. Tüm gün boyunca koşturacak olan yardımcımın yorulmaya Simge'yle birlikte başlamasını istemediğim için araya girdim.

"Belisa, sen işlerinin başına dön lütfen," dediğimde başını sallayarak odadan çıktığında Simge kaşlarını çatarak bana döndü. "Daha sorularım bitmemişti ama," diye yakındı.

"Kızı biraz rahat bırak. O ne yapacağını bilir zaten. Sürekli bir şeyler sorarak kendini de beni de strese sokma lütfen."

Yepil gözlerini çevreleyen gür kirpikleri birbirine yaklaştı. "Keşke şu rahatlığını bırakıp strese girsen ama nerede?" dedi elini sallayarak. Bu hâliyle yaşlı ve huysuz bir teyze gibi gözüküğünü söylesem ne tepki verirdi acaba?

Âdeta homurdanarak, "Ben burada seni akşama sorunsuz bir şekilde çıkarmak için uğraşıyorum. Sen ise tabağını doldurmuş, tıkınıyorsun," diye azarladığında gözlerim şaşkınca açıldı.

Tıkılan ben miydim gerçekten? Tabağıma göz attığımda oldukça minimum düzeyde tuttuğumu gördüm ve işaret parmağımla kendisini gösterdim. Dudaklarım hayretle aralanmıştı. "Önüne iki kahvaltı tabağı hazırlayan kız mı bana bunu söylüyor?"

Başını eğip iki büyük servis tabağına baktı. Çok geçmeden yeniden bana baktığında omuz silkti. "Ben enerji kazanmak için yiyorum. Seni akşama hazırlarken çok yorulacağım için güçten düşmemem lazım. Sen neden yiyorsun peki?"

Sorgular niteliğindeki sorusu karşısında ne diyeceğimi bilememiştim. Kahvaltı yapmanın sebebi mi olurdu? Bu soruyu kendime yönelttiğim gibi yaptığımız şeyin saçmalığı yüzüme çarptı. "Aylar sonra Neftis'in karşısına çıkacağım farkındaysan. Hem de tanrıça olarak. O an karnımın guruldamasını istemem."

"Sen bir tanrıçasın. Karnın guruldamaz."

"Bu konuyu seninle tartışmayacaktım ama işimi de riske atacak değilim."

"Atsan şaşardım ama biraz ciddi şeylerden konuşmanın vakti geldi. Yardımcın olarak kimni seçeceksin?" diye vormanıyla çatalı tutan elim havada kaldı. Bir süredir düşündüğüm ancak sonucu karıştıramadığım bu seçim nasıl karara bağlanacaktı, ben de bilmiyordum.

Tek tanıdığım yardımcı Menes ve İar'dı ancak İar'ın da Maaz'a nasıl yardımcılık yaptığını bilmiyordum. Bir ara Menes'i düşünmüştüm ama Simge'ye yaptıkları aklıma geldiği gibi vazgeçmiştim. Onun haricinde de kimseyi bulamıyordum.

Umutsuzca, "Bilmiyorum," dediğimde kahvaltı odasının kapısı açıldı ve Seth içeri girdi.

Ellerini iki yana açarak yüzüne neşeli bir gülümseme takındı. "Çölün kızılığı üzerinize doğsun hanımlar," diyerek kendine has günaydınıyla içeri girdiğinde nezaketen gülümsedim. Ancak hemen ardından geçen gün beni düşmanlarımdan önüne attığı geldi. Her ne kadar o gün tanrıçalık büyülerim sayesinde kurtulmuş olsam da geçip giden üç günümün sorumlusu oydu. Eğitim bahanesiyle bana yaşattıkları atlatılacak gibi değildi.

İç sesim onu savunacak gibi olduğunda gözlerimi devirerek susturdum. Şu an kesinlikle Seth'i haklı göstermeyecektim. Eğitimim önemliydi, biliyordum. Ama eğitim adına beni öyle zora sokması yenilir yutulur cinsten değildi.

Kuru bir şekilde, "Sizin de," dedikten sonra tabağımla meşgul olmaya devam ettim ancak Seth yanımdaki sandalyeyi çekerek yanıma oturdu ve mavi gözlerini doğruca üzerime dikti. Lafı dallandırıp budaklandırmadan, "Konuştuklarınıza kulak misafiri oldum," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Konuşma tarzı yüzünden meraklanmışım.

Tüm dikkatimi ona vermek için çatalımı ve bıçağımı beyaz, saten masa örtüsüne koydum ve başımı ona çevirdim. Bu yakınlıktan açık mavi gözlerinin içinde dönen tilkilere yakından şahit oluyordum. Ona baktım ötesini görebilmeyi umarak. Ancak konu Seth olduğunda anlaşmazlıklar üst üste biniyordu ve benim boyum o kadar uzun değildi.

Acaba dâhiyane eğitim fikrinden sonra başıma ne işler açacaktı?

Merakla söyleyeceklerini bekledim ancak dudaklarından dökülenleri kırk yıl beklesem bile tahmin edemezdim.

"Yardımcın olarak Dimitri'yi al."

Tanrıçalar ve Taçlar

9

Dimitri?
Dimitri...
Seth'in yardımcısı...

"Tecrübesiz ve kraliçenin düşmanı olan bir tanrıça olduğun için yardımcını iyi seçmelisin. Dışarıdan, yani halkın içinden güçlü bir büyücü bulman çok zor. Ayrıca deneyimli birini de tabii. Bu yüzden dilersen yardımcım Dimitri'yi hizmetine verebilirim."

Açık renkli rujla bezeli olan dudaklarım aralanarak hayretin sessiz soluğunu içine çekti. Duyduklarımın doğruluğunu teyit etmek için, "Ne yani, en sadık yardımcınızı bana mı vereceksiniz?" diye sordum.

Sanki çok normal bir şey söylemiş gibi kaşlarını kaldırdı. Benim şaşımama şaşırmış gibiydi. "Benim tek bir sadık yardımcım yok. Dimitri gibi bir sürü kişi var. İstersen onlardan birini de alabilirsin tabii ama onu tanıdığın için önerdim."

Benim tek bir sadık yardımcım yok dediğinde aklıma direkt Edfu'nun düşmesi şaşılacak şey değildi. Seth'e o kadar sadıktı ki beni aylarca ayakta uyutmuş, ardından da iki defa öldürmeye çalışmıştı. Gerçekten sadakati takdire şayandı.

Bir anlığına aklıma Dimitri'nin girmesiyle duraksadım. O da Seth'e sadıktı ancak Edfu gibi değildi. Beni hiç öldürmeye çalışmamıştı. Aksine onunla geçirdiğim anları düşündükçe hep bana karşı iyilik yaptığını fark ettim. Hoş olmayan bir yolla da olsa kral Samuel'den kurtulmamı sağlamıştı. Daha sonra büyü yapamadığım için muhafızın elinden almıştı ve en son da geçen gün geçirdiğim krizi ustalıkla yönetmişti. Sakinleşmemi sağlayarak büyüü durdurmamaya yardım etmişti.

Edfu ile ikisini yan yana koyarak bir karşılaştırma yaptığımda oklar elbette Dimitri'yi işaret ediyordu. Ancak ona kolayca güvenemeyeceğimin de farkındaydım.

"Hem aranızın da iyi olduğunu duydum. Sana arkadaşlık eder."

Cümlelerinde bir ima yaptığını düşünerek kuruntu mu ediyordum? *Aranızın da iyi olduğunu duydum* ne anlama geliyordu? Benim onunla aram iyi falan değildi, sadece denk geldikçe konuşuyorduk.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Bu yüzden Seth odaya geldiğinden beri masanın bir köşesinde suspus olan Simge'ye döndüm. Seth ilk geldiğinde ayağa kalkıp selam vermişti ve sonrasında yerine oturmuştu. O andan beri sopa yutmuş gibi gergince sandalyede oturuyordu. Masanın altına gizlediği ellerini görmesem de parmaklarıyla oynadığını çok iyi biliyordum.

Bakışlarımız kesiştiğinde gözlerimdeki soruyu anlamıştı. *Ben bilmem* dercesine omuz silktiğinde kararsızlığım Seth'in dikkatinden kaçmadı. "Acele etmek zorundasın. Akşam taç giyme töreninde yardımcını da açıklayacaksın ve hemen görevine başlaman beklenecek."

"İyi ama Dimitri bir Sanglum. Halka bunu nasıl izah edeceğim? Aytun lider olduğu zaman yeni yeni ortaya çıkmaya başlamışlardı. Ne olduğu halk tarafından sorgulanacaktır ve Nigralar ile karıştırılmasına neden olacaktır. İçinde kara büyü olan birini yardımcı seçmem daha ilk günden halkın gözündeki itibarımı zedeler."

Seth elini kirli sakallı çenesine koyarak sıvazladı. Sözlerim mantıklı gelmiş olmalıydı. Birkaç saniye dalgınca kendine düşünme payı verdi. "Haklısın. Kara büyüye bulaştığı için teninde belli belirsiz koyu renkli damarlar var. Büyücüler onu Nigralarla karıştırabilir ama halledilmeyecek bir sorun değil. Ulu orta büyü yapmazsa damarları belirginleşmez ya da gözleri siyahlaşmaz. Zaten yüzündeki damarlar vücudunun geri kalanına göre daha az belirgin. Onları da kıyafetleriyle ve eldivenle kamufle ediyor. Yüzüne de senin için bir şeyler yapabilirim," dedi düşünceyle.

"Ne gibi?"

"İnsanlar için yanısama büyüğü kullanırım. Böylece kimse yüzündeki damarları fark etmez ama vücudunun geri kalanı için yapabileceğim bir şey yok."

Yanısama büyüğünü Ra da kullanıyordu ancak o tüm gövdesini değiştiriyordu. Sanırım büyük tanrı ile diğer tanrılar arasındaki güç farkını en iyi yansıtan şey buydu. Seth yalnızca yüzünü gizlerken Ra tüm bedenini değiştirebiliyordu.

Başımı salladıktan sonra aklıma eğitimlerim geldi. Her ne kadar sonuncusu bir facia olsa da öncekilerin bana iyi geldiğini inkâr edemedim. Seth uzun yıllardır dünyada yaşayan tecrübeli bir tanrıydı. Bana verdiği bilgiler ve güçlerimi kullanmam konusunda ettiği yardımlar işime yaramıştı. Başta onun piramidine gelmek için ayak diretmiştim ancak daha sonrasında eğitimler sayesinde alışmıştım. Bugünden sonra hayatımın nasıl olacağını merak ediyordum.

“Ben kendi tapınağıma geçtikten sonra eğitimlerim nasıl devam edecek?”

Seth sandalyesinde geriye yaslanırken bir yandan da arka tarafta duran hizmetkârlarına eliyle işaret verdi. Aynı anda birkaç kişi hızla tabağını çeşitli yiyeceklerle doldururken, “Eğitiminin benim yanımdaki kısmı bitti, Ayliz. Her tanrıda var olan dört gücü kullanmayı öğrendin. Bundan sonra hangisini daha iyi kullandığını sen keşfedeceksin. Senin tek amacın Neftis’i yenmek değil, aynı zamanda tanrıçalık vazifelerini de yerine getirmelisin. Yüce Ra’nın yumuşak yüzlü görüldüğüne aldanma. Eğer görevini aksatırsan onun hoş ve nazik olmayan hâliyle karşılaşırsın. Sorumsuzluğa tahammülü yoktur,” dedi.

Ra’yı uzun zamandır tanıdığı için uyarılarına kulak asacaktım ancak görevlerim için ne yapacağımı bilemiyordum. “Sorumluluğumun bilincindeyim ama ne yapacağımı bilmiyorum. Kader Tanrıçası olduğumu bile yeni öğrendim.”

Hizmetkârlar geri çekildiğinde Seth de tabağından yemeye başladı. “Yarın tanrıçalık tacını taktığında ne yapman gerektiğini de anlayacaksın. Taçlar büyülüdür,” diyerek açıkladığında onun başındaki taca baktım. Seth’in tacı oldukça klasikti aslında. Altından yapılmıştı ve üzerinde belirli aralıklarla küçük yakut taşları vardı.

“Nasıl bir taç takacağım da belli değil sanırım,” dediğinde başını salladı. “Evet. Çoktan Gökyüzü Evi’nde hazırlandı ve yardımcına teslim edildi. Akşam tacını Ra takacak. Ee, yardımcı konusunda ne düşünüyorsun?”

“Sonsuza kadar Dimitri ile olmam gerekmiyor, değil mi?”

Yüksek sesli bir kahkaha attı. “Hayır. Zaten ben de yardımcımı sana bir süreliğine, geçici olarak veriyorum. Onun gibi bir yardımcıyı öylece dışarı atacak değilim. Sen kendin için birini bulana kadar yol gösterir. Onun tecrübesi de en az benim kadar eski,” diyerek bilgilendirdiğinde diyecek bir şeyim kalmamıştı. Hem akşama kadar birini de bulamazdım zaten. İtiraz edip başkasını arayacak lüksüm yoktu.

"O zaman dediğin gibi olsun. Bir süreliğine Dimitri yardımcım olarak yanımda kalsın."

"Bu kararından pişman olmayacağına eminim."

Sadece başımı sallamakla yetinip ağzımı açmadığımda Seth, Simge'ye döndü ve usulca, "Seni hatırlıyorum," dedi. "Birkaç defa tapınağımda karşılaşmıştık, değil mi?" diye sorduğunda tek kaşımı kaldırıp Simge'ye baktım.

Ne yani, Seth'in tapınağına mı gelmişti?

Simge şaşkın bakışlarına aldırmadan hızla başını salladı. Aniden gergin ve tedirgin bir hâle bürünmüştü. Başını yerden kaldıramıyor, masayı inceliyordu. Aniden üzerine çöken çekingenliğin nedenini anlayamamıştım.

"Evet, tanrım," diye kısık bir ses tonuyla onu yanıtladığında neredeyse gülme krizine girecektim. Gerçekten de karşımda ezilip büzülen kız Simge miydi?

Seth düşünürcesine mırıltılar çıkardı. "Benden bir keresinde çöl gülleri istemiştin sanırım," derken Simge başını kaldırdı. Pürdikkat onu dinliyordu. Dudaklarında milimetrik bir gülümseme oluşmuştu.

"Evet. Mısır'ın çöllerine yakışacağını düşünmüştüm ve siz de yapmıştınız."

Başını sallayan Seth dilini dudağında gezdirdi. "Şerbeti güzel oluyor."

İkisinin arasında gerçekleşen garip diyaloga olan şaşkınlığımı gizleyemediğim için ayağa kalktım. "Ben hazırlanmaya başlasam iyi olur," dediğimde her ikisinin de dikkati bana kaydı.

"Elbette. Hazır olduğunda geçit odasına gel. Orada buluşup gideceğiz."

"Tabii," dedikten sonra Simge'ye başımla işaret verdim ve odadan çıktım. Hızlı adımlarla koridorda yürümeye başlarken Simge'nin de peşimden geldiğini duyuyordum. Konuşmak için Seth'in yörüngesinden biraz daha uzaklaşmayı bekliyordum. Onun bizi duymaması için yeterince uzaklaştığımızı düşündüğümde omzumun üzerinden arkama baktım.

Saklayamadığım hayret dolu bir tınıyla, "Seth'e tapıp çiçek istemek mi?" diye sordum.

Simge suçlu gibi dudağını ısırды. "Ne yapabilirim, ben dindar bir kıyım."

Ona *cidden mi* der gibi baktım. "Dindarlığın Seth'i mi buldu yani?"

"Onun bu kadar kötü olduğunu sen gelene kadar bilmiyordum ki. Benim için normal bir tanrıydı," dedi kendini savunmak adına.

"Peki, neden karşısında ezilip büzüldüğünü sorabilir miyim?"

"Ayliz, eğer sen de arkadaşım olmasaydın şu an karşında aynı hâlde olurdum. Adam tanrı farkındaysan ve zaman zaman tapıp dua ettiğin tanrı karşısında gerilmem çok normal değil mi? Benim tek sıra dışı özelliğim büyücü olmam. Adamsa tanrı. Aradaki farkı ayırt ediyorsun, değil mi?"

Her soruma bir cevabı olduğu için pes edercesine elimi kaldırdım. "Tamam, tamam. Bir şey demedim say."

"İyi ki demedin. Demiş hâlini düşünemiyorum," dediğinde ona ters bir bakış yolladım ve akabinde odaya ilerlemeye devam ettik. İçeri girdiğimiz gibi, "Sen banyoya gir. Ben de elbiseni ve diğer gerekli şeyleri hazırlayayım," diyerek dolabın kapaklarını açtığında ilgisinin benden başka yerlere kaydığını gördüm.

İç çekerek banyoya girdiğimde dumanı tüten küveti es geçerek kendimi duş kısmına attım. Bu sıcak havada değil o tenimi haşlayacak suda yıkanmayı, ılık suyu bile tercih etmezdim. Biraz kendime gelmek için suyu en soğuğa getirdim ve beni ıslatmasına izin verdim.

Yorgundum. Henüz hiçbir şey başlamamıştı ancak ben şimdiden yorulduğumu hissediyordum. Olaylar isteğim dışında gerçekleştikçe alışmakta zorlanıyordum. Çevremdekilere yetismeye çalışırken kimse hazır olup olmadığını sormuyordu.

Hızlıca duşumu alıp havluya sarıldım ve yeniden odaya geçtim. Bu sırada Simg'e bacak bacak üstüne atarak yatağın üzerine oturmuş, tırnaklarını törpülüyordu. Geldiğimi duyunca beni baştan aşağı süzdü ve "Sonunda çıkabildin," dedi. "Bir an için geçit açıp kaçtığını düşündüm."

"Hiçbir yere kaçmadım. Gördüğün gibi karşıdayım," dediğimde törpüyü bıraktı ve ayağa kalktı. Az evvel yüzündeki alaycı ifade yerini ciddiyet gölgelerine terk etmişti.

"Bu akşam her ne yaşanırsa yaşansın yanında olacağım," dedi yemin edercesine. Neden bunu dile getiriyordu, anlayamamıştım. Her zaman yanımda olduğunu biliyordum zaten. "Herhangi bir ters durum olursa diye Hector ile bir kaçış planı hazırladık. Halkın arasına Hector'ın ayarladığı birçok büyücü karışacak. Kimi Astrapol ülkesinden, kimiye Mısırlı. Neftis sana zarar vermeye kalktığı an onlar önünde bariyer kuracak. Bu sırada ben de salonun arkasında bir geçit açacağım ve Hector seni oraya getirecek. Arkamızdan kimsenin gelmemesi için yanımda Hector'ın askerleri olacak ve biz gittikten sonra geçidi kapatacaklar."

Ne ara kurulduğunu bilmediğim bu kaçış planı şimdiden kalbimin sıkışmasına sebep olmuştu. Beni kaçırmak için onca şeye gerek var mıydı ki? Hem de Ra oradayken... Sanırım Simge'nin de bu geceyle ilgili şüpheleri vardı ki bu planı hazırlamıştı. Ra'ya sevgisi ortadaydı ancak benim tanrısından ağır basmam bir yandan gururumu okşamıştı. Diğer yandan ise onların hayatına sürekli bela getirdiğimi yüzüme vurmuştu. Geldiğim günden beri Karavera kardeşlerin ömürlük bela kotasını bir senede doldurmuştum. Şimdi aynı şeyin Hector'a da olmasını istemiyordum.

"Hector'ın başının derde girmesini istemiyorum, Simge. Kendi sorunları yeterince çokken bir de benimkilerle uğraşması çok fazla."

"Ben de istemiyorum ama planı o yaptı ve ben reddettiğimde biraz kızmış olabilir," dedi dudağını büzüp. "Aslında o an son derece çekici görüldüğü için pek odaklanamadım ama başımız belaya girdiğinde oturup izlemeyeceğini söyledi."

Dudaklarımda benden bağımsız bir gülümseme oluşurken, "Akşam Hector'a yüz yüze teşekkür edeceğim. O karmaşada aklımdan çıkarsa unutturma bana," dedim.

"Merak etme, hatırlatırım. Ra'ya güveniyorum. Seni öylece ortaya atmaz ama Neftis..." dedi düşünürcesine. "Neftis sonuçta. Ona hiç güvenmiyorum."

"Ne tesadüf, ben de!" diyerek düşüncelerini paylaştığımda Simge aniden kaşlarını çatı. Sanırım amaçsızca odanın ortasında dikilmemizden sıkılmıştı.

"Neyse, şimdilik her şeyi bir kenara bırakıp hazırlanmana odaklanalım. Madem aylar sonra Neftis'in tahtını sallamaya gidiyoruz, en azından güzel görünelim. Yanlışlıkla ölürsek de insanların aklında en iyi hâlimizle kalalım."

Söyledikleriyle ağlamak ve gülmek arasında bir yerlerde gidip geldim. Simge bu hâlimden faydalanıp üzerimdeki bornozla beni makyaj masasına oturttu. "Önce saçlarını mı kurutsak acaba?" diye kendi kendine söylenirken, "Gerek yok. Hava sıcak, hemen kurur zaten," dedim.

"Doğru. O zaman başını geriye yasla da makyajını yapayım," derken bir yandan da başımdan geriye bastırdı. Kendimi ona bırakırken rahatlamam gerektiğini düşündüm.

Simge uzun uğraşlar sonucunda beni istediği gibi hazırladığına kanaat getirmiş olacak ki aynaya bakmama izin vermeden elbisemi giymemi söylemişti.

Elbisenin rengi kan kırmızısıydı. Sarı saçına ve tenime yakışan, en iddialı renk buydu. Yere kadar uzanan elbisenin göğüs kısmında şeritlerden derin bir dekolte ve bacak kısmında da yürüdükçe bacaklarımı ortaya seren derin bir yırtmaç vardı. Yarasa model olan kolları uzundu, bileklerime kadar uzanıyordu. Elbisenin karın kısmında, düz ve aynı renkte ince bir kemer vardı. Onun hemen iki yanından, sanki bu hâli az gelmiş gibi minik iki pencere açıklığı vardı.

Yüzümde Simge'nin her zamanki abartılı makyajlarından birinin olacağını zannediyordum ama beni şaşırtmıştı. Gözlerime sadece kuyruklu bir *eyeliner* çekmiş, dudaklarımı da elbiseyle aynı tonda rujla boyamıştı. Saçlarımı geriye doğru taramış ve düz bir şekil almasını sağlamıştı. Parmaklarıma birkaç tane yüzük ve derin dekoltemi kapatmayacak küçük bir kolye taktığımda tamamen hazırdım.

Her şeyimle bir tanrıça gibi gözüküyordum.

Bir anlığına nasıl bu duruma geldiğimi sorguladım. Sıradan bir insanken yolum bu dünyaya düşmüştü ve tüm hayatım değişmişti. Hiçbir şeyde gözüm yokken, başka insanların hayatında fazlalıkken, detaylarda gizliyen aniden tüm gözleri üzerime çekmiştim ve bu nasıl olmuştu, bilmiyordum. Belki normal bir zamanda olsaydık tanrıça oluşum karşısında heyecanlanabilirdim. Sonuçta ben tüm ilgisini Antik Mısır'a veren, uygarlığın şahlandığı dönemlerde yaşamak isteyen bir arkeologdum. O medeniyetin en çok tapılan tanrıçalarından biri olmak hayallerimin dahi ötesindeydi.

Sahi, her şey ne garipti, değil mi? Eskiden olsa hayallerimde bile misafir edemeyeceğim olayları göğüslemiş, nice mitolojik varlıkla karşılaşmıştım. Tüm bu tanrılar hakkında sınırlı bilgileri zar zor edindiğimiz, tarihin tozlu sayfalarının arasında kalan kişilerdi. Piramide girdiğimde benden şanslısı olmadığını düşünmüştüm. Oysa o zamanlar düşüncelerimin ne kadar sığ olduğunu şimdi fark ediyordum.

"Ve hazırsın," diyen Simge geri çekilip beni baştan aşağı süzdü. Dudakları titrerken hayran hayran bana baktı. "Sanırım artık tek tapacağım tanrıça sen olacaksın," dediğinde gülümsemeyi denedim.

"Bana her dakika tanrıça olduğumu hatırlatmamanla ilgili anlaşma yaptık sanıyordum," dedim birkaç ay öncesini hatırlatırken. İlk zamanlar Simge yanımda ne yapacağını bilemiyor, eli ayağına dolaşıyordu. İlk gördüğü tanrıça ben değildim tabii ama arasında sınır olmayan tek tanrıçaydım. Bu yüzden en başta çok bocaladığı için bana eskisi gibi davranmasını söylemiştim.

Hevesle, "Ben hatırlatmasam bile tapınağını ziyaret eden halk unutturmayacak zaten. O yüzden bırak da keyfini çıkarayım," dediğinde zıtlaşmamak için sustum. Aynadan kendimi izlerken aniden dolan gözlerim yüzünden titrek bir nefes aldım. "Bir gün tanrıça olma hayalim yoktu. Hatta Aytun her tanrıçanın yıldızı olduğunu, belki günün birinde benim de olacağını söylemişti. Ben ise *gözüm yıldızlarda değil, ben onlara ev sahipliği yapan karanlığı seviyorum* demiştim. Karanlıktan kastım Aytun'du ama o artık yok ve sanırım benim bir yıldızım oldu. O yıldız karanlığı içine çekti. Her yer aydınlık ama ben neden önümü göremiyorum, Simge?"

"Gün gelecek ve yıldız ile karanlık birlikte yaşamayı öğrenecek. Umudum yoktu, Ayliz. Kendimi suçlu hissediyorum ama hiçbirimiz Aytun'un geri gelebileceğine inanmazken sen inandın. Hiçbir çıkar yol yokken bile onu geri getirmek için bir şeyler yaptın. Koskoca bir tanrıça oldun ve artık inanıyorum. Ne olursa olsun onu geri getireceksin," dediğinde başımı salladım. Gözlerime dolan yaşlardan biri düşecekti ki Simge aniden parmağını gözümün altına bastırdı ve kızgınlıkla kaşlarını çatı. "Sakin ağlayıp makyajını bozma. Bir daha yapmam, ağlak suratla çıkarsın Neftis'in karşısına," dediğinde gülerek toparlandım.

Onun üzerindeki günlük elbiseye bakarken, "Sen giyinmeyecek misin?" diye sordum. Benim tanıdığım Simge asla bu şekilde bir davete katılmazdı.

Dudağını büzüp başını eğdi ve elbisesine baktı. Ardından kalçasıyla beni kenara itti ve aynada kendine baktı. "Senin yüzünden kendimi biraz ihmal etmiş olabilirim ama halledemeyeceğim bir şey değil." Omuz silkerek odada Simge'nin yarattığı dağınıklığı toplayan Belisa'ya seslendi. Odaya yalnızca birkaç dakika önce gelmişti ama şimdiden savaş alanına dönen odayı düzene sokmuştu.

Simge, "Benim elbisemi getirir misin?" dedikten sonra hızla makyaj malzemelerini kucağına aldı ve yere oturdu. Ayna karşısında çabucak makyajını hallettikten sonra paravana asılan elbisesini giydi.

Yeniden yanıma geldiğinde onu inceledim. Kahverengi saçlarını salaş bir örgüyle toplamıştı. Üzerinde ince askılı, kalp şeklinde yakası olan pudra rengine bir elbise vardı. İkimiz de hazır olduğumuza kanaat getirdikten sonra odadan çıktık. Bu sırada Belisa önümüzden hızlı hızlı ilerliyordu. Simge'ye doğru eğilip, "İlan da orada olacak mı sence?" diye sordum.

"Son hatırladığımda Maat'ın yardımcısıydı. Eğer devam ediyorsa gelir bence," dedi soğuk bir sesle.

Ian'ın aniden liderliği bırakıp yardımcılığa geçmesi anlaşılan Simge'yle arasındaki bağları da koparmıştı. Aytun ve Ian'ın arası iyi değildi ancak Simge'yle olan ilişkisi bundan zarar görmüyordu. Sıkça görüşen iki kuzen birbirine bağlıydı. Ancak Ian'ın liderliği bırakmasından sonrası için aynı şeyi söyleyemiyordum.

"Şu dört ayda hiç konuşmadınız, değil mi?" dediğimde başını iki yana salladı. Gözleri doğruca karşıya bakıyordu ve düşünceli görünüyordu.

"Hayır. Arasam da açacağını zannetmiyorum zaten. Maat'ın yanına ilk gittiğinde Aytun'a rağmen ona ulaşmaya çalıştım ama ne telefonlarıma cevap verdi ne de yüz yüze buluşmayı kabul etti. Maat'ın tapınağına bile gittim ama beni kapıdan içeri aldırmadı, biliyor musun? Demek ki umurunda değilim. Bu yüzden ben de umursamıyorum. İstedğini yapabilir. Aytun'un aksine ben, Ian ile sadece kuzen olduğumuz için yan yana gelmiyordum. Onu gerçekten sevip değer verdiğim için hayatımda tutuyordum ama şu an bizi bağlayan hiçbir şey kalmadı. Senelerce kuzen bildiğim kişi öz kuzenim değil ve son olaydan sonra artık bizi bir arada tutacak sevgi bağımız da kalmadı."

Sırf ona öfkesinden böyle katı cümleler kurduğunu bildiğim için yatıştırmaya çalıştım. "Böyle söyleme. Ian'ın o hareketi normal değil, Simge. O gün birlikte Ölüler Kitabı'nı bulduk. Her şey gayet iyiydi. Liderliği bırakmak gibi bir düşüncesi olsaydı bir şekilde belli etmez miydi?"

"Bilmiyorum ama eğer bugün gelirse ayağına gitmeyeceğim. Bir şeyleri açıklamak istiyorsa kendisi de gelebilir," dedi ve sonra kaşlarını çatıp bana döndü. "Bu arada Ölüler Kitabı demişken... O nerede? Onca aydır aklıma gelmedi."

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım. Kitabı düşündükçe mideme ağrı giriyordu. O kadar olay yaşanmıştı ki... Bulmak için o kadar badire atlattığım kitap aklımdan uçup gitmişti.

"Aytun'un bana aldığı evde. Şu an gidip alamıyorum ama bu geceden sonra kimseye fark ettirmeden alacağım."

"Pek umutlu değilim açıkçası. Kitap çoktan Neftis'in eline geçmiştir. Aytun'a ait olan her evi didik didik aradıklarına eminim. Kitabı bulmuşlardır."

"Ama o ev Aytun'un üzerine değildi. Bana almıştı. Bu yüzden Neftis'in evden haberi yoktur bence."

"Bilmiyorum. Bugünü atlattıktan sonra eve bakmaları için birilerini göndeririz. Eğer kimse yoksa gidip kitaba bakarız."

"Tamam," dedikten sonra geçit odasının yer aldığı koridora geldiğimizi fark ederek sustuk. Belisa kapıyı açıp yana geçtiğinde içeri girdim.

Geçit odasında hem Seth'in hem de Ra'nın askerleri bulunuyordu. İki tanrı ise burada değillerdi. Odada tanındık olarak sadece Dimitri vardı. O da askerlerin önünde durmuş, bir şeyler anlatırken içeri girdiğimi fark ettiğinde yanıma geldi. Önümde eğildikten sonra gözleri Simge'ye kaydı. Yüzündeki şaşkınlığı fark ettiğimde onun burada olduğundan haberi olmadığını anladım.

Dimitri bu gece oldukça şık görünüyordu. Üzerinde koyu bordo, işlemeli bir pelerin; içinde ise siyah gömlek ve pantolon vardı. Elindeki siyah eldiven, pelerindeki işlemlerin rengindeydi. Siyah saçlarını geriye doğru atmıştı ve her zaman yüzünde görmeye alışık olduğum siyahımsı damarları bulunmuyordu. Anlaşılan o ki Seth yanılısma büyüsünü yapmıştı.

Simge'ye hitaben, "Hoş geldiniz," dediğinde Simge kaşlarını çattı ve "Pardon, kimsiniz?" diye sordu.

"Ben Tanrı Seth'in eski yardımcısı Dimitri. Bundan sonra Tanrıça Ayliz'in yardımcısıyım," dediğinde Simge tek kaşını kaldırarak onu baştan aşağı süzdü. İncelemesi bittiğinde dudaklarına bir tebessüm yerleştirdi ve "Simge Karavera," dedikten sonra arkasını dönerek Belisa'nın yanına gitti.

Duvar dibinde konuşmaya başladıklarında yanlarına gitmek için hareketlenmişim ki Dimitri bana bakarak, "Bundan sonra sizin hizmetinizde olmak benim için onurdur," dedi. "Yanınızda olduğum sürece her konuda size yardımcı olacağım."

Nasıl karşılık vereceğimi bilmediğim için sadece gülümsemekle yetindiğimde Dimitri pelerinin içinden bir şey çıkardı. Avucunu açıp bana uzattığında bunun açık mavi taşlardan oluşan bir bileklik olduğunu anlamıştım. Buz mavisi rengindeki bileklik sadece küçük taşlardan oluşuyordu.

"Bu bileklik akuamarin taşından yapıldı. Cesaretinizi, inancınızı yitirdiğiniz ve vazgeçme aşamasına geldiğiniz anlarda akuamarin sizi yüreklendirir ve kendinize olan güveninizi yeniler," deyip bilekliği uzattı. "Bu gece ihtiyacınız olacağını düşündüm."

Bilekliğin güzel görüldüğünü inkâr edemezdim ama bir süre önce Murat olarak tanıdığım Edfu da beni bir bileklikle öldürmeye kalkmıştı. Kara büyü yaptığı bileklik yüzünden az daha ölüyordum. Bu nedenle ne olursa olsun Seth'in yardımcılarından birinden bileklik hediyesi kabul etmeyecektim.

"Üzgünüm ama zamanında Edfu tarafından bir bileklikle zehirlendiğim için bu hediyeni kabul edemeyeceğim. Yine de ince düşüncen için teşekkür ederim," dediğimde bozalsa da bana yansıtmadı.

Gülümsemeye çalışarak bilekliği yeniden cebine koydu ve "O hâlde isterseniz artık gidelim. Yüce Ra ve Tanrı Seth çoktan gittiler. Birlikte görünmemeniz için sizin sonradan gelmenizi buyurdular," dedi.

Onun bu söylediklerini duyan Simge ve Belisa da yanıma gelirken tedirgince onlara göz attım ancak ikisi de bana gülümseyerek baktı. Dimitri açık bir geçidin önüne geldikten sonra, "Geçin," dedi.

Başımı salladım ve geçide bir adım attım. Dışarı çıktığımda Piramit Bölgesi'nde olduğumuzu anladım. Dar sokağa açılan geçidin önünde kimse yoktu. Dimitri, "Buradan gideceğiz," diyerek sol taraftaki ayrılmı işaret etti ve önümüze geçerek ilerledi. Arkamda kalan Simge hızlı adımlarla bana yetiştikten sonra destek vermek istercesine elimi sıktı.

"Ben yanındayım," diyerek desteğini bir de sözlü olarak belirtti.

"Biliyorum," dedim ve ileriye baktım.

Neftis'in daveti verdiği yer Piramit Bölgesi'nde, kapalı bir alandaydı. Etrafta bir sürü sütun vardı ve geçeceğim yolun kenarları Ra'nın askerleriyle doluydu. Havada uçuşan nokta kadar küçük, mavi ışıkların aydınlattığı yol davet salonuna açılıyordu. Etrafta sadece birkaç kişi vardı ancak onlar da hızlıca salona girmeye çalıştıkları için bize dikkat etmiyorlardı.

Askerlerden biraz uzakta durduğumuzda Dimitri arkasını döndü ve Simge ile Belisa'ya baktı. Kısıt sesle, ilerideki insanların dikkatini çekmemek için, "Siz önden girin. Yüce Ra şu an konuşma yapıyor. Biz tanrıçayı çağırdığında içeri gireceğiz," dedi.

Simge'nin kararsızlıkla duraksadığını hissettiğimde başımla gitmesini işaret ettim. Söylediğimi yapıp salona girdiklerinde Dimitri de bana döndü. Aniden beyaz yüzündeki siyah damarlar belirginleşmeye başladı ve o an büyü yaptığını anladım. Ne yaptığını soracaktım ki, "Salonu dinliyorum. Yüce Ra seni çağırdığında gireceğiz," diyerek bilgilendirdi. Ve hemen ardından, "Zamanı geldi. İçeri girelim," diyerek eliyle salonun girişini işaret etti.

Dediğine uydum ve yürümeye başladım. Geldiğimi gören askerler salonun kapısını açtıklarında derin bir nefes aldım ve başımı dikleştirdim. Ra'nın, "İşte yeni tanrıçanız," deyişini duyduğum gibi kapının açılmasını da fırsat bilerek içeri girdim. Krem renkli taş zemine bastığım her an topuklarımdan çıkan tak tak sesleriyle insanların bakışları bana dönüyordu. O kadar heyecanlıydım ki saniyelik duraksamamın

ardından yere kapaklanabilirdim. Terleyen avuç içimi elbiseye silerken gözlerim tek bir noktaya odaklandı.

Salonun en köşesine konulan boş tahtın önünde duran üç kişinin de bakışları benim üzerimdeydi. Biri bugün burada olmama sebep olan Ra'ydı. Diğer hayatumu zindana çeviren, son aylarda gözümde dinmek bilmeyen yaşların sorumlusu olan kadındı. Ve en sona bıraktığım kişi şu an hızlıca atan kalbimin kaynağıydı.

Ruhu ona ait olmasa da gri gözlerinin bende yeşerttiği hisler hiçbir zaman değişmeyecekti. İçinde kimin ruhunun olduğu mühim değildi. Bedeninde hâlâ sevdiğim adama dair taşıdığı en ufak bir iz bile kalbimin aşkla dolmasına yeterdi.

Yüreğim kasılırken bu uzaklıktan bile kendini belli eden gri gözleri tanıdık ama bir o kadar da yabancı bakıyordu. Önce geçen gün dikkatle bakmadığım yüzünü inceledim. Pek sakal bırakmayı sevmeyen, çoğunlukla pürüzsüz gördüğüm adamın yüzünde nokta nokta sakalları vardı. Kaşları az evvel duyduklarından ötürü çatıktı. Kahverengi saçları sevdiğim gibi hafifçe yukarı kaldırılıp sola doğru eğimlenmişti. Benim gibi o da beni incelerken başımı hafifçe aşağı eğdim.

Daha sonra gözlerimi ondan çektim ve bana kinle bakan Neftis'e gülümseyerek karşılık verdim. Üçünün durduğu yer zeminden birkaç merdiven yüksekteydi. Eteğimi toplayıp merdivenleri çıktıktan sonra Neftis'e, "İzninizle, kraliçe," dedim, Ra ile onun arasındaki dar alana girdim. Bir daha sağımda kalan Neftis'e bakmadan Ra'nın sözlerine devam etmesini bekledim.

"Tanrıça Ayliz, bundan sonra sizlerle birlikte yeryüzünde yaşayacak. Ona da diğer tanrılar gibi tapacak, ibadet edeceksiniz. Birkaç gün içinde tapınağında sizleri ağırlamaya başlayacak. Şimdi evrenin Kader Tanrıçası'na saygınızı sunun," dedi gür bir sesle ve halk aniden dizlerinin üzerine çöktü.

"Hoş geldin, tanrıça. Nil'in saflığı hep yanında olsun," diyerek beni bir ağızdan selamlayan insanlara baktım. Yaşlı, çocuk, kadın, erkek demeden hepsinin yüzlerinde gülümseme vardı. Bazı çocuklar, babaları başlarını elleriyle eğmesine rağmen ısrarla dik tutup beni izliyorlardı.

Başımı onlardan çevirdim ve yanımda duran kadına baktım.

"Sen..." dedi Neftis öfkeden konuşamazken. İnce dudakları titriyor, her an üzerime saldırırmış gibi duruyordu.

"Ben ne?" diyerek konuşması için üstüne gittiğimde dudakları aralandı ama Ra araya girdi.

Uyarırcasına, "Ayliz benim korumam altında, Neftis. Burada kaldığı süre boyunca rahat durmalısın. Ona zarar veremezsin, sonuçta artık bir tanrıça oldu. Tıpkı senin gibi," dediğinde Neftis'in yüzü daha da asıldı.

Hayal kırıklığıyla Ra'yı izlerken, "Bunu nasıl yaparsın?" diye sordu. "O kızın benim düşmanım olduğunu bile bile nasıl tanrıça olmasına izin verirsin?"

"Ben tahtı sana değil, Osiris'e vermiştim," derken gözleri arkada duran Aytun'u buldu. "Yani eski Osiris'e, sen üstüne alınma. O taht Ayliz'in hakkı, biliyorsun. Ayrıca Ölüler Kitabı'nı kendi emellerin için kullanmana, İsis'in oluşturduğu kara büyü'nün izinden gitmene yeterince göz yumdum. Bundan sonra hiçbir tanrının yanlışına göz yummayacağım. Kim yolumdan saparsa onu en ağır şekilde cezalandıracağım."

"O kızı yaşatmayacağım," dedi yemin edercesine. Ben yanı başında duruyordum ve konunun da başrolüydüm ama konuşmaya dâhil edilmiyordum.

"O hâlde yeni kavuştuğun Osiris'in ruhunu yok etmemi seyredeceksin. Benim korumam altındaki bir tanrıçaya zarar verecek kadar aptal olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Neftis kabullenemiyormuşçasına başını seri bir şekilde salladı. "Bunu yapamazsın. Osiris senin en gözde çocuğundu, onu yok edemezsin." Sesini kendinden eminmiş gibi çıkarmak istese de duraksamasından şüpheye düştüğü anlaşıyordu.

Ra ise onun çatlaklarla dolup taşan sesinin aksine gerçekten de kendinden emindi. "Bir azap ruhu benim çocuğum olamaz. Hangi çocuğum kara büyüye bulaşırsa ondan vazgeçerim. Zamanında İsis'e sırt çevirdim. Osiris'ten de vazgeçtim. Benim gözümde senin emellerine alet olan oyuncaktan başka bir şey değil. Oyunağını elinden almamı istemiyorsan uslu duracaksın. Ayliz tapınağında görevini yaparken bir tanrıça olduğu için ona saygı duyacaksın. Maat'tan ya da başka bir tanrıçadan farkı yok. Anladın mı beni?"

Neftis, Ra'ya öyle bir öfkeyle baktı ki hiçbir şeyi umursamadan beni öldürecek zannettim ama düşündüğüm gibi olmadı. Başını yere eğip, "Anladım," diye mırıldandığında Ra, "Şimdi aşağı in," dedi.

Neftis bir kukla gibi söylediğini yaparak merdivenleri indi ve Seth'in yanında durdu. Osiris de peşinden onu takip ettiğinde Neftis'in kısacık bir zaman diliminde ona attığı bakışı yakaladım ve o an her şeyi anladım.

Osiris'e olan aşkı, Neftis'in bu hayattaki tek zaafiydi. Geçmişi ve yaptıklarını düşününce aslında çok da mantıklıydı. Zira tüm yaptıkla-

rı Osiris içindi. İsis'in kılığına girerek onunla birlikte olması, Ay Düğümü lanetini yapması ve Osiris'in ruhunu geri getirmesi... Bunların hepsi ona duyduğu saplantılı aşktan kaynaklanıyordu. Ve benden ne kadar nefret ederse etsin, Osiris'i kaybetme düşüncesinin yanında bana yapmak istedikleri bir hiçti. Her zaman aşkının hayatı ağır basacaktı.

Ra da bunu biliyordu. Asırlardır gözlemlediği tanrıçanın tek zaafını bildiği için bu kadar rahat hareket edebiliyordu. Buraya gelene kadar aklında bir plan olduğunu düşünmüştüm ama o sadece Neftis'in zayıflığından faydalanıyordu. Kendini değil, Osiris'i yok edeceğini söyleyerek benim zarar görmemi engellemeye çalışmıştı. Ve gördüğüm kadarıyla başarılı da olmuştu. Neftis'in boyun eğerek aşağı inmesi kabullendiğini gösterse de bir yanımda her daim temkinli olmamı söylüyordu.

Hırslı insanlar tehlikeliydi. Hırsları sadece çevresindekileri değil, kendilerini de bitirebilirdi. Evet, Neftis Osiris'e bir şey olmasından korkuyordu ama bana olan kını ve kazanma hırsı bu sevginin önüne geçerse onu hiçbir şey durduramazdı. Şartlarımız teoride eşit gibi görünse de onun tecrübesini göz önünde bulundurunca dengeler ona doğru kayıyordu.

Korktuğumu inkâr edemezdim ama korkuma yenik düşüp geri çekilmeyecektim. Eskiden karanlıktan korkardım ama hiçbir zaman kaçmadım. Aksine üzerine gitmiştim. Şimdi de aynısını yapacaktım. Çünkü çivi çiviye sökerdi.

Neftis'in bakışları Osiris'ten bana döndüğünde iri gözlerindeki öfkeyle başımı çevirdim. O sırada geçen günlerde tanıştığım yardımcılardan birisi önümde diz çöktü ve Ra'ya kabarık, siyah, kadife kumaşı uzattı. Ra kumaşı açtığında içinde gördüğüm şeyle gözlerimi kırptırdım. Çünkü siyah kadifenin içindeki taç öylesine güzeldi ki âdeta dilim tutulmuştu. Tacın gövde kısmı sadeydi. Simsiyahtı ancak o kısımdan yukarı doğru üç tane yıldız uzanıyordu. Ortada bir tane büyük, kıvımsız; sağda küçük ve bembeyaz, solda ise siyah küçük bir yıldız.

"Bunlar gökyüzünün mücevherleri, tanrıça. En büyük yıldız elbette ki güneş. O bizim en kutsalımız, varlığımızın başlangıç noktası. Beyaz olan Sirius. Ölümlülerimizin son durağı olan cennet. Siyah olan ise Darius. Kötü ölümlülerin kıvı cehennemini aydınlatan siyah yıldız. Sen insanların kaderini safken, güneşte yaratıldıkları an yazacaksın. Ardından gerçekleşecekler ise onların geleceğini belirleyecek."

Tacı eline aldı ve havaya kaldırdığında dizlerimi kırarak eğildim. Ra tacı başıma geçirdiğinde bakışlarım, karşımdaki duvarda asılı olan aynaya kaydı ve yıldızların birkaç saniye parladığını, ardından da söndüğünü gördüm.

"Yıldızlar, karanlık kaderleri aydınlatсын, tanrıça. En çok onların ve kötü kalplilerin ışığa ihtiyacı var. İyiler için değil, kötüler için çabala. Çünkü onlar zorlukları kaldıramayarak kötülük yapar."

Ra son sözlerini de söyleyip merdivenleri indi. Seth ve Neftis'in önünde durduğunda artık coşkulu kalabalığın tüm dikkati bende idi. İnsanların yüzündeki beklenti ve hayranlığı görmek, onların saygısını hissetmek güzeldi. Göz önünde olmayı eskiden sevmeyen benim şu an bu durumu gururla karşılamamın tek sebebi tanrıça oluşum muydu yoksa değişmiş miydim, bilmiyordum.

"Bugünden sonra sizin için görev alacağım. Kaderlerinizi elimden gelen en iyi şekilde yazacağıma Ra'nın huzurunda yemin ederim. Huzurlu bir yaşam geçirmeniz için elimden gelen her şeyi yapacağım. İncancınızı hiç kaybetmeyin ve iyi kaderiniz için tapınağımda dua edin," dedim. Aslında kendime şaşıırıyordum bunları söyleyebildiğim için. Tanrıçalığa dair kapsamlı bilgiye sahip olmamama rağmen tacı taktığım andan beri ne yapacağımı öğrenmişim.

"Ve ayrıca bundan sonra yardımcım Dimitri olacak. Herkes tarafından bilinsin ki Dimitri bundan sonra benim irademi temsil edecek, aldığım kararları size bildirecek."

Güç, bazen mevkideydi; bazen ise büyülerdeydi. Ancak bir tanrıça her ikisine de sahip oldukça güçlüydü.

Yaklaşık dört aydır tanrıçaydım ama şu an tam anlamıyla kendimi bir bütün hâlinde görüyordum. Ne bedenim gelişimini tamamladığında ne de tekrar büyü yaptığımda bu kadar güçlü hissetmişim. O zamanlar hâlâ Neftis'ten köşe bucak saklanan küçük bir kız gibiydim. Şimdiyse gerçek bir tanrıçaydım.

Tacı taktığımdan beri Neftis, Seth ve Maat'ın neden bu kadar öz güvenli olduğunu anlamaya başlamışım. Onlara bahsedilen güç öylesine büyüktü ki davranışlarını bile etkiliyor olmalıydı.

Ve kabullenmek gerekirse artık onlardan aşağıda olduğumu düşünmüyordum. Bende tıpkı onlar gibi bir tanrıçaydım. Sadece tecrübesizdim ama aradaki eksiği kapatmak için hırslıydim.

Ben Dimitri'yi yardımcım ilan ettikten sonra Neftis ve Osiris öfkeyle gitmişlerdi. Dönüp bir kez olsun bana bakmadan gidişi halkın gözünden kaçmamıştı. Öyle ki verdiği davetin odak noktası aniden ben olsam da insanların kendi aralarında fısıldaştıklarını duyabiliyordum.

Herkes Neftis'in neden gittiğini merak ediyordu. Kimseye aldırmadan merdivenleri indim ve kalabalığın içindeki Hector ile Simge'yi gözümle kestirerek yanlarına ilerledim.

Önlerinde durduğumda ve Hector eğilmek için yeltendiğinde gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi Hector, sen de mi?" diye sorduğumda mavi gözlerini kısarak güldü ve omuz silkti.

Dostane bir tavırla, "Bir tanrıçaya saygımı başka nasıl gösterebilirim ki?" dedi. "Hele ki eski Kader Tanrıçası'nın, onu selamlamayan herkesin ölüm emrini verdiğini bilirken?" dediğinde şaka yaptığını düşünmüştüm ama nedense bir yanımda doğru olduğunu söylüyordu.

Dudağımı dişleyerek, "Hiç kimseyi öldürmeyeceğime emin olabilirsin," diyerek göz kırptım.

"Umarım öyledir. Mısır halkının ikinci bir katil tanrıça vakasını kaldırabileceğini sanmıyorum," deyip yüzümü inceledi. Yüzündeki neşeli gülümseme yerini tebessüme devrederken devam etti: "Seni daha iyi gördüm."

"Artık daha iyiyim," diyerek doğruları söylediğimde her ikisi de samimi olduğuma inanarak rahatladı. Ancak Simge, Hector'a nazaran biraz tedirgindi.

Sorar gibi ona baktığımda yüzü asıldı. Sanki soğuk bir rüzgâr esmiş gibi titreyerek kollarını birbirine doladı. "Aytun'u böyle görmek çok zoruma gidiyor. Onu en son Osiris bedenine ilk girdiğinde uzaktan görmüştüm. O kadar acımasız ve soğuk bakıyordu ki şimdi o hâlini tekrar görmek çok kötü hissettiriyor."

Hector onun ağlamamak için direnen titrek dudaklarına baktı. Yanağına elini koyarak, "Yapma çöl gülü," dedi ve üzüntüsünü almaya çalıştı ama zordu. Benim için ne kadar zorsa Simge için de o kadar zordu. Dudakları aralandı ama hemen sonra ne diyeceğini bilemeyerek geri kapandı. Boğazımda kocaman bir yumru hissettim. Onun acısı boğazıma oturmuştu.

Bir süre sonra hüznün ve öfke karışımıyla konuştu: "İkizim karşımda ama ben ona yabancıyım. Bu durumu hiçbir zaman kabullenemeyeceğim."

"Bir yol bulacağız, merak etme. Araştırıyorum. Eğer ufacık bir umut bile varsa üzerine gideceğiz. Yeter ki üzülme."

"Ben sadece Aytun'u istiyorum, Hector," dediğinde duyduğum andan beri aklımı kurcalayan düşüncüyü dile getirmeye karar verdim. Sesimi kısık tutarak onlara yaklaştığımda, "Geçen gün Dimitri'yle Kara

Orman'da Nefes Madeni'ne gittik. Orada kendime silah seçerken kadın bana Neftis'in rahiplerinin bilebileceğini söyledi. Eğer rahipleri bir şekilde sorgulayabilirsek..." dediğimde Simge, "Ra da onun rahibi," dedi usulca. "Bu durumda onun da bilmesi gerekmez mi?"

Aynı tepkiyi ben de vermiştim. Bu yüzden sorusunun cevabı hazır-
dı. "Ra rahip olalı çok olmadı. Bildiğini sanmıyorum. Bilseydi çözümü
benden gizlemezdi."

"Neftis'in çoğu rahibi eski. Tıpkı kendisi gibi onların da asırlarca
yaşamalarını sağladı. Ama en eskisi tabii ki Aytun'un öldürdüğü rahipti.
Bilse bilse o bilir ama ölümlerle konuşamıyoruz," dediğinde yanağımın
içini ısırdım. Aslında konuşabiliyorduk.

İmayla tek kaşımı kaldırdığımda Simge de bunu hatırlamış gibi hız-
lıca ekledi: "Yani konuşabiliriz ama bize söyleyeceğini sanmıyorum."

İşte bu doğrudu. Ne yaparsak yapalım, o adamın bize bir şey söy-
lemeyeceğinden adım kadar emindim.

Bakışlarım kalabalık davet salonunda gezinirken insanların meraklı
bakışlarını üzerimde hissederek gerildim. Az ötemizde duran Dimitri,
ikramların olduğu devasa masada bir şeyler atıştırmakla meşguldü. Sa-
lona girmeden önce Ra'nın söylediklerini dinlemek için büyü yapmıştı.
Onun yaptığı büyüü başkasının yapmayacağı ne malumdu? "Bunu
daha sonra detaylı konuşalım," diyerek Dimitri'yi işaret ettim.

Simge uyarımı dikkate alarak başka bir konuya geçtiğinde yüzüne
hain bir sırıtış yerleşti. "Peki ya Neftis'in surat ifadesine ne diyorsunuz?
O kadar bozuldu ki izledikçe keyiften dörtköşe oldum. Ayrıca tacına
bayıldım," deyip sona doğru başka bir konuya atlayışıyla gülmemek
için kendimi zor tuttum.

Aynı anda Hector, anlayamadığım garip bir sırıtışla Simge'ye dön-
dü. "Taçlara ilgin mi var yoksa?"

Simge dudağını büzerek bir süre düşündü. Ardından eliyle saçlarını
yokladı ve "Fena olmazdı diye düşünüyorum. Bana yakışır," dedi.

Hector usulca başını salladı. "Kesinlikle yakışır."

Saat ilerledikçe insanlar dağılmışlardı; koca salonda sadece Hector,
Simge, Seth, Dimitri ve ben kalmıştık. Seth, Hector'ı kral olduğu için
kutlarken geri kalanlarımız arasında sessizlik hâkimdi. Ra kısa bir süre
önce gitmişti ve giderken de Maat'ın yanına uğrayacağını söylemişti.
Bu gece Neftis'in davetine katılmayan tanrıça ile ne konuşacağını sor-

duğumda görevleriyle ilgili olduğunu söylemişti. Tanrı kimliğiyle sıkça yeryüzüne gelmediği için onun tapınağını ziyaret etmesini makul karışılardım.

Ayrıca giderken bana bu gece tapınağımda rahat bir uyku çekmemi de söylemişti. Buradan çıktıktan sonra tapınağıma gidecektim.

Simge'nin kaş göz işaretiyle vaktin geldiğini anlarken Seth'e döndüm ve "Artık tapınağıma gitsem iyi olacak. Oldukça zor bir gün geçirdiğim için dinlenmek istiyorum," dedim.

Seth, Hector ile arasındaki sohbeti keserken başını salladı. "Elbette, tanrıça. Neftis'e karşı ilk zaferini kazandıktan sonra dinlenmek hakkın. Ben de sarayıma döneceğim," dedikten sonra arkasını döndü ve çıkışa ilerledi. Kapının önünde askerlerinin onun için bir geçit açtığını görebiliyordum. Seth geçide girip gözden kaybolduğunda Dimitri'ye döndüm.

"Tapınağa gitmeden evvel başka bir yere uğrayacağız," dediğimde kaşları çatıldı. Yeşil gözlerini şüpheyle kısıarken, "Nereye?" diye sordu.

Hector bizden uzaklaşıp yanı başımızda bir geçit açarken başımı başka yöne çevirdim ve Dimitri'yle olan göz temasımı kestim. "Gittiğimizde öğreneceksin," derken askerlerimin şüpheli bakışlarını gördüm. Ra tarafından gönderilen askerlerimin üzerinde belile diz kapaklarının arasını örten beyaz bir kumaş vardı sadece.

Hector geçidi açmayı bitirdiğinde onlara hitaben, "Siz tapınağa gidin. Ben daha sonra geleceğim," dedim. Yanımda dikilen Simge ile Hector açılan geçidin içinde gözden kaybolduklarında Dimitri'ye, "Beni takip et," dedim ve peşlerinden geçide girdim.

Geçidin parlak ışığı arkamızdan sönerken gözlerim etrafta gezindi. Şu an Kara Orman'ın ötesinde kalan Çember Mağarası'nın önündeydik. Çember Mağarası, antik dönem rahiplerinin yaşadığı bir yerdi. Bu mağarada edilen yeminler bozulamaz, verilen sözler unutulmazdı.

Seth'in sadık adamı Dimitri eğer bundan sonra benim yanımda kalacaksa bana bir yemin etmek zorundaydı.

Dimitri nerede olduğumuzu anladığında, "Burada ne işimiz var?" diye sordu. Gözlerimi üzerine diktim. Ay ışığının vurduğu gözleri gecenin karanlığına bir çığ gibi düşüyordu. Hector ve Simge bizi beklemeden içeri doğru ilerlediklerinde söze başladım:

"Madem artık yardımcım olacaksın, sadakatinden de emin olmalıyım. Bu sadece seninle alakalı değil, artık etrafımdaki kimseye güvenmiyorum, Dimitri. Fakat sen hep yanımda olacağın için güvenmek

zorundayım ve bu güveni de ancak bozulmayacak bir yemin ile sağlayabiliriz.”

Kaşları çatılırken başını yere eğdi ve ayaklarıyla ezdiği taşlara baktı. “Çember rahiplerinin huzurunda yemin edeceğim, öyle mi?” diyerek boş bir sesle sordu.

Kabul edecek miydi yoksa bu yükün altına giremeyip gidecek miydi, bilmiyordum. Dimitri hakkında başlarda kesin yargılarım olsa da bugünden sonra vereceği karar doğrultusunda yargımın kırılacağından emindim. Ya kabul ederek bana olan sadakatini kanıtlayacaktı ya da giderek yanımda başka amaçlar için olduğunu gösterecekti.

Peki ya ben hangisini tercih ediyordum sorusu zihnimde cılızca belirginleştğinde duraksadım. Şu an kendimi sorgulamamın ne yeri ne de sırasıydı ancak illa bir cevap verecek olursam kabul etmesini istiyordum.

“Evet. Yardımcım olduğun süre boyunca sadece bana hizmet edeceksin. Öğrendiklerini kendine saklayacak, bana ihanet etmeyeceksin. Eğer yapmak istemiyorsan geri dönersen ve ben kendime başka yardımcı seçerim.”

Başını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı. Kararlılıkla suskunluğunu bozdu ve “Ben sizin yardımcınızım, tanrıçam. Bu yüzden benden istediğiniz ilk şey buysa tabii ki yaparım. Size her zaman sadık kalacağıma emin olabilirsiniz,” dedi.

Dudaklarımın düz çizgisi beklediğim cevabı almanın gururuyla yukarı kıvrıldı. Mağaranın girişine doğru, “Güzel. O zaman içeri geçelim,” dedim.

Çember Mağarası bir dağın eteklerindeki kayalıkların arasına gömülüydü. Mağaranın girişine giden koridor karanlıktı ancak duvarlara ara ara konulan meşaleler sayesinde loş hâle gelmişti.

Hector ve Simge birkaç adım önümüzden ilerlerken ben de ayağımdaki yüksek topuklu ayakkabılarla hemen arkalarındaydım. Taşlarla dolu olan yolda yürümek öyle zordu ki bu yüzden yavaş ilerlemek zorunda kalıyordum. Derken Dimitri yanımda durdu ve kolunu uzattı. “Bana tutunarak yürürseniz rahat olur,” dediğinde derin bir nefes aldım ve koluna girdim. Ona tutunarak ilerlerken kısa sürede koridorun, mağaranın içine açılan kısmına varmıştık.

Mağaranın içi yuvarlak ve duvarlarındaki kayalıklara oturmak için oyularak şekil verilmişti. Kayalıklarda oturan dört adam da oldukça yaşlıydı ve hepsinin de gözleri üzerimizdeydi.

İçlerinden birisi çatlak sesiyle, "Çember Mağarası'nı varlığınıza şerefleflendirdiniz, Tanrıça Ayliz. Yeryüzündeki varlığınıza daim olsun. Bizden istediğın şey nedir?" dedi.

İyi dileklerine karşılık başımı eğerek kabul ettiğimi gösterdim. Dimitri'nin kolundan çıktım ve bir an olsun ona bakmadan, "Yardımcıma huzurunuzda yemin ettirmek istiyorum," dedim.

Rahipler kendi aralarında bakiştılar ve az önce konuşan bu defa, "Ortaya, sarmalın içine girin," dedi.

Gözlerim odanın tam ortasında, yerdeki beyaz yuvarlak mermeri buldu. Mermerin üzerinde garip semboller vardı. Ne yapacağımı bilemeyecek bizi buraya getiren Hector'a baktığımda onaylar gibi başını salladı.

Bana Çember Mağarası'ndan bahseden oydu. Tören sırasında Dimitri'ye koşulsuzca güvenebilmem için buraya gelmeyi önermişti. Astrapol ülkesinin kralları ve kraliçeleri de sadık yardımcılarını buraya getirirlermiş. Bunu söylediğın an Dimitri'den emin olmak için gelmeyi kabul etmiştim.

Dimitri beyaz mermerin üzerine geçtiğinde bacaklarıma komut vererek tam karşısına geçtim. Simge ve Hector bizden birkaç metre uzakta-yken Rahipler oturdukları yerden ayağa kalktılar ve bir şeyler mırıldanmaya başladılar. Anlayamadığım dilde konuştukları şey her neyse, mermerin etrafından beyaz ışıklar çıkmasına neden olmuştu. Beyaz ışıklar etrafımızı bir sarmal gibi dolarken, "Dimitri Beltinoya, yardımcılık unvanını taşıdığın süre boyunca tanrıçaya sadık kalacağına, ona ihanet etmeyeceğine huzurumuzda yemin ediyor musun?" diye gür bir sesle aynı anda sordular.

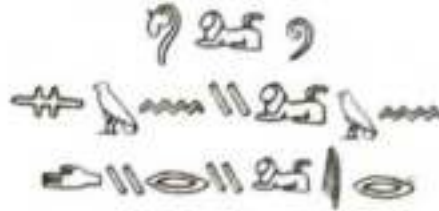
Bakışlarımı ışıktan alarak Dimitri'ye çevirdim. Beni izliyordu. "Evet, ediyorum. Kanımın son damlasına kadar tanrıçaya bağlıyım."

"Peki ya sen tanrıça? Yardımcını her daim koruyup kollayacağına yemin ediyor musun?"

"Evet. Yardımcım olduğın sürece Dimitri'yi her şeyden koruyacağım."

Ölü Sanılan Diriler

10

Sabahın fersiz ışıklarıyla birlikte yatağın hemen karşısındaki pencereden Nil Nehri'nin dalgalanışını izlemeye başladım. Etrafta çıt çıkmıyordu. Herkesin uyuduğu bu vakitte benim gözlerim hırçın dalgalı nehri izliyordu. Normalde durgun olan suyun bugün bu kadar asi olmasının sebebinin Neftis olduğunu biliyordum. Hiç şüphesiz suya hükmeden tanrıçanın ruh hâlini yansıtıyordu. Onun öfkeyle harmanlanan duyguları suyu dalgalandırıyordu.

Bundan sonra yaşam alanım ölümün eşsiz kıyasıydı, biliyordum. Her uyandığım günün belki de son günüm olduğunu bilerek yaşayacaktım. Neftis'ten saklanırken her şey daha kolay gibi görünüyordu. Aslında bu doğrudu da. O zamanlar ölüm benim için geri plandaydı ancak artık gerçeklerle yüzleşmeliydim. Korkakça saklandığım günlerdense, Neftis'in ölümcül nefesini her daim ensemden hissetmeyi yeğlerdim.

Dün akşamı Ra'nın sayesinde sorunsuzca atlatmış olabilirdim ancak kendimi şanslı sayıp rahat hissedecek kadar şuursuz değildim. Asırlardır herkesi parmağında döndüren kraliçenin büyük tanrıdan korkup çekindiğini görebiliyordum ama tedbiri elden bırakmaya niyetim yoktu. Bu dünya rehabetin kaybettirdiğini öğretmişti. Bunun en büyük örneği de Aytun'du.

Senelerce kendi içinde yeşerttiği intikam planının asıl kurbanı olduğunu fark edememişti. Neftis'in verdiği yetkileri güven olarak yorumlamış, rahatlığa kapılmıştı. Belki tedbirli olsaydı, biraz sorgulasaydı bunlar yaşanmayacaktı.

Ben onun gibi olmayacaktım. Bu yüzden aklımda kendimce sıraya dizdiğim şeyleri bir an önce gerçekleştirecektim. Ki o düşüncelerden

başı çekenin Aytun'un ruhunu bulmak olduğunu söylememe gerek yoktu sanırım.

Başım yumuşak yastığa biraz daha gömüldüğünde gözlerim de oda-da gezindi. Tapınağın arkasındaki ev büyüktü. Evde Simge, Belisa ve birkaç yardımcından başka kimse yaşamıyordu. Daha önceleri Aytun'un şehir dışında kaldığı ev yapısından oldukça uzaktı. Ev tıpkı Piramit Bölgesi'ndeki diğer evlere benziyordu.

Beyaz ağırlıklı geniş bir odanın içindeydim. Odadaki tüm mobilya-lar beyazdı. Yerdeki halı ve perdeler kırmızıydı sadece. Büyük yatağımın iki yanında uzun aydınlatmalar vardı. Odanın kendine özel geniş bir giyinme odası vardı. Gösterişli tapınağın aksine yaşayacağım ev sadeydi.

Tapınağım, isteğimin dışında gelişerek sadelikten uzak bir bina ol-muştu. Sanırım tüm hizmetkârlarımla tanıştığım o gün olaylara biraz hâkim olmayı deneseydim tapınak bu kadar gösterişli olmazdı. Gerçi böyle olması kraliçenin dikkatini çekmesi açısından iyiydi.

Gece geç bir vakitte Çember Mağarası'ndan dönmüştük. Her ne kadar uykuya ihtiyacım olmasa da dün yaşananların yorgunluğunu üzerimden atmak için birkaç saat uyumayı denemiştim.

Şimdiyse yatağıma sinmiş, bacaklarımı da kendime çekmişim. Bu-günden sonra hayatımın dönüm noktalarından bir başkasını yaşayaca-ğımı bilmenin verdiği gerginliği atlatmaya çalışıyordum. Bundan sonra yaşayacaklarım için güce ihtiyacım vardı. Zorlanacağımı, düşeceğimi biliyordum ama bir şekilde ayağa kalkacaktım. Aytun'u buluna kadar pes etmeyecek, düştüğüm yerden kalkmanın bir yolunu bulacaktım.

Saatler ilerlerken güneşin cansız ışıkları güçlenerek daha parlak bir hâlde aydınlatmaya başladı Mısır'ı. Tapınaktan buraya ses gelmiyordu ancak şimdiden içine akın eden insanların varlığını hissediyordum. Ça-lışma masamın üzerine koyduğum üç yıldızlı taca takılan harelerim, al-gılarımın onun sayesinde açıldığını söylüyordu. Tapınağım artık benim kalbimdi. Bu yüzden orada olan her şeyi kolaylıkla hissedebiliyordum.

Daha fazla yatmak istemediğim için yataktan çıktım. Giyinme oda-ma gitmek için hareketlendiğimde odanın dışından ince bir kızın sesi yükseldi. "Tanrıçam, gelebilir miyim?"

Belisa'nın sabahın köründe burada ne işi olduğunu merak ettiğim için, "Evet, gel," dedim. Odanın ortasında beyaz, kısa geceliğimle ayak-ta dikilirken Belisa güne hazır hâliyle içeri girdi. Kapıyı arkasından ka-patırken, "Gününüz güzel başlayıp harika bitsin," diye selamladı.

Bir yandan yapılı saçlarına ve üzerindeki mavi elbisesine bakındım. Diğer yandan ise, "Teşekkür ederim. Senin de," dedim. Ancak sesim sorgulayıcı çıkmıştı.

Beyaz, inci gibi dişlerini ortaya sererek gülümsedi. "Hazırlanmanıza yardım etmek için geldim."

"Bir saniye, ne zaman kalktın sen?"

"Uyanalı birkaç saat oldu, tanrıçam. Sizin uyanmanızı bekliyordum dışarıda. Odadan sesler gelince kapınızı çaldım. Rahatsız etmedim umarım," diyerek hızlı hızlı konuştuğunda dudaklarım şokla aralandı.

Söylediklerini garipsemeyi engelleyemedim. "Ne yani, saatlerdir sapık gibi ses çıkarmamı mı bekliyordun?"

"Böyle söyleyince kulağa çok kötü geliyor ama benim açımdan bakarsak oldukça masumane bir şey."

Ona yaptığıının yanlış olduğunu söylemeye yeltenmişim ki Belisa'nın bu davranışlarından vazgeçmeyeceğini anladım. Bugün yardıma ihtiyacım yok desem sabah yine aynı konuşmayı yapacaktım. Sanırım bunun onun işi olduğunu kabullenerek ipleri elimden bırakmam gerekiyordu. Bu yüzden yalnızca, "Pekâlâ," demekle yetindim.

Belisa giyinme odasından bana kıyafet seçerken onu yatağın üzerine oturarak bekledim. Çok geçmeden uzun, siyah bir elbiseyle yanıma geldi. "Bunu giyin. Size çok yakışacaktır."

Elindeki siyah elbiseyi giydikten sonra takılarımı ve tacımı da taktığımda hazırlanmışım. İşim bittiğinde önce odadan sonra da evden çıktım. Tapınakla evi ayıran geniş bir bahçe vardı. Bahçenin en ortasındaki su havuzundan susuzluğunu gideren kuşları görerek gülümsedim. Tapınaktan içeri girdiğimde koridorlarda diğer hizmetkârlarımı görmeye başlamışım.

Her biri günümün güzel geçmesi için dileklerde bulunurken Belisa, "Kaderleri yazmanıza yardımcı olacak mıyım?" diye sordu.

Ona yandan bakarken başımı iki yana salladım. "Hayır. Kader yazarken sadece üç kişiye ihtiyacım olacak. Dün gece uyumadan önce içlerinden seçtim. Yazgı odasında beni bekliyorlar. Sen, ben yokken gözüm kulağım olacaksın. Yazgı odasının dışındaki her şeyle sen ilgileneceksin." Odanın önüne geldiğimde askerlerim kapıyı açarken Belisa'ya, "Bir sorun olursa hemen bana haber ver," dedim ve içeri girdim.

"Elbette, tanrıçam."

Yazgı odası, tapınağın en geniş ve ferah odasıydı. Kader Tanrıçası olarak görevimi gerçekleştireceğim odaydı. Krem renkli duvarlara sahip

olan odanın tavanı yoktu. Gökyüzüyle doğrudan bağlantılıydı. Odada gereksiz eşya kullanılmamıştı. Sadece oturmam için gerekli olan büyük ve buradan bile rahat gözüken bir sandalye vardı.

Oturacağım koltuğun alt kısmında geniş, üç basamaklı bir merdiven ve dibinde de içi Nil Nehri'nin suyuyla dolu yuvarlak bir havuz vardı. Havuz, kader ipliklerinin son durağıydı. Kaderi işlenen iplikler gerçeğe dönüşün diye havuzdaki nehir suyuna atılırdı.

Merdivende oturan üç kız benim geldiğimi görünce ayağa kalktılar. Bir ağızdan, "Hoş geldiniz, tanrıçam," diyerek konuştular.

"Hoş buldum," diye cevap verdikten sonra koltuğa oturdum. Hizmetkârlarıma da yeniden yerlerine geçmeleri için bir işaret yaptığımda, "Görevinizi biliyorsunuz, değil mi?" dedim doğruca. Vakit kaybetmeden başlamak istiyordum. Heyecanlıydım ancak başaracağıma inanıyordum.

"Evet, tanrıçam."

"O hâlde başlayalım," diyerek sandalyeye oturdum ve onlara da yerlerine geçmeleri için bir işaret yaptım. Kızların beklenti dolu bakışları üzerimde gezinirken heyecanlarını buradan bile hissedebiliyordum.

Derin bir nefes alarak hazır olduğuma kanaat getirdim ve ellerimi birbirine yaklaştırdım. Avuç içlerim birbirine değerken tüm yaşam ipliklerinin oraya dolduğunu farz ettim. Gözlerim ve avuç içlerim eş oranlı ısınmaya başladığında bir süre bekledim. Sıcaklık yeterli geldiğinde hızla ellerimi birbirinden ayırdım ve parlak ışıklı iplik yumağı açığa çıktı. Birbirine dolanmış kırmızı ipleri ayırmak için büyüye devam ettim. Ayırışan bir sürü ip yazgı odasına dağılırken hizmetkârlarım da hayranlıkla odayı kaplayan parlak iplere bakıyorlardı. Bu ipler, artık yazgı odasının olmazsa olmazıydı.

Onlara, "Hazır mısınız?" diye sorduğumda hevesle başlarını salladılar. Onlar da en az benim kadar heyecanlılardı.

Havada uçuşan iplerden birine uzandım. Parmak uçlarımda sallanan ipin gücü öylesine büyüktü ki kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Bu doğumu," dedikten sonra ipin baş kısmına görünmez bir düğüm attım.

Düğümünden sonrasında parmaklarımı gezdirirken, "Bu yaşamı," dedim.

Ardından ipin sonuna düğüm attım. "Bu da ölümü."

İpi hizmetkârıma uzatırken, "Nil'in sularına at da sahibine ulaşınsın," dedim.

Havadan ona gönderdiğim ipi alan kız işaret parmağına ipi doladı ve elini su dolu havuza batırdı. Parlak ip berrak suda eriyerek yok olurken kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki şaşırıyordum. Az evvel ilk kaderi yazmak beni düşündüğümde de çok etkilemişti.

Artık her şeyden daha büyük bir amacım vardı. Artık bir tanrıçaydım, bir görevim vardı. Aylardır umutsuzca ortalıkta savrulduğum günlerin devamında kendimi tamamlanmış hissediyordum.

İlk tanrıça olduğumda güçlenmişim. Ne tanrıçası olduğumu öğrendiğimde kendimi keşfetmişim. İlk görevimi yaptığımdaysa amacımı tamamlamıştım.

Ben Tanrıça Ayliz.

Az önce bir insanın kaderini oluşturmuştum.

Hizmetkârlarım ahenkle oluşturup onlara verdiğim iplikleri havuza atarken üzerimde yorgunluğun emaresi yoktu. Saatlerdir burada durup kader yazmam beni yormak yerine daha da güçlendiriyordu. Her ipte mutlulukla aydınlanan yüzüm oluşturduğum güzel kaderlere de etki ediyordu.

Biz hummalı bir şekilde çalışmaya devam ederken odanın kapısı açıldı ve Simge içeri girdi. Merakla odayı incelerken bir yandan da yanına geliyordu. Aramızda bir metrelik mesafe bıraktığında gözlerini odadan bana çevirdi. Elimdeki iple beni gördüğü an dolgun dudakları memnuniyetle kıvrıldı ve yüzünde imalı bir gülüş belirdi. Kimseye belli etmeden bana göz kırptığında yapacağı şeyi anlamıştım ama öyle hızlı davranmıştı ki engellemeye vaktim olmamıştı. Ellerini önde birleştirip dizlerini kırdığında gözlerimi belirtsem de odada yalnız olmadığımız için bir şey diyemedim.

Tanıdığım, arkadaş kategorisine koyduğum kişilerin önümde eğilmesini engellemek için bir çözüm yolu bulmayı aklımın köşesine not ettikten sonra, "Neredeydin? Sabahtan beri göremedim seni," dedim. Bir yandan da elimin arasındaki ipe düğüm atmakla meşguldüm. İpi hazırlayıp uzatırken dikkatim nefes nefese kalmış hâline takıldı. "Ne oldu?"

"Biraz işlerim vardı. Onları hallediyordum," dedikten sonra merdivenin altında uzanan kişilere göz attıktan sonra başıyla yanına gitmemi işaret etti. Ayağa kalkarken, "Siz devam edin," dedim ve salonun kapısını açarak koridora çıktım. Simge de peşimden geldiğinde etrafta kimse olup olmadığına bakındım. Yalnız olduğumuza kanaat getirince arkamı döndüm ve "Ne oldu, ne bu hâlin?" diye sordum.

"Hector ile birlikteydim. Biliyorsun, artık rahatça etrafta dolaşabiliyorum ve Teb'e giriş yasağım da seninle birlikte kalktığı için sabah Kardak'a gittim. Hector hâlâ babasının katilini arıyor ve karşısına çıkan bir başka Sanglum'u sorguya çekmişti. Ona yardım ettim." Ardından yüzü düştü ve "Geçen dört ayda da çok sık görüşemedik, biliyorsun. Hem kral olduğu için yoğunlu hem de babasının katilini arıyordu," dedi.

Duyduklarım kısa süreliğine nefesimin kesilmesini sağladığında bunu Simge'ye belli etmemek için uğraşmak zorunda kalmıştım. Ben bunu nasıl unutmuştum? Aklım sürekli başka şeylerle meşgul olduğu için Hector'ı tamamen zihnimden çıkarmıştım. İçten içe kendime kızdığımı gizli tutmak için olağanüstü bir çaba sergilerken yanağımın içini ısırdım.

Hector, birkaç ay evvel Aytun'un bana aldığı evde otururken babasını öldüren kişiden intikam alacağına yemin etmişti. Hatta sadece öldüren değil; komple Sanglum türünü yok edeceğini söylemişti. O vakitler acısı tazeydi ve nefreti de büyüktü ama kararlı tavrı değişti mi, bilmiyordum. Gerçi kararlı hâli değişse bile türü yok etmek konusunda değişirdi. Babasını öldüren Dimitri'yi eline geçirdiği gibi öldüreceğine hiç şüphem yoktu.

İlk zamanlar bu gerçeği herkesten gizlemiştim çünkü Dimitri'nin öldürdüğüne şahit olduğumu söylersem Ölüler Kitabı'nı ve hâliyle annelerini de açıklamak zorunda kalacaktım. Simge'ye annesini söylemiş olsam da Dimitri'den bahsetmeye vaktim olmamıştı. Dimitri yardımcım olabilirdi ama Simge ve Hector arkadaşımıydı. Bu yüzden Dimitri'nin yaptığını söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki ansızın aklıma bir ses doldu.

"Yardımcılık unvanını taşıdığı sürece Dimitri'yi koruyacağına dair yemin ettin, tanrıça. Bunu bozamazsın."

Çember rahiplerinin birinden geldiğine emin olduğum yaşlı bir erkek sesi aniden dudaklarımı birbirine bastırmama sebep olduğunda kalp atışım hızlanmıştı. Söylediklerinde haklıydı. Daha dün Dimitri'yi koruyacağıma yemin etmişken bugün onu Hector'ın önüne atamazdım. Kuruyan dudaklarımı ıslatma ihtiyacı hissederken çaresizliğin her hücremi kapladığını hissediyordum.

Simge ile Hector'dan bu gerçeği saklamak istemiyordum ancak bir yandan da ettiğim yemin elimi kolumu bağlamıştı.

Bana yardımcı olması için, "Hector katille ilgili bir şeyler bulabildi mi?" diyerek Simge'yi yoklamaya karar verdim. Belki de Hector'ın katili aramak için pes etmesi yakındı.

Başını iki yana salladı olumsuzca. "Hayır. Onca Sanglum'u vur-guladık ama kimse bir şey bilmiyor," derken aniden yüzü aydınladı. "Acaba Dimitri biliyor mudur, bize söyler mi?" dediğinde bu ortamdan kaçmak için her şeyimi verirdim. Çünkü soruya verebileceğim tek ce-vap yalanlarla süslü olacaktı ve ben Simge'nin gözünün içine baka baka bunu yapamazdım. Bu yüzden konuyu değiştirmek için omuz silktim ve "Eve gidecektin," diyerek konuyu değiştirdim.

Gözleri irileşirken hatırlattığım şeyin konudan kaçmak için oldu-ğu nu anlamamasını diledim. Heyecanla, "Aytun'un sana aldığı evi kontrol ettim. Kimse yok. Ev boş gibi duruyor," dediğinde tarif edemeyeceğim şekilde rahatlardım. Hem Ölüler Kitabı kimsenin eline geçmeden önce ben ulaşacaktım hem de Simge yaptığım şeyin sebebini anlamamıştı.

Gözlerimi kırptıştırırken, "O hâlde hemen kitabı almaya gitmeli-yim," dedim. Hızlıca kafamda bir plan kurmaya çalışırken Simge buna mâni oldu.

"Gitmeliyim derken? Ben gelmiyor muyum?" diye şaşkınca sordu-ğunda başımı salladım.

"Hayır, sen gelmeyeceksin. Her ne kadar etrafta kimse olmasa da tehlikeli olabilir. Seni riske atmayacağım." İtiraz etmek için dudaklarını araladığında işaret parmağımı sallayarak susturdum. "Gelmeyeceksin de-dim. Dimitri ile ben giderim. Başka kimseye gerek yok. Bu gizli kalacak."

Dudakları aralanırken bana sitemkâr bir bakış yolladı. "Sanırım güzel kulaklarımda işitme kaybı var. Çünkü bir an için beni değil de Dimitri'yi yanında götüreceğini duydum."

"Merak etme, kulaklarında hiçbir sorun yok," dediğimde alnını kı-rıştırdı.

Alınganlıkla, "Bunu duyacağıma kulaklarımdan olmamasını tercih ederdim," dediğinde iç çektim.

"Ben bir tanrıçayım. Neftis'in muhafızları tarafından öldürülemem. Dimitri ise bir Sanglum ve oldukça tecrübeli. Sen ise büyücüsün. Bu yüzden tehlikeye girmeni istemiyorum."

Küçük bir çocuk gibi dudağını büzdü ve "Ra'ya yanından ayrılmaya-acağıma söz vermiştim ama," dedi.

Onu rahatlatmak için gülümsedim. "Merak etme, haberi olmayaca-k. Ra'ya da söylemeyi düşünmüyorum. Kitabı bulduğum zaman ken-dim keşfetmek istiyorum."

Simge daha fazla itiraz etmek yerine söylediklerimi makul bulmuş olacak ki "Peki madem. Ama bir terslik olursa bana haber vereceksin," dedi kabullenerek.

"Tamam. Öncelikle gidip Dimitri'yi evinden almam gerekiyor sanırım." Bir yandan konuşup bir yandan da kafamda hızlı bir plan kurmaya çalıştım.

"Ne evi?"

"Dimitri, Seth ile olan bağlantısı açığa çıkmasın diye piramitten ayrıldı ve kendine yeni bir ev buldu. Sabah bir ara geldi ama sonrasında izin aldı ve gitti. Eşyalarını yerleştirecekmiş. Ben de kader yazmayla uğraştığım için izin verdim."

"İyi madem. Çok sevgili yardımcını da alıp kirli işlerini halletmeye git bari," dediğinde kendimi tutamayarak güldüm.

Gözlerimi belerttim. "Cidden seni tanımasam Dimitri'yi kıskandığınızı düşüneneceğim."

Simge tek kaşını kaldırdı ve "Beni tanıyorsan kıskandığımı düşünmelisin zaten," dedi.

Omuzlarımı düşürürken, "Saçmalama," diye söylendim. "Dimitri'nin nesini kıskanıyorsun?"

"Birincisi, artık senin yardımcın. Yani sana en yakın konumda. Eğer arkadaşlık kurmak isterse ona *Simge var, sana gerek yok* der misin?" diye sorduğunda ciddi olup olmadığını ölçmek için yüzüne baktım. Korkarım ki oldukça ciddiydi.

"Simge, ne diyorsun?"

"Dimitri ile arkadaş olma diyorum. Zaten hayatında ben varım. Bir başkasına gerek var mı ki?" Asıl düşüncesini gizlediğini fark ettiğim için tek kaşımı kaldırdım ve imalı bir bakış gönderdim. Hemen şu anda gerçekleri söylemesinin tam vaktiydi. Simge beden dilimle istediklerimi anladığında sıkınca iç geçirdi.

"Ben arkadaşlarımı, sevdiklerimi paylaşmayı sevmiyorum. Bu dünyada en yakın olduğun kişi bendim ve hayatımızda yaşanan değişikliklerden sonra bunun da değişmesini istemiyorum. Hayatım boyunca çok kişi kaybettim ama onlardan arta kalan boşluğu dolduracak birileri hep geldi. Belki yine gelecek ama bu döngüden sıkıldım. Artık birilerini kaybetmek istemiyorum. Aytun'dan sonra seni de kaybetmek istemiyorum," diye itiraf ettiğinde onu böyle sıkça duygusal görmediğim için dilim tutuldu. Ne diyeceğimi bilemedim. Gözünden bir damla yaş süzülürken elim ayağım birbirine dolandı.

Onu teselli edip biraz olsun içini rahatlatabilmek adına ellerine uzandım. İnce ellerini avuçlarıma hapsederken gözlerine baktım. "Beni kaybetmeyeceksin. Ben hep buradayım."

"Aytun da hep böyle diyordu ama kaybettim, değil mi? Hem sen artık bir tanrıçasın. Belki de sana bunları söylemem yanlış. Bir tanrıça ile basit bir insanın arkadaşlık etmesi de yanlış ama seni çok seviyorum, Ayliz. Seni evimizde gördüğüm ilk günden beri arkadaşım olarak gördüm. Bana çok iyi geldin ve ben seni kaybetmekten korkuyorum."

İçten içe düşündükleri kendini belli etmeye başladığında vicdanının ağır yükü sert bir tokat gibi yüzümde patladı. Acım gözlerimi öyle bir kör etmişti ki ikizini kaybeden ve beni de kaybetmekten korkan Simge'yi görememiştim. İçinde biriktirdiklerine eşlik eden yaşları parmağımın ucuyla silerken, "Simge, lütfen böyle söyleme. Benim tanrıça oluşum seninle aramdaki bağı bozamaz. Bozmayacak da. Hem beni kaybetmeyeceksin. Sana söz veriyorum," dedim.

Umutla derin bir nefes aldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hem sana tanrıça sözü veriyorum."

"Tamam, bunu düşüneceğim. Belki Ayliz sözü versen çok önemi olmazdı ama bir tanrıça olarak söz verişine güvenebilirim."

"Tabii ki güveneceksin. Hep gül, Simge. Şu güzel yüzünde keder görmek istemiyorum. Her şeyi düzelteceğim, merak etme. Kaybettiklerinin yerini daha güzelleriyle doldurmuşken elinde olanları yitirmene müsaade etmeyeceğim."

"Tamam. Haydi, git artık. Yeterince oyalandın zaten benim yüzümden."

"Geldiğimde daha detaylı konuşacağız bunu," dediğimde başını salladı.

Onu her ne kadar bu şekilde bırakmaktan hoşlanmasam da Ölüler Kitabı'nı bir an önce almak zorunda olduğumu bildiğim için kendime bir geçit açtım. Dimitri'nin taşındığı evi düşünerek geçitten içeri adım attım.

Ev, Teb'in ara sokaklarında, birçok evin bulunduğu bir bölgede yer alıyordu. Dimitri'nin insanlarla bu kadar içli dışlı bir yerde yaşayacağına daha önce ihtimal vermediğim için evin konumuna şaşırmıştım. Beyaz granitten yapılan dış cepheli ev tek katlıydı. Dışarıya sarkan birkaç palmiye ağacının yapraklarının altındaki ahşap kapıyı açarak bahçeye girdim. Oyalanmadan kapıyı arkamdan kapatırken halk tarafından tanınmamak için aceleyle hareket ediyordum. Dünden sonra dışarıda gezerken tanınma ihtimalimi düşünerek dikkatli olmalıydım.

Evin bahçesi küçüktü. Birkaç metrekarelik alanı kapsayan bahçede sadece palmiye ağacı, çim ve beyaz gardenyalar vardı. Çiçekleri gördü-

gümde aklıma Seth'in piramidinde kaldığım zaman balkonuma bırakılan gardenyalar geldi. Başta çiçekleri Belisa'nın bıraktığını düşünmüştüm ancak sorduğum zaman o olmadığını anlamıştım. Odaya kimin girip çiçekleri bıraktığını bilmiyordum ama Dimitri'nin bahçesinde zıttı çiçeklere rastlamam tesadüf olabilir miydi? Tesadüflere inanırdım ancak şu an şüpheli yaklaşmam gerekiyor gibi hissediyordum. Çatık kaşlarla çiçekleri izlerken aniden birkaç metre ötemdeki evin kapısı açıldı ve Dimitri kapıda belirdi.

Onu her zaman pelerini ve çizmeleriyle görmeye alıştım ancak karşımdaki görüntü o hâliyle epey zıt düşüyordu. Üzerinde koyu kah-verengi bir tişört ve gri renkli eşofman altı vardı. Uzun saçları dağınıktı ve onu spor kıyafetleriyle görmeyi beklemiyordum.

Onun da gözleri şaşkınca beni süzüyordu. Sanırım o da beni burada görmeyi beklemiyordu. "Tanrıçam," dedi merakla eğilirken. "Burada ne işiniz var?"

Seth'in onun yüzünde yaptığı değişikliğe hâlen alışamamıştım. Her zaman görmeye alışık olduğum siyah damarların aksine cildi oldukça pürüzsüzdü. Elbette kollarında ve ellerinde damarları belirgindi ancak bu defa oraya bakmayacaktım. Geçen sefer yaptığım kabalığı tekrarlamaya niyetim yoktu. O zamanlar çok fark edememiştım ama bu hâline baktığım zaman Dimitri'nin yakışıklı olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Bakışlarım gözlerine tırmandığında benden bir cevap beklediğini görerek karşılıklı şaşırmamıza bir son verdim ve buraya geliş amacımı hatırladım. Ciddiyete bürünürken, "Evini düzenlemek için izin aldın, biliyorum ama konuşmamız gereken önemli bir konu var," dedim.

Kaşları çatılırken, "Elbette. İsterseniz içeri geçelim. Daha rahat konuşuruz," deyip kapının önünden çekildi.

Başımı sallayıp içeri yöneldim ve küçük evin açık salonuna girdim. Salonda pek eşya yoktu. İki tane karşılıklı konulan koltuk haricinde odadaki en dikkat çekici şey, her iki duvarı da kaplayan kitaplıktı. Siyah meşeden yapılan rafların arasındaki kitaplar, piramitteki odasında da yer alan kitaplardı. Sanırım okumayı çok seviyordu. Kitaplarından ayrılamadan buraya taşınmıştı. Eve henüz yerleşmiş değildi. Kitaplığın önündeki ağız açık kolilerde yine kitaplar vardı ve hepsi boş raflara yerleştirilmeyi bekliyordu.

"Rahatsız etmek istemezdim ama bu konunun biraz aciliyeti var. Uzun zamandır erteliyordum, artık harekete geçmem lazım."

"Oturun lütfen ve bana anlatın," dediğinde camın önündeki siyah koltuğa oturdum. Dimitri de karşımdaki yerini aldıktan sonra, "Sizi dinliyorum. Acil olan mesele nedir?" diye sordu.

Konuşmadan önce sadakatine dair şüphem olmasa bile kendimi güvenceye almak istiyordum. Bu yüzden, "Artık yardımcım olduğun için her şeyi açıkça konuşabilirim seninle, değil mi?" diyerek teyit etmek istedim.

Dimitri bu soruyu sormam çok saçmaymış gibi, "Tabii ki. Ben artık size sadığım. Dün ettiğim yeminle bunu kesinleştirdik sanıyordum. Her şeyi benimle konuşabilirsiniz. Aramızda kalacağına emin olabilirsiniz," dedi.

"Güzel, o hâlde direkt olarak konuya giriyorum," dediğimde beklentiyle yüzüme bakmaya başladı. "Ben tanrıça olmadan kısa süre önce Ölüler Kitabı'nı bulmuştum."

Sözlerimin üzerinde yarattığı etkiyi görmek için dikkatimi ona verdim. Yeşil gözleri irileşirken dudaklarından, "Nasıl buldunuz?" sorusu hızla sıyrıldı. Sesi öyle heyecanlıydı ki koltukta öne kayışını hayretle izledim.

"Tek başıma bulmadım, birinden yardım aldım ancak kitap şu an bende değil. Neftis, Aytun'un ruhunu almadan önce evde saklıyordum ve sonrasında da işler hızlı ilerlediği için kitabı yanıma alamadım."

Dimitri anlık heyecanını kaybederken dudaklarını ısırdı. Elini ensesine götürüp ovalarken, "Kitap Karavera'nın evindeyse kraliçe çoktan ele geçirmiştir," dedi umutsuzca. Ancak umutsuzluğa kapılmak için er-kendi.

"Ev benimdi ve Simge araştırdı. Ev hiç aranmamış ve dünden beri evi gözetleyen adamlarımız da civarda kimsenin dolaşmadığını söyledi. Evde tuzak yok. O kitabı almalıyız."

"Ölüler Kitabı çok önemli. Bir tanrıçanın onu okuduğunda yapacağı büyüleri hayal bile edemem ama..." derken elimi kaldırıp cümlesinin devamını getirmesine müsaade etmedim. Artık sonu *ama* ile biten cümleler duymaktan usanmıştım. Bana bahaneleri anımsatmaktan başka bir şeye yaramıyordu.

"Aması yok," diye katı bir şekilde söze başladım. "Neftis, Ay Düğümü lanetini ve Osiris'in ruhunu Aytun'a aktarmayı o kitaptaki büyüler sayesinde yapabildi. Belki de içinde tersine çevirebileceğim büyüler vardır."

Başı kararsızca öne düştü ve bir süre zemini izleyerek düşündü. "O zaman gidip kitabı alalım," dediğinde, "Evet," dedim. "İznini, kitabı aldıktan sonra kullanırsın."

"İzne ihtiyacım yok, tanrıçam. Sadece kitaplarımı kendim yerleştirmek istedim. Yardımcılık görevinde saat veya izin önemli değildir. Bana ne zaman, nerede ihtiyacınız varsa orada olacağım. Koşullar mühim değil," diyerek derince gözlerime baktığında bakışlarındaki yoğunluğun sebebini anlayamıyordum. Ancak öyle bir bakıyordu ki gözlerimi kaçırma isteği doğuruyordu. Bu isteğe direnemeyerek gözlerimi elime indirdim ve sessizce mırıldandım:

"Pekâlâ."

"Evde kimse olmayabilir ama yine de kendimizi riske atmamak için silahlanıp gitmeliyiz. Nefes Madeni'nden seçtiğiniz ok ve yay yanınızda mı?"

Elimle kemeri ve bilekliğimi işaret ettiğimde gülümsedi. "Bana biraz izin vererseniz hazırlanayım," dediğinde başımı salladım ve salondan çıkışını izledim. Dimitri gittikten sonra yerdeki kolilere ve rafa bir bakış attım. Hem beklerken oyalanmak için hem de onu izin saatinde görevlendirdiğim için jest yapmak adına kolideki kitapları çıkardım. Dimitri renk tonlarına göre dizmişti. Kolideki kitaplar açık renk cilde sahipti ve isim oldukça kolaydı. Tonlarına göre birkaç rafı dizmiştim ki Dimitri döndü ve elimdeki kitaplara baktı.

Karşımda tam da görmeye alışık olduğum şekilde duruyordu. Üzerinde hâki, uzun bir pelerin; siyah eldivenler ve içinde siyah gömlek ile pantolon...

Onu süzerken dikkatinin elimdeki kitaplarda olduğunu ve neden yerleştirdiğimi anlamadığını fark ettim. Merakını gidermek ve ortamdaki garip sessizliği yok etmek adına, "Boş oturmak yerine sana yardım edeyim diye düşündüm. Kızmadın umarım," dediğimde gözleri irileşti.

"Hayır, tabii ki kızmadım ama keşke yorulmasaydınız."

Gülümseyerek, "Vakit geçirdim," dedim ve diğer kolileri gösterdim. "Zaten sadece bir tanesini dizebildim."

"Teşekkür ederim. Dilerseniz gidelim," dediğinde elimdeki kitabı kolibe koydum ve odanın ortasında bir geçit oluşturdum. Dimitri geçide önden girdiğinde ben de hızla peşinden ilerledim.

Geçitten dışarı çıktığımızda kavurucu güneş yüzünden gözlerimi kırpıştırdım. Elimi alnıma koyup gözüme siper oluştururken Dimitri etrafı kolaçan ediyordu. Ben de etrafa göz attığımda Simge'nin de dediği gibi hiçbir hareketlilik görememiştim. Sanırım gerçekten de Neftis bu evden haberdar olmamıştı. Aksi hâlde aylardır bizi her yerde didik didik aradığından dolayı bu evi boş bırakması imkânsızdı. Aytun bana

bu evi verdiğinde hiç kimsenin haberi olmayacağını söylemişti. Bana ev alarak kendini riske atması zaten mümkün değildi ancak nasıl yaptığını merak etmiyor da değildim.

Bana, *kendini bana zorunlu hissetme* diyerek aldığı evde çok anı biriktirememişti. Evde geçireceğimiz güzel zamanlar daha başlamadan bitmişti. Bu yüzden bu eve bakınca hissettiğim tek şey yarım kalmışlık hissiydi. Yaşanamayan, yarım bırakılan her şey insanın aklını kurcalardı. Sonsuza dek bilinmezliğin içinde kalacak olaylar birikirdi. İnsanların yarım kalan şeyleri kafaya takması bu yüzden. Bilinmezlik hissinin seni esir etmesiydi.

Üzgünce evin dış cephesine bakarken Dimitri kontrol etmeyi bitirmişti. "Etrafta kimse yok gibi duruyor ama acele etsek iyi olacak. Kitabı alıp bir an önce gitmeliyiz," dediğinde başımı salladım ve içeri girmek için ilerlemeye başladım.

Kapının iki yanında saksıya ekili olan çiçeklere takılan gözlerim kuşkuyla doldu. Uyuyuş döneminde değildik, yani Mısır hiç yağmur görmemişti. Bir tek benim büyüümün fazlalığı yüzünden birkaç gün yağmıştı ama o yağmurda bu çiçekleri canlı tutmazdı ki... Aylardır bu eve uğrayan yoktu, şimdiye dek çoktan solması gerekirdi. Dimitri'ye şüphelerimden bahsedecekken kendimi son anda durdurdum. Boş yere kuruntu yapmamalıydım. Artık her şeyde art niyet aradığım için oluyordu bunlar. Basit bir çiçekti sonuçta.

Dimitri evin kapısını büyüyle zorlanmadan açtığında içeri girdim. Ev sanki son gün bıraktığım gibiydi. Hiçbir eşyanın yeri değişmemişti ve her an Aytun bir yerden çıkıp gelecek gibi hissetmiştim. Kulaklarım *sarışın* kelimesi can bulduğunda bunun, olmasını dilediğim bir hayalden fazlası olmadığını bilincindeydim. Gözlerime dolan yaşlardan kurtulmak ister gibi başımı sallarken Dimitri'yle göz göze geldim. Salonun ortasında durmuş, beni izliyordu. Gözlerinden şaşkınlık okunurken, "Lideri gerçekten bu kadar çok mu seviyorsunuz?" diye sordu.

Bu sorunun nereye varacağını artık ezbere bildiğim için, "Sen hiç âşık oldun mu?" dedim.

Başını iki yana sallarken bakışları düşüncelerle buğulandı. "Hayır. Sanırım buna zamanım da olmadı."

"Bu yüzden yaptıklarım sana mantıksız geliyor, değil mi? Yaptığım her şeyin Aytun için olmasını yadırgıyorsun. Çünkü sana göre bu kadar uğraşın altında yatan neden tahtı almak olmalı. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Taht umurumda bile değil. Ben sadece Aytun'u geri almak istiyorum. Benim için önemli olan o. Daha önce âşık olmadı-

ğını söyledin. Bu yüzden yaptıklarını anlamıyorsun. Birini gerçekten sevdiğinde ondan daha önemli bir şey olmuyor hayatında. Ona zarar gelmesin istiyorsun, hep yanında kalsın istiyorsun. Benim isteğim de bu. Neftis'ten intikam almak istiyorum çünkü o benden Aytun'u aldı."

"Sanırım beni yanlış anladınız, tanrıçam. Sizi yadırgamak benim haddim değil. Ben sadece yardımcınızım ve söylediğiniz her şeyi yapmakla yükümlüyüm. Kimi güce âşık, kimi kendine, kimiyse başkasına... Sizi takdir ediyorum çünkü bir başkası için bu kadar zorluğa katlanıyorsunuz. Sizin lider için gösterdiğiniz korkusuzluğu, kendini kurtarmak için gösteremeyen korkaklar var. Başta garipsediğimi inkâr edemem ama artık neyi neden yaptığınızı anlıyorum," dediğinde samimiyetini bu defa gerçekten de hissetmiştim. Bir noktada düşüncelerini değiştirdiğim için sevinirken diğer yandan, o zamanki düşüncelerinden huzursuz olmuşum. Ne olursa olsun, Aytun için yaptığım bir şeyin yadırganması hoş değildi.

Dimitri hem konuşmayı uzatmamak hem de nerede olduğumuzu hatırlatmak için, "Kitap neredeydi?" dedi.

Pekâlâ, gerçekten de şu an bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. Önceliğimiz kitabı bulup tapınağa geri dönmekti. Ona bir şey demeden salondaki koltuğun yanına ulaştım. Üzerindeki örtüyü kaldırıp kitabı açığa çıkardığımda nefesimi tuttum. İşte, buradaydı. Aylar önce Aytun bulmasını diye sakladığım kitap bıraktığım yerdeydi.

Kitabı koltuğun altından çıkarmak için uzanmıştım ki odaların birinden gelen tıkırtı sesiyle dondum kaldım. Nefes bile almadan sesi dinlerken birden koltuğun üzerindeki örtüyü indirdim, ayağa kalktım.

Endişeli gözlerimiz birbiriyle kesiştiğinde Dimitri işaret parmağını dudağına götürüp sessizce, "Sus," dedi. Ardından salondan koridora geçti ve sesin geldiğini düşündüğü odaya yöneldi.

Ben de sessiz olmaya özen göstererek peşinden ilerlediğimde Dimitri odanın kapısını hızla açtı ve odadan miyavlama sesiyle birlikte bir şey üzerimize atladı.

Dimitri başta irkilse de bacaklarına yapışan kediye tutup havaya kaldırdı ve yüzü şaşkınlıkla çevrelendi. Ellerinin arasında tuttuğu kedinin kehribar rengindeki gözleri bana döndüğünde rahatlayarak tuttuğum nefesi bıraktım. Aylar önce Aytun'un eve getirdiği ve bir türlü yıldırımın barışmadığı kedi, yaşanan olaylarla aklımdan tamamen çıkmıştı.

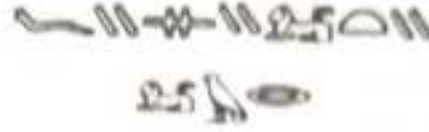
Beni sevmese de onu görmek, beni düşündüğümünden daha çok heyecanlandırmıştı. "Kleopatra," diyerek bir adım attığımda kedinin

yüzünü başka tarafa çevirmesiyle suratımı buruşturdum. "Sevimsiz," dediğimde Dimitri'nin dudaklarından bir kıkırtı döküldü.

Ancak gülüşü çok uzun sürmedi ve Kleopatra'nın aralık bıraktığı kapıya bakarak kaşlarını çatı. Kediye yere bıraktıktan sonra hızla odanın kapısını açtı ve içeride her ne gördüyse kaşları çatıldı. Hiçbir şey demeden odadan içeriyi izlerken onun gördüğüne şahit olmak için başımı eğdim. Ve o an gördüklerim karşısında âdeta dilim tutuldu.

Fısıltılar

II

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak karşımdaki görüntünün etkisinden sıyrılmaya çalıştım ama kirpiklerim aralandığında değişen hiçbir şey olmamıştı. Tamam, bu dünyada mantık sınırlarımı çok zorlayan olaylarla karşılaşmıştım. Hatta ölü olan insanları görmüş, onlarla sohbet bile etmiştim ama bunlar Amenta'nın sınırları içinde olmuştu. Şu an bir ölünün dirilip tam karşımda durması normal olamazdı. Olmamalıydı.

Şaşkınca, "Sophia!" dedim aylar evvel kraliçe tarafından ölüm emri verilen kadına bakarken. Neftis uyutulduğu zaman çıkardığı isyan yüzünden şahsı adına mahkeme kurulmuştu ve idam cezasına çarptırılmıştı. Mahkemede Neftis'e tahtını elinden alacağını ima ederken lan devamını getirmesine izin vermeden onu götürmüştü. O gün öldürüldüğünü düşündüğüm kadın tam şu an ellerini havaya kaldırmış, buz gibi gözlerle bana bakıyordu.

"A-Ayliz?" diye kekeleyerek konuştuğunda dudakları titredi ve elindeki kılıç yere düştü.

Baştan aşağı onu izlerken şaşkınlığımdan kurtulmak için, "Sen öldün. Nasıl burada olabiliyorsun?" dedim ancak Sophia reddedercesine başını salladı.

"Hayır, ölmedim. Hâlâ nefes alıyorum, kalbim de atıyor."

"Ölmediysen burada ne işin var? Burası benim evim," diye sordüğümde tedirgince alt dudaklarını dişledi. Yere eğilip az önce düşürdüğü kılıcı alırken bir yandan da, "Ben de seni bekliyordum ama neden bu kadar geç kaldın ki?" diye sordu.

Söylediklerinden hiçbir şey anlamadığım için boş boş onu izlerken gözlerim odada gezindi. Burası depo olarak kullandığımız boş odaydı. Yerde bir yatak vardı ve üzerindeki örtüler karman çorman duruyordu. Elimle şakaklarımı ovuştururken gerçekten neler olup bittiğini anlayamıyordum. "Ne demek bu?" dediğimde alnı kırıştı. Kararsızlığını hissettiğimde tahammül sınıırımın da sonuna gelmiştim. Bu yüzden hemen konuşması için sesimi yükselttim ve otoriter bir tınıyla, "Bana her şeyi en başından anlat," dedim.

Sophia'yı her zaman yüzünde bir tülle görmeye alıştım ancak şu anki hâli eski görüntüsünden bir hayli uzaktı. Üzerinde basit bir elbise vardı. Saçları düz bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Nigra olanların yüzü hep çok çirkin ve korkutucu oluyor derdi Aytun. Bunun sebebi tenlerinin saydam olup içindeki tüm damarları belli etmesinden kaynaklanıyordu. Bir noktada damar görünüşü Dimitri ile arasında benzerlik oluşturunuyordu ama doğru konuşmak gerekirse Dimitri onun gibi ürkütücü görünmüyordu. Hem onun damarları büyü yapmadığı sürece bu kadar belirgin değildi hem de gözüm ona alışmaya başlamıştı.

Sophia'nın ince ve çekingen sesi, "Neftis'in mahkemesinden kaçtım. Daha doğrusu kaçırıldım," diyerek beni düşüncelerimden çekip çıkardığında kaşlarımı çattım. Kaçırıldım mı demişti o?

"Ne demek kaçırıldım? Kim kaçırdı?" diye soruları peş peşe dizdiğimde bir yanıma alacağım cevaptan korkuyordu. Nitekim hislerimde yanılmadığımı kanıtlayan sözleri kulaklarıma dolduğunda tek yaptığım sessiz kalmak oldu.

"İlan Starkuv. O gün mahkemede Neftis'i kızdıracak şeyler söylediğimde beni öldürmek için infaz odasına götürüyordu. Her şeyin bittiğini, öleceğimi düşünmüştüm. İnfaz odasında üç cellat ve birkaç muhafız bekliyordu. Odaya girdiğimizde lider, muhafızlara dışarıda beklemelerini emretti. Emrini sorgulamayan muhafızlar çıktığında kapıyı arkalarından kilitledi. Açıkçası niye böyle bir şey yaptı diye hiç düşünmedim. O an her şeyi görüyordum ama aldırış etmiyordum. Yolun sonuna gelmiştim. Bundan başka bir şey düşünemiyordum. Her neyse, cellatlar beni infaz taşına yatırdılar. Ellerimi ve gözlerimi bağladıktan sonra ölümü beklemeye başladım. O andan sonra yaşanacak her şeyi iyi biliyordum. Öncelikle ellerimi ve ayaklarımı kesecekler, ardından tüm vücudumu yakarak beni küle döndüreceklerdi. Kendimi bu beklendik sona hazırladığımda odada büyüünün varlığını hissettim. Bilirsin, bizler büyüleri takip etmekte ustayız. Ne zaman yeni yetme birinin güçlü bir büyü yaptığını hissetsek onu aramıza alırız. Bu yüzden yapılan güçlü

büyüyü fark ettim. Çok geçmeden topuk sesleri ve cellatların şaşkın nidalarına eşlik eden yere düşme seslerini duydum. Neler olduğunu anlayamayarak kollarımı ve ayaklarımı sıkan iplerden kurtulmaya çalışırken aniden gözlerimdeki kumaş açıldı. Ian'a, "Ne yapıyorsun sen?" diye sorsam da cevap vermeden beni tutan ipleri hızla çözüyordu. Tekrar aynı soruyu sorduğumda susmamı, sesimi çıkarmamamı söyledi. Lider ipleri çözerken odaya göz gezdirdim. Tam da tahmin ettiğim gibi cellatlar yerde boylu boyunca uzanıyordu. Gözleri kapalıydı ancak kalplerinin atışını duyuyordum. Sadece bayılmışlardı. Sonra duvar dibinde elleri bağlı olan Nigra'yı gördüm. Erkekti ve baygın duruyordu. Odaya girerken burada olmadığına emindim. Onu tanıımıyordum ve neden burada olduğunu da bilmiyordum. Ian beni taştan kaldırırken gözlerimi Nigra'dan çekemiyordum. Oyuncak bir bebek gibi Ian ne isterse onu yaparken odada neler yaşandığını anlamıyordum."

Sophia nefes almak için duraksadığında sesimi çıkarmadan devam etmesini bekledim.

"Ian susmamı söylediği için sesimi de çıkaramıyordum. Bu yüzden sadece bekledim. Nigra'yı infaz taşına, benim olduğum yere yatırdı ve sonra belinden çıkardığı hançeri ona sapladı. Nigra ölüp külleri taş döküldükten sonra Ian, odada açık olan geçidi gösterdi ve bana geçitten içeri girmemi söyledi. Geçidi bir eve açmıştı. Orada onu beklememi istediğinde söylediğini yaptım ve girdim. Sonrasında o odada neler yaşandı, bilmiyorum ama Ian yanıma geldiğinde her şeyin kontrolü altında olduğunu söyledi. Uzunca bir zaman Ian'ın bana ayarladığı evde kaldım ama birkaç gün önce beni bu eve getirdi. Senin geleceğini ve sana bunları anlatmam gerektiğini söyledi."

"Neyi anlatman gerektiğini?" diye sorduğumda aklımdan onlarca şey geçiyordu. Ian neden Sophia'yı kurtarmıştı, o geçidi kim açmıştı diye düşünürken ben de olanlara bir mana yükleyemiyordum. Memfis'te yaşanan saldırıdan sonra Ian'ın Sophia'ya yardım etmesi çok mantıksızdı. Hele Neftis, Sophia'nın yaşadığını öğrenirse öleceğini bilmiyor muydu? Bunu nasıl göze alabilirdi?

Ian'ın iyi biri olduğuna şüphem yoktu ama neden böyle davranıyordu, bilmiyordum. Önce Sophia'yı kurtarmıştı, ardından Maat'ın yanına gitmişti. Tüm bunların yanında Simge'yle görüşmeyip konuşmaması da cabasıydı. Ortada Ian'ı ilgilendiren önemli bir şey dönüyordu ve en kısa zamanda ne olduğunu öğrenecektim.

Sophia sakince nefesini bıraktı ve yanaklarının içini ısırdı. "Ian'a ve bana güvenmen gerektiğini. Neftis'in liderliğini bırakmasının bir sebe-

bi varmış. Sana ve Simge'ye hiçbir zaman ihanet etmemiş. Hepimizin ortak bir düşmanı var, Ayliz. Kraliçe Neftis'in hepimize ödemesi gereken bedeller var."

Ian'a tabii ki güvenirdim ama Sophia'ya? İşte orada durup yüz kez düşünürdüm. "Sana neden güveneceğim ki? Sen beni öldürmeye kalktın. Simge'yi sizden birine çevirmeye kalktın ve türünün yaptığı kötülükleri çok iyi hatırlıyorum. Sence bu saydıklarımın arasında sana güvenmek için nasıl bir sebep bulacağım?"

Başını salladı ve sözlerimden dolayı hissettiği üzüntüyü yüzüne yansıttı. Pişmandı ve bunu bana hissettirebiliyordu. Seth'in Ay Düğümü lanetiyle ilgili söylediği pişmanlık dolu sözler gibi sahte değildi onunki. Sophia gerçekten üzgündü. "Yaptıklarımı savunacak değilim. Türümü aklayacak sebeplerim yok ancak zamanı geldiğinde barış içinde yaşamak için bir yol bulacağımıza inanıyorum. Neftis'ten nefret ediyorum çünkü beni bu hayata mahkûm eden oydu. Nigraları araştırırken onlar hakkında çarpıcı bir gerçeği öğrendim. Neftis bunu ortaya çıkarmamdan korktuğu için benden kurtulmak yerine beni onlardan birine dönüştürmeyi tercih etti," diyerek sanki senelerdir içinde tuttuğu nefretini dışarı vuruyordu.

İnfaz edileceği gün de Aytun'a bu gerçeği söylemeyi teklif etmişti. Eğer onu kurtarırsa *Neftis ile alakalı büyük bir sırrı söylerim* demişti ama Aytun umursamamıştı. Gerçi onun umursamasına izin vermeden Sophia'yı büyüyle duvara çarpmıştım ya neyse... "Ne gerçeğiymiş o?" diyerek öğrenmeye çalıştığımda bu defa söylemek için kendine şart koymayacak konumdaydı.

"Evrendeki ilk kara büyüü Tanrıça İsis kullandı. Dünyamıza bu-laştırdığı kara büyüünün tüm kaynağı bir kobra yılanındaydı. İsis yok olduğu zaman Neftis o yılanı aldı ve tüm kara büyüü kendi bedenine aktardı. O İsis'ten sonra kara büyüü devam ettiren kişi oldu. Tahtı ele geçirirken Osiris'in yandaşlarının sorun çıkaracağını biliyordu. Hakkı olmayan bir tahta oturmasına kolayca izin verilmeyeceği için eski kralın askerlerinden kurtulmak zorundaydı. Henüz bir tanrıçayken askerlerinin, kralın askerlerini yenebilmesi güçtü. Normal şartlar altında askerlerin mağlup olması gerekirdi. Neftis kazanamayacağını bildiği savaşı kendi lehine çevirmek için kara büyüünü askerlerine dağıttı. İsis'in yılanından elde edilen kara büyü askerleri arasında bölüştürülürken Osiris'in askerleri mağlup edildi ve Neftis mutlak zaferini kazandı. Ancak askerler güce karşı koymayı bilmiyordu. Kara büyü tehlikelidir, tanrıça. İçindeki güç seni ele geçirmeye çalışır. Başta büyüü yönetti-

ğini zannedersin ama zamanla kara büyü ipleri eline alır. Onları da ele geçirdi ve güçlendikçe Neftis'ten daha fazlasını istediler. Neftis başlarda her isteklerini kabul etse de bir süre sonra bu durumdan sıkılmıştı. Onlara verdiği kara büyü gücünü geri almaya çalıştı ama askerleri ona isyan çıkardı ve Nigra türünü oluşturdular. Neftis'e karşı kendi türlerini oluşturmaya başladılar ve böylece kara büyü yalnızca tanrıların değil, insanların da eline geçmiş oldu. Kraliçe o zamanlar hakkında çıkan kara büyücü sıfatından kurtulmak için onların varlığını avantaja çevirmeye karar verdi. Dış görünüşlerimiz diğer insanlardan ayrılsın diye yüzlerimizi çirkinleştirdi, tenimizi saydamlaştırdı ve bizi dışladı. Hem kendi üzerindeki şüphelerden kurtuldu hem de ona itaatsizlik eden askerlerini cezalandırdı. İnsanların kara büyüye bulaşmasını engelleyeceğini düşünmüştü ancak beklediği gibi olmadı. Güce karşı koymayan iradesiz insanlar ki buna ben de dâhilim, dış görünüşlerinin ne kadar çirkinleşeceğini umursamadan kara büyüye bulaştı. Yılandaki gücü kendine aktardığında kara büyü'nün kaynağına sahip olmuştu. Böylelikle her kara büyü yapılarında kendi gücünden güç gitti. Nigralar asırlar boyu dışlandı. İnsanlar tarafından kabul görmedi. Kraliçenin en güçlü ancak vasıfsız piyonları olarak hayatlarına devam ettiler. Bu gerçeği bilen çok kişi yok. Nigralar bunu öğrenirse Neftis'e büyük bir savaş açarlar."

"Zaman zaman Neftis'e savaş açtınız ama başarılı olamadınız. Bu gerçek ortaya çıksa bile kazanamazsınız," diye açıkça acımasız düşüncelerimi söylediğimde Sophia'nın öfkeleneneğini sandım. Ama o buruk bir tebessümü dudaklarına yerleştirmekle yetindi.

Kendinden emin bir şekilde başını dikleştirip, "Evet, haklısınız. Bu savaş, bizim başlatacağımız bir savaş olursa kazanamayız ama sizin savaşınızda destek olursak kazanacağımıza inanıyorum," dedi.

"Ne yani, bana yardım mı edeceksin? Sen, Nigraların eski kraliçesi... Beni öldürmeye çalışmışken şimdi ittifak olmak istediğini mi söylüyorsun?"

Başını onaylar gibi salladığında tavırlarında bir gariplik ya da düşmanlık aradım ama yoktu. Samimiyetinde art niyet yok gibi duruyordu. Hem bana düşman olsa Ian ona neden yardım edecekti ki? Tereddütlü hâlim Sophia'ya güvenmek isteyen ve istemeyen yanımla arasında kalırken bu savaştan hangi tarafın galip çıkacağını kestiremiyordum.

Sophia bu hâlimi fark etmiş gibi bana bir adım attı. O zamana kadar ses çıkarmadan arkamda bizi dinleyen Dimitri'ye baktı ama çok uzun sürmedi. Yeniden bana dönüp bir adım atarak yaklaştı. "Senden

pek de farklı bir hayatım yok, tanrıça. Neftis'e ilk karşı durduğumda tüm ailemi öldürdü. Benim sevdiklerimi de elimden aldı. Bu yüzden ondan alınacak bir intikamım var. Lider olmasaydı kendi hayatımdan da olacaktım. Eskiden yaşananlar yüzünden bana güvenmemekte haklısın. İstedığın sadakat testinden geçmeye hazırım ama unutma ki düşmanımız ortak ve çok güçlü. Bunu tek başıma yapmak isterdim ama tek başıma olduğumda kazanamayacağımı biliyorum. Kimse kendini kandırmasın, Neftis'ten kurtulmak kolay değil ama imkânsız da değil. Birlik olursak başarabiliriz."

Söylediklerinde haklı olabilirdi. Sophia'nın ve Nigraların desteğini almak bana fayda sağlayabilirdi ama onun yüzüne her baktığımda bana hatırlattığı gerçeklerden nasıl uzak duracaktım? Önce rüyama girerek bana zarar vermeye kalkmıştı. Sonra da Simge'ye aynısını yapmıştı. Biz son anda durduramasaydık şimdi o da kara büyücü olacaktı. Aynı zamanda türün halka verdiği zararın da haddi hesabı yoktu. Tüm bunları göz ardı edip Sophia'nın uzattığı barış elini nasıl tutabilirdim? Tereddütlü hâlim tarafını seçerek, "Bir kara büyücü ile anlaşma yapmayacağım," dedirtti ve güvenmediğimi belirtti. Ona arkamı dönmek için hareketlenmişim ki sesini yükseltti:

"Kehaneti yerine getirirsen bir gün kraliçe sen olacaksın. Ve o gün türümün sana dost olmasını sağlayabilirsin. Ben tekrar Nigraların kraliçesi olduğumda sana destek vereceğim, tanrıça. Kara büyücülerin öfkesini yatıştırırsan onların kötülük yapmasını engelleyebilirsin. Eskiden Neftis'in katı kuralları yoktu ve Nigralar bu kadar kötülüğe bulanmamıştı. Bize bir şans vermelisin."

Ne yapacağımı bilemiyordum. Bir yandan tüm Nigraların desteği cazip geliyordu, diğer yandan ise... Fikir almak için başımı sağa çevirdim ve Dimitri'ye baktım. Bakışlarımdaki sessiz soruyu gördüğünde başını belli belirsiz onaylarcasına salladı. Sanırım bu *kabul et* demekti ama acele karar vermek istemiyordum. Her şeyden önce Ian ile konuşmanın bir yolunu bulmalı, olayların perde arkasını öğrenmeliydim.

Bu yüzden teklifini hemen kestirip atmak yerine, "Bunu daha sonra tekrar konuşuruz," dedim. "Şimdi gideceğim ama sen bu süre zarfında evde kalmaya devam edebilirsin."

Konuşmanın bittiğini düşündüğüm ve bu evde daha fazla oyalanmamak için arkamı dönmüştüm ki Sophia'nın sesi tekrar duyuldu: "Aytun'un başına gelenler için üzgünüm. Ian, bedenini Tanrı Osiris'e verdiğini söyledi. Bunu isteğiyle yaptığını düşünmek aptallık olur. Bu yüzden Neftis'ten kurtulmalıyız."

Onun önceden Aytun ile ilişkisi olduğunu biliyordum. Aralarında ne derece büyük bir duygusal bağ vardı, bilmiyordum fakat şu an Aytun'un varlığını ya da yokluğunu önemsemiyordu. Amacı Aytun'u öne sürerek bana teklifini kabul ettirmektir. Sanırım Aytun'un zayıf noktam olduğunu bilmeyen ve bunu bana karşı kullanmaktan çekinmeyen kimse kalmamıştı.

Öfkenin damarlarımdan sinsice yukarı tırmandığını hissettim. Ensemde huzursuz bir ürperti dolaştı. Karnım kasılırken Sophia hâlimi fark etmeyerek devam etti.

"Aytun'u çok iyi tanırım. Onunla baş başa vakit geçirdiğimiz zamanlarda bazen Neftis'e olan öfkesini derinden hissederdim. Sebebinin babasının ölümüne bağladım ama Aytun kraliçeye öyle sadıktı ki bu düşüncemden utanırdım."

Gözlerimi yumdum ve *baş başa vakit geçirdiğimiz zamanlar* derken kastettiği şeylerin üstünü kırmızı kalemle çizdim. Ağzından çıkan her sözcük zehir kıvamındaydı. İğrençti. Yakıcıydı.

Güler gibi, "Ama şimdi olanlar çok acı. Aytun, Neftis'in yanında. Evinde ve hatta yatağında," demesiyle saldırdığı zehir vücudumda kendine yer edindi. Gözümün önüne Aytun ve Neftis'in balkondaki öpüşmesi geldiğinde bir an için nefes alamayacağımı zannettim. Aklıma ulaşır beni öfkeden deli edecek kıvama geldiğinde aldığım sık nefeslerle ona doğru döndüm ve işaret parmağımı havaya kaldırdım. Aynı anda ev sarsılmaya başlarken Sophia'nın dehşet içindeki hâlini gördüm.

Öfkeden âdeta hırlayarak, "Kes sesini," diye soluduğumda sarsıntı şiddetini artırdı. Sophia bu sarsıntıdan nasibini alıp dengesini sağlayamayarak yere kapaklandığında sessizce, "Tanrıçam," dedi.

"Sana kes sesini dedim!"

Sophia attığım çılgınlıkla susacağı yerde başını dikleştirdi. "Onları yana görmeye, Aytun'un her gece kraliçenin koynuna girmesine katlanamıyorsan benimle birlik olacaksın. Sevgilinin başka kadının yatağında olmasını istemiyorsun," derken aniden zihnim puslandı. Daha önce Seth'in eğitiminde duyduğum kadının tok sesini yeniden duydum.

"Onu yok et. Seninle böyle konuşmasına izin verme."

Emir verir gibi kafamda sürekli dönen fısıltıları bir kez daha sislerini üzerime saldı.

"Aytun'un adını ağzına alamaz. Sustur hemen onu!"

Gözlerimi sıkıca yumdum ve aklımda dönüp duran akıl çelici fısıltıları dinlemeye başladım. Kimdi bu sesin sahibi, neden benimle konuşuyordu soruları ışık hızıyla dağılırken bir kez daha konuştu.

"O Aytun'un eski sevgilisi. Kurtul şundan."

Gözlerim tekrar açıldığında Sophia her ne gördüyse yüksek sesli bir çığlık attı. Bu öylesine şiddetli bir çığlıktı ki nefesim feryadını içine çekti. Sophia korkuyla duvar dibine kaçarken, "Gözlerin," diyebilirdi sadece.

Gözlerime ne olduğunu bilmiyordum.

Ne yaptığımı bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, Sophia'nın canımı yaktığı ve bundan nasibini alacak olmasıydı.

"Onun da Neftis'ten hiçbir farkı yok. O da sana zarar verdi."

Haklıydı. Sophia iyi bir insan değildi ve bırak benim yardımımı almayı, belasını bile benden bulmalıydı. İki elimi de havaya kaldırdım ve vücudumun kontrol mekanizmasını sanki kendi ellerimle zihnimdeki o sese bıraktım. Gözlerimin içinde bir ateş yandı. Bu ateş bana zarar vermezdi ancak karşımdaki kadın için aynı şeyleri söyleyemezdim. Evi sarsan sarsıntı her geçen saniye şiddetini artırırken diğer odalardan kırıma sesleri doluyordu kulaklarıma. Gözlerimin gerildiğini, göz bebeklerimin irileştiğini hissediyordum. Burnumdan içeri derin bir nefes aldığımda sanki havayı değil de gücü içime çekiyordum.

Başımı aniden avuç içlerime çevirdim ve zemini sarsan o güçlü sarsıntının arasından geçip giden ateşi hissettim. Ellerimde aniden bir ateş yanmaya başladığında Sophia da ellerini havaya kaldırmış, kendine siper olarak tutuyordu.

"İşte böyle. Yak, yık, yok et. Onu da bu evi de yak. Aytun sana ihanet etti. Neftis'in oldu."

Duyduklarımın duraksarken az önce aldığım nefes sanki zehirliymiş de beni mahvediyormuş gibi hissettim. Söyledikleri doğru değildi. Aytun bana ihanet etmemişti. Etmezdi. O bile isteye Neftis'e gitmemişti.

Zihnimdeki sesi bastırmak isteyen kulaklarım uğuldamaya, duyularım körelmeye başladığında göğsüm de bir parça nefes için deviniyordu. Ucunda ateşi taşıyan kollarımın güçsüzleştiğini hissederken o ses bir daha yankılandı.

"Aytun seni terk etti. Onun aldığı bu evi küle çevir."

Başımı iki yana sallayarak söylediklerini reddettim. Aytun beni terk etmemişti. Aytun benden zorla alınmıştı. Rızası olmadan gitmişti. Havadaki ellerim vücudumun yanına düşerken zihnimdeki pusun kaybolmaya başladığını fark ettim. Avuç içimdeki ateş söndü, gözlerimin ısısı düştü. Göğsümdeki basınç ortadan kalkarken muhtaç olduğum temiz havayla buluştum. Evdeki sarsıntı da giderek yavaşladı ve çok geçmeden durdu.

Korkuyla duvar dibine sinen Sophia, dehşet içindeki bakışlarını benden ayırıp bacaklarını kendine çekerken Dimitri'nin kolları bedenime dolandı. Ne yaptığını sormaya mecalim yoktu. Az önce neler yaşandığını anlayamıyordum. Sanki geçtiğimiz birkaç dakika boyunca şoka girmiştim de yeni yeni kendime geliyordum.

Dimitri'nin bana dolanan kolları bu defa bez bebek gibi beni önce odanın, sonra da evin dışına kadar sürüklediğinde gıkım çıkmamıştı. Evin ilerisindeki ağaçlık alana doğru beni yürütürken aldığı sert nefesleri işitiyordum. Az evvel kulaklarımı ve zihnimi dolduran kadın sesinin yerinde soğuk yeller esiyordu. Bu İsis değildi. Bu kimdi? Ben nasıl kendimi bu kadar kaybetmiştim? Aytun zayıf noktamdı, sınır çizgimdi ama kendimi bu denli kaybetmem... İşte, bu hiç normal değildi. Dimitri ağaçların arasında kısa bir kütük bulduğunda beni oraya ilerletti ve oturttu. Kendisi de dizlerinin üzerine oturduğunda başımı yüzüne eğdim. Bir şeyler söylemesi, bana o anları anlatması için beklentiyle durdum ama tek yaptığı susmaktı.

Dizlerimin üzerindeki titreyen ellerimi avuçlarının arasına aldı ve yumuşak bir sesle, "Sakinleşin," dedi.

Nihayetinde onun kendiliğinden anlatmayacağını bildiğimden kendim sordum. "Neler oldu, Dimitri?" dediğimde bu defa kelimelerim değil de zihnim küsmüştü onlara. Konuşmak istiyordum ama düşünemiyordum. Ne konuşacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Kraliçe Sophia'nın söylediklerine sinirlendiniz." Sesi düzdü ancak elimi tutan parmaklarındaki gerginliğin sessiz iniltisini duyuyordum. "Ve yine büyünüzü kontrol edemediniz."

Başımı iki yana salladım. "Bu büyü değil. Tamam, büyü yapmaya yeni başlamış olabilirim ama bu benim eskiden yaptığım büyülerden değil. Sanki..." dedim ama devamını getiremeyerek sustum. "Sanki..." diyerek bir daha konuşmaya başlasam da yapamamıştım.

"Sanki ne?"

"Sanki o anlarda kendimi kaybediyorum. Biri konuşuyor ve ben her şeyi ona teslim etmek istiyorum. O ses bana hep yakmamı, yıkmamı söylüyor. Sanki kontrolü ona versem etrafımdaki her şey paramparça olacakmış gibi geliyor."

Dimitri uzunca bir süre sustu. Öyle ki bir an hiç yanıt vermeyecek zannettim.

"Artan büyünüze karşı koymalısınız, tanrıçam. Kontrol onda değil, sizde. Kendi ellerinizle ona vermeyin. Gerekirse direnin."

Ian'a buluşmak istediğim haberini vermek için bir saat önce yola çıkan hizmetkarlarımın çoktan oraya ulaştığını düşünerek gecenin bir yarısı tapınaktaki odamdan çıktım. Kleopatra ayağıma dolanarak miyavladığında sanki anlayacak gibi, "Sessiz ol," dedim ve odanın kapısını kapattım. Eski evden çıkmadan önce Dimitri'ye Kleopatra'yı da almasını söylemiştim.

Evet, eskiden kedilerden korkuyordum ancak Kleopatra'yı gördüğümde anlamıştım ki artık ondan ürkmüyordum. Buna ne sebep olmuştu, bilmiyordum ancak artık o kediyle iyi anlaşacağımı düşünüyordum. İşte bu yüzden Belisa'ya, onu odama almasını söylemiştim. Bundan sonra odamı ikimiz paylaşacaktık.

Simge'nin odasının önünden geçerken sessiz olmaya ekstra özen gösterdim. Simge şu an uykusunun en güzel yerinde olduğu için onu yanımda götürmeyecektim ancak tek başıma da dışarı çıkmayacaktım. Neftis'in gözlerinin üzerimde olduğunu bildiğim için takip edilme ihtimalime karşılık yanıma birkaç asker almaya karar vermiştim.

Tapınağa döndüğümüzde Ölüler Kitabı için duvarların arasında uygun, gizli bir yer bulmuştum ancak açıp okumaya fırsat bulamamıştım. Tapınaktaki insanların evlerine çekilmesini beklerken gece olmuştu ve Ian ile görüşmemi daha fazla ertelemek istemediğim için kitabı daha sonraya ertelemiştim. Sophia ile ilgili alacağım cevaplar şu an daha cezbedici geliyordu. Bugün olanlardan Simge'ye bahsetmemiştim. Artan büyü güçlerimin etkilerinden korkmasını ne kadar önlersem o kadar iyi olacaktı.

Tapınağın kapısında bekleyen iki kadın ve iki erkek askere yanıma gelmelerini işaret ettikten sonra hızlıca bir geçit açtım. Askerler arkamdan gelirken geçitten çıktığım noktada etrafıma bakındım.

Buluşma noktası olarak bildiğim bir yer olduğu için Memfis tapınağının arkasında kalan ormanlık alanı seçmiştim. Ian'a da daha önce Nigra saldırısı yaşandığında gördüğüm Neftis heykelinin orada beklemesini söylemiştim. Hızlı adımlarla uzakta, yalnızca başını gördüğüm heykele doğru ilerlemeye başladım. Heykele yaklaştığımda dalgınca etrafa bakınan Ian'ı gördüm ve adımlarımı durdurdum.

Askerlere, "Burada bekleyin," diyerek ona doğru ilerlemeye başladığımda geldiğimi fark ederek başını kaldırdı. Beni görür görmez dudakları aralandı, kahverengi gözleri özlemle ve biraz da çekingenlikle

parladı. Üzerimdeki elbiseyi ve ardından kollarındaki taci üzerindeki taş-
larındaki çekingenliğe beden dili de eşlik etti. [Yıldırım ve önceki rahatsız-
lığına son verirken birden yutkundu ve vildelendi.

Aklından her ne geçiriyorsa katırttı. [Yıldırım] emindim ama sonra
hiçbir şeyin önemi yokmuşçasına yanıma geldi ve kollarımı bana bula-
dı. Vücudumu kollarıyla kısıp altına alırken, "Ayliz, seni çok merak
ettim," dedi.

Ne olursa olsun ben de lan'ı ödemiştim. Kim ne derse desin, düşma-
nımın liderliğini bıraktığı için ona düşman olacak değildim. Her şeye
rağmen o lan'dı. İlk geldiğim andan beri bana iyi davranan, yardımcı
olan kişiydi. Bundan başka bir şeyin önemi yok diye düşünerek sarılışına
karşılık verdiğimde birkaç saniye öyle durduk. Ardından lan geri çekildi
ve beni inceledi. "Demek bir tanrıça oldun," diyerek eğilmek için hare-
ketlendiğinde ona izin vermeden kollarından tutarak durdurdum.

"Sakin!" diyerek uyardığımda tutumum karşısında dudaklarına
sahici bir tebessüm yerleşti ancak uzun sürmedi. Kahverengi gözleri
anında hüznü bulanırken, "Bir tanrıça olduğuna sevinmem gerekiyor
belki ama bunu yapmadan önce sormak istediğim şeyler var Ayliz. Ne-
ler oluyor? Neftis, Aytun'un bedenini Osiris'e verdiğini söyledi. O asla
böyle bir şeye izin vermez," dedi.

Söyledikleri doğrudu. Aytun ile arası kötü olsa bile kimsenin gör-
mediği bir bağları da vardı. Bundan emindim. Her ikisi de güçlüydü.
Öyle ki bu güçlerini kraliçeye kanıtlayarak onun liderlik seçimini yap-
masını engellemişlerdi. Her zaman tek bir kişiye verilen liderlik unvanı-
nı ikisi birlikte almıştı. Bu olay dışarıdan aralarını bozmuş gibi görünse
de içten içe kimsenin fark edemediği bir yakınlıkları olduğuna emin-
dim. Onları birbirlerinden iyi tanıyan kimse yoktu ve lan da sözleriyle
bunu kanıtlamıştı.

Yüzüm asılırken dolan gözlerimi gizlemek için nafile bir çabaya gir-
medim. "İzin vermedi zaten. Neftis, Osiris'in ruhunu zorla bedenine
soktu," diyerek o gece ve ertesinde yaşanan olayları bir bir anlattım.
lan söylediklerimin hangi birine şaşıracağını bilemediğinden olsa gerek
bir süre sonra tepki vermeyi kesmişti. Şaşkınca bana bakarken sözlerim
biter bitmez, "Sen neredeydin asıl?" diye sordum. "Ölümler Kitabı'nı
bulduktan sonra birden liderliği bıraktın. Neden yaptın bunu?"

Sorumla birlikte duraksadı ve alt dudağını dişlerinin arasında acı-
masızca ezdi. Elini yüzüne atıp gözlerini ovalarken rahatsızca nefes aldı.
"Liderliği kendi isteğimle bırakmadım. Bırakmak zorunda kaldım."

İsrarla bakışlarını benden kaçırdığında şaşırma sırası bana geçmişti. "Neden?"

Sinirle dişlerini sıkarken yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Tanrıça Maat senin kim olduğunu biliyordu ve beni, senin kim olduğunu Neftis'e söylemekle tehdit etti," dediğinde şaşkınlığım katlanarak arttı.

"Ne diyorsun sen? Ne demek tehdit etti?" diye haykırdığımda askerlerin bakışları bana döndü. Göz göze geldiğimiz gibi dikkatlerini başka yöne çektiler ve ben de yeniden Ian'a döndüm.

Elini koluma koyarak sıvazladı. "Öfkelenmeni anlıyorum ama sakın ol. Bunu yapmasının bir sebebi varmış. Siz tanrıçalar geleceği görebiliyor-muşsunuz," deyip onay vermem için bekledi. Başımı salladığımda devam etti. "Maat gelecekte Neftis'in beni öldürdüğünü gördüğünü söyledi."

Gözlerim şokla kocaman açılırken, "Ne diyorsun sen?" diyebildim sadece.

Omuz silkti ve geleceğinde yaşanacakları umursamıyor gibi davrandı ama kim öleceğini umursamazdı ki? Elbette bir gün öleceğini biliyordu ama bunu bilmek farklı, geleceği gören birinden duymak farklıydı. Nasıl bu kadar sakın kaldığına hayret ettim. Öleceğini biliyordu ve normal bir şekilde hayatına devam etmeye çalışıyordu. Belki de yaptığı doğru olmalı ama ben bu denli rahat olur muydum, bilmiyordum.

"Detayları bilmiyorum. Aylardır Maat ile birlikteyim ama bu konu hakkında hiç konuşmadık."

"Ne zaman öğrendin?" diye sorduğumda derin bir nefes aldı.

"Sophia'nın mahkemesi kurulacağı gün yanıma geldi. Geleceğimde ölüm gördüğünü, buradan uzaklaşmam gerektiğini söyledi ama kale almadım. Çünkü karşına biri çıkıyor ve öleceğini söylüyor," derken çattık kaşlarımı fark ederek duraksadı. "Yanlış anlama. Elbette bir gün öleceğim, sonuçta ölümsüz değilim ama bunun yüzüme vurulması..." deyip sustu. Sanırım doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordu. Nihayetinde, "Ağır geldi," dedi.

"Ian, ben ne diyeceğimi bilemiyorum," diyerek ruh hâlimi özetlediğimde dudaklarında çarpık bir gülüş belirdi.

"Sorun değil. Ben de bilmiyorum," deyip omuz silkti. "O gün tanrıça, Sophia'yı kurtarmam gerektiğini, ileride faydası dokunacağını söyledi. Mecburdum, Ayliz," diyerek kendini aklamaya çalıştığında ılımlıca gülümsedim. "O bir tanrıça ve ben ona karşı çıkamazdım. Ne derse yapmak zorundaydım. Bu, bağlı olduğum kraliçeye ihanet etmek anlamına gelse bile yapmak zorundaydım."

"İlan bana yaptığın şeyleri açıklamak zorunda değilsin. Bazen isteğimiz dışında bir şeyler yapmak zorunda kalırsın ama olması gerekiyordur. Sorgulamamak, ayak uydurmak gerekir." Kırpiklerimi kurpiştürdükten sonra, "Peki ya Sophia'yı kurtarmanı neden söyledi? Yani Sophia'nın kime, ne faydası dokunur ki?"

"Bilmiyorum, Ayliz. O gün Sophia'yı kurtarıp bir eve yerleştirdim ve tanrıçanın diğer dediklerini umursamadım. Maat ara sıra Neftis'in yanından ayrılmam için bana baskı yaptı ama kulak asmadım. Görevime devam ettim. Ta ki sen Ölüler Kitabı'nı bulmak için yanıma gelene kadar... O güne kadar bana karşı yumuşak davranıyordu ama sen gelmeden önce oldukça öfkeliydi. Beni resmen tehdit etti. Liderliği bırakıp onun yardımcısı olmazsam senin kim olduğunu ifşa etmekle tehdit etti," dedi ve yüzüme baktı.

Aytun benden uzak durmak için teyzesi Elbi'nin evine gönderdiğinde İlan, başka bir dünyadan geldiğimi öğrenmişti. Aslında o zamanlar biz de kim olduğumu bilmiyorduk. O zamanlar İsis ile Osiris'in soyundan geldiğimden, Anubis'in ortaya çıkarttığı kehanetten haberimiz yoktu. Hâliyle İlan da bilmiyordu. Daha sonrasında olaylar karıştığı için konuşup anlatacak vaktim de olmamıştı. Ama Maat onu bununla tehdit ettiyse belki de İlan'a gerçekleri o anlatmıştı.

Bilip bilmediğini öğrenmek adına, "Ben kimmişim?" diye sorduğumda dingin gözlerinde bir değişim olmadı. "Benim için bir türlü tanışmaya fırsat bulamadığım o kızsın," dediğinde utanarak başımı öne eğdim.

İlan, "Peki, bundan sonra ne olacak?" diye sorduğunda başımı dikleştirdim. "Neftis'e yaptıklarının bedelini ödetmek zorundayım ve tabii Aytun'u da kurtarmalıyım. Nefes Madeni'nde çalışan bir kadın, Neftis'in rahiplerinin Aytun'u nasıl kurtaracağını bilebileceğini söyledi," dediğimde İlan eliyle çenesini sıvazladı. Birkaç saniye boyunca dalgınca düşündü.

"Bence rahipten kastı şu an yanındaki rahipler değil."

"Başka kim olabilir ki?"

"Çok eskiden Neftis'in bir öğrencisi vardı. Çoğu zaman akıl hocalığını yapardı."

"Evet, ama o da Neftis'in öğrencilerinden biriydi. Akademiye girdikten sonra onunla görüşmeyi çok çabuk bıraktı."

"Peki, o kimdi? Öğrencilerden biriydi, ama Neftis'in öğrencilerinden biri değil, başka bir kişi."

Israrla bakışlarını benden kaçırdığında şaşırma sırası bana geçmişti. "Neden?"

Sinirle dişlerini sıkarken yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Tanrıça Maat senin kim olduğunu biliyordu ve beni, senin kim olduğunu Neftis'e söylemekle tehdit etti," dediğinde şaşkınlığım katlanarak arttı.

"Ne diyorsun sen? Ne demek tehdit etti?" diye haykırdığımda askerlerin bakışları bana döndü. Göz göze geldiğimiz gibi dikkatlerini başka yöne çektiler ve ben de yeniden Ian'a döndüm.

Elini koluma koyarak sıvazladı. "Öfkelenmeni anlıyorum ama sakın ol. Bunu yapmasının bir sebebi varmış. Siz tanrıçalar geleceği görebiliyorsunuz," deyip onay vermem için bekledi. Başımı salladığımda devam etti. "Maat gelecekte Neftis'in beni öldürdüğünü gördüğünü söyledi."

Gözlerim şokla kocaman açılırken, "Ne diyorsun sen?" diyebildim sadece.

Omuz silkti ve geleceğinde yaşanacakları umursamıyor gibi davrandı ama kim öleceğini umursamazdı ki? Elbette bir gün öleceğini biliyordu ama bunu bilmek farklı, geleceği gören birinden duymak farklıydı. Nasıl bu kadar sakın kaldığına hayret ettim. Öleceğini biliyordu ve normal bir şekilde hayatına devam etmeye çalışıyordu. Belki de yaptığı doğru olardı ama ben bu denli rahat olur muydum, bilmiyordum.

"Detayları bilmiyorum. Aylardır Maat ile birlikteyim ama bu konu hakkında hiç konuşmadık."

"Ne zaman öğrendin?" diye sorduğumda derin bir nefes aldı.

"Sophia'nın mahkemesi kurulacağı gün yanıma geldi. Geleceğimde ölüm gördüğünü, buradan uzaklaşmam gerektiğini söyledi ama kale almadım. Çünkü karşına biri çıkıyor ve öleceğini söylüyor," derken çatık kaşlarımı fark ederek duraksadı. "Yanlış anlama. Elbette bir gün öleceğim, sonuçta ölümsüz değilim ama bunun yüzüme vurulması..." deyip sustu. Sanırım doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordu. Nihayetinde, "Ağır geldi," dedi.

"Ian, ben ne diyeceğimi bilemiyorum," diyerek ruh hâlimi özetlediğimde dudaklarında çarpık bir gülüş belirdi.

"Sorun değil. Ben de bilmiyorum," deyip omuz silkti. "O gün tanrıça, Sophia'yı kurtarmam gerektiğini, ileride faydası dokunacağını söyledi. Mecburdum, Aylız," diyerek kendini aklamaya çalıştığında ılımlıca gülümsedim. "O bir tanrıça ve ben ona karşı çıkamazdım. Ne derse yapmak zorundaydım. Bu, bağlı olduğum kraliçeye ihanet etmek anlamına gelse bile yapmak zorundaydım."

"İlan bana yaptığın şeyleri açıklamak zorunda değilsin. Bazen isteği-miz dışında bir şeyler yapmak zorunda kalırsın ama olması gerekiyordur. Sorgulamamak, ayak uydurmak gerekir." Kirpiklerimi kırıştırdıktan sonra, "Peki ya Sophia'yı kurtarmanı neden söyledi? Yani Sophia'nın kime, ne faydası dokunur ki?"

"Bilmiyorum, Ayliz. O gün Sophia'yı kurtarıp bir eve yerleştirdim ve tanrıçanın diğer dediklerini umursamadım. Maat ara sıra Neftis'in yanından ayrılmam için bana baskı yaptı ama kulak asmadım. Görevime devam ettim. Ta ki sen Ölüler Kitabı'nı bulmak için yanıma gelene ka-dar... O güne kadar bana karşı yumuşak davranıyordu ama sen gelmeden önce oldukça öfkeliydi. Beni resmen tehdit etti. Liderliği bırakıp onun yardımcısı olmazsam senin kim olduğunu ifşa etmekle tehdit etti," dedi ve yüzüme baktı.

Aytun benden uzak durmak için teyzesi Elbi'nin evine gönderdiğin-de İlan, başka bir dünyadan geldiğini öğrenmişti. Aslında o zamanlar biz de kim olduğumu bilmiyorduk. O zamanlar İsis ile Osiris'in so-yundan geldiğimden, Anubis'in ortaya çıkarttığı kehanetten haberimiz yoktu. Hâliyle İlan da bilmiyordu. Daha sonrasında olaylar karıştığı için konuşup anlatacak vaktim de olmamıştı. Ama Maat onu bununla teh-dit ettiyse belki de İlan'a gerçekleri o anlatmıştı.

Bilip bilmediğini öğrenmek adına, "Ben kimmişim?" diye sorduğum-da dingin gözlerinde bir değişim olmadı. "Benim için bir türlü tanışmaya fırsat bulamadığım o kızsın," dediğinde utanarak başımı öne eğdim.

İlan, "Peki, bundan sonra ne olacak?" diye sorduğunda başımı dik-leştirdim. "Neftis'e yaptıklarının bedelini ödetmek zorundayım ve tabii Aytun'u da kurtarmalıyım. Nefes Madeni'nde çalışan bir kadın, Neftis'in rahiplerinin Aytun'u nasıl kurtaracağını bilebileceğini söy-ledi," dediğimde İlan eliyle çenesini sıvazladı. Birkaç saniye boyunca dalgınca düşündü.

"Bence rahipten kastı şu an yanında olanlar değil."

"Başka kim olabilir ki?"

"Çok eskiden Neftis'in yalnızca bir rahibi vardı. Çoğu zaman akıl hocalığını yapardı."

"Evet, biliyorum ama o adamın gözünün önünde öldüğünü çok çabuk unutmuşsun."

"Ondan bahsetmiyorum. O rahibin yetiştirdiği öğrencilerden biriy-di. Bu kişi çok daha önemli. Neftis'in her şeyini bilen tek kişi."

“Onu nerede bulabilirim?” diye sorduğumda Ian *bilmiyorum* dercesine omuz silkti. *Eski lideri olarak nerede olduğunu Ian bilmiyorsa ben nasıl bulacaktım ki* diye düşünürken aklıma gelen fikirle dudaklarım yukarı kıvrıldı. Nasıl bulacağımı çok iyi biliyordum.

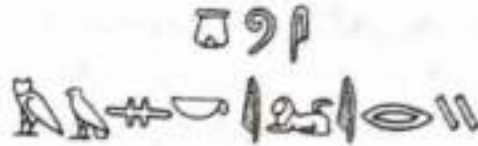
Derken birden etrafımda onun sesi yankılandı: “Ayliz, bana yardım et.”

Hızla başımı çevirdim ve etrafıma bakındım ancak bizden başka hiç kimse yoktu. Aynı cümle bir kez daha yankılandığında bunun zihnimden bana ulaştığını anlamıştım.

“Seth?”

Güç Maskeleri

12

I an söylediğime anlam verememiş gibi, "Ne Seth'i? Ne oluyor birdenbire?" diye sordu.

■ Etrafıma şaşkın bakışlar attığımı fark eden askerler de sanki bir terslik olduğunu sezmiş gibi hemen yanıma geldiler. Etrafımı sarıp Ian'a ölümcül bakışlar atarak mızrak ve kılıçlarını ona doğrulttuklarında, "Seth... Seth'in yardıma ihtiyacı var," dedim. Bir yandan da elimle askerleri durdurdum.

Askerler de tıpkı Ian gibi söylediklerimi anlayamazken silahlarını indirdiler ama Ian'ın herhangi bir ters hareketinde saldıracak gibi te-
tikte duruyorlardı.

İçlerinden biri, "Tanrıçam, ne oluyor?" dediğinde onu umursamadım çünkü aklım o an Seth'e nasıl ulaşacağımla meşguldü.

Eğitimlerde zihinden zihne nasıl konuşacağımı öğrenmemiştim. Sadece bir defasında Ra ile o şekilde konuştuğunu tahmin etmiştim. Çünkü bakışmadan ziyade konuşuyor gibilerdi ama emin olmadığım için üstüne düşmemiş, öğrenme çabasına girmemişim. Aptallığım karşısında hayıflanmayı kestim ve uzaktan bana nasıl ulaştığını anlamaya çalıştım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ancak o yapabiliyorsa ben de yapabilirdim, değil mi?

Odaklanıp İsis'in de bana yardım etmesini umarak Seth'in zihnine ulaşmaya çalıştım ancak başarılı olamadım. Gerginlikten dolayı ayağımın altındaki toprağı eşelerken birden başımı eğip yere baktım. Aklıma gelen fikirle dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Ben artık tanrıçaydım ve doğa emrime amadeydi.

lan'ı ve askerleri arkamda bırakarak sorularını duymazdan geldim. Onlardan biraz uzaklaşıp yere eğildim ve avuç içlerimi toprağa bastırdım. Gözlerimi kapattığımda havadaki tüm uğultuların ve yaprak hışırtılarının da sesi kesilmişti. Doğayı avuçlarımın arasına aldığımı hissettiğim anda yavaşça, "Seth nerede?" diye sordum.

Toprağa yaslı avuç içlerim ısınmaya ve hatta yanmaya başladığında çit çıkmayan ormanda bir esinti kulağımın dibinde, "Nil'in güneyinde, kraliçenin nehri kutsadığı yerde," dedi.

Edindiğim bilgi yeterli geldiğinde elimi topraktan çektim, gözlerimi açtım. Rüzgâr yeniden başlayıp orman eski hâline döndüğünde ayağa kalktım. Orası neresiydi, bilmiyordum ama yıllarca Neftis'in liderliğini yapan lan'ın bildiğine emindim. Ona döndüğümde ne yaptığımı anlamaya çalışan bakışlarına aldırmadan, "Neftis, Nil'i nerede kutsuyor?" dedim.

Şaşırdı ancak beklemeden cevap verdi: "Batık tapınakta."

"Orası neresi?" dedim adını ilk kez duyduğum tapınağı sorarken.

"Ülkenin sınırının dışında. Orayı kimse bilmez. Sen nereden duydun?"

Tek kaşımı imayla kaldırdığımda benim bir tanrıça olduğumu hatırlamış olacak ki dudaklarını birbirine bastırdı. Mahcup bir tınıyla, "Asırlar evvel, çok önceleri Neftis'in tapınağının orada olduğu söylenir. Orayı bereketli su toprakları kabul ederlermiş ama sonra tapınak sular altında kalmış. Sadece kraliçenin heykeli ayakta kalmış. Geri kalan her şey, tapınağın etrafındaki köyler de suyun altına gömülmüş."

"Neden tapınağı sular altında kalmış ki?" diye sorduğumda lan *bilmiyorum* dercesine omuz silkti. Suyu hükmeden bir tanrıçanın tapınağının suya gömülmesi ne kadar mantıklıydı?

Bu soruyu daha sonra detaylıca düşünmeyi aklıma not ettikten sonra bir an önce Seth'in yanına gitmek için geçit açtım. Askerler geçidin yanına dizilirken lan kolumdan tutarak kendine çevirdi. Kahverengi gözleri endişeyle yüzüme bakarken, "Oraya gidemezsin," dedi. "Batık tapınak çok tehlikeli. Hem Seth'in başı beladaysa göz göre göre tehlikeye atlayamazsın. Asırların tanrısı ve kralı karşısındakıyla başa çıkamıyorsa..." derken yüzümdeki ifadeyi görerek cümlesini sesi kısılarak yarıda kesti.

Kaşlarını çatarak yetersiz biri oluşumu dinlerken, "Seth orada ve bana ihtiyacı var," dediğimde yüzündeki endişede herhangi bir değişim olmadı. Onu rahatlatmak için, "Ben artık bir tanrıçayım," diye söze

başladım. Aslında tek amacım onun endişesinin yersiz olduğunu belirtmekti ama Ian birden elini kolumdan çekti ve bir adım geriye gitti.

"Bağışlayın, amacım sizi sorgulamak değildi. Sadece başınıza bir kötülük gelmesinden endişe ediyorum."

"Tabii ki sorgulamıyorsun. Neyi, neden yaptığını bilecek kadar tanıyorum seni. Sen benim arkadaşımısın," dedim onun geçmişteki ilgisini göz ardı ederek. Benim açımdan bu son derece doğrudu çünkü Ian'ı her zaman güvенеbileceğim bir dostum olarak görmüştüm. Her ne kadar Ian benim dostundan daha fazlası olmamı istese de...

Sanırım aradan geçen zaman ve yaşanmışlıklar onda da büyük değişimler yaratmıştı çünkü daha önceleri her an bana ilgisini belli eden adam bugün lafını açmayı bırak, ima bile etmemişti. İçten içe bana olan düşüncelerinin sadece dostane bir şekilde kalmasını ümit ederken rahat bir nefes almayı ihmal etmemiştim. Çünkü Ian'a her seferinde de belirttiğim gibi ona istediği şekilde karşılık veremezdim ve sırf bu yüzden onu kaybetmek istemiyordum.

"O zaman bir arkadaşın olarak söylediklerimi dikkate al ve oraya gitme. Tuzak olabilir, Ayliz. Tanrı Seth, Ra'nın isteğiyle yanında olabilir ama ne olursa olsun güvenilir biri değil. Ya yine kraliçeyle birlik olup sana karşı hain planlar kuruyorsa?"

Bir anlığına Ian'ın söylediklerini sorguladım. Evet, Seth zamanında Neftis'in yanındaydı ama uzun bir süredir eski ortaklıkları yoktu. Neftis onu öldürmek için fırsat kolluyor, Seth ise ondan kurtulmak için bana yardım ediyordu. Dönüp Neftis'in yanında olacak değildi ya. Hele ki Ra ile arasını yeni düzeltmişken...

"Seth'e güveniyorum," dedim hiç düşünmeden. Birine güveniyorum demek benim için çok zordu. Güven kelimesini ağızma alırken bile birkaç kez düşünürdüm ama Seth'den bahsederken öylece söyleyivermişim. Bunun bana kötü hissettirmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Ian beni ikna etmek için, "Ayliz," dediğinde, "Seth'i bulmalıyım. Zor durumda olmasaydı benden yardım istemezdi," diyerek sözünü kestim.

Ian hiç istemeyerek de olsa kabullendiğinde, "Ben de geleceğim," dedi.

Normal zamanda olsaydık bu isteğini geri çevirmezdim fakat o artık Maat'ın yardımcısıydı. Benimle görüşmesi bile başına bela açacakken bir de bana yardıma gelmesi? Ian bu isteğini reddedeceğimi anlamış gibi hızlı davranarak geçitten içeri girdiğinde ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Arkasından bakakaldığımda oyalanmamak için bir şey demedim ve ben de geçitten içeri girdim.

Batık tapınak, kelimenin tam anlamıyla ismini yansıtıyordu.

Masmavi suların altına gömülüydü ve yalnızca bazı uzun yapıların üstünü görebiliyorduk. Suyun içinde kalmayan tek yapı, tapınak olduğunu tahmin ettiğim yerin önündeki heykeldi. Tapınağın büyüklüğü ve uzunluğu yüzünden yalnızca yarısı su altında kalmıştı. Ancak bu kadarı bile güzelliğini ortaya seriyordu.

Daire şeklindeki tapınağın sütunları öyle uzundu ki kilometrelerce öteden bile fark edilebilirdi. Heykelden söz etmeye gerek dahi yoktu çünkü bugüne kadar gördüğüm en güzel kraliçe heykeli olabilirdi.

Neftis'in bir eli havadaydı ve elinde çanak tutuyordu. Diğer eli onun tam hizasında ancak daha alttaydı ve parmakları aralıktı. Çanak-tan parlak, mavi bir su akıyor; eline ve elinden de bir havuza dökülüyordu. Havuzdan denize sızarken bu heykelin gerçekten de büyüleyici durduğunu inkâr edemezdim. Suyun biriktiği havuz daire şeklindeydi ve orada birkaç kişi vardı.

Benden kısa süre önce çıkan Ian'a yaptığı hareket için kızmaya vaktim yoktu. Bu yüzden, "Neler oluyor?" diye sordum.

Doğrudan bizden biraz uzakta kalan havuza bakarken, "Kraliçenin rahipleri," diye açıkladı.

Kaşlarımı çattım ve rahiplerin neden burada olduğunu sorguladım ancak bir sonuç alamadım. Seth'i öldürmek için desem, bu mümkün değildi. Onlar sadece rahipti ve tanrıları öldüremezlerdi. Hele ki içlerinde kimliğini gizleyen Ra varken... Cüppelerin altından yüzlerini göremediğim için hangisinin Ra olduğunu anlayamıyordum.

Birden zihnimde Ra'nın sesini duydum: "Gel ve Seth'e yardım et, Ayliz."

Şokla karşımdaki manzarayı seyrettim. Rahiplerin karşısında bir tanrının neden yardıma ihtiyacı olurdu ki?

"Çünkü Seth, Neftis'e yemin etmişti. Şimdiyse yeminini bozdu ve rahipler gazabını üzerine salıyor."

Ra'nın sanki dediklerimi duymuş gibi cevap vermesine şaşırdığımda, "Beni duydun mu?" diye düşündüm.

"Evet. Haydi artık. Seth'e çok yüklendiler, dayanması zor."

Ra acele etmem için uyardığında etrafıma bakındım. Zihnine nasıl konuştuğumu öğrenmeyi daha sonraya bırakırken bir yol arıyordum.

Üzerinde olduğumuz yüksek alandan havuz kısmına ulaşmamız biraz zordu ancak imkânsız değildi. Ben artık tanrıçaydım ve istediğim şeyi yaratabilirdim. Rahiplerin yanına ulaşmak için suyun üzerine bir köprü inşa etmeliydim. Hızlı olmaya özen göstererek yere eğildim ve parmaklarımınla taşlara birkaç defa vurdum.

Yavaşça havuzla aramda bir köprü oluştu ancak rahipler henüz fark etmemişti.

Neler olduğunu bilmiyordum; ne dönüyordu, anlamıyordum ama bir an önce havuzun içinde yarı baygın duran Seth'i kurtarmak zorundaydım.

Köprüye çıkıp onlara doğru ilerlemeye başladığımda askerlerim de her an saldıracak pozisyona geçmişti.

Rahipler havuzun kenarında, aralarında belirli bir mesafe bırakarak durmuşlardı. İçlerinden birinin elinde gri, yuvarlak bir taş vardı ve taştan çıkan ışık diğer rahiplerin elindeki aynaya çarpıyordu. Aynadan yansıyan ışık bir diğerinin elindeki aynaya çarparken havuzun üzerinde altı köşeli bir yıldız şeklini almıştı.

Rahipler bilmediğim dilde bir şeyler mırıldanırken havuzun içinde, göğsüne kadar suyun içinde duran Seth kıpırdamadan duruyordu. Bitkindi ve bayık bakan mavi gözleriyle onu ilk kez bu kadar güçsüz görmüştüm. Elleri bağlı değildi ancak görünmez iplerle sarıldığına emindim. Bir tanrı nasıl bu kadar güçsüz düşerdi, aklım almıyordu ancak bunu sorgulamanın ne yeri ne de zamanıydı.

Onlara iyice yaklaştığımda içlerinden biri beni fark etti ve şaşkınca, "Tanrıça?" dedi.

Onun sesiyle diğerleri de bana döndü ve cüppelerini indirdiler. Sesleri kesilmişti ve hepsinin yüzünde aynı şok ifadesi vardı. Sanırım beni burada görmeyi beklemediklerini daha fazla belli edemezlerdi. Taşı tutan kişinin Ra olduğunu fark ettiğimde ona bakarak, "Bir tanrıya nasıl böyle hakaret edebilirsiniz?" diye bağırdım.

Rahipler bana cevap vermediğinde Ra'nın sesi yeniden zihnimde duyuldu:

"Oyalanmadan elimdeki taşı almaya çalış. Havuzun üzerindeki parlaklık Seth'i güçsüz kılıyor."

"Tamam. O hâlde size doğru geliyorum?" dedim sorarcasına.

"Bana ulaşmana izin vermeyecekler. Onlara saldırman gerekiyor ama hiçbirini öldürmeni tavsiye etmem. Neftis'in eline senden kurtulması için bir sebep daha vermek istemezsin."

Ra'nın elindeki taş odaklandığımda rahipler ne yapacağımı anlamış gibi ellerindeki aynayı bıraktılar. Aynalar onlarsız da havada dururken bana doğru döndüler. İçlerinden uzun ve zayıf olanı üstüme doğru geldiğinde onu büyüyle yana savurdum.

Askerlerime doğru, "Sakın öldürmeyin," diye emir verdiğimde öne atıldılar ve rahipleri etkisiz hâle getirmeye çalıştılar. Onlar önümdeki rahipleri oyalarken ben de Ra'ya doğru ilerledim. Bir yandan da Seth'e göz attığımda az önceye göre daha iyi olması içimi rahatlattı.

Ra elindeki taşı arkasına saklayıp bir elini siper olarak kullanarak havaya kaldırdığında tek kaşımı kaldırdım ve içimden, "Sana saldıracağım için beni öldürmeyeceksin, değil mi?" dedim.

"Hayır ama biraz daha oyalanırsan yeni bir Çöl Tanrısı yaratmak zorunda kalacağım."

Sözlerini duyar duymaz Ra'nın ayağının altındaki taş sarstım ve dengesini kaybettiğinde eline vurdum. Gri taş parlaklığını kaybedip suyun içine düştüğünde Ra'nın gözleri kocaman açıldı ve diğer rahiplere baktı. Aniden bir şeyler mırıldandı ve ortadan kayboldu. Başımı çevirdiğimde onunla birlikte diğer rahiplerin de yok olduğunu gördüm.

Nereye gittiklerini düşünmeyi bıraktım ve hızla Seth'in içinde bulunduğu havuza girdim. Sadece başımı açıkta bırakan su tenimi yakmayacak kadar sıcaktı. Seth'in yanına ulaştığımda suyun içinde dengesini zor tutan bedenine sıkıca sarıldım ve "Seth, iyi misin?" diye sordum. Görünmez ipler rahiplerin gidişiyle etkisini kaybedip çözülmüştü ama hâlâ bitik durumdaydı. Yine de güç bela açık tuttuğu mavi gözleri alayla parladı.

"Evrenin en güçlü rahipleri tarafından az daha gazaba uğruyordum, tanrıça. Sence iyi miyim?"

Alaycı sorusuna cevap vermeyi es geçtim çünkü söylediklerinde sonuna kadar haklıydı ve benim sorum saçmaydı. Bu yüzden sağlık durumunu sonra düşünmeye karar vererek, "Sana nasıl zarar verebilirler?" diye sordum.

"Onlar basit rahipler değil. Neftis'in rahipleri. Hem çok güçlüler hem de zamanında yaptığım anlaşmayı bozduğum için bana karşı güç kazandılar."

"Ne anlaşması?"

"Ay Düğümü laneti yapılırken onların önünde Neftis'e sadakat yemini ettim. Çöl krallığından fazlasını istemeyeceğimi ve arkasından iş çevirmeyeceğimi söylemiştim."

"Ama o bunu bilmiyor," dediğimde başını ikiye salladı.

"Biliyor. Görüntümü aldığımı öğrenmiş. Sana yardım ettiğimi düşünüyor."

Dudaklarım şaşkınlıktan aralanırken sıkıntıyla iç çektim. Seth'in bana yardım ettiğini gizlememizin nedeni ondan faydalanmaktı. Çünkü zaten öldürmek için fırsat kolladığı Seth'e karşı iyice bilenecekti. Dün beni gördüğü an öldürmemesinin tek sebebi Ra'nın onu tehdit etmesiydi. Osiris'i korumak için bana bir şey yapmamıştı ve sonrasında da hıncını çıkaracağı birini bulmuştu.

Seth'in gözleri kapanıp bedeni sarsıldığında onu daha sıkı sardım ve başımı arkaya çevirip Ian'a, "Yardım et," dedim.

Ian suyun içine girip yanımıza geldiğinde Seth'in bedenini tutmasına izin verdim. Bu değişikliği fark eden Seth gözlerini açıp Ian'ı gördüğünde cılız bir gülüş sergiledi. "Neftis'e ihanet edenler kulübünün son üyesi de aramıza katıldığına göre ne zaman parti veriyoruz?"

"Öncelikli hedefinin bir daha rahiplerin eline düşmemek olduğunu düşünüyorum. Partiyi daha sonraya erteleyebiliriz," dedim ve sudan çıkmak için hareketlendim. Bu sırada Ian'a yardım etmek için suya giren birkaç asker hızla Seth'i dışarı çıkardığında Seth kendini yere attı ve sırtüstü uzandı. Gürültülü bir şekilde öksürürken, "Umarım bugün olanlar burada kalır, tanrıça," dedi.

Seth'den uzaklaşıp bir sütuna sırtımı yaslarken, "Merak etme. Kimse çölün kralının ne kadar güçsüz düştüğünü öğrenmeyecek. İtibarın için endişe etme. Hâlâ en çok korkulan tanrı sensin," dedim. Bunları son derece alaylı söylesem de içten içe oldukça ciddiydim. Sadece Seth'in kendini iyi hissetmesini istemiştim.

Seth başını çevirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "İtibarım için endişelendiğimi kim söyledi?" derken birden batık tapınağın ortasına geçit açıldı ve üzerinde bembeyaz bir elbise olan Neftis çıktı. Hemen arkasından dışarı çıkan Aytun'un bakışları doğrudan beni bulduğunda parmak uçlarıma yayılan sıcaklık tüm bedenimi uyuşturacak cinstendi.

Onu her gördüğümde yaşanan değişimler araya giren özlemden dolayı çok daha şiddetli oluyordu. Kuruyan dudaklarımı ıslatmaya dahi mecalim yoktu. Neftis'in tam yanında durup ona döndüğünde dikkatle onu izledim. Kemikli yüzündeki ifadesizlik kraliçeye baktığı an tuzla buz olup memnuniyete döndü, bir tebessümle taçlandı. Almaya kalktığım nefes bu görüntü karşısında düğüm düğüm boğazıma dizildiğinde donuk gözlerim yere indi ve yosun tutan taşları izlemeye başladı.

Mağlubiyetin zehirli kancası kemiklerime saplanıp vücudumdan ayırmak isterken bir tek kalbim benimle kalmak istiyordu. Çünkü bedenimde acıyı en çok seven yanımdı. Aytun'dan gelecek her duyuya, her toz tanesine tamah edecek olan kalbim hiç şüphesiz acıyı da en çok üstlenen yanımdı.

Neftis'in gülüş sesi kulağıma dolduğunda Seth güç bela doğruldu ve hemen yanımda durdu. Dik duruşunun sadece dışarıya yansıttığı bir görüntü olduğuna emindim çünkü aldığı sık nefesleri ve kesik inlemeleri tek duyan bendim.

"Bak sen! Kimler buradaymış? Seth'in cansız bedenini bulmayı bekliyordum ama aynı gün ikinizin de ölecek olması pek manidar oldu. Sonuçta ikiniz de arkamdan iş çevirdiniz, değil mi?" Ses tonu alaycı ama bir o kadar da kendinden emindi.

"Yılanını göndererek beni öldürmeye çalışmandan sonra hâlâ yanında olduğumu düşünecek kadar aptal olduğundan habersizdim."

"Asıl aptallık düşmanımın yanında durup bana karşı gelmen."

"Bunu aptallık olarak nitelendirmiyorum. Aksine hayatımdaki en doğru kararı verdiğime eminim."

"Az sonra hiçliğe karışırken de aynı şeyleri söyleyebilirsin umarım."

Ben hiçbir şey demeden ortada dururken Neftis'in gözleri beni buldu ve şeytani bir bakış fırlattı. "Görüşmeyeli epey uzun zaman olmuştu, Ayliz."

"Evet. Son karşılaşmamızda basit bir insanken şimdi bir tanrıça olarak karşıdayım. Hem de senin sonun olacak o tanrıça..."

Başımı dik tuttum ve karşısında asla ona boyun eğmeyeceğimi, yenik düşmeyeceğimi göstermek istedim. Fakat söylediklerim pek etkili olmamış olacak ki Neftis gür bir kahkaha attı ancak kahkahası göz bebeklerine ulaşmamıştı.

"Sen kim, benim sonum olmak kim?" Benimle resmen oyun oynar, dalga geçer gibi bir tını vardı dudaklarından çıkan kelimelerin arasında.

"Anubis'in kehaneti..." diye cümleye başladığımda yüzünü buruşturdu.

"O kehanet saçmalıktan ibaret, Kader Tanrıçası'ndan başka hiç kimse kehanet yazamaz ve o zamanlar bir tanrıça yoktu. Hemsut, Osiris tarafından cezalandırılıp öldürülmüştü," diyerek sözümü kesti ama Osiris aramızdaki yanlış anlaşılmayı düzeltmek için doğrusunu açıkladı.

"Aslında öldürmedim. Sadece Kader Sarmalı'nda sonsuza dek lanetlenmesi için ruhunu bedeninden ayırdım."

"Evet, hayatım ama oradan buraya ulaşamaz. O yüzden yazılan kehanet pek de gerçek değil, küçük kız. Kendini bir hayale kaptırıp başından büyük onca yükün altına girdin ama sonucunda kazanamayacaksın."

Kurduğu cümleler, sarf ettiği sözler bana işlemiyordu. Bunu Neftis'e de ispatlayacaktım. Ne kadar kararlı olduğumu görmesini istiyordum. "Bundan emin olma. Kehanet gerçek olsa da olmasa da Aytun'u kurtaracağım ve senin ölümünü izleyeceğim."

Neftis'in iri mavi gözleri bir anlığına neler olduğunu anlamaya çalışan Osiris'e değdiğinde yutkundu ama çok geçmeden tekrar bana döndü. "Ne yazık ki ölümümü izleyecek kadar uzun yaşamayacaksın."

Neftis'in cümlesinin nereye vardığını anlayamadan bana doğrulttuğu avuç içlerinden yükselen mavi bir toz bulutu sinsice üzerime doğru gelmeye başladı. Yavaş ancak etkili olduğunu düşündüğüm buluta sadece bakıyor, hiçbir şey yapamıyordum. Hipnoz olmuş gibi bulutun havaya karışmasını ve her geçen saniye aramızdaki mesafeyi yok etmesini izlerken büyülendiğimi anladım ancak buna dur diyemiyordum.

Toz bulutu bana iyice yaklaştığında birden ortamda gözümü kör edecek cinsten beyaz bir ışık belirdi ve ışık kümesinin içinden çıkan Ra, elindeki asayı tozun üzerine doğrulttu. Aniden ortadan kaybolan bulut gider gitmez başımı salladım ve hızlı hızlı nefes alıp vererek gözlerimi ovaladım. Toz bulutu üzerime gelirken hiçbir şey yapamamış, öylece beklemiştim.

Yanımda duran Ian'ın kolumdan sarsarak sorduğu, "Ayliz, iyi misin?" sorusunu görmezden gelerek Neftis'e döndüm. Öfkeli gözlerim az evvel beni büyüleyen tanrıçaya kilitlenmişti ancak o bana değil; tek bir kişiye bakıyordu. Yüzündeki şok ifadesiyle Ra'nın önünde eğildiğinde, "Baba," diye fısıldadı.

"Ne zamandan beri emirlerime karşı geliniyor, Neftis?" diye kükredi Ra. Neftis'in korkusunu o an hissetmeye başladım.

"Baba, ben..." Neftis konuşmaya çalıştı ama Ra'nın öfkeli çıkan sesi onun bütün sözlerini yutmasına yetti.

Ra, "Sana dün ne dedim?" diye tekrar bağırdı.

"Sana ne dedim diye sordum. Cevap ver hemen!" Neftis'ten ses gelmediğinde Ra devam etti.

"Ayliz'e dokunursan Osiris'i elinden alırım demiştim."

"Ben..."

"Keşke sözlerime kulak assaydın, Neftis," diyen Ra birden elindeki asayı yere vurdu ve Aytun iki büküm olarak yere düştü.

Dudağından dökülen acı dolu iniltilere karışan rüzgârın uğultusu kulağıma sağır ederken hızla ona doğru öne atıldım ama aynı anda elim sarılan parmaklar beni engelledi.

Seth, "Dur," diye uyardı ama onu duymazdan geldim. Kolumu elinden kurtarmaya çalışırken öfkeyle âdeta tısladım. "Aytun'un bedenine zarar veriyor."

Seth başını sallayıp beni sakinleştirmek için, "Sadece Neftis'i uarmaya çalışıyor. Amacı onu öldürmek değil. Ayrıca acıyı hisseden Osiris. Aytun'un vücudunda kalıcı bir hasar oluşmayacak," dedi.

Söyledikleri mantıklıydı ama yine de onun acı çekmesine dayanamıyordum. Bu yüzden dudaklarımdan cılız bir, "Ama..." döküldü.

"Aması yok, Ayliz. Babamın karşısına çıkıp Neftis gibi dışlanmak istemezsin. Neftis'in direnci kırıldığında Aytun'un bedenini de serbest bırakacak."

Dışlerimi sıkarak sessiz kaldım ve olanları izlemeye devam ettim.

"Baba dur," diye haykıran Neftis hızla Osiris'in üstüne eğildi. Ellerile bedenine dokunurken, "Dur artık! Dur!" diye bağılıyor, yalvarıyordu ancak haykırıışları Ra'nın umurunda değildi. Acımasız bir tonla, "Seni uarmadığımı söyleyemezsin, Neftis," dediğinde Neftis'in göz bebekleri titredi.

"O senin oğlun. Nasıl acı çekmesine izin verirsin?"

"Sen onu lanetlediğin andan itibaren benim oğlum olmaktan çıktı."

"Yeter artık, dur. Onu öldüreceksin."

"Bir daha Ayliz'e dokunursan Osiris'i gerçekten öldürürüm ve sen uzaktan izlemekle yetinirsin."

"Çok acımasızsın."

"Yalnızca hak edenlere karşı ve senin yaptıkların son zamanlarda şansını fazla zorlamak oluyor. Seni daha dün uarmama rağmen söylediklerimi hiçe sayarak Ayliz'e saldırmaya kalktın. Hem de onun benim korumam altında olduğunu söylememe rağmen. Yarattığım her tanrıçayı korurum. Hele ki senin öldürmek istediğin bir tanrıçaysa... Bu yüzden büyü gücünü elinden alıyorum."

Neftis'in gözleri irice açıldı. Yüzünde duyduklarını idrak edemeyen bir ifade yer alıyordu. Neftis yaşadığı afallamayla, "Anlamadım, ne?"

diyerek Osiris'i bırakıp ayağa kalktığı gibi Ra'ya doğru ilerledi ama başarılı olamadı. Çünkü Ra gözlerini kısıtı ve başını yana eğdi. Aniden durmak zorunda kalan Neftis'e büyü yaptığını anlarken şaşkın gözle-
rim Seth'le kesişti ve kısık sesle, "Bu imkânsız," dedi. "Babam her şeyin yaratıcısı olabilir ama büyülerimizi elimizden alamaz." Sessizce onu iz-
lerken bir kez daha fısıldadı: "Başka bir şey var." Ama ne vardı?

Neftis, "Beni büyülemeyi kes artık!" diye çılgık attığında Ra'nın
ince dudakları kıvrıldı.

"Dilersen son bir kez bana büyü yapabilirsin, kızım."

"Beni önce Osiris'le tehdit ettin. Şimdiyse büyülerimle ediyorsun
ama büyülerimi elimden alamayacağını çok iyi biliyorum."

"Evet, doğru ben alamam ancak su alabilir, değil mi?"

"Ne?"

"Suya hükmeden tanrıça görevine ihanet ederse hükmettiği onu ce-
zalandırır."

Burada ne haltlar dönüyordu? Asla anlayamıyor, çözemiordum
ama gözlerimi yaşananlardan asla çekemiyor, pürdikkat olanları izli-
yordum.

Ra'nın söylediklerine karşılık Neftis kaşlarını çattı ve ayaklarını ısı-
latan suya bakarak kati bir tonla, "Ben asla suya ihanet etmem," dedi.

"İsteğinle belki."

"Hiçbir zaman suya ihanet etmem."

"Sana ne istersem yaptırabilirim."

Neftis'in, "Nasıl," demesine kalmadan Ra asasını yere vurdu ve "*Nes
pardes magisuim poteslapem!*" diye üç kere bağırdı.

Neftis'in irileşen göz bebekleri Ra'dan başka kimseye odaklanamaz-
ken asanın değdiği noktadan beyaz bir ışık öbeği çıktı. Neftis ışığı gör-
düğü gibi başını iki yana salladı ve sonrasında arkasına doğru koşmaya
başladı ancak kaçması çok uzun sürmedi. Çünkü hemen arkasından
hızla üzerine gelmekte olan ışık bedeninin içinden geçti ve çıktığın-
da Neftis'in vücudunun görünüşünü almıştı. Neftis dolu gözlerle tıpkı
kendisi gibi görünen ışığı izlerken ışık yeniden sütunların arasına girdi
ve kayboldu.

Işığın gidişiyle dizlerinin üzerinde yere çöken Neftis suya doğru
eğildi ve bir şeyler söylemeye başladı.

"Neler oluyor," diye Seth'e sorduğumda bana döndü. Dudaklarını
aralayıp, "Babam Neftis'i suya zarar vermesi için büyüledi. Onun ira-

desini elinden aldı ve suya yanlış bir şey yapmasını sağlayacak. Su da karşılığını almak için onun büyüünü elinden alacak," diyerek olanları açıkladı. Ne diyeceğimi bilemeden, dehşet içinde kalakaldığımda Seth sözlerine devam etti:

"Neftis'in güçsüzlüğü çok uzun sürmez çünkü suyla arasını düzelttiğinde büyüü tekrar yerine gelecek."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordum tekrar Neftis'e döndüğümde. Dudaklarının hareketinden bu sefer ne dediğini anlamıştım.

"Ben sana ihanet etmedim," diye tekrarladı. Seth ise olanları daha detaylı anlatmaya başlattı:

"Doğumumuzla birlikte dört elementle bağdaştırıldık. Her birimiz elementimize zarar verdiğimizde onlar tarafından lanetleniyoruz ve tekrar aramızı düzeltene kadar büyülerimizden mahrum kalıyoruz."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gören Seth bir kahkaha attı. Sesi yüksek çıkmıştı ancak ortamdaki hiç kimse bizi umursamıyordu.

"Elementlerinle resmen küsüyorsunuz yani."

"Küsmek değil; yalnızca onlara karşı hata yaptığımızda bize sırt çeviriyorlar. Ve büyümüzün kaynağı onlara dayandığı için güçlerimizi kaybediyoruz."

"Sen daha önce hiç havayla zıt düştün mü?"

Seth'in gözlerinde anlık bir dalgalanma olduğunda onu daha dikkatli inceledim. Dişlerini sıkıp başını yukarı kaldırdığında çehresindeki her kas kasılmıştı.

"Evet. Bir defa," dediğinde tam olarak neler olduğunu merak ettim ama öyle bir ses tonuyla söylemişti ki sormamamın daha iyi olduğuna kanaat getirdim.

Birden sandaletlerime temas eden suyun aniden yok olduğunu hissettim ve başımı yere çevirdim. Kaşlarımı çatarak sütunun üstündeki suyun giderek çekildiğini ve batık tapınağı yeniden su üstüne çıkardığını gördüm. Ra haricindeki herkes şaşkınca etrafında olup biteni izliyordu.

Az evvel suya doğru konuşan Neftis, elinden kayıp giden damlalara ulaşmak için elini aşağı doğru uzattı. "Hayır, hayır. Gitmeyin," diye sayıklarken uzakta olmasına rağmen gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

Ayağa kalktı. Âdeta delirmiş gibiydi ve haykırarak bağırdı: "Ben yapmıyorum. Sizi lanetleyen ben değilim. Lütfen gitmeyin."

Yutkundum ve ilk defa bu hâlde gördüğüm kadının durumuna acımadan edemedim. Anlaşılan o ki suyla arasında garip bir bağ vardı ve suyun çekilmesi onu gerçekten üzüyordu.

“Ya da sadece büyüünü kaybedeceği için üzgündür.”

Aklımın içine doğru konuşan tanıdık sesi duyduğumda korkamayacak kadar karşımdaki manzaraya dalmıştım. Belki de ilk defa bu kadar haklıydı çünkü Neftis kendinden başka hiç kimseyi umursamıyor gibiydi. Onun için yalnızca gücü ve tahtı vardı. Ra, Osiris’e acı çektiirdiği zaman bile bu kadar üzülmemişti. Şimdi elementiyile arası bozuldu diye bu hâl gelecekle değildi ya. O sadece elinden alınacak büyüü yüzünden delirmişti.

Birden çekilmekte olan suya ulaşmak için sütundan aşağı doğru eğildi. Bu öyle bir duruştu ki birkaç santim daha eğilirse aşağı düşmesi kaçınılmaz olacaktı. Yerde uzanan Osiris de bunu fark etmiş olacak ki çıldırmış gibi suya bağırarak Neftis’e doğru koştu ve onu belinden tuttu ancak Neftis’in gözü onu görmüyordu. Osiris’e doğru, “Benden uzak dur,” diye bağırdığında elleri yanmış gibi geri çekildi ve o an Neftis’in, onun üzerindeki büyülü etkisinin farkına vardım. Sahiden de Neftis ne dese onu yapıyor, ona göre hareket ediyordu.

Aytun’un bedenini ele geçiren Osiris, tam anlamıyla Neftis’in acımasız parmaklarının arasında oynattığı bir kuklaydı.

Neftis aşağı doğru bakarken birden tapınak sallandı ve bir su sesi geldi. Sütunların arasından yukarı doğru taşan bu ses gittikçe yükseliyor, sonucunda ne olacağına dair duyduğum merakı harlıyordu. Seth yanıma yaklaştı ve birden kollarını bedenime sardı. Sıcak bedenine temas ettiğim an şaşkınlıktan başımı kaldırdım ve ne yaptığını sorarcasına yüzüne baktım.

“Şimdi olacaklar karşısında dengede dursan iyi olur. Aksi hâlde aşağı çakılmanı istemem, tanrıça. Kendi kaderini yazamadan ölmen pek hoş olmaz.”

Neden diye sormama fırsat kalmadan aşağıdan yükselen dalgalar bir hortum şeklinde havada döne döne Neftis’in yanına geldi. Mavi gözleri irileşen Neftis ayağa kalktığında su bu defa bir yılan gibi onun etrafını sardı, hızla dönmeye devam etti.

Neftis de suyun içinde dönüyor, suya dokunmaya çalışıyordu ama su onunla sanki oyun oynuyordu. Dokunabileceği kadar yakın duruyor ama asla temas etmesine izin vermiyordu.

“Ben yapmadım,” diye tekrar ettiğinde su haşınleşti ve birden tüm kuvvetiyle Neftis’in bedenine çarptı. Saniyeler sonra su aniden buhar olarak yok olduğunda Neftis yere düştü ve sertçe dizlerinin üstüne çöktü. Elinden alınan büyü güçlerinin ardından son yakarışlarını yaparken Seth geri çekildi, Ra ortadan kayboldu ve ben de bir geçit açıp yeniden tapınağıma döndüm.

Gizli Gerçek

13

Ian Starkuv

Memfis'in eski kudretli lideri artık yardımcılığını yaptığı tapınağa girer girmez Tanrıça Maat'ın onu odasında beklediği haberini aldı. Ayliz ile buluşmasından haberdar olduğunu düşündüğü tanrıçanın yanına gitmek için hareket ederken bir yandan da artık her şeyin konuşulması gerektiğini düşünüyordu. Dört ay boyunca Ayliz'in kimliğini gizlemesi karşılığında Maat'a yardımcılık etmişti ancak bu gece bitecekti. Neftis, Ayliz'in kim olduğunu zaten öğrenmişti. Maat'ın onu yanında tutacak kozu kalmamıştı.

Tanrıçanın odasının kapısı, önüne geldiği gibi içeriden açılırken Maat'ın koltuğunda oturduğunu gördü. Adalet ve Doğruluk Tanrıçası rahatça geriye yaslanmıştı. Birkaç kadın yanında durup ellerine, ayaklarına ve omuzlarına masaj yaparken tanrıçanın gözleri kapalıydı ancak kimin geldiğini anlamıştı. İstifini bozmadan sakın bir sesle, "Neredeydin, Ian?" diye sordu.

Ian koltuğa yaklaşırken, "Nerede olduğumu çok iyi biliyorsunuz, tanrıçam," diyerek meydan okuyan bir edayla yanıtladı. Aylardır Ayliz'e zarar gelmemesi için susmuştu ama Maat'ın onu tehdit edebileceği unsurlar ortadan kalkmıştı. Bu yüzden canı nasıl isterse öyle davranabilirdi. Zaten ölecekti. En azından ülkenin eski lideri olarak bir tanrıçaya kafa tutması yüzünden öldürülmesi, hak ettiği ölümü sağlardı ona.

"Sana Ayliz veya Simge Karavera ile görüşmemen gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum."

"Sizinle tapınağıma geldiğiniz gün bir anlaşma yaptık. Ayliz'in kim olduğunu kraliçeye söylememeniz karşılığında liderlikten istifa ettim

ve yardımcınız oldum. Ama Neftis dört ay önce Ayliz'in asıl kimliğini öğrenmiş. Anlaşmamız bugün itibarıyla bozuldu. Ancak merak ettiğim bir şey var. Neden beni yanınızda istediniz?"

"Neftis'in, Aytun'un bedeniyle ilgili planlarından haberim vardı. Geleceğe baktığımda bunu yapacağını görmüştüm. O gün geldiğinde lider olduğun için Neftis'in yanında olacaktın ancak kuzenine bunun rızası dışında yapılmasına asla izin vermezdin. Neftis'e karşı durmanın ölümle sonuçlanacağını biliyordum. Bu yüzden seni tehdit ettim. Neftis'in yanından en uzakta olacağın yer benim yanımdı. Ayliz'in kim olduğunu Neftis'e asla söylemeyecektim."

"Neden böyle bir şey yaptınız? Ölmem neden sizin için önemli?"

"Göz göre göre ölmene izin mi vermemi mi isterdin, Ian? Bir savaş yaklaşıyor. Kraliçe ve tanrıça arasında başlayacak savaş çok yakın. Herkes yerini belirlerken tanrıçaya yardımın lazım," derken Ian'ın şüpheli tavrında değişim olmadığını görerek daha açık konuşmaya başladı: "Herkes gibi sen de neden dünyaya gönderildiğini merak ediyor olabilirsin. Sonuçta benden önce çok uzun yıllar yeni bir tanrıça yaratılmamıştı." Ian başını salladığında devam etti: "Neftis'in yaptığı her şeyden haberim var. Osiris ile İsis'in başına gelenlerden tut, tahtı nasıl aldığına kadar her şeyi biliyorum. Yüce Ra beni dikkatlerin dağılması için gönderdi. Çünkü Ayliz kendini belli etmeye başlamıştı. Gücünü gizlemesi çok zordu ve bazıları çoktan onun kokusunu almaya başlamıştı. Astrapol ülkesinin eski kralı Samuel kızın varlığından haberdardı. Hatta kızı bulmak için Ruhsuz Kemiklerden yardım aldı. Bir firavunun kızı olan Hemsut ile iş birliği içindeydi ve kızı öldürmeye niyetliydi," derken yüzünü buruşturdu. "Ne yazık! Babası bir tanrıçanın adını verdiği kızının böyle kirli oyunların içinde olduğunu bilse ne kadar üzülürdü kim bilir?"

"Anlıyorum. Tüm bunlarla sizin ilginiz ne?"

"Önümüzdeki savaş çok büyük bir savaş olacak, Ian. Çok kişinin canı yanacak, birçok kişi zarar görecektir. Bu, basit bir savaş olmayacak. İki kudretli tanrıçadan söz ediyoruz farkındaysan. Savaş diğer tanrılara da sıçrayacak. Herkesin bir taraf seçmesi gerekecek ve Ayliz bu savaşta tek başına kalacak. Ra bunun olmasını istemediği için beni gönderdi. Neftis'le arasında geçecek olan savaşta Kader Tanrıçası'nın safında yer alacağım ve ona diğer tanrılara ulaşması için gereken yardımı vereceğim."

"Diğer tanrılar derken Gökyüzü Evi'ndekileri mi ima ediyorsunuz?" diye sorduğunda tanrıça başını salladı. Yüzündeki sıkıntılı ifade yerini sevmişt, öyle ki gidesi yok gibiydi.

"Neftis, Ayliz'in karşısına çıkmadan önce kendine müttefik arayacak ve diğer tanrılarla birleştiğinde Ayliz'in yanında sadece benim olmam işe yaramaz. Kendimize diğer tanrılar arasından yandaş bulmak zorundayız."

"Nasıl olacak peki bu?"

"Ayliz ile görüşeceğim ve bir yolunu bulacağım. Kendimize müttefik aramalıyız."

Ian, "Yüce Ra bugün kraliçenin büyüünü elinden aldı," dediğinde Maat'ın gözleri kocaman açıldı. Belki de savaş umduğundan daha yakın bir zamanda çıkacaktı. Neftis'in güçlerini çabuk kazanacağına emindi ama yine de bunu fırsata çevirebilirlerdi. Ayliz'in tam da şu anda harekete geçmesi gerekiyordu.

Simge Karavera

Gergin parmaklarım sıcak fincanın kulpunu tutarken avını izleyen bir yırtıcıya ait bakışlarım askerlerine talimat veren Hector'ı süzüyordu.

Ayliz işleriyle meşgul olduğu için evde sıkılacağımı düşünerek birkaç saat önce Hector'ın yanına gelmiştim. Onunla vakit geçirirsem sıkıntım geçer diye düşünmüştüm ancak koskoca bir ülkeyi yöneten sevgilimin bitmek bilmeyen işleri hayallerimi baltalamıştı. Oysa içinde sadece ikimizin yer aldığı ne güzel hayallerim vardı. İç çekerek askerlerine emirlerini sıralayan Hector'ı süzmeye devam ettim.

Üzerindeki simsiyah dar gömleği kaslarını saklayamıyordu. Aksine *ben buradayım ama üzerimdekini çıkarmadan hiçbir şey göremezsin* diyen havasıyla daha çekici duruyordu. Acaba çaktırmadan büyüyle gömleğini yırtmaya sebep olsam çok kızar mı sorusu aklımı meşgul ederken kulaklarımın dibinden gelen erkek sesiyle yerimde sıçradım. Başımı çevirip Kai'yi gördüğümde dudaklarımdan hoşnutsuz bir homurdanma döküldü.

Kai, Hector'ın askeri birliğinin komutanıydı ve aynı zamanda dostum dediği tek kişiydi. Çocukluklarından beri yanından ayrılmayan arkadaşı kral olduktan sonra da yanındaki yerini almıştı. Sarı saçları düzenli bir şekilde geriye taranmıştı. Kömür karası gözlerinde eğlenir parıltılar vardı. Üzerindeki hâki yeşili üniforma, onu olduğundan daha kalıplı gösteriyordu.

"Aklınızdan neler geçiyor, sayın Karavera?" diyerek bana laf attığında cevap vermekte gecikmedim.

"Sevgili kralımızı senin askerlerinden nasıl kaçıracağımı düşünüyordum. Kaç saattir işlerinin bitmesini bekliyorum," dediğimde Kai yüzüne sinsi bir gülüş yerleştirdi.

"Çok işi kalmadı ama madem bekliyorsun, gideyim de kralımı meşgul edecek şeyler bulayım," dediğinde kaşlarım öfkeyle çatıldı.

Buraya gelip gittiğim dört ayda Kai ile ben de arkadaş olmuştum. İyi biriydi ama sevgilimle sürekli arama girmesinden hiç hoşnut değildim. Ne zaman Hector ile geçireceğim güzel bir an yakalasam Kai yanımda beliriyordu. Sevgilimi devlet işleriyle meşgul ederken bana da oturup beklemek düşüyordu çünkü ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Ama bugün aynı şeyin yaşanmasına izin vermeyecektim. Kai yanımdan çok uzaklaşmadan sesimi sadece onun duyabileceği bir tınıya ayarladım ve "Ne yazık! Ben de seni Isabella ile tanıştırmaya karar vermiştim," dedim.

Sözlerimi duyar duymaz Kai'nin irice açılan gözleri bana döndü ve yüzü aydınlandı.

Isabella benim okuldan arkadaşımdı. Cridhal ülkesinde birlikte doktor olmak için çabalarken aynı evde kalıyorduk. Uzun senelerimi aynı evde dip dibe geçirdiğim en yakın kız arkadaşımı fotoğraflarda gören Kai, ilk andan beri onunla tanışmak için can atıyordu. Sevgilimle sıkça arama girdiğinden bir türlü tanışmaları için gerekli ortamı sağlamamıştım. Ki zaten onları tanıştıracak kadar ortalıkta dolanmadığımdan mümkün olmamıştı. Ama Kai'nin hayatına bir kız sokmam, onun sevgilimin yakasından düşmesi anlamına geliyorsa bunu seve seve yapardım. Ve en yakın arkadaşımı da bu yakışıklı ama kibirli çocuğa ayarlamaktan gocunmazdım.

Kai az önce beni sinirlendirdiği için güle oynaya gittiği yolu bu defa heyecanla aşarak yeniden yanıma geldi. "Sen ciddi misin?"

İnce, uzun parmaklarımın ucundaki beyaz ojeli tırnaklarıma göz atarken, "Neden olmasın?" dedim. "Ama şartlarım olacak tabii ki," dediğimde Kai'nin sırtışı donakaldı.

Gözlerini kıstı. İğneleyici bir tınıyla, "Tabii ki olacak," dedi. "Boşluğuna denk gelir, karşılıksız iş yaparsın falan. Sonra neler olur, bilemiyorum."

"İyi, sen bilirsin. Ben de Isabella için başka sevgili adayları bulayım." Rahatça omuz silkip yanından geçmeye yeltenmişim ki Kai elini koluma koydu. "Ne istiyorsun?" dediğinde, "Sonunda istediğim dilde konuşuyorsun," dedim.

Bana çok uzatma der gibi baktığında, "Hector ile geçirdiğim anları bölmeyeceksin. Ben varsam bizi rahatsız etmeyeceksin. Sen onun en

rütbeli komutanısın ve sana zaten yetki veriyor. Ona sormadan da sorunları halledebilirsin, değil mi?" dedim.

Anında ciddiyetle cevap verdi: "Bunun kararı bende değil. O bir kral ve her adımımı haber vermek zorundayım."

"Ben varken değilsin."

Tatlı tatlı, "Pardon, Simgeciğim. Sen tam olarak kim oluyorsun?" dedi. "Ben yalnızca kraldan ve kraliçeden emir alırım."

"Sana emir vermiyorum. Burada anlaşma yapmaya çalışıyoruz ama illa emir ver diyorsan hemen gidip kraliçe olabilirim," dediğimde kaşları sorgularcasına havalandı.

"O nasıl olacakmış?"

"Ah, hemen Hector ile evlenip kraliçe olabilirim. Hatta bu şahane fikri ona sormaya gidiyorum," deyip tekrar gitmeye yeltendiğimde göz devirdi ve önümde dikildi.

"Tamam, abartma. Sevgilisi olarak zor çekiyorum, bir de kraliçe olursan seninle hiç baş edemem."

"İnsanın kendi yetersizliklerini bilmesi ne hoş!"

Ona laf sokuşuma aldırmadan derin bir nefes alarak bıkkınca, "Tamam," dedi. "Ama Isabella ile aramı yapacaksın. Yapamazsan anlaşma iptal."

Dudaklarım duyduklarımın etkisiyle kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Olmuş bil," dediğimde başını çevirip Hector'a baktı ve onun duyamayacağını bilse de, "Üzgünüm dostum ama kız çok güzel. Onu kaçıramazdım," dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak sevimlice sırttıktan sonra Kai arkasını döndü ve bu defa gerçekten Hector'ın yanına gitti. Odanın onlardan uzak bir köşesindeki gösterişli ama bir o kadar da rahatsız görünen koltuklarına oturdum ve geriye yaslandım.

Ah, kesinlikle çok rahatsızdım!

Ancak bu noktadan da Hector'ı çok iyi kestiğimi anlamak içimi ferahlatmıştı. Askerleriyle konuşurken yanına gelen Kai'ye döndü ve sonrasında onunla konuşmaya devam etti. Bir dakika kadar aralarında hararetli bir konuşma geçerken aniden her ikisinin de bakışlarının bana döndüğünü fark ettim.

Ne konuşuyorlardı, bilmiyordum ama Kai'nin dudaklarını oynatarak, "Kesinlikle yapmalısın," dediğini okuyabilmişim. Gergince yerimde dikleştim ve ana konusu olduğum meselenin ne olduğunu öğ-

renmek için delice bir istek duydum. Tam ayağa kalkacaktım ki Hector, Kai ve askerlerine, "Bugünlük bu kadar yeter. Çıkabilirsiniz," dedi.

Yeniden yerime sinemeyecek kadar rahatsız olduğum için gergince odanın boşalmasını izledim.

Kapıyı kapatmak için arkasını dönen Kai bana baktı, sırtı ve ardından göz kırptı.

Seni piç diye geçirdim içimden. Kesinlikle beni delirtecek bir şey yapmıştı.

Hector yanıma gelip oturdu. Benimse gözlerim hâlâ Kai'nin çıktığı kapıya takılıydı. Flörtöz bir sesle, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Başımı eğerek ona işveli bir bakış attım. "Seni desem inanır mısınız?"

Parmağı yüzümü örten gür saçlarımı geriye atarken keyifle, "Hım, bir düşüneyim... Hayır. Çünkü o güzel aklının daha nasıl güzelleşebileceğin meselesiyle meşgul olduğunu biliyorum," dedi.

Dudaklarıma haylaz bir çocuğun gülümsemesi yayıldı. "Daha fazla güzelleşebileceğimi sanmıyorum. Şu an zaten en güzel hâlimdeyim."

Hector'ın bakışları derinleşirken gözleri dudaklarıma kaymıştı. "Kesinlikle öylesin. Ama senin her hâlin büyüleyici. Doğru söyle, beni neyle büyüledin?" diye sorduğunda büyülemenin mecaz anlamda olduğunu çok iyi biliyordum.

"Kalbimle olması çok yüksek ihtimal. Eh, zaten benim harikaliğim karşısında büyülenmeyecek birini de tanımıyorum."

Tek kaşını kaldırırken yüzü gerildi. "Bence tek büyülediğin kişinin ben olacağım konusunda anlaşılm." Bir saniye, Hector beni kıskanıyor muydu yoksa yanlış mı anlıyordum?

"Sen beni kıskandın mı?"

"Hayır. Ama şu büyülenme konusuna gelirsek eğer..." deyip bana hain bir bakış attı. İşte, tam bu an başıma büyük bir iş açacağının kanıtıydı. "Bu akşam büyü hünerlerini anneme göstermeye ne dersin?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. "Annene mi?"

Hector başını salladı. "Evet. Ülkenin eski kraliçesi Emilia, yani üvey annem bu akşam saraya gelecek. Biliyorsundur, o Cridhal ülkesinin prensesiydi. Babamla ayrıldıktan sonra da kendi ülkesine yerleşti ve yaklaşık on senedir Astrapol'e hiç gelmedi. Şimdi ben kral olduktan sonra nihayet gelebiliyor. Gelmişken de seninle tanışmasının iyi olacağını düşündük," dediğinde oturuyor olmasam çoktan yere yığılacığımdan emindim.

Annem diyordu. Eski kraliçe diyordu. Seninle tanıştıracam diyordu. Tanrıça Ayliz, beni kurtarmalısın buradan!

İçimdeki serzenişler yüzünden duraksadığımda, "Ee, ne diyorsun?" diyerek bir cevap almak için zorladı.

"Ne diyebilirim ki? Tabii, olur," dedim kocaman bir gülümsemeyle ancak içimdeki hıçkırıklarla yere yığılan kızı bir tek ben biliyordum.

Yutkundum ve az önce söylediklerini hatırlayarak, "Düşündük derken?" diye sordum.

"Kai'nin fikriydi. Annem yıllar sonra yeniden bu saraya geleceği için gergin olacağını düşündü. Sonuçta burası babamla evlenip bir süre yaşadığı saraydı. Dikkatini benim ilişkimle dağıtmanın etkili olacağını söyledi," diye açıkladığında vücudumu ateşler basmıştı. Eğer ortam müsait olsaydı o Kai pisliğini dünyadan kaldırmak için cayır cayır yakardım.

"Hem de hayatımı güzelleştiren kadın ile bana senelerce annelik yapan kadını tanıştırmayı çok istiyorum."

"Tabii, hayatım. İnan bana, ben de çok isterim."

"Beni annesiyle tanıştırmak istiyormuş!" diye evin camlarını sallandıracak şekilde çıkıncı Ayliz yüzünü buruşturdu.

Tapınağın arkasındaki evin bana ait odasıydık. Hector, *annemle tanışacaksın*, dedikten sonra hemen eve dönmüş ve Gökyüzü Evi'nin terzilerinin benim için hazırladığı kıyafet dolabına gömülmüştüm. Elime geçen beyaz elbiseyi süzdükten sonra arkamdaki kıyafet yığının üstüne fırlattım. "Çok gelinlik havası var."

Siyah elbiseye yüzümü buruşturduktan sonra o da diğer elbiselerle aynı kaderi paylaşmıştı. "Sanki hâlâ kadının ölen eski kocasının yasını tutuyormuşum gibi."

Ayliz bezgince ofladı. "Simge biraz sakın mı olsan acaba?" diye sorduğunda gözlerimi tehditkârca kıstım.

"Tabii, sen rahatsın. Sevgilinin annesinin elinde büyüdün resmen. Tanışma, kendini sevdirmeye dertlerin yok," dedim ağlarcasına. Ardından elime geçen bir başka elbiseyi göğsüme bastırdım ve başımı yukarı kaldırdım. "Yüce Ra, kaderimde bu da mı vardı?" derken aniden aklıma gelen şeyle Ayliz'in yanına koşturdum. Tek dizimi yatağa yaslariken, "Kız sen Kader Tanrıçası'sın! Aylizciğim. Canım arkadaşım. İkizimin biricik sevgilisi, ne olursun yardım et bana. Bak sen kaderimi değiştirebilirsin."

Ne olursun bir şey yap. O kadın, o kadar katı ve dominantmış ki insanı bakışlarıyla çiğ çiğ yiyormuş. Ne olursun beni önüne atma," dedim.

Ayliz şokla geri çekilirken, "Abartmasan mı Simge?" dedi. "Alt tarafı Hector'ın annesiyle tanışacaksın."

Ah, bu kız beni anlamıyordu.

"Bak, sadece kaderimde ufak bir değişiklik yapacaksın. Yani sonuçta annesiyle tanışmam da kaderle ilgili değil mi?"

"Simge kaderini değiştiremem," dediğinde umutsuzca yere çöktüm. Son bir umut, "Hiç mi?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"Ne yapacağım ben?" diye kendi kendime sorarken Ayliz güldü. Gerçekten bu kadar mı eğleniyordu hâlimden? Sanırım zamanında Aytun ile ikisini basmalarımın acısı bu şekilde çıkıyordu.

"Bu kadından neden bu kadar korkuyorsun?" dediğinde iç çektim.

"Çünkü Hector'ın annesi."

"Pekâlâ, bana kraliçe hakkında bildiğin her şeyi anlat."

"Kraliçe Emilia aslında Cridhal ülkesinin prensesiymiş. Kral Samuel ile âşık olarak evlenmemiş. Evlilikleri tamamen iki ülkenin arasındaki diplomatik bağları kuvvetlendirmek içinmiş. Evlendiklerinde ilk zamanlar çocukları olmamış ama herkes bir çocuk bekliyormuş. Halk arasındaki dedikoduları önlemek için Hector'ı evlat edinmişler. Halka kendi oğulları olduğunu söyleyerek tanıtmışlar. Beş yıl sonra oğulları Matt doğmuş. Kraliçe devlet işleriyle çok ilgiliymiş. Sanırım kocası pısrık olduğu için kadın dizginleri eline almayı tercih etmiş," dediğimde Ayliz uyarıcasına gözlerini açtı. Elimi salladım *boş ver* dercesine. "Sorun yok. Hector'ın öz babası değil sonuçta, istediğimi diyebilirim. Adamı zaten sevmezdim. Sana yaptıklarından sonra nefret etmeye başladım. İçimden geçirdiklerimi bir duysan *pısrık* dememe laf etmezsin. Neyse... Kısacası kadın sıkıntılı. Hector'ı Matt'ten ayırmazmış. Üvey olduğunu hiç hissettirmemiş. Bilirsin ki anneler çocuklarına çok düşkündür. Muhtemelen o da oğlunu benimle paylaşmak istemeyecek," dediğimde Ayliz'in değişen surat ifadesiyle kırdığım potu fark ettim.

Bilemezdi çünkü annesi ona sevgi vermemişti.

Yüreğim onun kırık kalbi için sıkışırken ayağa kalktı ve sessizce dolabı karıştırmaya başladı. O dolaptan bir şey çıkmayacağına emindim ve Hector'ın yanından geldikten sonra da burada stresten hiçbir şey yapmadan oturduğum için alışverişe çıkacak vaktim kalmamıştı. Evimde olsaydım şimdiye çoktan bir sürü kıyafet bulacağıma emindim ama Neftis'in çoktan evi dağıttığına emindim.

Biraz süre geçtikten sonra yeniden Ayliz'e odaklandığımda dolaptan lacivert bir elbise çıkardığını gördüm. Askıyı parmak ucunda sallarken yüzünde zafer sırtışı vardı.

"Sen harikasin!" diye sevinçle boynuna atladığımda, "Biliyorum," diye karşılık verdi. Şaşkınca geri çekilirken yeşil gözlerimin kocaman olduğuna emindim. "Bir saniye, sen az önce ego mu yaptın? Ah tanrım... Tanrıça olmak seni bana benzetti," dedim mutlulukla.

"Abartma," dedi gözlerini devirirken. "Sadece seni taklit ettim."

Saçımı havalı bir şekilde geriye atıp çenemi dikleştirdim. "İnsanları hareketlerimle peşimden sürüklediğimi biliyordum da ünümün Gök-yüzü Evi'nin sakinlerine kadar yayıldığından haberim yoktu," dediğim-de Ayliz'in dudakları yukarı kıvrıldı.

Sanırım son birkaç aydır onu güldüren tek şey kendim gibi davranmamdı. Aytun'u kaybettiğimiz ilk günler delirecek gibiydim. Ne Aytun'a ne de Ayliz'e ulaşabilmişim. Olanları öğrendiğimde üzölmeye vaktim bile kalmadan Ayliz'in tanrıça oluşunu sindirmem gerekmişti.

Evet, eskiden de hareketli bir hayatım vardı ancak Ayliz ile tanıştığımndan beri olaydan olaya atlıyordum resmen. Aslında şikâyetçi değildim çünkü bomboş günlerdense kaosla dolup taşan bir hayatı tercih ederdim. Ta ki Aytun'u kaybedene kadar... *En azından ruhunu kaybedene kadar* diye düzeltsem daha iyi olurdu.

Aytun ile ne kadar zıt görünürsek görünelim bir o kadar da benziyorduk aslında. Bazen birbirimizin eksik yönlerini tamamlıyor, bazen fazla huylarımız yüzünden deliye dönüyorduk ama o benim kardeşimdi.

Annemin karnında var olduğumuz günden bu yana dek hiç ayrılmamıştık. Tamam, ruhen ara sıra ayrı düştüğümüz zamanlar oluyordu, sonuçta Aytun sevgisini sık gösteren biri değildi. Ancak her zaman beni sevdiğini bilirdim. Hayatımda bir şey olsa ilk ona koşardım. Sevincimi de üzüntümü de ilk onunla paylaşırdım. O benim diğer yarımdaydı. O benim her şeyimdi. Ama şimdi o yoktu ve ben bir şey olduğunda ilk kime gideceğimi bilmiyordum.

Bir zamanlar her şeyimi paylaştığım insan ortada yoktu ve ben de yolumu, yönümü şaşırmıştım. Başta bir yaprak gibi oradan oraya savrulurken ne yapacağımı bilememiştim. Ve ne kadar dile getirmekten utansam da başta Aytun'u geri getirebileceğimize dair inancım yoktu. Ayliz'in kararlılığı, Aytun için bunca şeye katlanması beni de ümitlendirmişti.

Tüm bu olaylar bittiğinde onları bir rahibe götürüp evlendirmeden ölmek istemiyordum.

Ayliz elbiseyi askısıyla birlikte elime tutuşturduğunda düşüncele-
rimden sıyrılarak beynime acil durum emrini verdim. Akşam resmen
Hector'ın annesiyle tanışacaktım!

Odamın kapısı tıklatıldı ve hemen ardından Belisa çekingen bir ta-
vırla başını içeri uzattı. Vücudunun geri kalanı kapının arkasında kaldı-
ğı için onu göremiyordum ve bu hâliyle oldukça komik gözüküyordu.
Sırıttığımda, "Tanrıçam, sizi görmek isteyen biri var," dedi.

Ayliz'in ince kaşları çatılırken, "Tamam, geliyorum," dedi. Bana
dönerken saate baktı ve "Sen hızlıca hazırlan. Ben birazdan yardıma
geleceğim," dedi.

Omuz silktim ve makyaj masama kaçamak bir bakış attım. Konu
güzelleşip süslenmekse kimseden yardım almaya ihtiyacım yoktu.
Özellikle de sade makyaj yapan bir Ayliz'den...

Tanrıça Ayliz

Simge'yi hazırlanması için yalnız bırakarak odadan çıktım ve
Belisa'ya döndüm. "Simge'ye yardımcı olması için yanına birkaç kişiyi
gönderir misin?"

"Elbette, tanrıçam. Ama bu kadar heyecanlı bir şekilde neye hazır-
lanıyor, merak ettim."

"Kral Hector'ın annesi, kraliçe Emilia ile tanışacak. Astrapol sara-
yına gidecek," diye açıkladığımda Belisa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yüce Ra aşkına! Kraliçe Emilia çok sert biridir. Tanrılar ve tanrı-
çalar Simge'ye yardım etsin," dediğinde herkesin kadından neden bu
kadar çekindiğini anlayamamıştım. Neftis'ten daha kötü olamazdı ya!

"Eğer Simge'ye yardımım dokunsun istiyorsan dediklerimi yap ve
yanına birilerini yolla," dedim. Ardından onu geride bırakarak yazgı
odasına hızlı adımlarla ilerledim. Geldiğimi gören askerler odanın ka-
pısını açtığında içeri girdim. Gözlerim ilk olarak kader ipliklerini işle-
yen yardımcılarımı buldu. Ardından odanın bir köşesinde duvar dibine
yaslanan Dimitri'yi...

Hizmetkârlarıma hitaben, "Çıkabilirsiniz," dediğimde çok geçme-
den odayı boşalttılar.

Dimitri, "Beni çağırmışsınız," dediğinde sıkıntıyla başımı salladım.

"Evet. Konuşulması gereken önemli bir konu var çünkü," dediğim-
de Dimitri duraksadı.

İlgiyle, "Canınızı bu kadar sıkan şey nedir, tanrıçam?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım.

"Senin Astrapol ülkesinin kralını öldürmen ve benim de onun oğluyla arkadaş olmam. Ah, bir de Simge'nin Hector ile sevgili olma durumu var tabii."

Dimitri sakince omuz silkti. "Yani?" diye sorduğunda şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştım. Gayet ciddi duruyordu.

"Bilmem farkında mısın ama bir kralı öldürdün. Hector, sırf babasını öldüreni bulmak ve Sanglum türünü yok etmek için tahta geçti. Sence öldürenin sen olduğunu öğrenirse neler olur?"

"Sanırım beni ve türümü hafife alıyorsunuz, tanrıçam. Hector güçlü büyücülerden biri ama tahta çıkalı daha birkaç ay oldu. Yeni yetme bir kralın türümün kökünü kazıyacağına inanmak biraz komik olur." Yüzümdeki sıkıntılı ifade değişmediğinde Dimitri sözlerine devam etti: "Kralı öldürenin kim olduğu ortaya çıkınca Simge ile aranızı bozacağından mı şüpheleniyorsunuz yoksa? Eğer öyleyse korkunuz yersiz. Sonuçta o gün ben olmasaydım Kral Samuel sizi öldürmüş olurdu ve babasıyla Amenta'da birlikte yaşıyor olurdunuz. Bence Simge bunu istemez."

"Bu sadece Simge ile ilgili değil. Hector uzun zamandır kimin öldürdüğünü araştırıyor."

"Eğer sizin için büyük bir sorunsa..." dedi düşünürcesine. "Kral Hector'a türümden bir başkasını verebiliriz."

"Ne yani, suçlu diye önüne türünden bir başkasını mı atacağız?"

"Türüm benim için önemli ama siz daha önemlisiniz. Sizin istekleriniz ve mutluluğunuz her şeyden daha üstün benim için."

Simge Karavera

Ayliz'in hazırlanmam için yanıma gönderdiği hizmetkârlar odada yarattığım dağınıklık yıkımını toplamak için uğraşırken ruju dudaklarıma iyice yedirdim. Makyaj masasından ayağa kalkıp sivri topuklu ayakkabıları da ayağıma geçirdim ve kıyafetleri dolaba yerleştiren iki kadına döndüm.

"Nasıl olmuşum?" diyerek dikkatlerini çekmeyi başardığımda kırmızı saçları olan, "Gayet güzel görünüyorsunuz," dedi.

Siyah saçlı olan da ona katıldığını belirtircesine başını salladığında söyledikleri yeterli gelmediği için kaşlarımı çattım. "Bu kadar mı?" diye sorduğumda onaylarcasına başlarını salladılar. Sanırım başka görüşlere

de ihtiyacım vardı. Daha doğrusu bana tatmin edici yorumlar yapacak kişilere...

Bir ara hazırladığım çantamı bulmak için dağınık odada ufak bir arbede yaşamamı göz ardı edersek odadan çıkmam çok zaman almamıştı. Farklı görüşten kişileri bulmak için tapınak kısmına geçtim ve önüme çıkan her kişiye nasıl göründüğümü sormaya başladım. Her iltifatta yüzümün daha da aydınlandığını hissederken bu gece için doğru seçim yaptığıma emin oluyordum.

Bu gece kusursuz gözükmek zorundaydım.

Daha fazla oyalanmamak için iltifat kısmını kısa tuttum ve yeniden eve dönmeye niyetlendim. Ancak yeni tanrıçayı merak eden kişiler yüzünden tapınak o kadar doluydu ki bir türlü hareket edemiyordum. Şu an resmen insanların arasında sıkışmıştım. Güç bela kendimi onların arasından sıyrarak nispeten daha az kalabalık bir noktaya ilerledim. Rahatlayarak soluklandığımda tam karşımda gördüğüm suretle kaşlarım çatıldı.

Beni fark eden adam yanıma doğru yaklaşırken tükürürcesine, "Lanet olsun!" dedim. Bir an için insanlara ifşa olmayı bile umursamadan geçit açıp sıvışmak istesem de sanırım düşünmekle boşa zaman kaybetmiştim. Acaba gözlerimi kapatıp burada olmadığımı düşünsem ortadan kaybolur muydum yoksa bayılma numarası yapmam daha mı çok işe yarardı?

Menes'in, "Bak sen, kimler buradaymış? Seni gördüğüme sevindim," diyen yılışık sesini işitince ona iğrenir bir bakış attım.

"Keşke sen burada olmasaydın da ben de biraz sevinebilseydim."

Menes başta kaşlarını çatsa da ardından kendini toparlayarak gülmüsed. "Bakıyorum da çok gerginsin. Ne oldu, sevgilin olacak adam yatıştırıyor mu seni?"

Söyledikleriyle sinirlenecek gibi olduğumda üniversite zamanında can sıkıntısı yüzünden gittiğim derin düşünme derslerini aklıma getirdim. Dersler başta sıkıcıydı ama sonrasında Aytun'u da peşimden sürüklediğimde eğlenceli hâle gelmişti.

Aytun'u genel olarak Ayliz'den öncesi ve sonrası olarak ayırıyordum. Ve ondan önceki hâlini düşündüğüm zaman aklıma gelen kaba kişiliğinden biraz sıyrılması için onu da yanımda götürmeyi teklif etmiştim. Elbette başta boş işlerle uğraştığımı söyleyip reddetmişti ama bir gün kraliçe ona fazla asabi olduğunu söylemişti. Öfkesinden sıyrılıp kusursuz bir lider olması için uğraşmasını tavsiye ettiğinde benimle birlikte gelmeyi kabul etmişti.

Kırk yıl düşünsem Aytun'u nefes egzersizi yaparken göreceğim aklıma gelmezdi ya da gözlerimle şahit olmasam inanmazdım ama gerçektir. Aytun Karavera benimle birlikte birkaç seans meditasyon yapmıştı.

Derslerde yaptığımız nefes egzersizlerini kendime hatırlattım. "Bence bir kral hakkında kötü konuşacağın zaman öncesinde beyninin varlığını hatırlamalısın. Anlıyorum, bunu yapmak senin için çok zor olacak ama kendi iyiliğin için denesen iyi olur." Elimle alınma vurdum. "Biraz kullan."

"Her ne kadar seninle eski günleri yâd etmek istesem de daha önemli konular var," dedi ve ciddileşti. Etrafa göz atıp bana bir adım yaklaştığında ben de geriye adım attım.

Gözlerini kısarak bana kötü kötü baktı ama yerinde durdu. "Aytun'un nesi var, Simge?"

Birinin duymasından çekinir gibi fısıldayarak sorduğu sorusu karşısında ne diyeceğimi bilememiştim. Menes'in bana yaptıklarını düşünmezsek uzun yıllar Aytun'un yardımcılığını yapmıştı. Neftis'in yanında neden durduğunu soran tek kişi oydu. Bu gerçeği bilmesi bile Aytun'un ona ne kadar güvendiğini anlamak için yeterliydi. Menes, onun arkadaşım diyebileceği tek kişiydi. Aralarına girmişim gibi görünebilirdi ama Menes beni aldatırken Aytun ile arasının bozulacağını da hesaba katmalıydı. Çünkü ikizim, bana yapılan sadakatsizliği kendine yapılmış sayardı.

Menes arkadaşlıklarının bitmesini göze almıştı. Bu yüzden sorduğu sorudan kaçmak için anlamamış gibi yapmaya karar verdim.

"Ne gibi nesi var?"

Hiddetle, "Aytun kraliçeden bu kadar nefret ederken nasıl Osiris'e bedenini vermeyi kabul eder, Simge? Ayliz, yani bir yol kenarında Aytun'un karşısına çıkan kız bir tanrıça oluyor. Benim gerçekten aklım almıyor," dedi.

"Olmadığındandır," diye cevabı yapıştırdığımda yüzünü buruşturdu.

"Dalga geçmeyi bırakıp biraz ciddileşmeye ne dersin? Hayata baktığın o mutlu pencerenin perdesini arala ve gerçekleri gör. Kardeşin bedenini bir tanrıya satmış ve sen hâlâ süslenip püslenip bir yerlere gitme peşindesin," dediğinde öylesine sinirlendim ki bir an için gözlerimden alevler fışkıracak sandım.

Herkes acıyla kendi bildiği gibi baş ederdi. Kimi üzüntüsünü bir gün boyunca yoğun yaşar, ertesi gün atlatırdı. Kimiyse azar azar ama uzunca sürdürürdü. Her halükârda herkesin acısı kendineydi ve hiç kimsenin verilen tepkileri yargılamaya hakkı yoktu.

Beni aldatan eski sevgilimin ise hiç yoktu.

Öfkeyle elimdeki çantayı sıkıca kavradım ve uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yaptım. Çantamı doğrudan Menes'in kafasına indirirken dudağından dökülen inleme yüzünden çevredeki insanların bakışları bize dönse de umursamadım.

"Sana ne ya? İstediğim gibi süslenirim, istediğim gibi gezerim. Sana mı soracağım? O benim kardeşim. Kimse benden çok üzülemez," derken Menes vuruşlarımdan kaçmak için birkaç adım geriye gitti.

Elini başına bastırırken, "Sen iyice delirdin!" dedi.

"Ben hep deliydim. Ama senin gözlerin başka kızlara bakmaktan beni göremiyordu," diye kendimce cevabı yapıştırdığımda sustu.

Ona *adamı böyle sustururlar* bakışı attım.

Menes, haklılığım karşısında bir aptal gibi donakalırken Ayliz'in yakışıklı hizmetkârlarından birisi yanımıza geldi ve Menes'e, "Tanrıçamız müsait olmadığını söyledi," dedi.

Ne yani, Menes Ayliz'le görüşmek mi istiyordu?

Menes kafasının acısını unutmuş gibi şaşkınlık ve biraz da öfkeyle adama baktı. "Ona kim olduğumu söylediniz mi?"

Hizmetkâr onaylarcasına tek kaşını kaldırdı. "Evet. Sizinle görüşmek istemediğini, ısrarcı olmanız hâlinde kaderinizde büyük bir değişiklik yapacağını söyledi," dediğinde meraklandım. Söz ister gibi işaret parmağımı havaya kaldırıp adamın dikkatini çekmeye çalıştığımda gözleri bana döndü.

Bir an kendimi öğretmeninden söz almaya çalışan öğrenci gibi hissettim. Ancak devasa boy ve yapıya sahip olan Gökyüzü Evi'nin muhafızları karşısında çekinmeden de edemiyordum. Evet, çekinmek ve Simge sözcükleri yan yana sırtıyordu ama ben sınırını bilen bir kızdım.

"Kaderinde nasıl bir değişiklik yapacağını da söyledi mi?"

Adam başını salladı ve Menes'e döndü. "Evet. *Hayatının sonuna kadar bir daha bir kadının yüzünü görememesini sağlarım* dedi."

Duyduklarım, üzerimdeki gerginliği aldığımda yüksek sesli bir kahkaha attım. Sanırım gün içinde duyduğum en harika şey buydu. Menes'in suratı düşerken neşeyle konuştum: "Bence tanrıçamızın söylediklerini dinlemelisin. Senin gibi bir adam için bu durum çok zor sonuçta."

Menes'e son sözlerimi de ilettikten sonra oyalandığımı fark ederek yanından hızlı adımlarla geçtim ve tapınaktan çıkarak ev kısmına geçtim. Ayliz'in benim için açtığı geçitlerden birine girdim ve kendimi

Hector'ın yatak odasında buldum. Geçidin izlerini önceden fark eden muhafızların ellerindeki kılıçları bana doğru uzattığını gördüğümde gülümsedim. Güvenlik önlemleri için odasından zaruri durumlar haricinde çıkmayan muhafızlar beni gördükleri gibi kılıçlarını indirdiler ve hiçbir şey demeden odayı terk ettiler.

Gözlerim Hector'ın geniş yatak odasında dolandı ve sevgilimin gömleğinin düğmelerini iliklediğini gördüm. Karşısında durduğu aynanın kenarına yaslanarak gözlerimi üzerine diktiğimde bakışları bana döndü ve kalbimi hızlandıracak bir bakış fırlattı.

İşlemelere sahip, düz ceketini üzerine giyerken, "Nerede kaldın?" dedi.

Nefesimi tuttum ve gün içinde yaşadığım karmaşayı ona nasıl anlatacağımı bilemediğim için duraksadım. Sanırım ona saatlerce elbise bulmakla uğraştığımdan ve annesiyle tanışacağım için geçirdiğim gerginlik krizlerinden bahsetmemeliydim. Bu yüzden tüm olanları tek bir kelimeye sığdırmaya karar vererek, "Hazırlanıyordum," dedim.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktığında, "Nedense bu hazırlanma sürecinin söylediğin kadar kolay geçmediğini düşünüyorum," dedi.

Gülümsememi son anda zar zor bastırdım ve soluklandım. Birkaç aydır birlikte olabilirdik ama birbirimizi çok iyi tanıyorduk. Hector düşünceli, sevgi dolu bir kraldı. Bana istediğim ilgi ve alakayı verirken her hareketiyle kendine daha çok bağlıyordu.

"Demek öyle," dedim doğrulup vücudumu ona yaslarken. "Ama sen kısa sürede hazırlansan da çok yakışıklısın." Dudakları memnuniyetle kıvrılırken sözlerime devam ettim. "Çekicisin, harikasin," diye övgülerimi sıralarken geniş bir kahkaha attı.

"Bu işin sonunda *ben seni övdüm, sıra sende demeyeceksin, değil mi?*"

"Hayır tabii ki."

"Bu konuda sana asla güvenmiyorum. Yapmadığın şey değil sonuçta."

Yanağımın içini ısırdım ve konuyu değiştirmek için elimi ceketinin üzerinde gezdirdim. "Ülkenin kıyafetlerini seviyorum," dediğimde o da başını eğerek üzerine baktı.

"Ben de. En azından sizler gibi o eski tarzdaki kıyafetleri giymek zorunda kalmıyoruz. Kraliçenin gelenekselliğinden hoşnut musunuz?" dediğinde dudağımı ısırdım.

Her ne kadar diğer ülkelerin gözünde kıyafetler konusunda biraz daha geri planda kalsak da kraliçenin bunu şehrin havasını bozmamak için yaptığını biliyordum. Başta teknolojinin ülke sınırlarına dahi gir-

mesine izin vermemiştir ama halkın talepleri arttıkça mecbur kalmıştır. Piramit Bölgesi'nin dışıyla sınırlı kalma şartıyla diğer ülkelerden geri kalmamak için yenilikleri kabul etmiştir.

"Zaman zaman memnunum," dediğinde Hector elini belime sardı.

"Doktorluğu ne kadar sevdiğini biliyorum güzelim. Tıpkı Neftis'in bundan sonra ülkede mesleğini yapmana izin vermeyeceğini bildiğim gibi. Aytun'a yaptıklarından sonra Teb'e girişini nasıl yasakladıysa, Ayliz'e senin yardım ettiğini öğrendiğinde de aratmaya başlamıştı. Şu an Ayliz döndüğü için sen de orada olabilirsin ama işine dönmene asla müsaade etmez. O yüzden eğer istersen buraya yerleşip mesleğini yapabilirsin."

"Hector bu güzel teklifin için çok teşekkür ederim. Aslında asla reddedemeyeceğim bir teklif. Sonuçta ben senelerce insanların hayatını kurtarmak için çabaladım, hep onlar için çalıştım ama hayatımız çok karışık. Ve Ayliz'in bu dönemde bana ihtiyacı var. Mesleğimi çok seviyorum ama arkadaşımı yalnız bırakamam. Ayliz ile Aytun'u geri döndürmek için yollar arayacağım. Eğer her şey düzelerse bu teklifini asla reddetmeyeceğimi bil, olur mu?"

Anlayışla başını salladı ve yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. "Tamam, sevgilim. Sen ne zaman istersen."

Kendimi Hector'ın öpüşüne bırakarak günün yorgunluğunu atmak için dinlenmek istiyordum. Fakat tabii ki yine huzurumuzu yıkacak bir şey oldu ve odanın dışından bir ses yükseldi.

"Kralım, anneniz Emilia sizi yemek odasında bekliyor."

Duyduklarımızın üzerimizde yarattığı etki her ikimiz için de farklıydı. Ben, gerginlikle titrerken Hector mutlulukla gülümsedi. Kapının dışındaki muhafızına cevap vermeye yeltenmeden, "Annem sen gittikten biraz sonra geldi ancak görüşmeye fırsat bulamadım. Uzun yoldan geldiği için yorgun olduğunu, dinlenmek istediğini söylemiş. Akşam yemeğinde görüşeceğimiz için rahatsız etmedim," dedi. Gözlerimi kırıştırıp bir şey demediğimde devam etti: "İstersen onu daha fazla bekletmeden gidelim. Annem dakik bir kadındır."

İçimden *bana oldukça ters olan bir özelliği daha* diye geçirdim. Sanırım sevgilimin annesiyle ortak bir özelliğim yoktu.

Düşüncelerimi Hector'dan gizlemek için onun gibi gülümsedim ve "Elbette," dedim.

Birlikte vakit kaybetmeden odadan çıktık ve annesinin bizi beklediği yemek salonuna doğru yola koyulduk. Hector'ın avucunun içindeki

elimini terlediğini hissederken gözlerimi kapattım ve kendimi yatıştır-
maya çalıştım. Bugüne kadar kraliçe Neftis de dâhil olmak üzere hiç
kimseden çekinmemiştim. Sanırım genetiğimizdeki ego ikizimle aram-
da bölüştürülürken haddime düşenden fazlasını almıştım. Ancak şu an
kendimi motive edecek ne bir cümlem ne de gayretim vardı.

Yemek odasının önüne geldiğimizde muhafızlar kapıları açtı ve içeri
doğru bir adım attık. Hector bana destek verdiğini göstermek için elimi
sıktığında derin bir nefes aldım ve arkası bize dönük olan kraliçeye doğ-
ru yürümeye başladık. Yanına geldiğimizde Hector'dan elimi çektim ve
önünde eğildim.

Hector neşeyle, "Anne," dediğinde kraliçe ayağa kalktı ve kocaman
bir tebessümle oğluna sarıldı.

"Hector, bebeğim. Çok özledim seni," derken ben de kraliçeyi in-
celemeye başladım.

Kan kırmızısı saçları tepeden sıkıca toplanmıştı. Bembeyaz teni ve
açık yeşil gözleri vardı. Yüzünün tamamını ve boynunun bir kısmını
kaplayan açık kahverengi çillere sahipti. Hector'a bakarken sevecen
olan gözleri, sarılmasını bitirip bana döndüğünde de değişmedi ve var-
lığını korudu.

"Kraliçem," dediğimde elini salladı.

"Lütfen bana Emilia diye hitap et. Eski kocamla boşandığımdan beri
bir kraliçe değilim."

Ne diyeceğimi bilemeyerek Hector'a döndüğümde onaylarcasına
gözlerini açıp kapattı. Ondan aldığım onayla ben de gülümsedim ve
"Tabii, Emilia," dedim.

Kadının yüzü aydınlanırken, "Böylesi çok daha iyi. En azından ken-
dimi genç hissediyorum. *Kraliçe* kelimesinin farklı bir ağırlığı var. Sanki
insanı yirmi yaş birden yaşlandırıyor," dedi. Ardından kendi kendine
şuh bir kahkaha attığında ona uymak için ben de güldüm ama doğruyu
söylemek gerekirse içimde mimik oynamamıştı.

Hector eliyle çeşit çeşit yemeklerin dizili olduğu masayı işaret etti
ve "Dilerseniz başlayalım," dedi. Masanın başına geçip oturduğunda
Emilia sağ tarafına, ben ise sol yanına geçtim. Anında önümüze servis
yapılırken gözlerim beni inceleyen kraliçe ile kesişti.

"Senin Mısır'ın lideri Aytun'un kardeşi olduğunu yeni öğrendim,"
dediğinde devamında gelecek sözlerle kendimi hazırladım. "Lider, bed-
nini Tanrı Osiris'e sunarak büyük bir erdem gösterdi. Ra, bu davranış-
nın karşılığını ruhunu Sirius'a yollayarak vermiştir," dediğinde yüzüm

asılacakken son anda durdurdum. Olayın iç yüzü bilinmediği için bir şey belli etmemeliydim. Dudaklarım ne kadar ardına kadar açılıp tüm gerçekleri haykırmayı istese de kendimi tutmak zorundaydım.

Elbette ki dışarıdan her şey bu kadar basit görünüyordu. Acaba herkes Aytun'un bedenini isteyerek vermediğini bilse ne derdi? *Bedeni Mahes tarafından esir tutulan ikizimin ruhuna ne oldu* sorusu aklımı kurcalarken Hector araya girdi.

Dikkat dağıtmak için, "Anne, egnoru kesinlikle denemelisin. Senin için özel olarak yaptırdım," dediğinde Emilia başını salladı.

"Evet, canım. Gerçekten çok güzel görünüyor," dedi yemekten biraz tabağına alırken. Ardından bakışları şaşaalı odada gezindi ve "Halk senden epey memnun gözüküyor. Herkes tahta geçen sen olduğu için mutlu," dedi.

Hector duyduklarıyla gerilirken dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Ancak gülümseyişinin sahteliğini görebiliyordum. Emilia'nın öz oğlunun yerine tahta geçişinden dolayı ne düşündüğünü bilmiyordum. Aramızda bu konunun lafı hiç geçmemiştir.

"Evet, bir sorun yok anne," dediğinde kuşkuyla gözlerimi üzerinden çektim.

Üvey annesinin söylediklerinden rahatsız olmuştu ama belli etmeye çalışıyordu. Kendini taht üzerinde fazlalıkmiş gibi hissettiğini biliyordum. Onun için üzülürken yalnız olduğumuz ilk anda sıkıca sarılmayı aklıma koydum ve annesinin günlerini nasıl geçirdiğini anlatmasına odaklandım.

Yemeklerimiz bittiğinde bir şeyler içmek için ayaklandık. Ülkenin eski kralı Samuel'in içkiye düşkün olduğunu biliyordum. İçki zevki epey geniş olan kralın sarayda farklı tatlara sahip olan içkilerinin bulunduğu bir odası vardı. İçkilerle arası en az babası kadar iyi olan Hector da o odayı sıkça kullanıyordu. Yemek salonundan çıkarak o odaya ilerlediğimizde Emilia birkaç adım önümüzden gidiyordu. Onun duymaması için Hector'a eğildim ve "Kai nerelerde? Onu göremedim," dedim.

"Bilmiyorum. Annemi karşıladıktan sonra ortadan kayboldu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dediğinde gözlerimi kıstım ve önüme döndüm.

İçimden *seni pis iblis* diye geçirdim. Hector'a beni annesiyle tanıştırma fikrini vermişti ve ortadan kaybolmuştu. Birden duraksadım ve

düşüncelerimin tutarsızlığını fark ettim. Normal şartlarda Kai'nin yanımızdan hiç ayrılmayıp beni sinir etmesi gerekmez miydi? Emilia'nın yanında beni zor duruma düşürmek için elinden gelen her şeyi yapardı. O ise ortadan yok olmayı seçmişti ve bu kesinlikle normal bir durum değildi.

İskillenerek adımlarım yavaşladığında nedense burnuma çok pis kokular geliyordu. Aklımda sürekli Aytun'un bana çocukluğumuzdan beri söylediği, "Bir mantıksızlık seziyorsan doğrudur," deyişi yankılanıyordu. Sıkıntıyla yanaklarımın içini ısıtırken Emilia ve Hector küçük kapıdan odaya girmişlerdi. Muhafızların arasından sıyrılarak peşlerinden ilerlediğimde kapı sertçe arkamızdan kapandı ama benden başka kimse umursamamıştı.

Hector cam kapaklı dolaplardan birini açarak beyaz bir şişe ve üç kadeh çıkardı. Kadehlere şarap olduğunu tahmin ettiğim beyaz renkli içkiyi doldururken Emilia da odanın ortasındaki tekli koltuklardan birine oturmuştu.

Ben ayakta oturmayı tercih ederken Hector bardakları hazırladı ve içmemiz için uzattı. Bardağı elinden alıp ufak bir yudum alırken tadına yorum yapamayacak kadar kafam dağınıktı. Ancak Emilia gayet rahat bir oturuş sergiliyordu. Şarabı içtikten sonra gözlerini kapattı ve "En az üvey baban kadar zevklisin," dedi.

Söyledikleriyle gözlerim irice açıldı ve odada üçümüzden başka kimse olmamasına rağmen gerçeği dile getirmesine şaşırdım. Hector da tıpkı benim gibi bunu beklemiyor olacak ki "Anne, ne diyorsun sen?" dedi.

Emilia dudağını büzdü ve gözlerini Hector'dan ayırmadan, "Sevgilin bilmiyor muydu yoksa?" dedi.

"Biliyor ama..."

"Üvey olduğunu biliyorsa gerçeği söylemem neden sorun oluyor ki senin için? Aslında en başından herkesten gizleyerek hata yaptığımızı düşünüyorum. Eğer Samuel veliaht konusunda ısrarcı olmasaydı seni evlat edinip halka veliaht olarak sunmazdık ve bugün de oğlum, yani tahtın asıl vârisi hak ettiği yerde olurdu. Tabii ben de," diyerek ardı ardına dizdiği can yakıcı cümleler sadece Hector'ı değil, beni de yaralamıştı.

Şok içinde "Anne..." derken Emilia gözlerini devirdi.

"Lütfen bana *anne* deme! Yıllardır bu kelimeyi senden yeterince duydum. Samuel'in ölümünden sonra da dinlemeye hiç niyetim yok."

Hector'ın konuşamayacak kadar kötü olduğunu fark ettiğimde yanına ilerledim ve desteğimi göstermek için elimi koluna koydum. Göz-

leri bana dönerken orada sadece acıyı görmek beni bozguna uğratmıştı. Onu bu hâlde görmek beni tahmin ettiğimden çok öfkeliydim. Nefretimi gizleyemeyerek kadına döndüm.

"Kraliçe Emilia, bu söyledikleriniz çok acımasız."

Kadının üstten bakışları bana odaklandığında küçümseyerek, "Sen aile meselesine karışma," dedi.

Belki de dediklerinde haklıydı ama işin içinde Hector olduğu sürece istediğim olaya karışma hakkım vardı.

"Hector'ın size anne demesine bile izin vermiyorsunuz. Tam olarak ne ailesinden bahsediyorsunuz siz?"

"Haddini bil. Senin karşında köle yok."

Kadının sesini yükseltmesine karşılık ben de sesimi yükselttim. "Sizin karşınızda da bir ülkenin kralı var."

Emilia'nın dudaklarında neşesiz bir tebessüm belirdi. "Doğru ama bu az sonra değişecek. Bana karşı hiçbir saygısızlığın olmadı, Hector. Seni sevebilirdim ama sana baktığımda tek gördüğüm şey eksikliğimdi. Samuel'e ve bu ülkeye bir çocuk verememenin hissettirdiği eksiklik saraya geldiğin ilk günden beri yüzüme çarptı. Neyse ki seneler sonra Matt doğdu da kendime geldim. Matt, Samuel'in ve benim tek çocuğum, Hector. Bunu hiçbir zaman aklımdan çıkarmamalıydın ama çıkardın. Samuel seni veliaht ilan ettiğinde kral olmayacağını, tahta geçmeyeceğini söyledin ama sözlerinin arkasında durmadın. Kral öldüğü gibi tahta geçtin ve oğlumu da zindana attın. Tahtın asıl vârisine yaptığın bu saygısızlığın yanına kalacağını mı düşünüyordun?"

Hector hiçbir şey söylemeden üzgünce onu izliyordu. Konuşmuyordu ancak bakışlarından tüm düşüncelerini ve hislerini anlıyordum. Şok içerisinde sözlerini dinlerken aniden dışarıdan gelen bağırış sesleriyle kendime geldim.

Bağırarak, "Siz ne yaptınız?" diye sorduğumda Emilia gülümsedi.

"Matt'i kurtardım. Şimdi sıra tahtı kurtarmakta," dediği gibi Hector'a doğru, "Hemen gitmeliyiz," dedim. Ancak Hector oralı olmadı. Hiçbir şey yapmadan kraliçeyi izlemeye devam etti. En sonunda konuşmaya karar verdiğinde gözlerini yavaşça açıp kapattı.

"Bana bunu neden yapıyorsun? Beni sen büyüttün," dedi sesinde gizleme gereği duymadığı hayal kırıklığıyla. O an Hector'ı ilk kez böyle üzgün gördüğümü fark ettim ve bu gerçek, kalbimin acıyla kasılmasına neden oldu.

"Seni ben büyüttüm ama ben doğurmadım. Bu ülkeye bir çocuk verip vermemek benim için önemli değildi. Soy devam etmiş ya da etmemiş... Bunun benim için önemi yoktu. Ama Samuel için önemliydi. Bu yüzden seni getirdi. Ailen soylu bir aileydi ve iç savaşta öldürülmüştü. Savaşta sokağın ortasında yatarken Samuel seni bulmuş ve kimseye bir şey demeden saraya getirmişti. Sana annelik yapmamı söyleyip yanımdan gitti. İsteyip istemediğimi bile sormadı. Her zaman ki gibi emrivaki yaptı. Ama istemedim, Hector. Seni uygun bir şekilde yetiştirdim çünkü Samuel bana söz vermişti. Seni güneye gönderip oradaki askeri birliklerin başına geçireceğini söylemişti. Bu yüzden iyi yetişmeni sağladım. Planlarımda senin tahta çıkman yoktu. Ama hiçbir şey beklediğim gibi olmadı. Ve şimdi sana ne verildiyse hepsini geri alacağım. Herkes hak ettiği yere geçecek. Matt, önüne çıkan herkesi yok edecek ve tahtı alacak," dediği gibi Hector ayağa fırladı ve kolumdan tutarak ikimizi odadan çıkardı. Üzerindeki ceketini çıkarıp yere atarken gözleri de boş koridoru tarıyordu.

Muhafızlar ondan emir beklercesine dimdik dururken Hector kılıcını çıkardı ve onlara döndü. "Kapıyı kilitleyin ve Emilia'nın dışarı çıkmasına izin vermeyin."

Muhafızlar söylediğini yaparak kapının önünde barikat kurduğunda Hector hızla bana döndü ancak aynı anda binada büyük bir sarsıntı oldu. Dengede durmak için duvardan destek alırken Hector, "Gidip Kai'yi bul," dedi. "Onu odasına kapatmışlardır."

Ardından bana hiçbir şey demeden arkasını döndü ve bağırış seslerine doğru hızla koşmaya başladı. Panik her hücremi esir aldığı anda kendime sakın olmam gerektiğini hatırlattım ve Kai'nin odasına doğru yöneldim. Yanımdan geçip giden askerlere aldırış etmeden son süratle Kai'nin odasına daldım ve onu bağlı bir şekilde buldum. Elleri ve kolları bir direğe bağlanmıştı. Ağzındaki beze aldırış etmeden sesini duyurmak için bağırıyordu ancak dışarı ulaşan ses boğuk bir gürültüden öte değildi. Hızla yanına ulaştım ve ağzındaki kumaşı çıkardım.

Nefes nefese kalmıştı. Yüzü terden sırlıslıklandı ve gözleri öfkeyle parlıyordu. "Hayatımda seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim," dediğinde başımı salladım.

Ellerini çözmek için acele ediyordum ancak bu kahrolası ipler bir türlü çözülüyordu. Acaba büyülü olabilir mi diye düşündüğümde derin bir nefes aldım ve gözlerimin ısınmasına izin verdim. Ellerimi iplerin üzerinde gezdirerek eridiğini düşledim.

"İnan bana, hislerimiz karşılıklı. Normal bir zamanda olsak seni bu hâlde bırakmaktan zevk alırdım ama Hector'ın sana ihtiyacı var. Emilia, Matt'i serbest bırakmış," dediğimde başını salladı.

"Biliyorum. Onu karşıladığım zaman zindandaki herkesi öldürdü ve beni de buraya kapattı. Çabuk çöz, Simgе. Kötü bir şey olmadan müdahale etmem lazım."

Bağırarak, "Acele ediyorum zaten," dediğimde ipler çözülmüştü. Kai hızla yanımdan geçti ve halıyı kaldırdı. Ahşap zemindeki birkaç tahtayı da kaldırdıktan sonra elini açıklıktan içeri daldırdı. Bana bir kılıç ve hançer uzattığında hızla aldım. Kendisine de iki tane kılıç almıştı.

"Haydi, gidelim," dediği gibi hareketlendik ve koridorda koşmaya başladık. Kai nereye gittiğini biliyor gibi koştuğu için tek şansım onu takip etmekte.

Yine de kendimi tutamayarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda hızını kesmedi.

"Taht odasına. Matt çoktan oraya ulaşmıştır. Hector'ı orada öldürüp tahta geçme niyetinde."

Söyledikleriyle nefesim kesilirken bunun gerçekleşmesine asla izin vermeyeceğimi kendime hatırlattım. Ne olursa olsun Hector'a zarar gelmesine izin vermezdim. Taht odasının önüne geldiğimizde Astrapol askerlerinin kıyafetlerini giyen ama bakışları hiç de dostane olmayan dört adamın bakışları bize döndü. Bir tanesinin yüzü komple kan içindeydi ancak güldüğü için beyaz dişleri kendini gösteriyordu.

"Bak, bak! Eski kralın sürtüğü ve yaveri de buradaymış," diye alayla sırtımda kaşlarımı çattım.

"Sen kime sürtük diyorsun ya?" diye cırladığımda Kai başını öyle bir hızla bana döndürdü ki boynundaki kütleme sesini bu kargaşada bile duyabilmişim.

"Bana mı diyecek, sana diyor tabii ki," dediğinde gözlerimi kıstım ve elimdeki kılıcı zarif bir hareketle döndürdüm. Bir kızın her hareketi mi kibar olurdu?

Dudaklarıma sinsî bir gülüş yerleştirirken öne çıktım ve adama, "Sen bana hakaret edebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordum.

Ardından adamın rahatlığını fırsat bilerek üzerine atıldım ve elimdeki kılıcı koluna geçirdim. Elimi göğsüne koyup büyüyle geriye savurduğumda diğer iki kişi de hareketlenmişti. Bana doğru gelmeye başladıklarında yutkundum ve Kai'ye yandan bir bakış attım.

"Orada durmak yerine şunları başımdan almaya ne dersin?"

"Bunları haklarken senden kurtulmak da hiç fena gelmedi aslında. Hector'a kargaşada öldüğünü söylesem ne yapabilir ki?" dediğinde ona kötü kötü baktım.

Gözlerini devirdikten sonra, "İyi, tamam," diye homurdandı ve adamlar bana ulaşmadan hemen önce önüme geçti. Kılıcını sapladığı bedenler çok geçmeden ayaklarımızın dibine yığıldığında hız kesmeden yeniden ilerlemeye devam ettik.

Taht odasının girişine geldiğimizde odanın önünde bir sürü cansız beden bulunuyordu. Ayakta duranlar Kai'yi gördükleri an dikleştiğinde onların sadık askerleri olduğunu anlamıştım.

"Kralımız nerede?" diye sorduğunda adamlardan birisi başıyla içeriyi işaret etti. Bunun üzerine daha fazla beklemeden odaya daldığımda az önceki görüntünün benzeriyle karşılaştım. Tek fark, bu odada Hector ayaktaydı ve tam karşısında Matt yerde, dizlerinin üstüne çökmüştü.

Korkuyla, "Hector," dediğimde şiddetle inip kalkan göğsüne takılan bakışlarım bana dönmesiyle yüzüne odaklandı. Ancak bu çok uzun sürmedi ve Hector çok geçmeden başını çevirdi.

"Bana ihanet ettin, Matt. Ben seni öz kardeşim gibi görürken sen arkamdan iş çevirdin," dedi gizleyemediği hayal kırıklığıyla.

Matt ağzının içine dolan kanı tükürdükten sonra, "Ben mi arkandan iş çevirdim? Sana sırtımı döner dönmez beni zindana hapsettin. O tahtta benim de hakkım vardı. Hatta belki de senden bile çok, değil mi kardeşim?" dedi. "Söylesene, Hector. Kanınla süslenmeyen bir tahtta oturmak nasıl hissettiriyor? İçin rahat mı?"

"Benim tahtta sonsuza kadar oturma niyetim yok. Babamın katilini bulduğum an yerimi sana verecektim ama sen kabul etmedin."

"Katilini bulabildin mi peki?"

"Arıyorum."

Matt yüksek sesli, kulak tırmalayıcı kahkahalar attığında odadan kaçıp gitmemek için kendimi zor tutmuştum. "Arıyor musun? Komik olma, Hector. Babamın katiliyle yan yana geziyorsun. Tahta geçmek için ölmüş babamı yalanlarına ortak etme bari."

Kaşlarımı çattığımda Kai ile aynı anda birbirimize döndük. İkimizin de yüzünde şaşkınlık vardı ve şüpheyle birbirimize bakıyorduk. Kai olabilir miydi? Kralı öldüren o muydu?

Ben düşüncelerimi içimde tutarken Kai birden, "Sen miydin?" diye sordu. Ona saçmalamaması gerektiğini söyleyecekken Hector'ın bağırışını duydum ve ona döndüm.

“Ne diyorsun sen? Ben mi babamın katiliyle yan yana geziyormuşum?”

“Haydi ama Hector. Tanrıça Ayliz ile olan yakınlığını biliyorum,” dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

“Kimden bahsediyorsun sen?”

Gerçekten kimden bahsediyordu bu? Ayliz’in babasını öldürdüğünü mü ima ediyordu yoksa ben mi yanlış anlıyordum? Düşünceler aklıma sızdığı an suratımı buruşturup başımı salladım. Ben ne diyordum, Ayliz hayatta birini öldürmezdi. Matt kesinlikle yalan söylüyordu.

“Bana bak...” diyerek ona atıldığımda, “Tanrıçanın yardımcısı Dimitri’yi diyorum,” dedi. Yüzümüzdeki şaşkınlığı gördüğü gibi dudaklarına yavaş bir sırıtış yerleşti. “Şimdi anlıyorum. Haberiniz yoktu galiba. Sanglum türünden olduğunu biliyorsunuzdur zaten. O gün saraya girip babamı öldüren Dimitri’nin ta kendisi. Arkadaşınız Tanrıça Ayliz, bu gerçeği sizden gizledi sanırım.”

Hector önde, Kai ve ben tam arkasında tapınaktan içeri girdiğimizde insanların meraklı bakışlarını da üzerimizde toplamıştık.

Hector’ın elindeki kılıcı gören askerler önümüzde barikat kurduğunda, “Tanrıça nerede?” diye sordum.

“Yardımcısıyla birlikte yazgı odasında,” der demez Hector hareketlendi ancak askerler önünden çekilmedi. Elindeki kılıcı işaret ederek, “Bununla giremezsiniz,” dediler.

“Kılıcım tanrıçaya zarar veremez, ahmak kafalı. Ayrıca Tanrıça Ayliz benim dostum,” dediğinde cümlenin altındaki kırgınlığı sezebiliyordum. Bugün o kadar çok kişiden beklenmeyen darbeler almıştı ki onlara bir de Ayliz’in eklenmesi Hector’ı üzmüştü.

Bu konuda ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum ama eğer doğruysa Ayliz’in bir sebebi olduğuna emindim.

Askerler en sonunda Ayliz’e zarar vermeyeceğimizi düşündüklerinden önümüzden çekildiler ama peşimizden gelmeye de devam ettiler.

Kısa sürede yazgı odasının önüne ulaştığımızda Hector kapıyı açtı ve doğruca içeri girdi. Atmaca gibi odada Dimitri’yi arıyordu ve çok geçmeden de bulmuştu. İnsanüstü bir hızla Dimitri’nin üstüne atıldığında Ayliz şok olmuşçasına koltuktan kalktı ve önündeki kırmızı ipleri geriye savurup yanımıza geldi.

Hector, kılıcını Dimitri'nin boynuna yaslayıp onu yere düşürmüştü. Kendisi de onun üstüne çıktığında Ayliz, "Hector, ne yapıyorsun?" diye haykırdı.

"Babamı öldürdüğün gibi onu öldüreceğim."

Ayliz bu sözleri duyar duymaz bana döndüğünde ona sorarcasına baktım. Şu an bir açıklama yapmalı, kendini aklamalıydı. Aksi hâlde bunu benden, bizden gizlemesi aramızda düzelmeyecek şeyler yaratabilirdi.

Endişeyle, "Simge..." dediğinde sözünü yarıda kestim. "Neden gizledin? Hector, Dimitri'yi ararken bunu nasıl sakladın?" dedim bozulduğumu gizlemeden. Aslında olay sadece bozulmak da değildi. Ayliz gözümün içine baka baka bana yalan söylemiş, gerçekleri saklamıştı.

Ayliz yüzümde gördüğü hayal kırıklığıyla iç çekti. "Başta Aytun her şeyi öğrenmesin diye sustum. Sonrasında, yani Aytun'u kaybettiğim-deyse aklıma bile gelmedi. Onu düşünecek hâlde değildim."

"Sana daha bugün sordum, Ayliz. *Dimitri katiliyle ilgili bir şeyler biliyor mudur* dedim."

"Çember Mağarası'nda ettiğim yemin yüzünden sustum, Simge. Sana söylemek istedim ama yeminim beni durdurdu."

Başımı ellerimin arasına aldığımda Hector, Dimitri'ye ağırlığını biraz daha verdi. Dimitri öylece yatıyor, hiçbir şey yapmıyordu. Çabalasa Hector'ın elinden kurtulacağına adım kadar emindim ama öylece duruyordu.

"Hector, yapma lütfen."

"Kendine yeni bir yardımcı bulmalısın, tanrıça."

"Dimitri beni kurtarmak için babanı öldürdü," dediği gibi Hector donakaldı. Başını ölümcül bir yavaşlıkta ona çevirdiğinde artık hangi duyduğuma tepki vereceğimi şaşırmıştım. Beni kurtarmak için öldürdü de ne demekti?

"Ben Ölüler Kitabı'nı bulmaya gittiğim zaman babanla karşılaştım. Beni öldürmek istedi. Eğer Dimitri olmasaydı bunu başaracaktı da. Çünkü Neftis'i yendiğim zaman kendi ülkesinin de yıkılacağını düşünüyordu, bu yüzden korkuyordu. Benden kurtulmak istedi, Hector. Dimitri de beni kurtarmak için öldürdü. Öldürmek zorunda kaldı. Onun bir suçu yok."

"Sana bir şey yaptı mı peki?" diye sordum alacağım cevaptan korkarken. O günleri hatırlamaya çalışıyordum ama o ara Aytun'un üstündeki laneti nasıl kaldıracağımı araştırdığım için kafam dağınıktı ve Ayliz'e pek odaklanamamıştım. Zaten hemen sonrasında da kralın ölüm haberini almış, Hector'ın yanından ayrılmamıştım.

“Hayır, yapamadı çünkü Dimitri tam zamanında geldi.”

Hector, kılıcını Dimitri’nin boynundan çekip ayağa kalktı ve odanın çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Dimitri’yi öldürmediği için rahat bir nefes alsam da bugün yaşadıkları yüzünden hâlâ diken üstündeydim.

“Hector, bir şey demeyecek misin?”

“Ne diyebilirim ki? Babam kötülük ederken kötülük bulmuş. Yardımcını seni korudu diye öldüremem, tanrıçam.”

Bazı zamanlar kim olduğumu sorguluyordum. Eskiden ailemin hayatındaki yerimi sorgulardım. Şimdiyse bir başkasının hayatındaki yerimi değil, kendi hayatımda kim olduğumu sorguluyordum. Ben kimdim? Kim olmuştum? Kime dönüşüyordum? Bu hayattaki amacım neydi, neden doğmuştum ve nasıl ölecektim?

Birbiri ardına ipe dizilen soruların akli dengemin darağacında sallanmasına sebep olduğunu fark ettiğim günden beri düşünmüyordum. Çünkü her şeye anlam yükleyip cevap aradıkça kaybediyordum. Düşünmek artık öylesine zordu ki... Buz tutmuş zihnime sızmaya çalışan bir katrandı sanki. Etki etmeyi bırakalı çok olmuştu ancak canımı sık-maya devam ediyordu.

Sakinlik bir süredir günlerimin peşinden ayrılmayarak devrilse de aklımda dönüp dolaşan fırtınalardan kimsenin haberi yoktu. Birçok şeyi aynı anda planlıyor, kafamda kuruyor ve gerçekleşeceği günü ipe çekiyordum. Bunları yaparken Simge'yi tehlikeye atmak istemediğim için ondan gizlemeyi tercih ediyordum. Çünkü planlarımdan ona bahsettiğim an kendisi de benimle gelmek isteyecek ve başını belaya sokmaktan geri kalmayacaktı.

Dudaklarımda alaycı bir gülüş belirirken aklımdan geçenlere güldüm. Bir zamanlar Aytun'la ikisi benim hakkımda böyle düşünüyorlardı. O zamanlar beni korumak için geri planda yer almamı istiyorlardı. Şimdi ise aynı şeyi ben yapıyordum.

Şimdilik aklımdaki fikirlerden Simge'ye söz etmiyordum. Hector ve Dimitri olayını sorunsuz atlatıp tatlıya bağlamış olabilirdik ama bir daha gizlediklerim yüzünden aynı duruma düşmeye niyetim yoktu. Sa-

dece söylemek için doğru zamanı bekliyordum. Daha doğrusu başına kötülüklerin gelmeyeceğine emin olduğum zamanı...

Bu yüzden planlarımı uyguladıktan, yani iş işten geçtikten sonra söyleyecektim. Böylece kendini tehlikeye atamazdı. Eskiden tecrübeli bir büyücü olduğu için Aytun'un olmadığı zamanlarda beni korumakla mükellefti. Şimdi geriye dönüp baktığımda bu durumun değiştiğini görmek garip hissettiriyordu.

Son birkaç günümü genellikle tapınağımda ve yazgı odasında geçiriyordum. Bana bahsedilen görevi layıkıyla yerine getirmeye çalışıyor, kaderleri en muntazam şekilde oluşturunuyordum. Çünkü daha önce Seth'in de dediği gibi görevimi aksattığım için Ra'nın dikkatini kötü manada üzerime çekmek istemiyordum.

Ra'ya büyük bir minnet duygusu besliyordum. Hiç kimse Aytun'u geri getireceğine inanmamışken o inanmıştı. Bu bile sonsuza dek ona minnet duymama yeterliyken üstüne bir de kurtarmam için gereken tüm koşulları önüme sunmuştu. Neftis'e karşı benim yanımda olduğunun söylemiş, desteğini hiç esirgememişti. İlk başlarda acım ve benliğimi yadırgamam yüzünden çabalarını görmezden gelmişim ama aklım başıma gelmişti. O dört ay boyunca ben yasımı tutup kendimi kabullenmeye çalışırken Ra benim için uğraşmıştı.

Bana güvendiğini ve bu yüzden Kader Tanrıçası yaptığını söylediği için onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Bu sebepten ötürü görevimi aksatmayarak ona kendimi kanıtlayacak, çabalarının boşa olmadığını gösterecektim.

Bugün de her sabah olduğu gibi erken saatlerde yazgı odasına girmiştim ve saatler boyu aralıksız kader yazmışım. Ancak bir süre sonra oda üstüme gelmeye başladığında sıkıntıyla iç çektim ve görevi kızlara devrederek odadan çıktım. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı.

Yazgı odasından henüz yeni çıkmışım ki koşar adım yanıma gelen Dimitri'yi gördüm. "Tanrıçam."

Nefes nefese kalmış hâline bakarken bir sorun olduğunu hemen anlamışım. Göğsümün tam ortasına bilenmiş bir bıçak saplanırken, "Bir şey mi oldu?" dedim korkuyla.

Son günlerde ne kadar sakin görünürsem görüneyim içimdeki gerginlik yüzünden her an patlayacakmış gibi hissediyordum. Ra, Neftis'in büyüsunu kaybetmesini sağladığından beri her an tetikteydim.

O gün öfkeden gözü dönen Neftis'in, güçsüz düşmeyi kaldıramayacak bir tanrıça olduğunun farkındaydım. Suyla arasını düzelterip büyüsunu geri alır almaz bana saldıracağına farkında olduğum gibi...

Dimitri beni korkutmamak için başını salladı. "Kraliçe'nin rahiplerinden Sef'in oğlu bugün ülkeye dönmüş. Onu takip ettirmemi istemişsiniz," dediğinde bıçağı kabzasından tutarak sertçe çıkarttı. Yüzündeki ifadeyi yanlış yorumlayıp gereksiz yere endişelenmişim. Aniden huzursuzluk bulutları dağıldı ve yerine heyecan tohumları serpiştirildi.

Ian ile konuştuğum zaman Nefes Madeni'ndeki kadının bahsettiği rahibin şu an yanındakilerden biri olmadığını öğrenmiştim. Eski başrahibin yetiştirdiği öğrencilerden birisi çalışkanlığı sayesinde rahip olmaya hak kazanmıştı. Uzun bir zaman rahiplik görevinde kalmıştı ama sonrasında -her ne olduysa- görevden alınmıştı ve Neftis tarafından Teb'den sürgün edilmişti.

Her tanrı ve tanrıçaya dünyada dört yaz geçirdikten sonra bir rahip verilirdi ancak Neftis'in birden fazlaydı. Bunu kraliçe oluşuna bağlıyordum. Tabii, birde yaptığı kara büyülere tek rahibin yardım etmesi imkânsızdı.

Rahipler normal insan veya büyücülere göre daha uzun yaşıyordu. Onların ölmesi yüzyılları bulabilirdi. Bu adamın da birkaç yüz yaşında olduğuna emindim. Başta onu kendi imkânlarımla bulmayı denemiştim. Dimitri varlığından haberdar olan ve onu tanıyan kişilerle iletişime geçmiştik ama bir sonuca ulaşamamıştık. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Ancak bilen kişilerin olduğuna emindim. Ve o kişilerden bazılarının Neftis'in şimdiki rahipleri olduğunu düşünüyordum.

İlk olarak Ra'ya sormak istemişim ama buraya geldiğimden beri iletişime geçmemiştik ve rahiplik makamına geleli çok uzun bir süre olmadığı için eski rahibin nerede olduğunu bileceğinden şüpheliydim. Daha önce de Neftis'in yaptıklarına çok karışmadığı için bilemezdi.

Bu yüzden onu es geçerek birkaç gün boyunca diğerleri hakkında araştırma yapmışım. Çoğunun ailesi yoktu ve uzak akrabalarına bir şey olduğunda da üzülmeyecek kadar kalpsizlerdi. Tek biri hariç. Rahip Sef'in bir oğlu vardı. Dekolipta ülkesinde yaşıyordu ve Mısır'a senede birkaç defa zor geliyordu. Yıllar önce karısını kaybeden ve oğlundan başka kimsesi kalmayan Sef, ağzından bilgi almak için en uygun kişiydi.

Düşüncelerimin acımasızlığı içten içe beni yargılamak ne ara bu hâle geldiğimi sorguladım. Ne zaman birinin zayıf noktasını öğrenip ona karşı kullanmak için harekete geçmişim?

İçimde ara ara duyduğum kadın sesi, "Senin zayıf noktanı elinden aldıkları zaman," diye cevap verdi.

Bazı zamanlar abartılı davrandığını düşündüğüm ses, bu defa her kelimesinde haklıydı.

Aytun benden alındıktan sonra onu kurtarmak için her şeyi yapacağımı söylemiştim. Düşmanlarım çok kötüydü. Çok acımasızdı. Onlarla adil bir ortamda savaşmak için şartları eşitlememiz gerekiyordu. Onlar bana benzeyemeyeceğine göre ben onlara benzeyecektim. Vicdanım acıyla kavrulduğunda ellerimi yumruk yaptım. Karşımdakilere karşı kötü olacaktım ama asla dozunu kaçırmayacaktım. Onlara benzeyeyim derken onlara dönüşmeyecektim.

Sef'in oğluyla olan yakınlığını öğrendikten sonra Dimitri'ye oğlunu takibe almasını söylemiştim. Yakın zamanda Mısır'a gelirse işim kolaydı ama başka bir ülkeye gidip zorla getirmek sıkıntılı olurdu. Ama şansım yaver gitmişti ve oğlu kendi ayaklarıyla bize gelmişti. Neyse ki ara sıra hayat bana bir taraflarıyla gülmeyi bırakıp yanımda olmaya karar veriyordu.

"Neredeymiş?"

"Kardak'taymış," dediğinde dilimi dudaklarımda gezdirdim. Dimitri, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Etrafta biri olup olmadığına baktım ve olmadığını görünce, "Konuştuğumuz gibi yapıyoruz. Askerler adamı alıp Kara Orman'a götürsün. Sen de Rahip Sef'e haber ver. Biricik oğlunu Nigraların kaçırdığını ve Kara Orman'a götürdüklerini söyle. Ama kimseye haber vermediğine, tek başına geldiğine emin ol," dedim.

Dimitri emirlerime itaat ederek başını salladı. "Tabii ama biz kaç kişi olacağız?"

"Tüm askerlerin ortadan kaybolması dikkat çeker. Bu yüzden Hector'dan asker istedim. Onun askerleri de Kara Orman'da saklanıyor olacak. Neftis'e haber verirse büyük bir kargaşa yaşanabilir. Dikkatli olmalıyız." Koridora bir kez daha baktım. "Simge'nin de hiçbir şeyden haberi yok. Ona daha sonra söyleyeceğim. Seni gördüğünde sorarsa bir şey belli etme."

"Beni gördüğünde yolunu değiştirdiği için soracağını sanmıyorum. Sevgilisinin üvey babasını öldürmeme epey içerlemiş," diyerek alaya almaya çalıştığında terslememek için kendimi zor tuttum. Ancak kendimi tutmak oldukça zordu ve Dimitri de bunu fark etmiş gibi hemen konuyu değiştirdi. "Kral Seth'e haber vermeli miyiz? Sonuçta Yüce Ra size yardım etmesini söylemişti."

"Gerek yok. Seth yalnızca eğitimimle alakadar oldu. Gerisiyle işi yok. Daha fazla oyalanmadan git haydi."

Dimitri'yi yanımdan yolladıktan sonra eve geçtim ve Simge'nin uyandığını düşünerek odaya girdim. Yatakta sırtı dönük vaziyette uzanıyordu ama geldiğimi duyunca başını bana doğru çevirdi. Benim geldiğimi görünce açık renk gözleri canlandı ve yatakta doğruldu. "Günaydın. Yine erkencisin ve yine çok süslüsün," dedi kıkırdarken.

Gözlerim üzerimdeki beyaz elbiseye ve takılara kayarken bıkkınca iç çektim. Yakınırcasına, "Hiç sorma," dedim ve yatağın ucuna oturdum.

Kıyafet ve takı tercihini genellikle sadelikten kullanan insani yanım tanrıçalığın getirdiği şatafata zor adapte olmuştu.

"İlk tanıştığımız zamanlardaki kızıdan çok uzaksın. O zamanlar elbise veya etek giymeyi sevmezdin. Makyaj da yapmazdın. Yani yapardın ama çok az. Şimdiyse tam bir süslü oldun." Uzanıp yanaklarımı sıktı ve güldü.

"Şortu daha çok seviyorum, ne yapayım?" dediğimde, "Doğru, rahat oluyor," diye onayladı.

"Kalk haydi, bir şeyler ye. Mutfaktan güzel kokular geliyordu," dediğimde miskin miskin yerine kuruldu.

"Çok yorgunum, odadan çıkasım yok. Acaba buraya getirmelerini mi istesem?" dediğinde omuz silktim.

"Sen bilirsin. Birine söylersin getirirler," dedim ve ayağa kalktım. Bir an önce gitmem gerekiyordu. Simge'yi şüphelendirmemek için "Ben dışarı çıkacağım," dedim.

"Ne işin var?" dediğinde sessiz kalıp sadece yüzüne baktım. Hoşnutsuzca yüzünü buruşturdu. "Yine tanrıçalık işleri mi?" diye sorduğunda başımı salladım. Dimitri ile rahipleri araştırdığımız zaman Simge'nin radarından kaçmak için ona açıklayamayacağım tanrıçalık görevleri olduğunu söylemiştim. Bu sayede kuşkulanmamasını sağlamıştım. Yine aynı bahanenin arkasına saklandığımda, "Tamam, git," diye kabullendi.

Arkamı dönüp odadan çıkarken kapıyı kapatmadan önce, "Dikkatli ol," diye bağırdı. Simge'ye kahvaltı götürmelerini istemek için mutfaka yönelmiştim ki Belisa içeriden çıktı. "Bir şey mi istemiştiniz?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Simge odasında. Kahvaltısını oraya götürmelerini söyler misin?"

"Tabii. Siz bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Evet Dimitri ile işim var. Tapınak sana emanet," dedim ve cevabını beklemeden hızla Kara Orman'ın dışına açılan bir geçit açtım. Oyalanmadan içeri girdiğimde etrafıma bakındım ancak hiç kimse olmadığını gördüm. Sis tabakasından içeri geçtiğimde ağaç dibinde yerde oturan

Dimitri'yi gördüm. Ayaklanmak istediğinde elimi kaldırarak durdurdum. Rahatını bozmasına gerek yoktu.

"Rahip Sef'e haber yollattım. Söylediğiniz gibi Nigraların elinde olduğunu zannediyor. Birazdan burada olur."

"Güzel. Oğlu nerede?" dediğimde başıyla arka tarafı işaret etti.

"Arka tarafa götürmelerini emrettim. Rahip geldiğinde getiririz."

Dimitri'ye cevap verecektim ki tam karşımdaki sis duvarının dağıldığını ve içinden bir adamın çıktığını gördüm. Beyaz cüppesinin başlığını takmamıştı. Kısa boylu, kel ve iri yarı bir adamdı. Alnının tam ortasında iç içe girmiş, üç halkadan oluşan bir dövme bulunuyordu. Gözleri henüz bizi bulmamıştı, etrafı süzüyordu. Tedirgin adımlarla sislerin arasından çıktı ve göz göze geldik.

"Hoş geldin, rahip," dediğimde adamın bakışları dondu.

"Sen... Siz... Tanrıça Ayliz," deyip eğildiğinde göz bebekleri korkuyla titreşti. "Sizin ne işiniz var burada?"

Başımı omzuma doğru yatırıp yüzüme alingan bir ifade yerleştirdim. Bu adamın Aytun'un ruhu alındığı zaman orada olduğunu ve yardım ettiğini kendime hatırlattım. Bu yüzden biraz eğlenmeden oğluna kavuşmasına izin vermeyecektim. "İnsan hiç onu buraya davet edene ne işiniz var diye sorar mı?"

Rahibin donuk bakışları olanları anlamamanın verdiği şaşkınlıkla şekillenirken, "Oğlum. Oğlumu siz kaçırdınız," diye haykırdı.

"Umarım birilerine bundan bahsedip kimseyi Ruhlar Şehri'ne Nigralara baskın yapması için göndermemişsindir. Eğer öyleyse kraliçelerinin ölümüyle Neftis'e iyice bilenen Nigralar onun adamlarına iyi davranmaz." Adamın sessiz kalışını haber verdiğine yorunca sahte bir üzüntüyle devam ettim. Bugün rol yapmam gerekiyordu. "Çok yazık. Kim bilir Nigralar yeni bir iftira karşısında ne kadar öfkelenecekler. Bari gönderdiğin kişilere biraz merhametli davranıp acısız bir ölüm sunsalar."

Sef'in yüzüne aniden bir panik dalgası yayıldığında ellerini kaldırdı. "Kimseyi göndermedim. Buraya da tek başıma geldim. Oğlum nerede, ne yaptınız ona?" diye sordu bir bana bir de Dimitri'ye bakarken.

Başımı yana eğdikten sonra tanrıçalık özelliklerimi kullanmaya odaklandım. Doğru söyleyip söylemediğini öğrenmem gerekiyordu. Aksi hâlde burada büyük bir arbede yaşanabilirdi ve ben bir daha Neftis'in rahiplerine bu kadar kolay ulaşamazdım.

Rahibin zihninden geçenleri okumak için odaklandım.

"Keşke diğer rahiplere haber verseydim ya da birilerini gizlice yanıma alsaydım. Tanrıçanın kraliçeye nefreti de öfkesi de çok büyük, oğluma gerçekten zarar verebilir mi? Onun da gözü tıpkı kraliçe gibi kara. Yapabilir. Tekken onu durduramam ama oğlumu getirdiği zaman dikkatini dağıtmak için büyü yapabilirim."

Adamın aklındaki düşünceler kahkaha atmama sebep olduğunda rahip, yaptığı şeyi anlamış gibi aniden başka şeyler düşünmeye çalıştı.

"Gerçekten bir tanrıçanın dikkatini dağıtabileceğini düşünüyor musun?" dediğimde gözlerini öfkeyle kapattı.

İçimden doğaya seslendim: "Yeryüzünün kudretli toprakları, rahibin büyüünün bana ve askerlerime ulaşmamasını sağlayın." Sözlerim üzerine ağaç dalları sanki önümde eğilir gibi yana yattı, rahibin ayak dibindeki toprak hortum gibi dizlerine kadar dönerek yükseldi. Bu, onun büyü yapmasını engelleyecekti.

Onun uslu duracağına emin olduğumda, "Merak etme, oğlun iyi," dedim sakince. Ardından adamın yüzündeki saliselik rahatlamaı gö-rünce ekledim: "Şimdilik." Zevkle yüzündeki ifadenin parçalanmasını izlerken o gün aynısını bana yaptığını hatırladım. Ben Aytun için ağ-larken hiçbir şey yapmamıştı.

"Ne istiyorsunuz oğlumdan, neden kaçırdınız onu?"

"Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum, rahip. Oğlunu bu yüzden getirdim."

"Benim sizinle yapacak bir anlaşmam yok. Ben Kraliçe Neftis'in ra-hibiyim. Onun düşmanııla anlaşma yapacak değilim."

Adamın kolayca Neftis'e ihanet etmeyeceğinin farkındaydım. Bu işin kolay olmayacağına hazırlamıştım kendimi ama elimdeki kozun caydırıcılığı inkâr edilecek cinsten değildi. Ufak tehditlerle ya da basit bir kaçırmayla direncini kıramazdım. Bana daha korkutucu bir şey ge-rekliydi ve ne olduğunu çok iyi biliyordum. Dudaklarıma sahte, boş bir gülümseme yayıldı.

"Ne acı... Neftis'e olan sadakatin oğlunun sonunu getirecek demek."

Rahip söylediklerime inanmamış gibi histerik bir kahkaha attı an-cak nefesindeki korkuyu koklayabiliyordum. Alaya alarak zaman ka-zanıyor, kendine bir çıkış yolu arıyordu. Ama bana istediğim bilgiyi vermeden şuradan şuraya adım atamazdı. "Oğluma dokunamazsın, tanrıça. Ona zarar veremezsin."

"Neden?"

"Oğlum inançlı biri ve bir tanrıça ona tapan insanlara kötülük edemez."

"Merak ediyorum da Neftis Aytun'u yok ederken de bu düşüncelerini dile getirdin mi?"

"Aytun Karavera bir haindi. Senelerce kraliçeyi alt etmek için fırsat kollayan bir çürüktü. O çürükten kurtulduk, artık daha sağlamız," dediğinde burnumdan derin bir nefes aldım. Sakinleşmek için kendimi zorlarken aklımın gerisinde duyduğum akıl çelici fısıltılara bu sefer kulak asmayacaktım. Bu sefer Aytun'u bulmaya odaklanacaktım. Öfkeme yenilmeden vücudumdan uzaklaşması için tırnaklarımı avucuma bastırdım. Acı, öfkeye devaydı.

"Sevdiğin birini kaybetme düşüncesine bile tahammül edemiyorsun. Neftis, Aytun'u benden alıp koparıırken de aynı şeyleri söyledin mi ona? *Yapamazsın, yapmamalıydın* dedin mi? Demedin. Şimdi ya istediğim şeyi güzellikle verirsin ya da oğlunla vedalaşırsın."

Üzerine bastırarak söylediğim her harf ciddiyetle yıkanmıştı. Rahip de sonunda bunu fark ederken gardını düşürdü ve sonunda, "Ne istiyorsun benden?" diye sordu. En azından istediğim şeyi merak etmeye başlamıştı.

"Osiris'in ruhunu nasıl çıkaracağımı ve Aytun'un ruhunu bedenine nasıl geri sokacağımı söyleyeceksin."

"İmkânsız. Bunu bilmiyorum. Bilsem bile size söylemem."

Bir kez daha zihnini okumaya çalıştığımda bu defa biraz daha zorlanmıştım. Yaptığımı fark ettiği için zihnini başka şeylerle meşgul ediyordu fakat düşüncesi eninde sonunda oraya kayıyordu. Ruhunu nasıl alacağımı gerçekten bilmediğini fark ettiğimde bozulsam da belli etmedim ve aklımdaki diğer şeye geçtim.

"İmkânsız olmadığını biliyorum. Neftis'in eski bir rahibi varmış. Uzun yıllar rahipliğini yapmış ama sonra sürgün edilmiş. Bana onun nerede olduğunu söyleyeceksin."

Adamın alnında biriken ter damlacıklarından bazıları yanağından süzülürken inat ederek, "Hayır," dedi.

Pekâlâ, kolay yoldan olmayacaktı demek. O zaman biz de biraz daha zorlardık. Adamla göz temasımı kesmeden, "Dimitri. Getir onu," dedim.

Dimitri ağaçların arasına saklanan askerlere el işareti yaptı. Çok geçmeden askerler kolundan tutarak sürükledikleri sarı saçlı, zayıf, genç adamı yanımıza getirdi. Adamın omzundan bastırarak yere çöktürdüklerinde yanına gittim. Yere eğik olan yüzünü elimin arasına alıp kaldır-

dım ve "Tatlı bir oğlun varmış. Bu yakışıklı yüzün az sonra Amenta'ya gidecek olması ne kötü," dedim. Birden elimi çektim ve adamın başı yana düştü. "Dimitri. Onu kara büyüyle zehirle."

Arkamı dönüp rahibe yaklaştım. "Az sonra basit bir insan olan oğlunun vücuduna taşıyamayacağından fazla kara büyü sokacağım. Başta bir şey olmasa da birkaç dakika sonra öleceğini biliyorsun, değil mi?"

Dudakları titrerken, "Yapmayın," dedi. Direncinin kırılmasına o kadar az kalmıştı ki bunu aklından okuyabiliyordum. Onu daha çok zorlamak adına Dimitri'ye işaret verdim. Ellerini adamın başının iki yanına koyduğunda siyah damarları belirginleşti. Yerden, toprağın altından siyah dumanlar yükselirken rahip oğluna doğru atılmaya çalıştı ama askerler önünde barikat kurdu.

"Ya bana rahibin nerede olduğunu söylersin ya da kendi gözlerinle oğlunun ölümüne şahit olursun."

Sözlerimle ciddiyetimi anlarken yere çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. "Tamam! Tamam, söyleyeceğim. Durun, yalvarırım durun!" dediğinde Dimitri'ye sahte şovunu kesmesi için bir hareket yaptım.

"Seni dinliyorum."

"Rahip Ramas Buhen'de. Bir kale kasabasında, bakır madeninin yanında ufak bir evi var. Rütbesini kötüye kullandığı anlaşıldı, bu yüzden sürgün edildi. Şimdi orada yaşıyor."

"Umarım bana yalan söylemiyorsundur, rahip. Eğer gittiğimde onu bulamazsam geri dönerim ve bu defa yarım bıraktığım işi tamamlarım. Bugün ruhun duymadan oğlunu nasıl aldıysam yine yaparım. O yüzden bana oyun oynama."

Rahip hızla başını salladı. "Oyun oynamıyorum. Rahip orada, evden dışarı adımını atamaz."

"Güzel. Bugün olanlardan kimseye bahsetmemen gerektiğini söylememe gerek yok, değil mi? Eğer oğlunla sen birine bile anlattırsanız yine ölürsünüz."

"Söylemeyeceğiz. Yemin ederim."

Rahibe son bir bakış attıktan sonra hızlıca askerler için bir geçit açtım. "Tapınağa dönün," dedikten sonra Dimitri ile kendim için de bir tane açtım.

Mısır'ın Buhen şehrini düşünerek geçitten içeri girdiğimde etrafa göz attım. Burası dağlık bir alandı. Ormandaki ağaçlar bodur yapıydı ve madenin girişinden biraz uzaktaydık. Yanında bulunduğumuz ev esasen bir kulübeydi. Tek katlı ve ufaktı. Duvarlarındaki kireç eski-

mişti. Yer yer dökülmeleri vardı. Aslında kulübeden ziyade harabeyi andırıyordu. Evet, harabe buraya daha uygun bir terimdi.

Bazı yerlerinde ince çatlaklar olan ahşap kapıya ulaştığımda, "Rahip Ramas. Açar mısınız kapıyı?" dedim ve birkaç kez vurdum.

Çok geçmeden kapının arkasından adım sesleri duyuldu. "Siz kim-siniz?"

"Ben evrenin Kader Tanrıçası Ayliz. Yanımdaki de yardımcım Di-mitri."

Bir süre kapının arkasından hiç ses gelmedi ama hemen sonrasında, "Ne işiniz var burada tanrıça?" dedi.

Dimitri sabır dilenircesine başını yukarı kaldırdı ve geri çekilip om-zunu kapıya yanaştırdı. Sanırım kapıyı kıracaktı. Gözlerimi belertip uyarırcasına kaşlarımı kaldırdığımda durdu. "Sizinle konuşmak için gel-dim. Bizi içeri alır mısınız?"

"Sürgün edildim ve eve hapsedildim zaten. Tanrıça Neftis benden daha ne istiyor?" diye bağırdığında yüzümü buruşturdum. Beni Neftis'in yolladığını mı düşünüyordu? Sakin kalmaya çalıştım ve bu imayı gör-mezden geldim.

"Ben Tanrıça Neftis için gelmedim. İçeri alırsanız konuşmak istiy-o-rum," dediğimde kapının arkasından sertçe alınıp verilen nefes sesi geldi ve kapı sonuna kadar aralandı.

Rahip Ramas, bembeyaz saçlara sahip olan bir adamdı. Yüzündeki derin kırışıklıklar yaşadığı zorlukları kanıtlar nitelikteydi. Küçük göz-leri yorgun ve endişeli bakıyordu. Önümde başını eğdikten sonra eliyle içeriyi işaret etti. Eve adım atarken bir yandan da dağınık, tek göz eve bakıyordum. Eski püskü eşyalarla dolu olan bu evde nasıl yaşadığını merak etmişim.

Adamın, "Neden buradasınız, tanrıça?" deyişini işitince yeniden ona döndüm. Dimitri çoktan bir sandalye bulup rahatça arkasına yas-lanmıştı. Onun her ortamda önce konforunu düşünmesine takılmadan söze atıldım:

"Senin eskiden kraliçenin rahibi olduğunu biliyorum. Onunla aran-da ne yaşandı, bilmiyorum ama buraya sürgün edildiğini duydum."

Sözlerimden sonra adamın yüzü değişmeye, ardından buruşmaya başladı. Sanki acı çekiyor gibi bir hâli vardı. Ancak konuşmaya devam etti: "Doğru. Beni sürgün etti. Neden aramızın bozulduğunu öğren-meye mi geldin? Bu sana ne katacak ki? Madem Kader Tanrıçası'sın, görevinin başında olman gerekmez mi?"

"Aranızda ne olduğunu öğrenmeye gelmedim. Neftis'le bir zamanlar yakın olduğunu biliyorum. Bu yüzden bana yardım edebileceğini düşünüyorum," dediğimde adam acıyla inlemeye başladı. Dimitri'ye baktığımda az önceki keyfinden eser kalmadığını gördüm. Anında adamla arama girip önümde dururken omzunun üzerinden adamı izlemeye başladım. Gözünden bir damla yaş akarken, "Benden ne yardımı istiyorsunuz?" dedi.

"Neyin var, ne oluyor?"

"Ben... Ben lanetliyim. Kraliçe hakkında konuşamam. Konuşsam lanet canımı yakarak beni uyarır."

Rahip Sef'in belirtmeyi unuttuğu -bu küçük- detay karşısında sol ayağımı öfkeyle yere çarptım. Bana bunu nasıl söylemezdi? Ben şimdi nasıl yardım isteyecektim?

Dimitri mahcup bir ifadeyle bana döndü. "Gidelim. Bize bir şey anlatamaz."

Kuru toprağa dökülen yağmur onu nasıl çamurlaştırıyorsa adamın söyledikleri de bende aynı etkiyi yaratmıştı. Karman çorman olan aklım ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Karşımdaki adamın bana yardım edeceği ihtimaline öyle sıkıca tutunmuştum ki şimdi öylece vazgeçemezdim.

Aklıma gelen şeyle rahibin zihnini okumaya kalksam da başarılı olamamıştım. Ne yaptığımı anladığında tebessüm etti ve "Benim zihnim mühürlü, tanrıça. Kraliçe kimse zihnimi okumasın diye beni mühürledi," dedi.

Neftis'in her anda karşıma çıkışı yüzünden iyice öfkelendiğimde Dimitri bir kez daha, "Gidelim," dedi. Ancak benim gitmeye niyetim yoktu.

"Hayır. Bu benim son umudum," dediğimde rahibin gözleri şüpheyle kısıldı. Bana doğru bir adım attı ve avucunu uzattı. Acısı geçmiş miydi yoksa alışmış mıydı kestiremiyordum. "Bana elini verir misin, tanrıça?" dediğinde şaşırmıştım.

"Anlamadım. Neden?" diye sorduğumda "Verin lütfen ve ne istediğinizi, kim olduğunuzu görmeme izin verin," dedi.

Tereddütle ona bakarken her şey benden bağımsız gelişti ve ben kendimi ona elimi uzatırken buldum. Gözlerini kapattı. Rahibin soğuk ellerine değen ellerim karıncalanmaya başladığında aniden gözlerini açtı.

Hayretle, "Sen... Sen osun. Tanrı Anubis'in kehanetinde müjdelediği kızsın. İsis ile Osiris'in vârisisin. Lideri kurtarmak istiyorsun," dedi.

Korkuyla elimi geri çekerken karıncalanma hissi de son bulmuştu. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Elinize dokunduğumda tüm geçmişinizi görüyorum," dediğinde yeteneğini sorgulamamayı tercih ettim. Sanırım temasla geçmişi görmek rahiplere özgüydü.

"Lütfen bana imkânsız olduğunu söylemeyin," dedim yakarırcasına. Buraya etrafımdakilerin söylediğinden farklı bir şey duymaya, kendime bir umut kapısı aralamaya gelmiştim. Günlerdir bu adamı bulmak için uğraşmışken elim boş dönmek istemiyordum.

Adamın dudak kıvrımları yorgunlukla kasıldı. "İmkânsız diye bir şey yoktur, tanrıça. Yalnızca bahaneler ve zorluklar vardır."

Belki erkendi, belki aceleci davranıyordum ama kanımda kaynayan umudun beni ele geçirmesini engelleyemiyordum. Aytun'a kavuşmanın değil gerçeği, hayalinin düşüncesi bile kalbimi canlandırmaya yetmişti. Etrafımdaki kasvet duvarı kalkmış, karanlıktan içeri ışık sızmıştı. Zifirî karanlıktan ötürü önünü göremeyen gözlerim umudun en parlak hâlini mesken edinmişti. "Yani Aytun'un ruhunu kurtarıp Neftis'in büyüsunü geri döndürebilirim, değil mi?" diye sordum hislerimi gizleme gereği duymadan. Gözlerimin buğulanarak bir sis tabakası oluşturması sesimi de titretmişti.

Ramas, "Hayır. Sen yapamazsın," dedi dişlerinin arasından. Beni mi küçümsüyordu yoksa mümkün olmadığını mı söylüyordu? Hayır, mümkün değil diyemezdi. Sonuçta az önce kendisi imkânsız diye bir şeyin olmadığını söylemişti. Bir dakika bile geçmeden kendiyile çelişecek değildi ya. Bir başkasının yapabileceğini ima ediyor olmalıydı ama o kişi kimdi?

"Kim yapacak peki?"

"Tanrı Anubis." Rahibin telaffuz ettiği ismi duyunca kaşlarımı çat-tım. "Sadece annesi tarafından taşlaştırılan ve bedeni gizlenen tanrı, onu düşüp çakıldığı Araf'tan çıkarabilir." Çökmüş gözleriyle asılan suratıma baktı. "Ruhu Araf'tan çıkaracak tek kişi Anubis."

Sevinmekle üzölmek arasındaki o ince çizgiyi mesken edinen benliğim bu bilgi karşısında da hangi tarafa gideceğini bilmiyordu. Aylardır içinde yandığım derdin درمانını bulmuştum ama o kişinin nerede olduğundan haberim yoktu. Asırlar önce taşlaştırılan ve bir daha adı geçmeyen bir tanrıdan söz ediyorduk. Ben Anubis'i nasıl bulacaktım, bulabilecek miydim? Aytun'a kavuşma umuduma bir saniye bile sevinmeden ardından gelen şeylerle hayıflanmak zorunda kalıyordum.

Ona giden yoldaki ufacık bir ihtimal, acıya açılan muharebeydi. Ve her şeye rağmen Aytun'a yeniden kavuşacak olmak güzeldi. Aylardır atmayan kalbimin cılız hareketlenmelerini hissedebiliyordum.

"Anubis'in yerini nasıl bulacağım?"

Rahip *bilmiyorum* dercesine omuz silktiğinde dudağımı ısırıldım. Derin bir nefes aldı ve canının acıyacağını bile bile, "Yerini bilmiyorum ne yazık ki. Hatta şu an hayatta olan kimsenin de bilmediğine eminim. O gün Neftis kehaneti duyar duymaz öyle bir sinirlendi ki gözü kendi oğlunu bile görmedi. Osiris'in ruhunu koruyacak kara büyüü yaptıktan sonra hizmetkârlarına Anubis'i götürmelerini emretti," dedi. Sözlerinin sonuna doğru acıdan doğru düzgün konuşamasa da ne dediğini anlamıştım.

Lanet yüzünden onu çok fazla zorlamak istemiyordum ama buradan aklımda soru işaretleriyle de çıkamazdım.

"Öğrenmemizin bir yolu var mı?" diye sorduğumda kendine gelmek için sık nefesler alıp verdi. Kendini kastığı için boynundaki ve yüzündeki damarlar belirginleşmiş, teni kızarmıştı. Ayakta duramayacağını anlayarak yıpranmış koltuğa çöktü.

"Eğer beklerim diyorsanız Neftis'in onu canlandırmasını bekleyin. Çünkü kraliçe hep Osiris'le ve oğluyla aile olduğu günün hayalini kurdu. Bekleyemem diyorsanız da Sfenks'e gidin." Söylediği son cümleyle dudaklarım aralandı. Sfenks'i, bir heykeli mi canlandıracaktım? Yüzümün aldığı şekilden düşüncelerimi okuyan rahip gülümsemeye çalıştı. Ancak canı yanarken ne kadar mümkündü ki? "Doğru duydunuz, tanrıça. Sfenks evrendeki her şeyi bilir. Eğer bilmecesini çözerseniz onu cevap vermeye zorlarsınız."

Pekâlâ, Anubis'e ulaşmak için Sfenks'i canlandırmam gerekiyordu. Bir şekilde onu canlandıracaktım ama bir de bilmece mi çıkmıştı? Ayrıca rahibin bilmeceyi çözdüğünüzde değil de çözerseniz demesi dikkatimden kaçmamıştı. İmkânsız diye bir şey yoktu belki ama oluru güçleştiren zorluklar vardı. Gerçi buna şaşırmıyordum. Tüm hayatım, önüme konan engeleri aşmakla geçmişken geri kalan yaşamımda rahat edeceğimi düşünmek benim aptallığımdı.

Yeniden atmak için çırpınan kalbimin çevresine örülen teller korkuyla dikenlerini etime bastırdı. Açılan deliklerden sızan kanların tadı ağzımın içine dolarken, "Ya çözemsek ne olacak?" dedim.

İç sesim *Aytun'u kurtaramayacaksın* dediğinde telaffuz ettikleriyle kesikler iyice açıldı ve ben kan revan içinde kaldım.

Adam gözlerini kaçıtırken aklından geçenleri bilemezdim ama beni hiç mutlu etmeyecek şeyler olduğuna kalıbımı basabilirdim.

“Çözemezseniz ki bunun olmasını hiçbirimiz istemeyiz, Sfenks’in ağzı sizi yutar. Bir tanrıça olunuz da sizi kurtaramaz.”

Şiddetli bir ürperti dalgası beni içine çektiğinde dediklerini hazmetmeye çalıştım.

Dimitri, “Sfenks’i nerede bulacağız,” dediğinde rahibe bırakmadan sorusunu ben cevapladım.

“Osiris’in tapınağında bir Sfenks heykeli vardı. Onu canlandıracağız.”

“Bilmecesini çözemezsek ne olacak peki?”

“Çözeceğiz.” Dilim, benden izinsiz yere saçtığı cümlelerin keskinliğinin farkında mıydı, bilmiyordum ama korkan yanımdan endişeyle kenara çekilmesini görmezden geldim.

Ruhumun kurak topraklarında yeşeren aşkıma kavuşmak için şeytanla pazarlığa tutuşmaya hazırdı kırık kalbim. O pazarlık esnasında dibe çakılmak pahasına... Kendimi kaybetmek pahasına... Ne kadar *ama* varsa hepsini toprağa gömecek ve üzerini çiğneyerek geçecektim. Sırf Aytun’u kurtarmak için heba edeceğim ne varsa edecektim. Buna ben de dâhildim. Çünkü o da aynısını yapmıştı. Benim için Yüce Rahip’i öldürmüş, Ruhsuz Kemik Elijah’ı yok etmişti. Neftis’in önüne atılmamam için kendi hayatından vazgeçmişti. Benim için aylarca işkence görmüş, Ruhsuz Kemiklerin bedenine yerleştirdiği hain laneti kabul etmiş ve onunla yaşamıştı.

Şimdi onu kurtarma sırası bendeydi.

Rahip gözlerimdeki kararlılığın anlamını çözdüğünde pürdikkat yüzüme baktı. Donuk bir sesle, “Yalnız seni uyarmak zorundayım, tanrıça. Neftis’i yenmek sandığın kadar kolay olmayacak,” dediğinde başımı salladım.

Acı yüzünden iyice bitap düşen bedeni koltuğa daha çok gömüldüğünde, “Lütfen kendinizi zorlamayın daha fazla. Bugün benim yüzümden yeterince acı çektiniz,” dedim.

Rahip elini alnına götürüp ovaladı. “Çok uzun yıllardır kimse ziyaretime gelmemişti. Kendi kendime konuşurken delirmek üzereydim. En azından anlattıklarımı birinin dinlemesi iyi oldu ama daha fazla burada kalamazsınız. Az sonra muhafızlar beni kontrol etmek için gelecekler. Onlar gelmeden gitseniz iyi olur.”

“Size teşekkür ederim. Bir isteğiniz varsa yerine getirmeye hazırım,” dediğimde mahzunca gülümsedi.

"Benim isteğim olamaz, tanrıça," dediğinde söylediği gibi muhafızlara yakalanmamak için acele etmeye karar verdim. Dimitri'ye başımla dışarıyı işaret ettiğimde kapıya ulaştı ve dışarı çıktı. Koltukta oturan adama son bir bakış attıktan sonra ben de peşinden çıktım.

Dışarı çıktığımızda Dimitri, "Şimdi ne yapacağız," diye sordu. "Osiris'in tapınağına mı gideceğiz?"

Düşünceyle yanaklarımın içini kemirirken bir yandan da aklımda dört dönen düşünceleri zapt etmeye çalışıyordum. Bugün duyduğlarım oldukça kafamı karıştırmıştı ve her şeyi yoluna koymam için sakin olmam gerektiğini hatırlatmıştı. Öncelikli hedefim bir şekilde İsis ile konuşmaktı. Çünkü aklımdaki sorulara yanıt verebilecek tek kişi oydu.

Sfenks, bize Anubis'in yerini söyleyecekti. Anubis, Aytun'u kurtarmama yardım edecekti. Sözde her şey basit geliyordu ama işin aslının bu kadar kolay olmayacağından emindim. İlk zorluk Sfenks'in bize orada soracağı bilmeceydi. Üç cevap hakkımız vardı ve sonuncusunda da doğru yanıt veremezsek bizi öldürecek. Ona bilgisiz bir şekilde gidemezdim. Bu nedenle yardıma ihtiyacım vardı. Ve tabii Anubis konusunda da... Annesine küsüp yüz çevirmiş olabilirdi ama sonuçta annesiydi ve bana yardım edip etmeyeceğini bilemiyordum. Onu bulduğum zaman *hayır* yanıtı alırsam vaktimi başka bir yol bulmaya harcamalıydım. Bu yüzden de Anubis'i tanıyan birinden fikir alacaktım.

Eh, Anubis'i İsis'ten başka kim tanıyabilirdi ki?

Osiris'in Ölüler Mahkemesi henüz kurulmamıştı. Neftis'in hazırlıkları ne durumdaydı, bilmiyordum ama geçtiğimiz gün Ian'dan öğrendiğim kadarıyla Maat henüz yargıçları hazırlamamıştı. Yani mahkeme daha kurulmamıştı ve şu an Amenta'da yoluma çıkacak kimse yoktu.

Ayakta neden sessizce dikildiğimi anlamayan Dimitri boş gözlerle beni izlerken elimi kaldırıp bir geçit açtım. "Sen tapınağa veya evine dön. Benim biraz daha işim var. Daha sonra geleceğim."

"Ne işiniz var, tanrıçam?" dedi mekanik bir sesle. Beni sorgulayışıyla tek kaşım havaya kalkarken Dimitri bir an için geri adım atacak oldu. Fakat hemen sonra ısrarla yüzüme bakmaya devam etti.

"Ben de geleyim. Tek gitmeyin," dediğinde kafamı oynatmadan gözlerimi gökyüzüne kaldırdım. Sanırım asla yakamdan düşmeyen bir yardımcı seçimi yaparak hata etmiştim.

Kibarca, "Yalnız kalmak istiyorum, teşekkürler," dedim ancak Dimitri kabul etmez gibi başını salladı.

"Sizi yalnız bırakamam. Kraliçenin askerleri ortalıkta dolanıyor sonuçta."

"Dimitri tek gideceğim."

"Olmaz."

"Sana ne ya?" dedim sabrımın sonuna gelirken. Cırlayarak, "Gidip evini falan yerleştire. Ne bileyim, tapınaktaki işleri hallet. Kendine zaman ayır, gidip dolaş. Beni bir yalnız bırak," dedim.

Çığırtısıyla gözleri şüpheyile kısıldı. Ne yaptığımı anlamak istercesine başını eğdi. "Ne işler çeviriyorsunuz, tanrıçam?"

Fazla dikkat çektiğimi fark ettiğimde sesimi alçalttım. "Bir iş çevirdiğim yok. Yaptıklarımın ya da yapacaklarımın hesabını verecek değilim herhâlde."

"Size hesap sormuyorum. Sadece yardımcınız olarak güvenliğinizi sağlamak için nereye gittiğinizi bilmek istiyorum."

"Biraz dolaşacağım. Merak etme, bir şey olmayacak. Git artık."

"Sizde bir iş var."

Bu kadar üstüme gelmesi boğulmama neden olurken tek kaşımı kaldırıp, "Dimitri biraz daha zorlarsan seni yardımcılıktan kovacağım ve yerine Simge'yi getireceğim," diye tehdit ettim.

Dimitri pes etti ve geri adım atmaya karar verdi. "Pekâlâ, gidiyorum. Ama bir şey olursa haber verin."

"Bir şey olmayacak. Haydi, git."

Dimitri'yi gönderdikten sonra muhafızların gelme ihtimalini düşünerek hızlı hareket ettim ve İsis'e ulaşmayı denedim. Ölüler Şehri'ne kendi açtığım geçitle gidemeyeceğimi biliyordum. Bir tanrıça olsam da görevim yer altı dünyasıyla ilgili olmadığı için oraya giriş iznim yoktu. Yalnızca İsis'in yardımıyla gidebilirdim.

Bu yüzden içimden, "İsis yanına gelmek istiyorum," diye seslendim.

"Geçit aç. O seni bana getirecek."

Söylediğini yaptım ve açtığım geçide girdim.

Osiris'in Ölüler Mahkemesi kasvetinden hiçbir şey kaybetmemişti. İnsanlığımın naaşını kaldırdığım bu salonda tanrıça olarak doğmuştum. Akla mantığa sığmayan bir düzine olay yaşamıştım. Olağanüstü birçok şeyle karşılaşmış, kendim hakkında bile yeni şeyler öğrenmiştim. Ama bir tanrıça olmak? İşte bunu hiç ama hiç beklemiyordum.

Taş zemini ayaklarımın altında döverek mahkemenin ortasındaki sunağa ilerlemeye başladım.

"İsis?" dediğimde saliseler sonra meraklı bir cevap gelmişti. Hatta o kadar meraklıydı ki neredeyse azarlar gibi çıkmıştı.

"Ayliz? Neredesin, aylardır senin gelmeni bekliyorum."

Amenta'nın boş duvarlarını süzerken dudağımı sarkıttım. "Üzgünüm ama uzun bir adaptasyon sürecinden geçtim ve Ra'nın yanında olduğum için buraya istediğim zaman gelemezdim. Hem büyülerim de olmadığı için geçit açamazdım."

Gergince, *"Evet, biliyorum. Tanrıçalık nasıl gidiyor?"* dediğinde bir an ne diyeceğimi bilemedim. Gerçekten nasıl gidiyordu? Başka bir zaman diliminde gerçekleşseydi Simge'nin önerisiyle belki keyfini çıkarabilirdim ama Aytun olmadığı sürece bir önemi yoktu.

Kaçamak bir cevap verip konuyu kapatmak için, *"Alışmaya çalışıyorum,"* dedim. Ardından geliş amacımı hatırlayarak devam ettim. *"İsis?"*

"Efendim?"

"Bugün olanları gördün mü?" dedim. Bana sesini ulaştırdığı zamanlar ne yaptığımdan haberi oluyordu. Belki bugün de görmüştü.

"Hayır. Ne oldu ki?"

"Neftis'in çok eski bir rahibine gittim. Bana Aytun'u sadece Anubis'in geri getirebileceğini söyledi. Onun ruhu kaybolmamış, Araf'ta sıkışıp kalmış. Anubis onu oradan alır dedi. Sence bu doğru mu?"

"Neden korkulu olduğunu hissediyorum?"

"Çünkü korkuyorum," diye itiraf ettim. *"Aylar sonra ilk kez biri Aytun için umutlu konuştu. Kime sorsam onun ruhu kayboldu dedi, kestirip attı. Şimdi o adam bana inanacağım, tutunacağım bir bilgi verdi."*

"Bu çok güzel bir şey ama," derken hislerimi tam anlamıyla anlayamadığı için kafası karışmıştı.

Kabullenmeyerek başımı salladım. *"Değil. Ya yanılıyorsa, ya gerçekten Aytun'u geri getirmenin bir yolu yoksa? Anubis'i canlandırdığım zaman bana getiremem derse ne yapacağım? Beni ayakta tutan tek şey umudum. Eğer umudumu kaybedersem yaşayamam, İsis. Yaşam, nefesin kesilip kalbin atmayı bıraktığında değil; umudun tükendiğinde, hayallerin yok olduğunda sona eriyor. Ben ölmek istemiyorum. Ben Aytun'u eskisi gibi yanımda istiyorum."*

Hislerimin tamamını kelimelere döktüğümde İsis bir süre sessiz kaldı. Ama sonra *"Seni benden iyi kimse anlayamaz, Ayliz. Neftis öyle biri ki tüm sevdiklerimizi acımasızca elimizden aldı. Osiris'i kendine resmen köle etti. Ne isterse yapan bir evcil hayvana döndürdü. Ondan kurtulmak zorundayız. Korkularını silip at. Anubis görevi gereğince Araf'a sıkça gidip gelirdi. Oradaki ruhları çok iyi bilir. Aytun'u geri getirir. Endişelenmen*

gereken kısım ondan sonrası. Aytun'u bedenine yeniden sokman için önce Osiris'i çıkarmalısın. Bunu nasıl yapacağını ben de bilmiyorum," dedi.

Durgunca konuştum: "Ölüler Kitabı'nı aldım. Orada yazdığına eminim."

"Ya Aytun yeniden bedenine girdiğinde Neftis anlarsa ne olacak? Bir savaşa hazır mısın?"

Başım düşünceyle öne düştü. Bir yanımda Aytun'u kurtardığında onunla çok uzaklara kaç diyordu. Bunu çok istiyordum ama ne zamana kadar kaçak hayatı sürecektik ki? Hem Neftis'in bizi bulması ne kadar sürerdi? Herkesin iyiliği için Neftis sonsuza dek ortadan kalkmak zorundaydı ama bunu yapabilecek miydim? İşte bu noktada İsis'e karşı dürüst olmaya karar verdim. "Değilim ama hazır olacağım."

İsis derin bir nefes aldığı anda bunun memnuniyet kıvılcımları olduğunu hissetmiştim. "Neftis'i öldürmek zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi?" dediğinde kaşlarım sorarcasına çatıldı. Şu an yaptığım hareketleri görüp görmediğini bilmediğim için tepkimi hızlı kestim.

"Bir tanrıça tam anlamıyla öldürülemez," derken sesim soru sorar gibi çıkmıştı.

"Merak etme, bir yolunu bulacağız ama önce bana yardım etmen gerekiyor."

Şaşkınca, "Ne yardımı istiyorsun?" dedim.

"Neftis ile tek başına savaşamazsın. Her ne kadar gücüm azalsa da desteğime ihtiyacın var. Bu yüzden beni buradan çıkarmalısın," dediğinde duraksadım.

Garipseyerek, "Seni buradan çıkarmak mı?" dediğimde hızla yanıt verdi.

"Evet. Normalde Azap Ruhları insanlara ulaşamaz. Hiçliğin içinde sonsuza dek can çekişirler. Bir daha kimse onlara ulaşamaz. Ama Neftis Ay Düğümü lanetini oluştururken hamile oluşum lanette bozukluklar yarattı. Bu sayede sana ulaşabiliyorum. Sen de bana ulaşabilirsin."

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsun, İsis?"

"Yakında Osiris burayı yeniden mahkeme salonu olarak kullanacak ve biz seninle görüşemeyeceğiz. Sana sadece yer altı dünyasından ulaşabilirim, biliyorsun. Bu yüzden beni buradan çıkarmalısın. Bana bir beden bulmalısın."

"Ama..."

"Ne ama Ayliz? Ne yapmamı istiyorsun, sonsuza dek burada kapana kısılmı kalayım?"

"Hayır tabii ki ama huzuru bulabilirsin."

"Ben huzuru ancak lanet ortadan kalkarsa bulabilirim. Burada acı çekmeye mahkûm edildim. Ne ölüyüm ne de diriyim. En azından öleceğim güne dek bir bedenim olursa daha rahat edeceğim."

"Bir beden bulsak bile ruhunu oraya nasıl sokacağım ki?"

"Neftis'in Osiris'e yaptığı büyüü yapacaksın. Onu bul, Ayliz. Ve bana da beden bul. Benim soyumdan gelen bir beden bul."

"Senin soyundan mı?"

"Evet."

Daha önce Çalıntı Ruhlar Hastanesi'nde bir kadın vardı ama kendini Nigralara verdi. Onun haricinde bu dünyada soyumuzdan birini nasıl bulacaktım ki? İsteddiği şeyin imkânsızlığından dem vuracaktım ki bana izin vermeden kurduğu cümleyle şiddetle titredim.

"Simge Karavera. Bana onun bedenini ver."

Neftis

Hinçla attığı çığlığın hizmetkârlarının surat buruşturmasına neden oluşunu umursamadan önündeki kâseyi duvara çarptı ve suyun dökülüşünü izledi. Zonklayan başını ellerinin arasına alıp ovalarken suyu temizlemeye çalışan hizmetkârına doğru, "Bırak!" diye bağırdı. Ardından diğerlerine bakıp ekledi: "Çıkın dışarı. Hepiniz!"

Hizmetkârlar odayı o şekilde bırakarak dışarı çıktıklarında Neftis yere çöktü ve başını ellerinin arasında tutarak ağlamaya başladı. Kaç gündür elinden alınan güçlerine ulaşmaya çalışıyordu ancak suyla bir türlü barışamıyordu. Bir sürü yöntem denemiş, arasını düzeltecek her yola sapmıştı ancak inatçı su bir türlü ona dönmemişti.

Basit birkaç büyü haricinde hiçbir büyüyü doğru düzgün yapamıyor, eski kudretini bulamıyordu. Kendini öylesine aciz ve yetersiz hissediyordu ki günlerdir odasından dışarı adım dahi atmamıştı.

Büyü onun yaratılışında vardı ve şimdi elinden alınınca ruhundan büyük bir parça koparılmış gibi hissediyordu. İçinde büyük bir boşluk vardı. O boşluğu büyüden başka hiçbir şeyin dolduramayacağını bilmek canını daha fazla yakıyordu.

Büyüsü olmadan Neftis bir hiçti. Güçsüz, aciz, bitik ve yenilmiş...

Gözlerine dolan yaşlar boynuna doğru süzülürken en son ne zaman ağladığını bile hatırlamıyordu. Sahi ne kadar zaman geçmişti? Bir asır? Yoksa iki asır mı? En son Osiris'in İsis ile evleneceğini öğrendiğinde ağlamıştı. O gün de tıpkı şimdiki gibi elinden her şeyi alınmış hissetmişti.

Ardından öfke ve nefret duygusu ona öyle şeyler yaptırmıştı ki şu an olduğu kişiye bu sayede dönüşmüştü.

Neftis hep hafife alınan olmuştu. Yaratıldıkları ilk an diğer kardeşlerinin gölgesinde kalmış, bir türlü kendi ışığıyla öne çıkıp parlamamıştı. Arka planda kendini göstermeye çalışırken insanlar bile onu diğerleri kadar ciddiye almamıştı. Ateşin gücünü kullanan İsis'ten korkan halk, onun neler yapabileceğini biliyordu ve buna göre hareket etmişti. Ama ateşe temkinli yaklaşırken suyun gücünü hesaba katmamışlardı. Her zaman dost gibi gördükleri ve hafife aldıkları su, onları en beklenmedik anda vurmuştu. Sular taşıp batık tapınağı yarattığında İsis'in tapınağı süsleyen alevleri çoktan sönmüştü.

Neftis'e bağlı olan tapınak halkı bile onu diğerlerinden alt tabakada gördüğünde her şey daha da kötüleşmişti. Kötülüğüyle anılan Seth bile büyülerde ondan kudretliydi. Hava elementini kullanarak ona tapan halkın önünde küçük düşmemişti ya da ona karşı saygısızlık yapmaya cüret edememişlerdi.

Bir tek Neftis dışlanan kişiydi. Gücsüz, beceriksiz ve her daim onlardan altta olardı.

Bu düşünce herkesin aklında yer ettiğinde Neftis, insan ırkının gözündeki saygısını da günden güne yitirmeye başlamıştı. Önceden ona tapmaktan usanmayan halkın eski inancı kalmamış, Neftis diğerlerinin arasında ikinci sınıf bir tanrıça olarak anılmaya başlanmıştı. O önemsiz değildi. Sadece gücü öteki elementlere nazaran daha dostaneydi. Ve bu dünyada kimse dostlarını ciddiye almıyordu. Havadan korkuyorlardı çünkü Seth'in kum fırtınaları onların tarım mahsullerini kötü etkiliyordu. Osiris'ten korkuyorlardı çünkü toprak onlara ölümü hatırlatıyordu. İsis'ten korkuyorlardı çünkü ateş onları yakıyordu. Ama asıl korkmaları gerekenin dost olarak gördükleri su olduğunu kimse fark etmiyordu.

Neftis onlara asıl dostlarından korkmaları gerektiğini öğretmişti. Ona tapan tüm halkını suyla katlettiğinde insanlar kime saygı göstermeleri gerektiğini öğrenmişti. Yeniden kabul görmüş, ikinci sınıf tanrıça unvanından kurtulmuş ve eskisinden daha güçlü bir itibar kazanmıştı. İnsanlar tarafından iyi olarak anılmak önemli değildi. Yanından geçtiği her insanın karşısında tir tir titremesi onun için yeterliydi.

Bu yüzden su onun her şeyiydi. Su olmadan Neftis bir hiçti; Neftis olmadan su başıboştu.

Aslında Neftis'i üzen bir diğer durum da buydu. Çünkü bir hükmedicisi olmayan her element evrende kendi başına dururdu. Tüm kontrolü kendinde olurdu ve bu durum her zaman hezeyanlarla sonuçlanırdı.

dı. Dünya son hâline evrilmeden önceki süreçte yeryüzüne derin bir kaos hakimdi. Savaşlar, kavgalar ve insanların benliğine yerleştiğinde buna asıl sebep olan şey ateşin, havanın, suyun ve toprağın evrendeki sahipsiz duruşuydu.

Sahibi olmayan elementler yoldan çıkar, kötü etkisini herkese hissettirirdi ve Neftis asırlardır suya kara büyü karıştırdığı için su elementi fazlasıyla asabiydi. Bir hükmedicisi olmadan durursa sonucunda neler olacağını kimse kestiremezdi. Bu yüzden bir an önce elementiyle arastırını düzeltmeli, yeniden ona boyun eğmesini sağlamalıydı.

Gözlerindeki yaşları eliyle gelişigüzel kurulayıp ayağa kalktı ve denemelerine son vermeden bir kez daha kâseye su doldurdu. Parmaklarını teker teker suya daldırıp seslenmeye başladı ancak bu defa karşından bir yanıt bekleyemedi çünkü odanın kapısı açılıp Rena içeri girmişti. Öfkeli gözlerini yardımcısının üzerine sabitlediğinde kızın suratındaki asık ifadenin kaynağını da merak etmiyor değildi.

“Ne oluyor?” diye sorduğunda çatallaşmış sesi kendini kötü hissettirdi ama nasıl toparlanacağını bilmiyordu.

Rena, “Bir süredir kaybolan insanları araştırmamızı istemiştiniz,” diye söze girdiğinde Neftis, her şeyi bir kenara bırakarak dikkat kesildi ve can kulağıyla onu dinlemeye başladı. Çünkü son zamanlarda Piremit Bölgesi’nde yaşananlar büyük bir sıkıntıydı ve çözüme ulaşmadıkça Neftis’in canı sıkılıyordu.

Bu olayla uğraştığında biraz olsun aklının başka yöne kayacağını düşünerek, “Evet. Ne olduğunu buldunuz mu?” diye sordu.

Rena çekinerek başını olumsuz anlamda salladı. Bu konuyla ilgili ne zaman kraliçenin karşısına çıksa geriliyordu çünkü çok uzun zamandır ellerinde onları çözüme kavuşturacak bir şey yoktu. “Tam olarak bir şey bulduğumuz söylenemez. Sadece ufak bir çocuk annesi kaçırılırken bir şeyler gördüğünü söyledi.”

Neftis ayağa kalkıp yardımcısına üstten bir bakış attı. Bu aralar kızı haddinden fazla mı yoruyordu acaba?

“Bu mu bir şey bulmamak, Rena? Görgü tanığı var. Kaçıranın kim olduğunu bulabiliriz.”

“Kraliçem, çocuk annesini bir aslanın kaçırdığını söylüyor,” dediğinde Neftis’in kaşları çatıldı. Yalnızca, “Ne?” diyebildiğinde Rena başını salladı.

Olayın saçmalığı karşısında gülse mi ağlasa mı, kestiremiyordu. Aylardır her gün düzenli olarak insanlar kaçırılıyordu. Kadın, erkek, çocuk

demedi. Piramit Bölgesi'nin ve sınıra yakın olan yerleşim yerlerinden kaçırılan insanlardan bir daha haber alınamıyordu. Bugüne kadar kimin yaptığını gösteren hiçbir ipucu bulunamamıştı. Esasen bugün de bulunmuş sayılmazdı. Nitekim küçük bir çocuğun *annemi aslan kaçırdı* demesinin mantığa sığabilecek bir yanı yoktu.

Rena, Neftis'in şaşkınlıktan susmasını fırsat bilip konuşmasına devam etti. İlk duyduğunda kendisi de aynı tepkiyi vermişti. Çocuğa inansa mı yoksa kale almasa mı, bilemediğinden durumu kraliçeye taşımaya karar vermişti.

"Çocuk şoktadır diye düşündük. Bu yüzden birkaç uzmanla görüşüp yardım aldık ama çocuk sürekli annesini büyük bir aslanın pençelerinin arasına alıp götürdüğünü söylüyor. Sanırım zavallı, annesinden sonra aklını da yitirdi. Tüm bu kayıpları bir aslan saldırısına bağlamak yanlış olur. Hem Piramit Bölgesi'nde aslanın ne işi var?"

Neftis düşünceyle balkondan görünen Teb'e baktı. Bu bölgede çok uzun zamandır aslan yoktu ve bir hayvanın her gün yalnızca bir kişiyi öldürdüğünü düşünmek mantığa uymuyordu. Bu yüzden aklında bir sürü şüphe belirmeye başladı. "Gerçek aslan olmadığına eminim. Bu işin arkasında birileri var ama kim olduğunu bilmiyorum."

"O birilerinin size dost olmadığına eminim."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Çünkü halk, özellikle de soylular sizi sorgulamaya başladılar. Size destek verdiklerini ancak onları koruyamadığınızı söylüyorlar."

Öfkeyle solumaya başlarken, "Bunlarla benim bir ilgim yok ki," dedi.

"Elbette yok, tanrıçam ancak soylular böyle düşünmüyor. Halkta bu durum yaşansaydı tek kelime etmezlerdi ama kaybolanlar kendi içlerinden olunca ses çıkarmaya başladılar."

Parmaklarını sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Soylu kesimden yönetsel anlamda aldığı destek inkâr edilemezdi. Yıllarca işine yarayabilecek herkesi etrafına toplamış, karşılıklı çıkar ilişkilerini hiç bozmamıştı. Normal zamanda onların üzerine giderdi ama uğraşacak yığınla işi varken bir de onları düşünmek istemiyordu. "Şu durumda isteğim son şey, soylu kesimin ayaklanma çıkarması... Onları sakinleştirmenin bir yolunu bul, Rena ve birliklere bu işin üzerine düşmelerini söyle. Olayın arkasında kim varsa hemen bulunmasını istiyorum."

Rena tüm bu olayların aynı zamanda üst üste gelmesini mantıksız bulduğunda aklına gelen fikri ortaya attı. "Sizce Tanrıça Ayliz'in bir

ilgisi olabilir mi?" diye sorduğu an Neftis'in gözlerinde büyük bir öfke patlaması yaşandı ve odadaki eşyaları titretecek kadar şiddetle bağırdı.

"Şuna tanrıça demekten vazgeç!"

Ayliz hakkında onu onurlandıracak her kelimeden nefret ediyordu. O kız yüzünden geceleri uyuyamıyor, büyü yapamıyor ve asırlar sonra mutluyum dediği her anda içine kuşku düşmesini engelleyemiyordu.

Rena korkuyla geri çekilirken mırıldandı: "Affedersiniz, kraliçem."

Yardımcısının kötü bir niyetle konuşmadığını bildiği için kendini iyi olmaya zorladığında makul düşünmeye karar verdi. Gerçekten de her şeyin aynı zamana denk gelmesi ne denli mantıklıydı? Ayliz aylarca ortadan kaybolmuştu. Bir yandan muhafızlarını onu aramaya göndermiş, diğer yandan da bu kayıp vakalarıyla ilgilenmelerini istemişti. Muhafızlara iki mühim iş verdiği için hiçbirisiyle ilgili doğru düzgün bilgi edinememişlerdi.

"Onunla ilgisi olabilir tabii. Belki de amacı beni halka kötü gösterip ayaklanma çıkarmaktır. Sonuçta güçlerim olmadığını biliyor. Tahtı elimden almaya çalışmayacak da ne yapacak?"

Ayaklanma çıkarması doğru olabilirdi ama nedense tanrıçanın kaçırılmalarla ilgisi olmadığını düşünüyordu. "Kaçırılan kişilerin çoğunun cesetlerine ulaştık. Ayliz sırf sizden intikam almak için masum insanları katledecek kadar kötü biri değil."

Neftis, "Bana onu mu savunuyorsun sen?" diyerek yardımcısına çıkıştı.

"Hayır ama sonuçta Yüce Ra, Ayliz'e destek veriyor. Her ne olursa olsun insanlara zarar vermesine izin vermez."

Neftis'in dudağına acı bir gülümseme yerleşirken yere dökülen suya baktı. "Babam benden güçlerimi bile aldıysa her şeye izin verir, Rena."

Tanrıça Ayliz

Duyduklarımı aklıma sokmak, sindirmek ve kabullenmek isterdim ama cümlelerin öznesinde yatan isim buna engel oluyordu.

İsis benim atamdı, soyumun başlangıcıydı, varlığımın sebeplerinden biriydi. O, evrenin en büyük tanrıçasıydı. Şimdi güçsüz düşmüş olması gözümde onun gücünü azaltmıyordu. Benden bir şey isteyen bu kadının isteğini geri çeviremezdim. Ona soyundan gelen bir beden bulur, ruhunu o bedene sokardım ama Simge olmazdı.

Aytun bedenini bir tanrı için feda etmişken aynısının Simg'e'ye de olmasına izin veremezdim.

Başımı kararlılıkla iki yana salladım ve ciddiyetimi anlaması için sertçe, "Hayır," dedim.

"Ne demek hayır?" diye soran İsis şaşırmıştı. Sanırım benden olumsuz bir cevap beklemiyordu.

"Simg'e olmaz, tanrıçam," diye net bir şekilde konuştuğumda bir süre sessiz kaldı. O sırada konuşmaya devam ettim: "Aytun'a olanlardan sonra Simg'e'nin de aynı şeyleri yaşamasına izin veremem. Bu yüzden en kısa sürede senin için başka bir beden bulacağım," dedim.

İsis gücenmiş bir tınıyla, "Öyle olsun," dediğinde bir anlığına kendimi kötü hissettim ama Karavera ailesinin başına daha fazla bela açılmasına izin veremezdim. Bu yüzden de başka birini bulmaya çalışacaktım.

"Gidip Ölümler Kitabı'nı karıştırırsam iyi olacak. Böylece ruhunu bir bedene nasıl sokacağımı öğrenmiş olurum," dediğimde İsis'ten ses çıkmadı. Darıldığını tahmin ediyordum ama her ne olursa olsun Simg'e'yi, sonucunu bilmediğim bir tehlikeye atmayacaktım.

Ölümler Kitabı'nı yatağın üzerine bıraktıktan sonra rahat bir pozisyon aldım ve kitabı açtım. Daha evvel de sayfalarını karıştırdığım kitaptaki boş sayfalar doldurulmuştu. El yazması ve şekillerle dolu olan sayfaları heyecanla çevirirken antik dildeki yazıları okumakta hiç zorluk çekmiyordum. Antik Mısır dilini konuşurken pek zorluk çektiğimi söyleyemezdim çünkü Sedef abla sayesinde dili çok iyi öğrenmiştim ama zaman zaman bilmediğim kelimeler çıkıyordu. Daha evvel kitaba baktığım zaman anlamını bilmediğim kelimeleri şu an sorunsuzca anlamamın tek sebebi tanrıçaya dönüşmüş olmamdı.

İsis'in yanından geldikten sonra öncelikli hedefim Simg'e'ye bugün öğrendiklerimi anlatmak olmuştu. İsis'in onun bedenini istediği kısmı es geçmişim çünkü böyle bir şeye asla izin vermeyecektim. Simg'e'ye soydan gelen bir beden bulmasını söyledikten sonra doğruca odaya gelmişim ve kitabı karıştırmaya başlamışım.

Artık Aytun'u bulmama, ona yeniden ulaşmama çok az kalmıştı. Sfenks'in bilmecesini çözerek Anubis'e ulaşacaktım. Ardından da Aytun'u canlandıracaktım. Tabii, bunun için Neftis'in, Osiris'in ruhunu onun bedenine soktuğu büyüü bulmam gerekiyordu. O büyü sayesinde hem İsis'e bir beden verecek hem de Osiris'in ruhunu bedenden çıkarıp Aytun'u yerine koyacaktım.

Dikkatle sayfaları çevirirken işime yaramayan büyüler şimdilik es geçiyordum. Hepsini daha sonra detaylıca inceleyecek, Neftis'e karşı kullanabileceğim her büyüyü ezberleyecektim ama önceliğim oydu. Kitabın ortalarına doğru sayfaya resmedilen dört kanopik kavanozu gördüğümde durdum ve metne yaklaştım. Her satırı okuduğumda du-dağıma yayılan gülüşü engelleyemiyordum.

Kitabı keşfettiğim süre boyunca büyülere o kadar çok dalmıştım ki saatin kaç olduğunu bile farkına varamamıştım. Bugünlük bu kadarın yeterli olduğunu düşünerek kitabın kapağını kapattım ve derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Ancak burnuma dolan keskin kokuyla neye uğradığımı şaşırmıştım. Bir daha nefes aldığımda kaşlarım çatıldı ve odamı esir alan bu tarçın kokusunun nereden geldiğini merak ettim. Ayağa kalktım ve kokunun kaynağını bulmak için kapıyı açtım. Koku evin koridorundan daha yoğun geliyordu.

Aşına olduğum kokuyu duyumsadığımda ayaklarımın beni mutfaka kadar sürüklemesine engel olamayarak kendimi onun insafına bıraktım. Mutfak kapısını açıp içeri girdiğimde yemeklerimizi yapan adamı gördüm. Tezgâhın üzerine koyduğu keki dilimlerken içeri girdiğimi görünce anında hazır ola geçti. Sarı saçlarını yarım yamalak örten şapkayı çıkardı. Beni gecenin bir yarısı burada görmeyi beklemediği için ağzı şaşkınlıkla aralanırken hızla kendini topladı ve "Tanrıçam. Bir isteğiniz mi var?" diye sordu.

Cevabı bilmeme rağmen, "Ne yaptın?" diye sordum.

Adam tezgâhtaki keke bakarak, "Beğeneceğinizi düşünerek havuçlu, tarçınlı kek yaptım," dedi. Gözlerim tabaktaki keke kayarken adam, "İsterseniz hemen hazırlayayım. Yanında süt de ister misiniz?" dedi.

Başımı iki yana sallarken hipnoz olmuş gibi keke bakıyordum. Gözlerimi oradan ayırmadan, "Beni biraz yalnız bırakır mısın?" diye sordum.

Adam ağzının içinde, "Elbette," gibisinden bir şey mırıldandı ve hızla mutfaktan çıktı.

Boğazımdaki yumruyu yok etmek için yutkundum ve kekin yanında duran çatalı elime aldım. Kekten bir parça ağzıma attığımda ne bekliyordum, bilmiyordum ancak umduğum şey bu değildi. Kek benim sevdiğim gibi değildi. Aytun'un benim elimden yemeyi sevdiği kek gibi değildi.

Vakit kaybetmeden malzemeleri çıkardım ve o gün Aytun benden ilk istediğinde nasıl yaptıysam yine aynı şekilde keki yapmaya başladım. O günlerde Aytun'dan çok da iyi bir muamele görmüyordum. Beni düşmanlarından birinin yanına gönderdiğini düşünüyor, bu yüzden de temkinli davranıyordu. Eh, normal zamanda da pek sevecen biri olmadığı için hâliyle olduğundan da katı davranıyordu. Ama benden havuçlu, tarçınlı keki istediği o gün duvarlarını yıkmaya başladığı ilk gündü. Zayıf anına şahit olmuştum ama o yalnız kalmak yerine yanında durmamı istemişti. Beni tanımasa, güvenmese bile acısını paylaşacağı birini istemişti. Kim olduğumun, ne olduğumun önemi yoktu. O an birine ihtiyacı vardı ve ben de yanındaydım.

Zihnim bana o günün her detayını yaşatırken Aytun'un masada oturup beni izlediğini de hatırlıyordum. Bu yüzden başımı kaldırıp karşımdaki masaya baktım ve Aytun oradaymış gibi gülümsedim. Ardından başımı tekrar eğdim ve keki yapmaya devam ettim.

Keki hazırlayıp fırına koyduktan sonra pişmesi için beklemiş, pişer pişmez de çıkarıp bir dilim yemiştım. İşte, bu tam onun sevdiği gibiydi. Şu an yanımda olmasını ve keki birlikte yemek için her şeyimi feda etmeye hazırdım ancak bu durum benim fedakârlıklarına bağlı değildi ne yazık ki.

Tabağı masanın üzerine bırakıp mutfaktan ayrıldım. Biraz temiz hava almak için tapınağın dışına çıkmaya karar verdiğimde ileride yaşanan arbedeye şahit olan gözlerim neler olduğunu anlayamamıştı.

Tapınağın biraz uzağında dizlerinin üzerinde duran on adam acıyla karşılarındaki adama bakıyorlardı. Arkalarında bekleyen muhafızların yüzündeki sadist tebessümü gördüğümde önlerinde dikilen adamın kim olduğunu anlamıştım.

Mahes, tüm asaleti ve korkutuculuğuyla yine karşımdaydı.

Bir şeyler söylediğini görüyordum ama onu duyacak kadar yakınında değildim. Gözlerim sokağı taradığında bizden başka kimse olmadığını anladım.

Kapının önündeki askerlerimden birisi, "Tanrıçam, dilerseniz içeri gidin. Bu gece infaz var," dedi.

Anlamadığımdan merakla sordum. "Ne infazı?"

"Suçları ne, bilmiyorum ama Mahes bir süredir tüm idam suçlularının cezasını kendisi veriyor."

"Bunun için de benim tapınağımın önünü mü seçmiş?" diye sordüğümde asker başını salladı.

"Aynın yedisinde yapılan infazlar kutup yıldızın konumuna göre yapılır. Bunun, Savaş Tanrısı Anhur adına verilen kurbanlar olduğu söylenir. Yıldızın Gökyüzü Evi'yle aynı rotaya geldiği konum seçilir. Mahes de bu yüzden burayı seçmiş."

Askerin bilgilendirmesiyle tekrar Aytun görünümündeki Mahes'e odaklandım ve onun serinkanlılığına bir kez daha hayret ettim. Aytun'un yüz hatları zaten sertti. Bir de üstüne Osiris'in bakışları eklenince öyle sert bakıyordu ki karşısında duruyor olsam korkumdan hareket edemezdim.

Mahes'in yanındaki muhafızlar beni fark ettiklerinde aralarında karsız bir bakışma geçti. Sanırım Neftis'e rağmen bana ne tepki vereceklerini bilememişlerdi ama yine de önümde eğildiler. Onların hareketlerini takip eden Mahes'in gözleri beni bulur bulmaz yutkundum ve başımı dikleştirdim.

Âşık olduğum gri gözlerde aşkı, sevgiyi ve diğer tüm güzellikleri görememek o kadar kötüydü ki... Evet, bana bakıyordu ama sanki gördüğü bir yabancıydı. Bana değerli olduğumu hissettiren göz bebekleri artık sadece bakmak için bakıyordu.

Mahes, "Tanrıça Ayliz," deyip başını ufak bir hareketle eğdiğinde bu saygı gösterisine onun gibi karşılık verdim.

Aytun değildi ama yine de sesini duymak, hele ki adımı söylemesi o kadar iyi hissettirmişti ki hiç sussun istemiyordum. Bu yüzden, "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordum cevabı bilmeme rağmen.

"Suçluları yargılıyorum."

"Bunu Amenta'da yapmanız gerekmez mi?"

"Yokluğumda mahkeme dağıldığı için tekrar kurmak zaman alıyor. Yargıçlarım hazır olduktan sonra kötülerini orada cezalandıracağım."

Tek kaşımı kinayeye havaya kaldırdım. "Doğru ya. Kraliçe sizi ve müstakbel kraliçenizi öldürmek için azap dünyasına gönderdiğinde mahkeme yıkılmıştı," dediğimde Osiris'in sert ifadesi yıkıldı. Yerini tamamen karmaşaya bıraktı.

"Yanlış bir şey mi dedim yoksa?" diye sorduğumda Osiris başını iki yana salladı. "Hayır, sadece..." diye cümleye başlayıp tamamlamadan sustuğunda kaşlarımı kaldırdım.

Onu böylesine karmaşıklaştıran şey neydi? Neftis'in yaptıkları mı? O an Neftis'in onu bir kukla gibi kullandığını hatırladım. Osiris o ne derse yapıyor, ne söylerse inanıyordu. Belki gerçekleri görür umuduyla üzerine gitmeye karar verdim.

"Sanırım kraliçenin yaptıklarını tam olarak hazmedemediniz. Gerçi kim onu öldürüp sonra tekrar canlandıran birini affedebilir ki?"

Osiris'in yüzündeki ifade ciddileşirken, "Aşkta öfke ve kin yoktur, tanrıça. Ben Neftis'e âşığım. Bu yüzden onu affetmem söz konusu değil," dedi öncesine nazaran daha yumuşak bir sesle.

Ruhunda bambaşka birini taşısa bile Aytun'a ait dudaklardan başka bir kadına olan aşkın dökülmesinden hazzetmemiştim. Bu defa ben rahatsız olarak alnımı kırıştırdığımda Osiris gülümsüyordu.

"Bildiğim kadarıyla İsis'e âşıktınız."

Rahatsız olarak gözlerini benden kaçırdı. Yüzü kederle kararırken, "İsis asırlar evvel yaptığım bir hataydı sadece. Yeni yaratılmıştım ve toydum. Bu yüzden gerçekte kalbimin kimin için attığını bilmiyordum," dedi sessizce.

İçimden İsis'in bu dediklerini duymaması için dua ettim. Büyü bile olsa âşık olduğu kişinin hakkında böyle konuştuğunu duymak onu mahvederdi.

"Gerçek aşkınız Neftis mi yani?"

"Sen hiç âşık olmadın mı tanrıça?"

Sorusu kalbimde kabuk tutmaya çalışan fakat her gün yeniden aşınan yaramı tekrar kanattığında dolan gözlerimi saklamak için başımı yere eğdim.

"Oldum ama konumuzla alakası ne, anlayamadım."

Eliyle kendini işaret etti. "Âşık olduysan gözlerimin Neftis'e nasıl baktığını görüyor olmalısın."

"Bence kendinizi biraz sorgulamalısınız. İsis'e olan devasa aşkınız nasıl bitti de sizi öldürmek isteyen kraliçeye âşık oldunuz?"

"Neftis'e kurduğun düşmanlığı anlıyorum, tanrıça. Sonuçta sen insanken kraliçeye asilik yaptın ve sonra da nasıl olduysa Ra'yı kandırıp tanrıça oldun. Ölüm cezandan bu şekilde kurtulmaya çalışıyorsun ama Neftis'i biraz tanıyorsam seni her türlü cezalandıracaktır."

"Ne asiliği yapmışım ben?"

"Hazineden çaldığın devletler arası anlaşmaları satmak sence de suç değil mi?" dediğinde gülmek için kendimi zor tuttum. Demek Neftis elinde oyuncak ettiği Osiris'e hikâyeyi değiştirerek anlatmıştı. Tabii, *Ayliz senin soyundan geliyor* deyip tüm yaptıklarını bir bir anlatamazdı ya.

"Anlamadığım şey babamın buna nasıl izin verdiği ve senin arkanda durduğu," dediğinde cevabı bilmiyormuş gibi omuz silktim.

"Kolay gelsin, Tanrı Osiris," deyip konuyu kapattıktan sonra onun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan tapınağa döndüm. Her adımım-
da ondan uzaklaştığım için acı duysam da bedenine bu kadar yakın
olmak iyi gelmişti.

Neftis, Osiris'i yalanlarıyla ayakta uyutuyordu anlaşılan.

"*Geliyor,*" diyen bir ses duyduğumda kaşlarım çatıldı. Saat geç ol-
duğundan mütevellit çıt bile çıkmayan evde yankılanan bu ses öylesine
yüksekti ki olduğum yerde sıçramama sebep olmuştu. Aynı ses bir kez
daha, "*Geliyor,*" diye bağırdığında etrafıma bakındım. Dimitri az önce
gitmişti. Simge ve Belisa da uyuyordu. Kimden geliyordu bu ses?

*"Ateş seni yakacak, su ise söndürecek. Hava göğe çıkaracak, toprak ken-
dine çekecek."*

Sesin sahibi bu defa başka şeyler söylemeye başladığında evden çık-
tım ve tapınağa ilerledim. Tapınakla ev arasında bekleyen askerlerin
şaşkın bakışları eşliğinde içeri girdim. Adımlarım benden bağımsız bir
şekilde ilerlememe neden olurken ne yaptığımı, nereye gittiğimi bil-
miyordum. Sanki zihnimin üstüne bir perde örtülmüş de kendimi ona
bırakmış gibiydim.

*"Bul beni. Adımların seni bana getirsin. Geleceğin yansıması, geçmişin
görüntüsünü yok edecek. Geçmiş, geleceği şekillendirecek. Gel haydi. Yazgı-
nın havuzunu takip et."*

Görünmez parmaklarla kuklaya çevrilen bedenimi yöneten eller
beni her adımım ile duyduğum seslerin merkezine çekiyordu. Her adı-
mımla göğsümde hissettiğim baskı şiddetini artırıyordu. Göğüs kafesi-
min kemiklerini sızlatacak raddeye gelen ağırlık öyle büyüktü ki güç-
lülle nefes alıyordum.

Söylendiği gibi yazgı odasına ilerledim ve kapıyı açarak içeri girdim.
Birini bulma umuduyla gözlerim etrafı taradığında hayal kırıklığıyla iç
çektim. Burada kimse yoktu.

Hafif bir esinti saçlarımı savurduğunda kaşlarımı çattım ve gözlerim
havuzu buldu. Kader ipliklerini yazdıktan sonra gerçekleşmesi için içi-
ne attığım havuz, berrak suyuyla tam karşımda duruyordu.

Aynı ses bu defa, "*Senin kaderin senin ellerinde,*" dedi.

Yüzüm gerginlikle kaskatı kesilirken sertçe yutkundum. Tüm bu
söylenenler ne anlama geliyordu, bilmiyordum ama görünmez eller
bu defa beni havuzun tam önüne sürükledi. Havuzdaki suya bakarken
kendi yansımamı görüyordum. Sarı saçlarım dağılmıştı. Gün içinde
başımda duran taç saçlarımda iz yapmıştı. Gözlerim ağlamaktan kıp-

kırmızıydı ancak hissizdi. Bomboş bakıyordum.

Birden güçlü eller beni omuzlarımdan bastırdı. Direnmeye çalışsam da nafileydi. Eller öylesine güçlüydü ki onların karşısında hiç şansım yoktu. Hoş, karşı durmayı istiyor muydum, bilmiyordum.

Dizlerimin üstünde havuzun önüne çöktüğümde durgun su birden kaynamaya başladı. Fokurdayan suyun sesine yine aynı ses karıştı:

"Senin kaderin suyun sesinde. Bana kulak ver, suya gir."

Ellerim istemsizce suya uzandı.

"Beni kabul et. Ben senim, sen bensin."

Parmaklarımın suya değmesine ramak kalırken aniden duyduğum bir kadın sesi tüm sesleri bastırarak odanın içinde yükseldi.

"Demek buradaydın."

İrkilerek elimi kendime çektim ve omzumun üstünden arkaya dönerek sesin sahibine baktım.

"Tanrıça?"

Ölümcül Bilmece

— 16 —

٩٢٥٩٨٩٢٥

٩٨٢٥٨٩٨٩

Az evvel beni buraya kadar getiren sesler birden susmuş, yazgı odası derin bir sessizliğe gömülmüştü. Zihnimin içinde tur atan cümleler aniden yok oluşu tattığında üzerine konulan örtü de ortadan kalkmıştı. Beni buraya getiren baskı aniden etkisini yitirmiş, hiçliğe karışmıştı.

Başımı havuza çevirdim ve kendimi sorgulayışım çığ misali üstüme devrildi. O anlarda ne yaptığımı doğru düzgün hatırlayamıyordum. Her şey pus içindeydi. Bana seslenen kişi susmuştu ama söyledikleri hâlâ aklımın içindeydi. Kimdi, neden benimle konuşuyordu, bilmiyordum ama artık her şey karmakarışık bir hâl almaya başlamıştı.

Düşüncelerimin yansıması tedirginlik ve korku olarak bana dönerken gözlerim bir kez daha karşımdaki kadına döndü. Bu saatte tapınağa nasıl girdiğini bilmiyordum. Tıpkı buraya geliş amacını bilmediğim gibi. Salık bıraktığı sarı saçları dalgalar hâlinde kalçasına kadar uzanıyordu. Dudaklarında küçük, tatlı bir tebessüm vardı.

Çatık kaşlar eşliğinde bir şey söylemesini bekledim ama aradan geçen saniyeler boyunca ağzını açıp tek kelime etmemişti. Benim konuşmamı beklediğini anlayınca, "Burada ne yapıyorsunuz, tanrıça?" diye sordum.

İnce ellerini karnının üstünde bağdaştırırken, "Seninle konuşmak için geldim," dedi.

Ses tonu çok nazikti ancak Ian'ı tehdit ettiğini hatırladığım zaman ona aynı şekilde karşılık veremeyeceğimi çok iyi biliyordum. Bu yüzden kabalık yapıp yapmayacağımı düşünmeden tek kaşımı kaldırdım

ve "İan'ı liderliği bırakması için zorlamanızı mı konuşacağız yoksa ben kim olduğumu Neftis'e anlatmakla tehdit edişinizi mi?" dedim.

Maat'ın yüzünde oluşmasını beklediğim gerginlik gerçekleşmezken aksi gibi tebessümü derinleşti. "Sanırım konuşmaya başlamadan önce Ian meselesini halletmemiz gerekiyor. Bak tanrıça. Bildiğin gibi geleceği görme gücümüz var ve ben de kendimi kâhinlik alanında geliştirdim. Doğduğum günden beri yaşanacak birçok şeyi görebiliyorum ve Ian'ın ölümünü de gördüm."

Geleceği görebilirdi. Bunda hiçbir sorun yoktu ancak tanrılar ve tanrıçalar genel olarak geleceğe müdahale etmezdi. Hele ki bir insan için... Anlattıklarında eksik noktalar olduğunu içten içe sezebiliyordum.

"Gelecekte öleceğini gördüğünüz herkesi kurtarmaya mı çalışıyorsunuz? Ya da şöyle sorayım, neden Ian'ı kurtardınız?"

Kaşları imayla havalandı. "Ian, Mısır'ın önemli liderlerinden birisi. Onun ölümüne göz yumamazdım. Hem arkadaşının hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmelisin. Ben olmasaydım Kraliçe, Osiris'in ruhunu diriltmek için eski tapınağa gittiğinde Ian da orada olacaktı ve Neftis'e karşı dururken öldürülecekti. Kadere doğrudan müdahale edemem. Açıkçası yaptığım şey Ian'ın o gün öldürülmesini engelleyecek mi, onu da bilmiyordum ama riske girmeye değerdi. Bu yüzden Ian'ı Neftis'ten uzak tutmaya çalıştım ve liderliği bırakıp yanıma gelmesini istedim."

Nasıl yani? Maat, Aytun'un başına gelecekleri önceden görmüştü ve bize hiçbir şey söylememiş miydi? Gözlerim irileşirken damağımın kuruduğunu hissettim. "Madem gelecekte Osiris'in ruhunun Aytun'un bedenine konulduğunu gördün, beni neden uyarmadın?"

Maat'ın yüzündeki gülümseme silinerek kedere bulandığında hızla başını iki yana salladı. "Aytun'un ruhunun elinden alındığını görmedim. Ne yazık ki ben gördüğüm zaman gelecek tam anlamıyla şekillenmemişti. Neftis'in ne yaptığını anlayamadım. Tek gördüğüm Rahiplerin Aytun'un etrafında bir çember oluşturduğu ve Ian'ın öldürülüşüydü. Aytun'a zarar geleceğini anlamıştım ama hangi şekilde olacağını bilmiyordum. Onu uyarmaya çalıştım," dedi beni inandırmak istercesine. Boğazımdaki yumruyu görmezden gelmeye çalışarak dikkatle onu dinlemeye devam ettim. "Tapınağımda verdiğim davette Aytun'u tek başına yakaladığım bir an anlatmak istedim. Neftis'in yanında olmanın ona zarar vereceğini söyledim ama sözlerime kulak asmadı. Ona yardımcılık teklif etmemin sebebi buydu. Hatta Menes'i de bu yüzden yanıma aldım. Belki ona verilen rütbeden rahatsız olup kendisi yanıma gelmek ister diye düşündüm ama Aytun biraz inatçı çıktı."

Dudaklarım titrerken aptallığıma içten içe kızdım. Bense Maat'ı kıskanıp Aytun'u ondan uzak tutmaya çalışmıştım. Neftis, Aytun'a yardımcılık teklif etmesinin sebebinin onunla ilgilenmek olduğunu ima etmişti. Hatta Maat'ın davetine benim de katılmamı, bu sayede Aytun'dan uzak duracağını söylemişti. Hepsi Neftis'in bir oyunuydu ve bunu şu an fark ediyordum.

Maat'ın Aytun'a ilgisi olduğunu düşünürsem onu uzak tutmaya çalışacağımı çok iyi biliyordu. Bu yüzden beni manipüle etmeye çalışmıştı. Çünkü günü geldiğinde Osiris'in ruhunu onun bedenine koyduğunda benden kurtulmak, bir tanrıçadan kurtulmaktan daha basit olacaktı.

İçimde Neftis'e karşı büyüttüğüm nefrete bir yenisi daha eklenirken *benden kurtulamayacaksın* diye konuştum. Yemin edercesine zihnimde süzülen sözcükler öfkemi kabartırken Maat'ın yüzünde şefkat belirdi.

"Ben onu uyardım Ayliz ama beni dinlemedi. Yaşananlar için üzgünüm. Onu kaybetmeni istemezdim."

Kime kızacaktım ki şimdi? Bir an bile kendini düşünmeden her tehlikeye atlayan Aytun'a mı yoksa onu uyarmaya çalışan Maat'a mı? Maat'ın sözlerindeki samimiyeti açık bir şekilde görüyordum. Gerçekten de yaşananlar için üzgündü.

"Onu kaybetmedim," dedim inkâr ederek. "Onu geri getireceğim."

Maat sözlerime karşılık bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Buraya gelme nedenime gelirsek eğer," deyip derin bir nefes aldı. "Neftis şu an sessiz kalıyor gibi görünebilir ama öyle olmadığına eminim. Osiris'i Ra'dan kurtarmanın bir yolunu bulduğu an seni öldürmeye çalışacağından hiç şüphem yok. Bu yüzden o senden kurtulmadan sen ondan kurtulmalısın. Bir savaş yaklaşıyor, Ayliz. Bu hiç de kolay ve masum bir savaş olmayacak. Eğer o savaştan sağ çıkmak istiyorsan tek başına hareket edemezsin. Sana her türlü desteği vereceğim ama sadece ben yeterli değilim. Başka tanrı ve tanrıçalara da ulaşmalısın."

Şaşkınca kirpiklerimi kırıştırdım. *Sana her türlü desteği vereceğim* derken ne demek istiyordu? "Nasıl yani?"

"Kendine müttefikler aramalısın. Neftis bu savaşta tek başına olmayacak. Dostu çok demeyeyim ama yanında olan çok fazla kişi var. Onları atlatıp kazanmak istiyorsan sen de yanına birilerini toplayacaksın."

Ellerimi havaya kaldırdım ve hızla konuştum: "Bir saniye, yavaş olalım. Sen bana yanımdayım mı demek istiyorsun yoksa ben mi yanlış anlıyorum."

Gülümseyip başını salladı. "Evet. Bu savaşta senin yanında yer alacağım."

Direterek bir kez daha, "Neden?" diye sordum.

Hiçbir mecburiyeti olmadan benim yanımda olmasının sebebi neydi? Seth'i anlıyordum çünkü benim tarafımda olarak kendi çıkarını gözetiyordu. Ra ile arasını iyi tutarak onu güçlendiren hayvan görüntüsüne kavuşmak istiyordu. Nitekim piramidinden ayrılmadan birkaç gün önce de isteğini yerine getirmişti zaten. Ancak Maat'ın çıkarı neydi? Bana neden yardım edecekti?

"Çünkü buraya bunun için gönderildim. Sen buraya geldikten bir süre sonra Anubis'in kehanetinden haberdar olan kişiler kim olduğunu çözmeye başlamıştı. Yüksek kademedeki büyücü olamayacak kadar güçlüydün ve bu, metrelerce uzaktan bile hissediliyordu. Dikkatler senin üzerinde toplanmaya başladığında Ra benim gelişimi müjdeledi. Bu sayede ilgiyi kendi üzerime çekmiş oldum. Şu an buraya gelip seninle konuşma sebebim de bu. Tanrıça olduktan sonra Ra, senin diğerleriyle iletişime geçmen için yardım etmem gerektiğini söyledi. Savaştan önce kendi safımızda yer alacak tanrı ve tanrıçaları bulup onları ikna etmeliyiz."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Öncelikle seni Gökyüzü Evi'ne götürüp onlarla tanışmanı sağlayacağım. Zaten kim olduğunu öğrendiler ve onlar da çok yakında işlerin kızılaşacağını farkındalar. Bir taraf tutmaları gerekecek ve o taraf biz olmak zorundayız."

"Kendimize dost edinmekten ziyade düşmanlarımızı azaltmalıyız."

Maat tek kaşını imayla kaldırdı. "İşte bu yüzden potansiyel düşmanlarımızı kendimize dost yapıp riski ortadan kaldırıyoruz."

Pekâlâ, mantıklı konuşuyordu ancak geçmiş tecrübelerimi göz önünde bulundurursam içim rahat etmiyordu.

"Alınma ama bugüne kadar edindiğim çoğu düşmanım önceden dostumdum. O yüzden bu hayat bana dostlarıma da güvenmemem gerektiğini öğretti."

Maat sözlerime gücenmeden güleç tavrını sürdürdü. "Bana güvenebilirsin. Benim bağlılığım sadece Ra'ya ama Neftis'in tutumundan hiç hoşnut değilim. Mısır tahtında oturması gereken tanrıça o değil. Hakkı olmayan bir tahtta oturmasına asla göz yumamam."

Yanağımın içini ısıtırıp bir süre bekledim. Söylediklerinde samimi gibiydi fakat içimdeki o şüpheden de kurtulamıyordum. Bu hayat bana kimseye güvenmemem gerektiğini öğretmişti ancak öğrendiklerimi uygulama konusunda pek başarılı değildim. Güvenmeyeceğim dediğim herkese gün sonunda bir şekilde kendimi bırakmıştım ve elde ettiğim tek şey pişmanlık olmuştu.

Şimdiyse başta hoşlanmadığım tanrıça ona güvenmemi istiyordu. Bir yanım *aptallık etme* diye çıkışsa da diğer yanım *o Adalet ve Doğruluk Tanrıçası, yalan söyleyecek değil ya* diyordu.

Ve ben Maat'a inanmamı söyleyen tarafı seçtim.

"Ya benim yanımda olmak istemezlerse?" diye sorduğumda başını yana eğdi ve rahatça omuz silkti. *Her şeyi yaparız, hallederiz* gibisinden kolay düşünmesi ne kadar normaldi?

"Halledemeyeceğimiz bir şey olduğunu düşünmüyorum. Gökyüzü Evi'ndeki çoğu tanrı, Neftis'in zorbalıklarından sıkılıp kaçanlar. Onu sevdiklerini söyleyemem. Bu yüzden bizim tarafımızda yer almalarını sağlamak zor değil. Zor olan o savaştan galip çıkmak."

Kararlı gözlerimi üzerinden ayırmadım. "O savaşı ben kazanacağım, Maat. Aytun'a ve diğer herkese yaptığı kötülüklerin bedelini ödeyecek. Ama her şeyden önce Aytun'u kurtarmak zorundayım," diyerek önceliğimi belli ettiğimde bunu zaten biliyormuş gibiydi.

"Nasil yapacağını öğrendin mi? Neftis gibi artık büyülerde ustalaşan bir tanrıçanın lanetini kaldırmak kolay değildir."

Normal bir zamanda olsaydım laneti nasıl kaldıracağımı bulmak beni zorlayabilirdi ancak Ölüler Kitabı elimdeydi. O kitaba sahip olduğum müddetçe laneti kaldırmam kolay olacaktı. Sonuçta Neftis tüm büyülerini o kitaba bakarak yapmıştı.

Aytun'u bulmak artık zor değildi. Beni ona ulaştıracak yolu öğrenmiştim ve sırf o yolu bilmek bile kalbimin cılız atışlarını hissetmeme yetiyordu. Onun gidişiyle atmayı bırakan kalbim, geri geleceğinin umudunu yakaladığı an yeniden hayat belirtisi göstermeye başlamıştı. Yaralı bir kuş gibi çırpınışı Aytun'a kavuştuğu an son bulacaktı.

"Aytun'un ruhu Araf'taymış ve Araf'a gidip gelebilen tek kişi Anubis imiş. Ona ulaşacağım ama ondan önce yerini öğrenmek için Sfenks'e gideceğim."

Aklımdakilerden birer birer Maat'a bahsettiğimde kaşları çatıldı ve tedirgince, "Sfenks'in bilmecesi olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Sanırım bilmeceyi bilemeyenlerin sonunu biliyordu ve bu yüzden korkuyordu. Çünkü kimse, bir tanrıça olsa bile Sfenks'ten kaçamazdı.

Onaylarcasına gözümü kırptım. "Biliyorum. Tıpkı bilemezsem beni yutacağını bildiğim gibi."

Maat düşünceyle başını yere eğdi. Aklında dönen düşüncelerin yoğunluğu mimiklerine yansımıştı. Öyle ki onu daha önce hiç bu kadar kafası karışık görmediğime emindim. Bir dakika kadar düşündükten

sonra, "O hâlde öncelikli hedefimiz Aytun'u geri getirmek olmalı. Daha sonrasını bir şekilde halledeceğiz," dedi.

"Sadece diğer tanrıları yanıma çekmem konusunda yardım edecek-sin sanıyordum," diyerek şaşkınlığını belli ettiğimde bu defa sadece gülümsemedi. Ufak çaplı bir kahkaha attı.

"Lideri geri getirmene de yardım edeceğim. Geleceği gördüğüm hâlde onu durduramadım. En azından kurtulmasını sağlayayım."

Ona en minnettar bakışlarımı sunarken aklıma takılan bir diğer detayı sorup sormama konusunda kararsız kaldım fakat bugün her şeyi öğrenmeye niyetliydim. "Peki ya Sophia? Onu neden kurtardın?"

Maat bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi hiç düşünmeden cevapladı: "Zamanı geldiğinde Nigralara ihtiyacımız olacak. Hem Neftis'in büyüünü zayıflatmak için hem de muhafızlarla savaşacak birileri gerekiyor. Yeni bir kral ya da kraliçe ile doğru anlaşma sağlayamayacağımızı düşündüm. Sophia hem onların üzerinde etkili hem de hayatını kurtardığımız için bize borçlu."

Mantıklı stratejisi için onu tebrik ederken bir yandan da, "Maat umarım bana ihanet etmezsin," diye onu teyit etmek istedim. Ona güvenmek istiyordum.

"Ben Adalet ve Doğruluk Tanrıçası'yım. Başımda doğruluk tüyünü taşıdığım süre boyunca yalan söyleyemem, kimseye ihanet edemem. Bana güvenebilirsin derken samimiydim."

"Sana güvenmek istiyorum."

Maat aniden ciddileşti. "Sadakatimi kanıtlamam için Aytun Karavera'yı geri getirmene yardım etmeme izin ver. Uzun zamandır hiç kimse Sfenks'i canlandırıp ondan bir şey öğrenmek istemedi ve bilmesinin zor olduğundan hiç şüphem yok."

"Ne kadar zor olursa olsun o bilmeceyi çözmek zorundayım."

"Biliyorum. Aksi hâlde Anubis'in yerini öğrenmemizin başka yolu yok. Sabah gün doğumunda hazır ol. Osiris'in tapınağındaki Sfenks'i canlandırmaya gideceğiz."

Son sözünü söyledikten sonra odanın ortasına bir geçit açtı ve ufak bir baş selamı verip gitti. Onun ardından koca oda sükûta teslim oldu ve gözlerim havuza doğru kaydı. Maat gelmeden evvel yaşananlar puslu olsa dahi hâlâ aklımdaydı. Konuşanın kim olduğu cevabı muallakta kalırken her seslenişinde içten içe hissettiğim şey korkuydu. Maat gelmeseydi havuzdaki suya dokunacağımı hatırladığımda ensemden omurgama yayılan ürpertinin sebebi soğuk hava değildi fakat ne olduğunu da bilmiyordum.

Elimle şakaklarımı ovuştururken bu sesi daha sonra düşünmeye karar verdim. Şu an sadece Sfenks'in bilmecesini düşünmek istiyordum. Bu olay ben Aytun'u geri getirene dek bekleyebilirdi. Önemli olan oydu.

Maat gün doğumunda gideceğimizi söylediği için pek vaktim kalmamıştı. Bu yüzden odama gitmek için hareketlendim. Yazgı odasından çıkar çıkmaz karşımda meraklı gözlerle bekleyen Dimitri ile Simge'yi gördüm. Kaşlarını kaldırarak burada ne yaptıklarını merak ederken Simge öne atılarak açıklama yaptı:

"Belisa, Tanrıça Maat'ı görmüş. Aslında içeri girecektim ama sevgili yardımcın girmememi söyledi. Tanrıların işine karışmamalıymışım," deyip Dimitri'ye yandan kötü kötü baktı.

Dimitri ise gözlerini devirdi ve iğneleyerek, "Bir büyücü nerede durması gerektiğini bilmeli. Tanrıçamız eskiden arkadaşın olabilir ama o artık bir insan değil. Bunu aklına soksan iyi olur," dedi.

"Ah, öyle mi? Peki, bundan sana ne?"

"Biraz sakın olur musunuz?" diyerek araya girdiğimde ikisi de birbirine ölümcül bakışlar atmaya devam ediyordu. Dikkatlerini çekmek amacıyla, "Sanırım Maat'ın neden geldiğini merak etmiyorsunuz," dedim.

Onların didişmesini kesmek için ortaya attığım oltaya takıldıklarında anında gözleri bana döndü. Bir ağızdan, "Neden gelmiş?" diye sorduklarında içimden sinsice gülümsedim. Sanırım ikisinin de tek ortak yanı meraklı oluşlarıydı. Sürekli zıtlaşmalarını sadece meraklanacakları bir şey ortaya atarsam kesebiliyordum.

Heyecanla konuşmamı beklediklerinde onları daha fazla merakta bırakmamak için uzatmadan direkt konuya girdim: "Neftis'e karşı bana yardım edecekmiş. Yüce Ra'nın onu buraya gönderme amacının dikkatleri üzerimden almak olduğunu söyledi. Gökyüzü Evi'ndeki diğer tanrıları kendi yanına çekmemi istiyor."

Simge ve Dimitri bir süreliğine sessiz kalarak söylediklerimi sindirmeye çalıştılar. Onları izlerken gözlerim özellikle Simge'nin üzerinde dolaşıyordu. Benden sonra Ian ile görüşmüştü ve Ian'dan Maat'ın onu tehdit ettiğini öğrenmişti. Aylarca Ian'ın ondan köşe bucak kaçışının sebebinin tanrıça olduğunu öğrenince sinirden delirmişti fakat daha sonra Ian'ı korumak için yaptığını anlamıştı.

Dimitri düşünceyle çatığı kaşlarını gevşetirken, "Söylediklerine inanmalıyız bence. Sonuçta Adalet ve Doğruluk Tanrıçası. Yalan söyleyemez," dediğinde Simge de bir ilk yaparak başını salladı ve Dimitri'ye katıldığını belli etti.

Ben de onlar gibi yalan söyleyemeyeceğini, bu yüzden güvenebileceğimi düşünüyordum. "Ben de öyle düşünüyorum. Neftis şu an sessizliğini koruyor olabilir ama içten içe benden kurtulma planları yaptığına eminim. Bu yüzden kendimizi her şeye hazırlamalıyız," diyerek ikisini de uyardığımda Simge yüzünü buruşturdu.

"Neftis'in sessizliği beni korkutuyor," dedikten sonra tüm bedeni titredi.

Dimitri de ona arka çıkar gibi, "Büyük bir şey planlıyor," dedi.

"Kesinlikle."

Dimitri, Simge'ye bakarak kaşlarını çatı. "Bence hepimizi Nil Nehri'nin altına gömecek," dediğinde gözlerinin ardındaki eğlenen parıltıları görebiliyordum. Böyle söylemesinin tek sebebinin Simge'yi korkutmak olduğunu anlarken başarılı olduğunu da fark ettim. Ancak Simge'nin korkusu uzun sürmedi ve yine olayı dalgaya alarak kendine özgü bir cevap verdi:

"Neyse, en azından güzelliğim suya karışır da insanlara bulaşır belki."

Bu cevapla birlikte kendimizi tutamayıp gülerken aniden göğe takılan bakışlarım havanın aydınlanmasına az kaldığını söylüyordu. Aniden ciddileşirken, "Gün doğumuyla Sfenks'in yanına gideceğiz," dedim.

Dimitri kaşlarını çatı ve gülüşünü hızla bastırdı. "Tanrıçam, acele etmenizi anlıyorum ama bilmeceyi çözemezsek Sfenks tarafından öldürüleceğimizi hatırlatmamda fayda var. En azından bilmece için biraz araştırma yapsak..."

"İstediğimiz kadar bekleyelim, bir sonuç elde edemeyeceğiz. Ha bugün gitmişiz ha on gün sonra. Bilmeceyi o an çözersek çözeceğiz, çözemezsek öleceğiz. Ben her sonucu göze aldım. Eğer bu bilinmezliğin içine sürüklenmek istemiyorsan benimle gelmeyebilirsin. Buna mecbur değilsin."

Yüzüne gücenmiş bir gölge düşerken dudakları şaşkınca aralandı. Sanırım *gelmeyebilirsin* dememe bozulmuştu ancak neden?

"Sizi asla tek bırakmayacağım. Ben bir yemin ettim. Yardımcınız olduğum sürece size sadakatle bağlı olduğumu ve koruyacağımı söyledim."

Simge de ona destek çıkarak, "Kesinlikle yalnız gitmeyeceksin," dediğinde yanaklarımın içini ısırdım ve ona döndüm.

Beni tek bırakmak istememesini anlıyordum, buna hiçbir şey diyemezdim ama yanımda gelmesine de izin veremezdim. Çünkü Sfenks'in yanına gittiğimde neler olacağını bilmiyordum. Bilmeceyi çözemezsek ölecektik ve Simge'nin benimle aynı sonu paylaşmasını istemiyor-

dum. Şimdi ona *seni korumak istediğim için gelemezsin* desem sorun çıkaracağına emindim. Bu yüzden başka bir yol izlemeye karar verdim.

"Simge, Sfenks'in bilmecesini biz çözebiliriz," diye cümleye başladığımda hızla kaşları çatıldı. Aksi bir şekilde sesini yükselterek, "Hayır. Sen ölümle burun buruna gelirken beni arkada bırakmana izin veremeyeceğim. Başımıza ne gelecekse birlikte gelecek," dedi.

Simge kolay öfkelenen biri değildi ancak kızmaya başladığı zaman sakinleşmesi epey zor oluyordu. Yatıştırmak için eline uzanıp tuttum ve gözlerine baktım.

"Amacım seni arkada bırakmak değil. Sfenks'ten Anubis'in yerini öğrenip Aytun'un ruhunu getirsem bile Ruhsuz Kemiklerin ona yaptığı laneti kaldıramam. Ruhunu getirdiğimde gözümün önünde lanetten dolayı ölmesini izleyemem. Şu an lanetin kalbine yayılmasını durduran tek şey, Osiris'in tanrı ruhu. Laneti kaldırmak için İsis'e ihtiyacımız var. Bunu bana sen söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Simge söylediklerimi aklında tarttıktan sonra konuşmaya başladı: "Evet. Hector ile sorguladığımız Sanglum, bana o laneti sadece İsis'in kaldıracabileceğini söylemişti," dedi Dimitri'ye yandan bir bakış atarken. Sanırım onun türünden birini kenara sıkıştırıp sorguladığını söylemesi utanmasına sebep olmuştu.

Dimitri kafası karışık bir şekilde aniden çıkıştı: "Konuştuğunuz şeyden bana da bahsetmek ister misiniz? Ne lanetinden ve ne Sanglum'undan söz ediyorsunuz?"

"Daha önce Aytun'un, Ruhsuz Kemik Elijah'ı öldürdüğünde esir tutulduğunu duymuşsundur. Orada kardeşinin intikamını almak isteyenler ona kutsal meşale ile işkence yapmış," dediğimde Dimitri başını salladı.

"Ve kutsal meşale insanlar üzerindeki ölümcül lanetini bırakmış."

"Evet. Simge de bir çıkar yolu bulmak için türünden birini sorguladı ve o da laneti sadece İsis'in kaldıracabileceğini söylemiş."

"Doğru. Tanrıça şifalı büyülerde ustaydı."

Gözlerimi ondan çekip tekrar Simge'ye çevirdim. Yüzünü dikkatle izlerken beni anlamasını ve söylediklerimi yapmasını umuyordum. O bir beden ararken hem Sfenks'ten uzak duracaktı hem de İsis'i geri getirmeme yardım edecekti.

"Bu yüzden İsis'i kurtarıp ona bir beden vermeliyiz. Biz dönene kadar tanrıça için bir beden bulmalısın. Neftis, Osiris'i Aytun'un bednine nasıl koyduysa biz de aynısını yapacağız. Ama bedenin sahibinin

gönüllü olması önemli ve bu iş de sana düşüyor," dediğimde Simge gözlerini kıstı.

"Sırf beni yanında götürmemek için bahane ürettiğinin farkındayım ama tamam. Bir beden bulmak için söylediğini yapacağım. Umarım o bilmeceyi çözersin, Ayliz. Yoksa ölü bir tanrıça olduğunda hiç kimsenin sana tapmamasını sağlarım."

"Merak etme. Aytun için o bilmeceyi çözeceğim," dedim ve sonrasında üzerime baktım. Uzun elbisem gideceğim yer için çok uygun olmadığından değiştirmem gerekiyordu. Güneşin doğuşuna çok az bir zaman kalmıştı.

Simge sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Gidelim de üzerine uygun bir şeyler seçelim," dedi.

Dimitri'ye birkaç saate hazır olmasını söyledikten sonra eve yöneldim ve Aytun'u bulmak adına bir adım daha attığım için mutlu olan kalbimi yatıştırmaya çalıştım.

Güneşin cılız ışıkları Teb'in üzerine düştüğünde sabahın ılık rüzgârı da saçlarımı dağıtıyordu. Yazgı odasının önüne geldiğimde hizmetkârların açtığı kapıdan içeri girdim ve Maat'ı gördüm ancak yalnız değildi.

Her zamanki elbiselerinin yerine gideceğimiz yer için tıpkı benim gibi rahat kıyafetler seçen Maat'ı ilk kez bu kılıkta gördüğümünden garipseyen gözlerim ondan ayrılmıyordu. Bu kıyafetlerle de hâlâ güzel bir kadındı ancak tanrıçalığını vurgulayan elbiselerinin içindeyken mükemmeldi.

Dikkatimi, "Biz hazırız. Eğer siz de hazırsanız gidelim," diyerek kıyafetlerinden çekip aldığı anda meraklı gözlerle arkasındaki kişiye baktım. Yardımcısı olarak Ian'ı getireceğini düşünmüştüm ama etrafta onu göremiyordum. Başta yanındaki adamın da bir başka yardımcı olduğunu düşündüm ancak adamın dış görünüşü daha önemli biri olduğunu vurguluyor gibiydi.

Zayıf bir yapısı vardı. Uzun, siyah saçları arkadan toplanmıştı ve üzerinde lacivert bir elbise vardı. Yarım kollu, ayak bileklerine kadar uzanan elbisenin işlemelerinin arasında parlayan taşların elmas olduğunu tahmin ettim. Onu dikkatle incelediğim gibi adam da bana aynı alakayla bakıyordu.

Aramızdaki bakışmayı yarıda kesmek için, "O kim?" diye sorduğumda Maat, "Bilgelik Tanrısı Thoth," diye yanıtladı.

Söylediklerini idrak eden beynim yaşadığım şaşkınlığın yüzümde belirmesine neden olurken adamın dudak kıvrımları küstah bir gülümsemeyle şekillendi.

"Tabii ki benim. Sfenks'in bilmecesini Kutsal Kelamların Tanrısı'ndan başka kim çözebilir ki zaten?" deyip Maat'ın arkasından sıyrıldı ve yanıma geldi. Baştan aşağı beni süzerken bir yandan da etrafımda tur atmaya başladı. "Güzel. Güçlü. Büyüsü kuvvetli ve zeki. Aynı zamanda fedakâr," diye mırıldandı kendi kendine. Durduğunda ne yaptığını anlamak için tek kaşımı kaldırdım.

Yüzüklerle dolu parmaklarıyla çenesini sıvazladı, sanki çok önemsiz bir şeymiş gibi, "Bilgelik Tanrısı olmak kişileri iyi analiz etmemi sağlıyor da," dedi. Bana arkasını dönerek Maat'ın yanındaki yerini aldığında sorarcasına tanrıçaya döndüm. Kabalık etmeden gözlerimle neden burada olduğunu sorarken Maat, "Sfenks'in karşısına tedbirsiz çıkacağımızı düşünmedin, değil mi? Onun kurnaz aklıyla sadece Thoth başa çıkabilir diye bizimle gelmesini istedim," dedi.

Maat'ın sözleriyle mest olan adamın neşesi yüzünden okunurken âdeta şakıyarak, "İki güzel tanrıçaya zekâmı ve aklımı kanıtlama fırsatını bulmuşken geri tepmek olmazdı," dedi.

Thoth, sanırım birazcık egoistti.

Ne diyeceğimi bilemediğimden sadece, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Aytun'u kurtarmam için yardım etmesi ona karşı hiç dinmeyecek bir minnet hissiyatının oluşmasına sebep olmuştu.

Thoth eğlenerek Maat'a eğildi ve "Ah, bir de utangaç," dedi. Biri ona söylediklerini duyduğumu söylese miydi acaba?

Maat ondan hiç etkilenmemiş gibi ciddiyetle bana bakmayı sürdürdü. "Tanrı Thoth, bu savaşta senin yanında olmayı kabul eden ilk tanrı. İlk yaratılanlardan biri olduğundan oldukça güçlüdür. Ona Gökyüzü Evi'nde Kutsal Kelamın Bilge Tanrısı da deriz."

Thoth, Maat'ın övgüleriyle göğsünü kabarttı. "Gururumu okşuyorsun, tanrıça," deyip göz kırptıktan sonra bana döndü. "Evrenin her şeyini biliyorum, Kader Tanrıçası. Dünyanın oluşumunu gördüm, antik dillerin hepsini konuşabiliyorum, dünyanın tüm gizemlerinden haberdarım ama bilmediğim sadece tek bir şey kaldı. Anubis'in kehanetinde söylediği kız olduğun aşikâr ama o savaşın sonucunda ne olacak, bilmiyorum. Asırlar önce Nut, Ra'yı bırakıp Geb'den hamile kalmak is-

tediğinde Ay Tanrıçası ile bir oyun oynayıp onun dört çocuk sahibi olmasını sağladım. O zamanlar gelecek henüz şekillenmediği için bu dört çocuğun ne kadar yaramaz olacağından habersizdim. Hele Neftis gibi biriyle karşı karşıya geleceğimizi bilsem Nut'a asla yardım etmezdim. Herkesin kötü olmak için sebepleri vardır ama ona karşı koyabildikleri sürece iyi olmaya devam ederler. Neftis haksızlıkla, zalimlikle yeterince tahtta oturdu. Artık birinin onu yerinden etmesi gerek."

Sözleri, Thoth'un bundan sonra yanımda olduğunun ve Neftis'ten kurtulmak için her yardımı yapacağını kanıtıydı. Eski ve kudretli tanrılardan biri olan bu adamın önünde başımı eğerken, "Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim," dedim.

"Yeterince oyalandık. Gidelim de o burnu büyük Sfenks'e kimin daha çok şey bildiğini gösterelim."

Kara Orman'ın sık ağaçları arasında Osiris'in tapınağını bulmak için çok uğraşmamıştık. Thoth eliyle koymuş gibi tapınağı bulduğunda Aytun'u kaybettiğim günün aklıma gelip bana işkence çektirmesine izin vermemiştim. Onun ruhunu bulmaya bu kadar yaklaşmışken üzülerek her şeyi mahvetmeyecektim. Kendimi toparlamak adına ruhunu bıraktığı sunağa bir kez bile bakmadım.

Thoth, Sfenks heykelinin arkasındaki kumları büyüyle geriye atılırken ortaya çıkan kapağı açmış, merdivenlerden de içeri gitmişti. Peşinden içeri girdiğimizde kapağı yeniden kapatırken zifiri karanlıkta önümüzü göremiyorduk. Bu yüzden gelmeden önce içini lazım olabilecek şeylerle doldurduğum sırt çantamdan feneri çıkardım ve açtım. Bu sırada Dimitri de avucunun içinde bir ışık küresi oluşturup etrafı aydınlatmıştı.

Şaşkınca birbirimizin elini incelerken, "Sanırım benimki daha havallı," dedi. Yeşil gözleri alayla gülmemek için kısılmıştı.

Pekâlâ, haklıydı ama arkeolog kişiliğim yüzünden alışlagelmiş aydınlatma yönteminden vazgeçemiyordum. Aslında vazgeçememekten ziyade büyüyle etrafı aydınlatmak o an için aklıma gelmemişti. Yine de durumu Dimitri'ye belli etmemek için, "Ama benimki daha çok aydınlatıyor," diye üste çıktım.

Dimitri tek kaşını kaldırıp alaycı bir bakış attıktan sonra iki elini birbirine bastırdı ve birden avucundaki ışık küresi büyüdü. Küreyi çevirerek havaya bıraktığında küçük parçalara ayrılarak tavana çıktı ve içinde bulunduğumuz koridoru muazzam bir şekilde aydınlattı.

Başını yana eğip kulağını bana yaklaştırdı. "Bir şey mi demiştiniz?" diye sorduğunda yüzümü buruşturdum ve onu arkamda bırakarak yürümeye başladım. Feneri kapatıp sırt çantama koyarken, "İşin gücün şov," diye homurdandım.

Boş koridor çok geçmeden genişleyerek kare biçimindeki bir odaya açıldığında Thoth öne geçti ve durmamız için elini kaldırdı.

Odanın tam ortasında derin bir çukur vardı. Yıkık dökük duvarlarda yanan meşaleler aniden titreştiğinde çukurdan da yüksek bir hırlama sesi duyuldu. Merakla çukurun içini görmeye çalışıyordum fakat mümkün değildi. Çünkü çukura yaklaşmak isterken birden çukurdan bir şey fırladı ve tam önümüzde durdu.

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman olurken bu görüntüden tek etkilenemeyen Thoth'tu. Üçümüz korkuyla geriye doğru kaçışmıştık ama Thoth olduğu yerde durmaya devam ediyordu. Sfenks'in geniş vücudu az önceki çukurun tamamını kapatacak kadar büyüktü. Başını eğmiş ve yüzünü Thoth'a yaklaştırmıştı.

Esasında o canlı bir heykeldi. Kafası insan suratı görüntüsündeydi ancak vücudunun geri kalanı bir aslandı. Yine de dudaklarından dökülen cümleler bir kükremeyi andırıyordu:

"Kim evime girmeye cüret etti?"

"Ben evrendeki tüm bilinmeyenleri bilen Bilgelik Tanrısı Thoth'um."

Sfenks'in dudaklarından bir homurtu döküldü. Başını iki yana sallarken, "Her şeyi bildiğini iddia ediyorsan burada ne işin var tanrı?" diye sordu. Doğrudan Thoth'un egosuna saldırdığı cümlelerini duyduğum gibi Dimitri'yle aramda tedirgin bir bakışma geçti. Böyle giderse hiçbir şey öğrenemeyeceğimiz gibi sağ çıkmamız da zor olacaktı.

"Sen ne hakla..." diye cümleye başlayan Thoth, Sfenks'in üzerine yürümeye yeltenmişti ki Maat hızla yanına gitti. "Thoth, şu an ego yapmanın sırası değil. Bilgiyi alalım ve bir an önce gidelim," dediğinde yüzündeki öfkeli ifadeden hiçbir şey kaybetmemişti. Maat onu sakinleştirmek için, "Lütfen," dediğinde çenesini dikleştirdi.

"Tanrı Anubis'in taşılaştırılan bedeninin yerini öğrenmeye geldim. Kraliçe Neftis'ten başka yerini bilen kimse yok."

"Benden bilgi almak için ya bilmecemi çözün ya da yok olun."

"Seni dinliyorum. Bakalım neymiş bu komik ve çocuk oyuncuğu olan bilmecen?"

"Acaba onu kızdırmasak mı?" diye araya girdiğimde Thoth beni umursamadı bile.

"Ben hep varım, hep var olacağım. Dün, bugün ve yarın. Sendeyim ve seninleyim. Hep kullan, hep kullan."

Bilmece o kadar üstü kapalıydı ki hiçbir şey anlayamamıştım. Maat'ın da benimle aynı düşüncede olduğunu gözlerinden okurken Dimitri fısıltıyla, "Zaman mı?" diye sordu ama aynı anda Thoth yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Bilgelik Tanrısı'na sorulacak en güzel soruyu sordun. Cevabım, akıl."

Sfenks huysuz mırıltılar çıkarttığına bizi öldüremediğine hiç de memnun olmamış gibiydi. Bu sırada Dimitri, "İyi ki onu getirmişiz. Yoksa benim cevabımla burada ölecektik," dedi.

"Çok etkilendim, Bilgelik Tanrısı. Ne bilmek istiyorsun?"

"Tanrı Anubis'in nerede olduğunu." Thoth tavan yapan egosunun kutlamasını alaycı ses tonuyla yapıyor gibiydi.

"Taşlaştıran beden Memfis'teki Neftis tapınağında. Kraliçenin heykelinin içine girdiğinizde Anubis'e ulaşacaksınız."

Thoth, "Teşekkürler," dedikten sonra Sfenks geri geri gitti ve birden kendini çukurun içine attı. Odadaki meşalelerden birkaçı onun hızıyla söndüğünde arkamızı döndük ve buradan çıkmak için hareketlendik.

Kalbim gumbür gumbür atıyordu. Öyle ki adım seslerimizden başka sesin çıkmadığı koridorda kalp atışlarımın duyulmasından korkmuştum. Ancak daha sonra gizleme gereği duymadığım heyecanımın kanıtını duymalarından endişe etmemem gerektiğini söyledim kendime. Tüm bunları yapmamın tek sebebi Aytun'du. Yürümeye devam ederken diğerlerinin arkasında kaldığım için rahatça gülümseyebiliyordum. Elimi kalbime bastırdım ve belki Aytun söylediklerimi bir şekilde duyar diye düşünerek fısıldadım:

"Aytun, sevgilim. Sana bir adım daha yaklaştım. Ruhun beni hissediyor, değil mi? Sana geldiğimi biliyorsun. Seni geri döndürmek için çırpınışlarımı görüyorsun. Bekle beni ve sabret. Çok az kaldı. Anubis'i de canlandırdıktan sonra seni geri alacağım."

Yeniden yüzeye çıktığımızda dudaklarımdaki gülümsemeyi bir türlü önleyemiyordum. Maat ve Thoth'un yanında sırtarak dururken Thoth yüzünü ekşitti. "Şu aşkta ne bulduğunuzu asla anlamayacağım."

Maat merakla ona baktı. "Neden ki? Aşk güzel şeydir."

"Sanırım Hathor ile çok takıldın, Maat. Onun aşk düşünceleri seni epey etkilemiş benziyor."

"Sevmek, sevilme, bunlar güzel şeylerdir. Sen de kafanı bir şeyler öğrenmekten kaldırırsan ve beynine duyduğun aşktan vazgeçersen belki gerçekten âşık olursun."

"Ben bilgilerimle gayet mutluyum. Gerisi senin olsun, almayayım."

Keyifle omuz silken tanrıça, "İyi. Ben senin yerine de âşık olurum," dediğinde Thoth'un alaycı bakışlarını üzerine çekmişti.

"Gidip bir insana âşık ol bari. Bir de Yüce Ra'nın gazabını üstüne çekme."

Maat'ın suratı asılacak gibi olsa da kendini çabuk toparladı. "Kader Tanrıçası ve Aytun Karavera'dan sonra insanlarla ilişki yaşamamızla ilgili yasağın ortadan kalkacağına eminim."

Ne demekti bu? Bir tanrıçanın insanla ilişki yaşaması yasak mıydı? Gülümsemem titredi ama bu konuyu sorun etmemeye karar verdim. Sonuçta Ra, Aytun'un bir insan olduğunu biliyordu. Onunla ilişki yaşamam yasak olsaydı bunu daha önce belirtirdi ya da bir şekilde ima ederdi. Şu an keyfimi hiçbir şeyin kaçırmaması gerektiğini hatırlattım kendime. En azından bir günümü Aytun'un geri geleceğine yakınlaştığım için sevinmeye ayırabilirdim.

"Sen yine de bir insana tutulma da. Sonra ağlamalarını çekemem."

"Merak etme. Kitaplarının arasına gömüldüğünde kendi sesini bile duymadığın için benim ağlayışımı duyamayacağına eminim."

"Her neyse... Kitaplarımdan yeterince ayrı kaldım. Bana ihtiyacınız kalmadıysa evime dönüyorum."

Tam teşekkür etmek için ağzımı açmıştım ki Thoth aniden bir geçit açtı ve gözden kayboldu. Ağzım açık bir şekilde gittiği noktaya bakakaldığımda Maat bu hâlime güldü. "Her zamanki Thoth. Alışırın."

"Peki o zaman. Artık gidelim," dedikten sonra ben de bir geçit açmak için kollarımı kaldırmıştım ki arkadan bir ses duydum.

"Biraz bekleyin," diyen sese döndüğümde elindeki sopadan destek alarak yürüyen adamı gördüm. Bize doğru ilerliyordu. "Sen kimsin?"

Adam aramıza birkaç metrelik mesafe koyduktan sonra önümüzde eğildi. Sopasını üç defa yere vurduğunda yan tarafında yuvarlak, taşlardan oluşan temiz suya sahip bir havuz ortaya çıktı.

"Ben Sfenks'in bekçisiyim, tanrıçam. İnsanlar sıkça bir şeyler öğrenmek için buraya gelir. Bilmeceyi çözüp dışarı çıkanların öğrendiklerini kötüye kullanmasını istemeyiz. Bu yüzden onların niyetini anlamak için Sıfık Havuzu'na girmelerini söylerim."

Adamın imalı sözleriyle kaşlarım çatılırken sertçe, "Biz tanrıçayız, bekçi. Saflığımızı sana kanıtlamak zorunda değiliz," dedim.

Adamın sopayı tutan eli korkuyla titreşirken, "Elbette değilsiniz ama yardımcınız zorunda," dediğinde gözlerim Dimitri'yle kesişti. Tam ona da girmesine gerek olmadığını söyleyecektim ki *sakin ol* dercesine gülümsedi.

"Pekâlâ. Yüzmeyeli uzun zaman olmuştu," dedikten sonra pelerinini ve belindeki kılıcı çıkardıktan sonra çizmelerine uzandı.

Ne yaptığını anlamak için elini takip ederken çizmelerinden de iki tane hançer çıkardı. Belinden de başka bir sivri alet çıkardığında az daha gözlerim yerinden fırlayacaktı. Acaba bu kadar silah taşıması sadece bugüne mi özeldi yoksa her gün yanında tutuyor muydu?

Şaşkınlığıma sadece gülmekle yetinen Dimitri, adamın ortaya çıkardığı havuzun taş merdivenlerini indi ve içine girdi. Suda bir farklılık olmamıştı. Dimitri beklentiyle adamın yüzüne bakarken, "Düşündüğümünden daha safmışım," dedi ama hemen sonrasında temiz su karar-maya, fokurdamaya başladı. Sudan siyah dumanlar yükselmeye başladığında havuzun başına koşturdum.

"Ne oluyor?" diye bağırdığımda bekçi benden etkilenmemiş gibiydi. Bu sırada Dimitri siyaha bulanana sudan çıkmaya çalışıyordu ama sanki görünmez eller onu havuzun içine çekiyordu. Elimi uzattığımda tutunmaya çalışıyordu ama nafiyleydi.

"Niyeti saf olabilir ama içinde bulundurduğu kara büyü havuzu kirletiyor."

"Dimitri!" dedim korkuyla ve hızla onu kurtarmak için suya atladım. Ben girdiğimde suyun içindeki siyahlık yok olmaya başladı. Su yeniden durgunlaşırken nefes nefese kalan Dimitri'yi havuzun çıkışına doğru ilerlettim. Maat elini uzatıp Dimitri'yi yukarı çektiğinde derin bir nefes aldım.

Derken berrak havuz yeniden siyahlaşmaya, az önce Dimitri'ye yaptığının aynısını bana yapmaya başladı.

Sırtımın yaslandığı sert ve soğuk zemin o kadar rahatsız ediciydi ki derin uykumu yarıda kesmişti. Mızızızlanarak yana dönmeye çalıştığım da kaburgalarım batan taş yüzünden irkildim ve gözlerimi açtım. Karanlığa alışmaya çalışan gözlerimi ovalarken lambayı yakmak için yatağın yanındaki düğmeyi bulmaya çalıştım ancak elimi attığımda

boşlukla karşılaştım. Zifirî karanlığa alışan gözlerim elimi bulduğunda yerinde olması gereken komodini görememiştim. Komodinin yerinde koyu renkli taşlar vardı. Gözlerim bu defa odanın içini görmek için hareketlendiğinde odamda olmadığımı anladım. Doğru ya, ben en son Sfenks'in yanına gitmiştim. Ama şu an bulunduğum yer Amenta'nın Ölüler Mahkemesi'nin olduğu yerdi.

Üzerinde yattığım sunakta doğruldum ve çıplak ayaklarıma aldırış etmeden ayaklandım. Şaşkın gözlerim salonu tararken buraya ne zaman, neden geldiğimi bilmiyordum. Kafa karışıklığımı dindirmek için "Tanrıça İsis," diye seslendim. Şu an neden burada olduğumu o biliyor olmalıydı ancak İsis'ten cevap gelmiyordu. *Acaba duymadı mı* diye içimden geçirirken tekrar adıyla seslendim.

Ama sonuç aynıydı.

Seslendiğimde bana ulaşan tek şey kendi sesimin yankısıydı.

Çatık kaşlarla etrafı izlerken birden gözümün önünde parlak ama ufak bir kıızıl ışık belirdi. Bir daire çizdikten sonra yere düştü ve taşların arasında ilerlemeye başladı. Neyin nesi olduğunu bilmiyordum ama ışığı izlemeyi tercih ederek peşinden ilerledim. Mahkemenin bir ucunda Ebedi Kapı, diğer ucundaysa büyük bir terazi vardı. Terazî o kadar büyüktü ki arkasında ne vardı, bilmiyordum.

Işık, terazinin olduğu yöne ilerlerken ben de yürümeye devam ettim. Işık hızlandıkça ben de hızlanıyordum. Terazinin yanına yaklaştığımızda neredeyse koşar hâle gelmiştim. Teraziye çıkan dört basamağı hızla çıktığımda ışık da terazinin yanından aşağı atladı.

Kocaman olmuş gözlerle donakalırken buranın bir uçurum olduğunu anlamıştım. Elimle terazinin gövdesine sarılırken parlak ışığın aşağı doğru süzülüşünü görüyordum. Neler olduğunu anlamayarak beklerken ışık da gözden kaybolmuştu. Karman çorman olan kafamı daha fazla karıştırmamak için hemen buradan çıkmalıydim. Bir şekilde neden burada olduğumu öğrenmeli, daha sonra da İsis'e ulaşmaya çalışmalıydim. Acaba sabahki olay yüzünden mi bana sinirliydi, bu yüzden mi konuşmamıştı?

Merdivenleri inip bir geçit açmak için elimi kaldırmıştım ki aniden yer sarsıldı ve ben bu sarsıntıda dengemi sağlayamayarak yere kapaklandım. Sertçe zemine çarpan dizimin kanamaya başladığını hissederken o sesi yeniden duydum.

"Uyandır beni."

Sanki biri ortaya çıkacakmış gibi etrafıma bakınıp kimseyi göremediğimde rahatlamalı mıydım yoksa daha çok korkmalı mıydım, bilmiyordum.

Daha önceleri İsis'in sesini duyuyordum ancak o var olan bir ruhtu. Başlarda zihnime konuşanın İsis olduğunu bilmesem bile kendimi kötü hissettirmeyen bir tınısı vardı. Bu sesin hem sahibi yoktu hem de bana kendimi kötü hissettiriyordu. Bu ses her konuştuğunda kalbimin katranla yıkandığını, ruhumun üzerinde kapkara sis bulutlarının dolıştığını hissediyordum. Bir kadından mı yoksa erkekten mi geldiğini bilmediğim bu boğuk sesin bir yandan da tanıdık gelmesinin ne anlamı vardı, gerçekten anlamıyordum.

Mahkeme salonundaki sarsıntı, şiddetinden gram eksilme kaybetmeden sürerken sesi bir kez daha duydum.

"Çağır beni."

"Kimsin sen?" diye sordum çekine çekine.

"Kim olduğumu öğrenmek istiyorsan beni çağıracaksın, tanrıça. Beni görmek istiyor musun?" dedi akıl çelici bir sesle. Kurnaz çınlamasına kulak asmak istemiyordum ancak kim olduğunu da çok merak ediyordum.

Başımı salladım. Bilinçsizce, "İstiyorum," dediğimde zihnimde patlayan memnuniyeti hissediyordum. Bu sesin sahibini öğrenmek için sabırsızlanan yanımda tüm düşüncelerimi köreltirken duyularım da silikleşiyordu. Mahkemeyi esir alan sarsıntı artık bana etki etmezken gözlerim, terazinin sallanan kefelerine kaydı.

"O zaman yaklaş," diyen esrarlı ses bedenimi bir girdap gibi yutmuş, sanki aklımı da içine almıştı. *"Bana gel."*

"Neredesin?"

"Ben her yerdeyim. Yerde, gökte, sağında, solunda, üstünde, altında ve senin içindeyim... Ama yeryüzüne dönmeme izin ver. Beni serbest bırak, tanrıça."

"Kimsin sen? Nesin?"

"Yaklaş ve öğren cehennem ateşinin muhafızı."

"Sen... Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Beni çağırdığın zaman öğreneceksin. Haydi, çağır beni. Sen çağırmazsan gelemem."

"Ne yapmamı istiyorsun?" dedim dilime dolanan zehir zemberek sözleri zorlukla toplayarak.

Şu an ne yapıyordum, yürüyor muydum, konuşuyor muydum?

Evet, bunları yapıyordum ama neden yapıyorum gibi hissettirmiyordu ki? Hareket ediyordum ama bunu yapan ben değildim. Sanki bir başkası beni ele geçirmiş de komutları o veriyor gibiydi.

"Düşmanlarını yenmek istiyor musun? Liderin ruhunu geri getirmek istiyor musun?" Bilinçsizce başımı salladım. *"Söylediklerimi tekrarla, tanrıça."*

"Cehennem çiçeklerini yaratan, uyan! Uyan, cehennemin ateşi. Yeryüzüne çık, yerini bul. Sana ayrılan noktalara ulaş. Diril."

Uçurumun dibinden öyle yüksek bir ses yükseldi ki düşmemek için yere oturdum. Az önce siyahlığından dolayı hiçbir şey görünmeyen uçurum kenarı şimdi turuncu, kırmızı arası bir renkle aydınlanmaya başlamıştı. Ne olduğunu anlayamadığım parlaklıktan şekilsiz bir parça yukarı, bana doğru çıkmaya başladı.

"Başardın, ateşin muhafızı. Beni çağırdın."

"Sen nesin?"

"Ben içinde gücünü barındırdığın cehennem ateşiyim. Ben senim," dedi alaycı bir sesle.

O an tüm taşlar yerine oturdu ama ben dağıldım.

Şimdi anlıyordum.

Bu sesin neden tanıdık geldiğini şimdi fark ediyordum.

Bu ses benim sesimdi.

Nefes almak istedim ama ağzımı açamıyordum. Bazı zamanlar bir parça nefes için yakaran ciğerlerim şimdi kendisi reddediyordu o nefesleri. Etrafımdaki her şey yavaşladı. Havada uçan toz tanecikleri, her saniye dalgalanan şekilsiz daire... Her şey durmaya yüz tutmuştu. Havada asılı kalan gerçekler ve sahtelikleri ayırt edemeyecek hâle gelmiştim.

Bu nasıl olabilirdi? Bunca zaman ben kendi kendime mi konuşmuşum? Ya da karşımda cehennemin ateşi olduğunu söyleyen şey nasıl ben olabilirdim?

"Ben hep seninleydim ama sen beni duymuyordun. Yüzyıllarca uykumda seni sayıkladım. Gelip beni özgür bırakmanı bekledim." Hafif bir kıkırtı işittim. *"Ve geldin. Beni uyandırdın. Sonra beni duydun ve şimdi de serbest bıraktın. Artık özgürüm. Artık özgürsün. Sıra düşmanlarımızı yok etmekte. Şimdi sıra senin tanrıça. Uyan."*

"Ne?"

"Uyan!"

Kirli Tanrıça

17

Kuvvetli bir irkilmeyele sarsılan bedenim kaskatı kesilmişti. Üzerime tonlarca ağırlık binmişti sanki. Konuşamıyor, hareket edemiyordum. Kapalı gözlerimle zifiri karanlığı kucaklarken tüm uzuvlarımı saran ürpertiye de kabul etmiştim. Göğüs kafesime yerleşen ağırlık baskısını artırarak sırtımın yaslandığı yaş toprak zemine bastırıyordu.

Tırnaklarımı toprağa bastırarak eşelerken ağırlık üzerimdeki hâkimiyetini yavaşça bıraktı. Boğazıma dizilen nefesi boğulurcasına dışarı attıktan sonra yerimde sıçradım ve gözlerim açıldı.

Açılan gözlerim olanları ıslak kirpiklerimin arasından izliyordu. Ağaç dalları kuvvetli bir depremin etkisinde kalmış gibi şiddetle sallanıyordu. Hayır, hayır! Bu bir deprem değildi. Sıcak gözlerim ve bedenimde gezinen tatlı ürperti bana büyü yaptığımı haykırırken ağaçların sallanışının sebebi deprem değil; bendim.

Bir el gözlerimi açar açmaz beni doğrultmaya çalıştığında onun Dimitri olduğunu gördüm. Onun üstü de tıpkı benimki gibi sınısıklamdı ve endişeyle bakıyordu.

Başımı ondan çevirir çevirmez ileride, ağaçların arasında duran Maat'ı gördüm. Kara Orman'ın içindeki bazı ağaç dalları alev almıştı ve hızla bir diğerine sıçırıyordu. Maat'ın büyüyle alevleri zapt edişini sisli gözlerin ardından izlerken zorlandığını fark ettim. Nefes nefese kalmıştı ve yüzündeki sıkıntılı ifade alevleri tutamadığını gösteriyordu.

Birden Dimitri kulağıma yaklaştı ve "Ateşi dindir," dedi.

Bu cümle zihnimde bir zil etkisi yarattığında o çağrıya kulak verdim ve onun yardımıyla ayağa kalktım. Bedenim güçsüz değildi. Aksine çok

güçlü hissediyordum ancak bu bile çok yorucuydu. Dimitri'nin iri elleri belimi öyle sıkı tutmuştu ki onun sayesinde yere sağlam basabiliyordum. Maat'a hitaben, "Oradan çekil," dediğimde uyandığımı yeni fark etmiş gibi bana döndü. Şaşkındı ancak sorgulamadan derhâl yana kaydı.

Ağaçtan ağaca atlayan alevleri yayılmadan durdurmak için ellerimi havaya kaldırdım. Ateş bana direniyordu ancak ona hükmeden kişiye uzun süre karşı koyamazdı. "Dur," diye fısıldadığımda titreyerek dinginleşti. Ellerimi hızla hareket ettirerek söndürmek için tüm parçalarını bir araya getirmeye başladım. Nitekim başarılı da oldum. Dağılan ateşler yerde tek bir noktada bütün hâlini aldığı anda bir kez daha, "Dur," dedim.

Ateşler söndüğünde Maat rahatlamış gibi içindeki nefesi seslice dışarı verdi. Dimitri'nin tutuşundan kaçmak için ellerini itekledim ve karşısına geçtim.

"Ne oldu bana? Bu ateş nasıl çıktı?"

Maat tedirgince bana doğru bir adım attı. Asıl sorumu es geçip kendisi yeni bir soru sordu. "İyi misin?"

Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken gözlerini kaçırmamasıyla bir yanıt vermeyeceğini anladım. Dimitri de aynı şekilde davrandığında, "Ben ne yaptım?" diye sorarak bekçiye döndüm. "Su neden Dimitri'ye yaptığı gibi davrandı bana da?"

Bekçi kaçamak gözlerle Maat'a baktığında onun belli belirsiz başını salladığını gördüm. Adam bir an için geri adım atacak gibi olduysa da bu çok uzun sürmedi. Kararlılıkla bana döndüğünde, "Çünkü kara büyüye bulaşmışsınız," dedi üstüne basa basa.

Adamın söylediklerini idrak etmeye çalışan zihnim isyan bayrağını çekme hazırlığı yaparken onu son anda durdurdum. Bu defa değildi. Şu an ona en çok ihtiyacım olan zamanda beni bırakamazdı.

Söylediği cümle birçok noktaya çıkıyordu ama çıktığı her noktada da korkunç şeylerle karşılaşıyordum. Ellerimle yüzümü kapattım, ardından hırsla saçlarımın arasından geçirdim. Şu an her telini tek tek yolmak, içimde bastırılmaya çalışan öfkeyi dışarı atmak istiyordum.

Yalandı. Bu söyledikleri doğru olamazdı. Ben eskiden sıradan, iyi tarafta olan bir büyücüydüm. Hiçbir zaman kara büyüye bulaşmamıştım. Ne büyücüyken ne de tanrıçayken. Bu adam kesinlikle yalan söylüyordu.

"Ne dediğini sanıyorsun sen?" diyerek adamın üzerine yürümeye başladığımda ellerini korkuyla havaya kaldırdı. Kendini korumak ister gibi sopayı önüne siper etmişti.

"Tanrıçam, sakın olun lütfen," dediğinde çatallaşmış sesindeki korku beni yerime mıhladı.

Bana öyle bir bakıyordu ki kendimi kötü bir şey yapıyormuş gibi hissetmiştim. Başımı yana çevirdiğimde Maat'ın gözlerinde de ona benzer bir ifade görmek beni darmaduman etmişti. Kendimi sakın kalmaya zorladım ama bunu ne kadar başarabileceğim meçhuldü. Kan çanağına döndüğüne emin olduğum gözlerim bekçinin üzerinde dolaşırken hararetli bir tonla, "Ben kara büyü yapmadım," dedim. Bekçiden *bir yanlışlık oldu* demesini beklerken hiç ummadığım bir şey oldu ve arkamda duran Dimitri'nin yorgun sesini işittim:

"Yaptınız."

Başımı hızla ona çevirdiğimde başını yere eğdi ama hemen geri kaldırdı ve yavaşça konuşmaya başladı: "Bunu benden duymanız doğru değil belki ama söylemek zorundayım. Kral Seth'in piramidinde yaptığınız son eğitimi hatırlıyorsunuz, değil mi? O gün tüm çölü yakmıştınız ve günlerce dinmeyen bir fırtına yaratmıştınız."

Söylediklerini teyit etmemi beklercesine sustuğunda o günü hatırladım. Hatta Dimitri'nin bana dedikleri de dün gibi aklımdaydı. "Tanrıçaya dönüştüğüm için büyülerimin orantısız olduğunu söylemiştin."

Başını yana eğerken yüzüne pişmanlık yayıldı. "Yalan söylemek zorunda kaldım. Beni affedin ama Yüce Ra'ya karşı gelemezdim."

Nefesimin kesildiğini hissettim. "Ra mı?" İsmini söylediğimde dudaklarıma bulaşan mayhoş tattan kurtulmak istedim ama bunu yapacak takatim yoktu.

Dimitri başını salladı. "Vücudunuza kara büyüü sokan o. Siz kendi isteğinizle bulaşmadınız. Atanız Tanrıça İsis ya da kraliçe gibi Ölümler Kitabı'ndan almadınız. Kraliçenin aylar önce Seth'i öldürmek için yolladığı yılan, sizin tanrıça olduğunuz sunakta öldü. O sırada sunağa kara büyüünü bıraktı. Daha önceleri kara büyüünün tüm kaynağı kraliçedeydi ama bedeni artık taşıyamadığı için bir kısmını tıpkı Tanrıça İsis gibi bir yılanla aktarmıştı. Siz de o parçayı kendi içinize çektiniz."

Söylenenler ne aklıma uyuyordu ne de mantığıma. Bir şeyler söyleniyordu ama inanmıyordum. Daha doğrusu inanmak istemiyordum. "Ne yani, ben şu an tıpkı Neftis gibi kara büyücü mü oldum? Aylardır onunla mı yaşıyorum?"

"Başta büyü yapamadığınız için fark etmediniz. Ne zaman büyü güçlerinize kavuştunuz, o zaman kara büyü de kendini belli etmeye başladı."

Duyduklarım aklımda dört dönerken öyle öfkelen dim ki gözümün döndüğünü hissedebiliyordum. Ellerim titrerken, "Ra bana bunu nasıl yapar?" diye haykırdım.

Kabullenemiyordum. Tıpkı Neftis gibi kara büyüye bulaştığım düşün cesini sindiremiyordum.

Maat araya girerek, "Ayliz, sakin ol," dese de onu dinlemeyecek kadar kızgındım. Bu yüzden bir kez daha Ra'ya bağ ırdığımda arkamda şiddetli bir rüzgâr hissettim. Ardından da Ra'nın benim aksime dingin çıkan sesini...

"Sakin ol, tanrıça. Ç ığ ılıkların tüm Gökyüzü Evi'ni inletti."

Ona döndüğümde hınçla, ne yaptığımı, kime kafa tuttuğumu umursamadan, "Beni nasıl kara büyüye bulaştırırsın?" diye sordum. Maat'ın korku dolu nefesini ensemde hissetsem de geri adım atmaya niyetim yoktu. Bugüne kadar önünde sonunda çoğu şeyi kabullenmem gerekmişti ama kara büyü onlardan biri olmayacaktı.

Ra başını hafifçe yana yat ırdı ve beni süzdü. Öfke patlamam karş ısında normalde olsa ortamda toz tanemi bile bırakmazdı ama şu an yaptıklar ıma göz yumması haklılığımdan kaynaklıydı. Benden izinsizce bedenime yaptığı müdahale onu durduruyordu.

"Ne yapmayı düşünüyordun? Evrenin en güçlü kara büyücüsüyle Sedef Karavera'nın ve bir başka büyücünün verdiği büyülerle mi başa çıkacaktın? Sen Anubis'in müjdelediği İsis ve Osiris'in soyundan gelen, Neftis'i yok edecek olan tanrıças ın. Dünyada ne kadar güç varsa hepsini alacak, öyle savaşıacaks ın. Kimse kimseye tahtını kolayca bırakmaz. Hele o tahta çıkmak için her şeyi yapıp kan dökmüşsen asla vermezsin."

Belki söylediklerinde haklıydı. Tanrıça olsam bile Neftis'e denk değildim ama çabalıyordum. Arayı kapatmak için neredeyse hiç uyumadan çalış ıyor, onunla karşılaşacağ ım gün için hazırlanıyordum. Belki de onunla denk olmam senelerimi alacaktı ama yine de kara büyüye başvurmayacaktım. Kendime bu kötülüğü yapmayacaktım. "İçimde kara büyü istemiyorum."

Ra derin bir nefes aldı ve çocuk kandırır gibi, "Neftis'i yendiğin gün onu senden alacağ ım. Artık bir tanrıças ın. Duygularını kontrol etmeyi öğreneceksin," dedi. Ancak yaptığı şey daha çok sinirimi bozmuştu.

Beni kuklas ı gibi görmesi canımı sıkarken kendimi tutamadım ve "Duygularımı kontrol edecek olsaydım gider Ruhsuz Kemik olur dım," diye söylendim.

"Ben sana yardım etmeye çalış ıyorum, Ayliz. Sakın nankörlük etmeye kalkma."

"Amacım nankörlük etmek değil ama içimde kara büyü taşıırken yaşayamam. Onu kontrol edemem."

Başını sallayarak beni telkin etmeye çalıştı. Ses tonu yumuşak olabildi ama her sözü emreder gibiydi. "Edeceksin."

Öfke duygusu silinip yerini üzüntüye ve çaresizliğe bırakırken asıl korkumu nihayet dışa vurdum. "Bugüne kadar edemedim. Kafamın içinde konuşmaya başladığında ona karşı koyamıyorum. Bugün olanları gördün. Cehennem ateşini çağırdım."

Dolan gözlerimden yaş akmaması için çabalarken başımı yere eğdim ve sıcak havaya rağmen bedenime bir titreme yayıldı. O sesi ne zaman duysam bende yıkım başlıyordu. Tüm iyi şeyler silinirken sadece etrafı yıkıp dökmek istiyordum. Tek gayem o sesi dinlemek oluyordu. Onu dinlemek ve dediklerini yapmak...

Ra bana doğru bir adım atıp elini koluma koydu. Diğer eliyle çenemi tutup başımı kaldırırken, "Osiris'in mahkemesi yok olduğundan beri cehenneme giden olmadı. Ateş çok uzun zamandır yanmıyordu. Sen o ateşi dirilttin. Bunda korkulacak bir şey yok," dedi.

"Bunları beni rahatlatmak için söylüyorsun."

Gülümseyip kaşlarını kaldırdı. Sanırım bu *hayır* demekti. "Kara büyüden korkma kızım ama onu da korkutma. İşin bitene dek benimse. Daha sonra normal yaşantına geri döneceksin. Neftis'i yendiğin gün onu senden alacağım. O güne kendini hazırla. Maat'a güven ve sana yardım etmesine izin ver. Anladın mı?"

Ne dersem diyeyim, ne kadar zıtlışırsam zıtlışayım Ra'nın kara büyü benden şu an almayacağını anladığımda dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir adım geri atarak dokunuşundan kaçtığımda gözleri kılsalsa da ses çıkarmadı.

"Sen neden yapmıyorsun? Tanrıların tanrısısın. Neftis'i alt etmek zor olmamalı senin için."

"Onu ben yaratmadım. Bu yüzden yaratmadığım bir şeyi yok edemem."

Anlamadığımı belirten bakışlarımı ondan ayırmadan, "Ne demek bu?" diye sordum.

"Nut, Geb'den hamile kalmak istediğinde Thoth onun doğum yapması için Ay Tanrıçası ile bir oyun oynadı. O seneye fazladan dört gün ekletip Isis, Osiris, Neftis ve Seth'i doğurdu."

"Bunu biliyorum."

"Onları ben yaratmadım. Bu yüzden onlara zarar veremem. Sadece cezalandırırım."

"O hâlde Neftis'i boş yere tehdit ettin. Osiris'i yok edemezsin."

"Edemem. Ama Neftis bunu bilmiyor ve o öğrenene kadar sana zaman tanımak istedim. Şu an Osiris'i kaybetmemek için hiçbir şey yapamıyor ama öğrendiğinde beni de karşısına alacak."

"Şu an güçleri yok," diye söze başladığımda Ra ne diyeceğimi anlamış gibi sözümü yarıda kesti. "Güçlerine kavuşması uzun sürmez. Çok kısa süre içinde yeniden suya hükmeder. O zamana kadar kara büyüye alışsan iyi edersin."

Ben ağzımı açıp bir şey diyemeden Ra aniden ortadan kaybolduğunda yenilmişlikle omuzlarımı düşürdüm.

"Ayliz, gelebilir miyim?"

Dalgın düşüncelerimden kapının arkasındaki Simge sayesinde sıyrılırken oturuşumu düzelttim. Konuşmaya mecalim olmadığı için kapıyı büyüyle açtım. Önde Simge, arkasında da ne ara geldiğini bilmediğim Ian odaya girdi. İkisi de asık yüzümü izlerken Simge sıkıntıyla ofladı. Yanıma gelip otururken Ian ayakta durmayı tercih etmişti.

"Kara büyüü düşünerek kendine eziyet çektirmekten vazgeç artık," diye söylendiğinde asık suratım mümkünmüş gibi daha da asıldı.

Tapınağa döndüğümüzden beri tek gündemimiz ben ve kara büyüüm olmuştu. Konuşulması sorun değildi ama herkesin bunu anında kabullenmesi bende mi sıkıntı var diye düşündürüyordu. Elbette kimse duyduklarından memnun olmamıştı ama gereksiz yere olaya iyi yanından bakmaları bana son derece saçma geliyordu. Bu kara büyüydü, iyi tarafı yoktu.

"Sence bu mümkün mü? İçimde resmen kötülüğü taşıyorum."

"Kötülüğü kötüye karşı kullanırsan insanlara iyilik yapmış olursun," dediğinde Ian onun söylediklerini mantıklı bulmuş gibi başını salladı.

"Simge'ye katılıyorum. Tanrı Ra zaten Neftis belasını son bulduğunda senden alacağını söylemiş. Hayatının sonuna kadar onunla yaşamak zorunda kalmayacaksın ki son iki aydır seninleymiş. Fark etmedin bile."

Tek kaşımı hayretle kaldırdım. "Fark etmedim mi? Çölü yaktım, Seth'in piramidinde bana saldıran haini az daha öldürüyordum, Sophia'ya sinirlendim ve tüm evi salladım. En sonunda da cehennem ateşini dirilt-

tim," diye kara büyü yüzünden yaptığım her şeyi tek tek sıraladığımda kalbim sıkıştı.

Sözlerimle ikisi de suspus olduğunda haklılığım karşısında gurur duyamayacak kadar kötü hissediyordum.

Ian beni rahatlatmak için sabahtan beri tekrarladığı cümleyi bir kez daha söyledi: "Ayliz, kendini kontrol ettiğin sürece kara büyü sana zarar vermeyecek."

"Korktuğum şey de bu tam olarak. Ya kontrol edemezsem? Neftis gibi kendimi kara büyüye kaptırıp onun gibi olursam?"

"Saçmalama istersen. Sen ve Neftis mi? Komik olma!"

"Bu iş bittiğinde hayatında kara büyü olmayacak. Hepsi yok olacak. Hem artık Aytun'u bulmaya çok yaklaştık. Biraz buna sevinelim," diyen Simge'yle dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu. Gerçekten de yaklaştım. Yeniden ona kavuşacaktım. Tek yapmam gereken, gidip Anubis'i canlandırmaktı.

Tüm odağım aniden Aytun'a kayarken onu düşünmek beni bir nebze olsun mutlu etmişti. "Evet. Anubis'i canlandırdıktan sonra Aytun geri gelecek. Bu arada sen İsis için bir beden buldun mu?" diyerek Simge'den istediğim şeyi hatırlattığımda olumsuzca başını salladı.

"Ne yazık ki... Eskiden Aytun'a borcu olan birkaç kişiyle görüştüm. Senin gibi buraya gelenlerin dosyasını aldım ama hiçbirisi hayatta değil ve çocukları da yok. Başka dünyadan buraya geldiğini söyleyen son kişi de aylar evvel ölmüş," dediğinde aklıma Nigar geldi.

Çalıntı Ruhlar Hastanesi'nde yaşayan kadın, Nigraların ondan beslenmesine dayanamayıp tüm bedenini onlara vermişti.

Ian eliyle çenesini sıvazladı ve "Aslında," diyerek söze başladı. "Bir ruha beden vermenin tek yolu Neftis'in büyüğü değil."

"Nasıl yani?"

"Aytun'un büyüleri karıştırıp yeni büyüler elde ettiğini biliyorsunuz," dediğinde Simge'yle aynı anda başımızı salladık. "Metis Imprum adını koyduğu bir büyüğü vardı. Türlerin arasına rahatça sızmak için birkaç kez denemişti ama çok tehlikeli bir büyü."

Tehlikeli kısmı gibi büyük detaylara aldırmadan, "Tam olarak ne işe yarıyor?" diye sordum.

"Ruhunu bir başkasının bedenine sokuyorsun ancak söylendiği kadar kolay değil. Kendi bedeninden ayrılan ruh Araf'ta gezerken diğer ruhların saldırısına uğrayabilir ya da alıkoyulabilir."

Simge tedirgince sordu. "Alıkoyulmak derken?"

Ian gözlerini kuzenine çevirdi. "Aytun'un ilk büyüğü buydu. Okula gittiğimiz zamanlar keşfetmişti ve sözcükleri oluştururken ilk büyüğünü yapmıştı. Nasıl yapacağını tam olarak bilmediği için Araf'ta bir ruh onu tutmuştu ve birkaç saat boyunca gelememişti."

"O günü hatırlıyorum. Birkaç gün hiç kimseyle konuşmamıştı."

"Evet."

Onların konuştukları şeyi umursamadan edindiğim bilgiler karşısındaki heyecanımı gizleyemedim ve hevesle, "O zaman o büyüğü yapalım," dedim. İsis için uygun bedeni bulamıyorduk ama doğru büyüğü bulmuştuk. Eğer işe yarayacaksa denemekten kimseye zarar gelmezdi.

Ian hevesli hâlime karşın oldukça donuk bir şekilde, "Aylız bu çok uzun süreli olmaz. Girdiği beden onu dışarı atmak isteyecek," diye bilgilendirdi. Büyünün detaylarına çok hâkim değildim ama mantığıma uydurduğum birkaç kısım vardı.

"Aytun gönülsüzce bedenlerine giriyordu ama değil mi? Biz o ruhu kabul eden bir beden bulacağız," diye ciddiyetle açıkladığımda Simge'den hiç beklemediğim bir yorum geldi.

Çenesine koyduğu elinden destek alarak otururken, "Ee, demek ki kimsenin bedenini izinsizce almayacakmışsın. Sonra aynısı sana yapılmış," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Simge!"

Bağırışımla suratını buruşturdu ve savunurcasına ellerini iki yanına kaldırdı. "Ne var canım? Onu geri getireceğimize göre olayı dramatiklikten çıkarabiliriz bence."

"Drama yapma ama dalga da geçme," diyerek hoşuma gitmediğini belirtirken Ian bir kez daha önüme taş koymaya niyetlenerek, "İsteddiği kadar gönüllü olsun, beden yine de kabul etmeyecek," dedi.

"Nasıl yapacağız peki?" dediğimde Ian imalı bir bakış attı.

Söylemek istediği şeyi anında anlarken hızla başımı salladım. "Hayır, asla kara büyü yapmayacağım."

"Madem şu an kara büyü var, bunu neden kullanmıyoruz? Hem senin için de pratik olur. Ra sana ne demiş, onu kabullen ve benimse. Metis Imprum'u kara büyü sayesinde kalıcı yapabilirsin."

Ben isteksiz durmaya devam ederken Ian, "Aytun'u iyileştirmek için İsis'e beden vermелisin," dedi ve o an yumuşak karnıma dokundu.

Yanağımın içini dişlerimle acımasızca ısırırken Aytun'un bedenini getirsem bile eskiden gelen lanetini kaldıramayacaktım. Kutsal meşalenin lanetini yalnızca İsis kaldırabileceği için ona ihtiyacım vardı. Ve o kesinlikle Amenta'nın içinde konuşan bir ruh değil; kanlı canlı bir bedenle karşımda duracak olan kadındı.

Tüm bu işlerin içine neden girmiştım? Aytun'u kurtarmak için. Onun için tanrıça olmuş, onun için kara büyüye bulaşmıştım. Şimdi her şeyi yarıda bırakıp pes etmek, hele ki bir şeyi kabullenemiyorum diye reddetmek ne derece mantıklıydı? Aytun için bir de kara büyü mü yapmam gerekiyordu, yapacaktım. Çünkü o benim için yapardı.

İçimden sonuçlarının kötü olmamasını umarak omuzlarımı indirdim. Kara büyü karşısındaki dik duruşum buraya kadardı. Çamurun içine kafama kadar batmıştım. Bir de kafamı sokmaktan ne zarar gelirdi ki? "Pekâlâ. Büyü nerede?"

"İşin zor kısmı tam olarak bu aslında. Aytun'un defterinde yazıyor ve defter de piramitteki odasında."

Gözlerimi devirdim ve tam da beklediğim cevabı aldığım için kinayeyle, "Neden şaşırmadım acaba? Basit bir yerde olamaz tabii ki," dedim. "Defteri nasıl alacağız? Piramide öyle elimizi kolumuzu sallayarak giremeyiz."

"Bir şekilde gireriz ama ne Osiris ne de Neftis orada olmamalı. Eğer Neftis odayı Osiris'e verdiyse bir geçit açıp girmemiz çok tehlikeli."

İşte, bunda çok haklıydı. O deftere ulaşmak istiyorsak Neftis ve Osiris'in olmadığı bir anı kollamalıydık ama piramide köstebek sokup ikisinin de hareket edecekleri anı bekleyecek ne sabrım vardı ne de zamanım. Bir an evvel Aytun'u getirmeli, sonra da kara büyüden kurtulmalıydım. "Evet. Piramit boş olmalı."

Simge duraksamamdan bir şeyler fark etmiş gibi, "Aklında bir şey mi var?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladığımda kurduğum planı aklımda test ettikten sonra, "İan, Maat'a haber ver. Yarın akşam Neftis ve Osiris'i tapınağına davet edecek. Tabii, beni ve Seth'i de," dedim.

Her ikisinin de şaşkınlıktan gözleri açıldığında Simge, "Sen delirdin mi? Neftis'in karşısına mı çıkacaksın?" dedi.

"Neftis şu an Seth ile beni düşman olarak görüyor. Saldırmamızdan korktuğu için piramidi çok iyi koruyor. Eğer yarın hep birlikte ve gözünün önünde olursak gardını indirir. Benim yanıma geleceği için muhafızlarının çoğunu da yanında getirir. Böylece piramit savunmasız kalır. O sırada Ian'a bir geçit açarım ve gidip defteri alır."

"Ya Neftis sana zarar vermeye çalışırsa?" diyen Ian, Simge'ye nazaran daha sakin karşıliyordu.

"Şu an Ra'dan korktuğu için bir şey yapamaz. Hem Seth de orada olacak. İki düşmanına birden saldırma riskini göze alamaz."

"Ayliz, kendine güvenen kadınlar her zaman hoşuma gitmiştir ama şu an gereksiz bir öz güven patlaması yaşadığını düşünüyorum."

"Ra'nın Osiris'e zarar veremeyeceğini öğrenene kadar hiçbir şey yapamaz. Biz de bundan faydalanacağız. Maat'ın benim tarafımda olduğunu bilmiyor ama Seth ile ikimize aynı anda saldıramaz. Buna güvenin."

Kraliçe Neftis

Piramidin en tepesinden nefretle süslenen gözlerini bölge sınırının hemen dışındaki tapınağa dikmişti. Her sabah aynı manzarayı seyrederek içindeki nefreti büyütüyor ama zehrini dışarı salamıyordu. İçine içine attığı zehir kendini yakarken bir yolunu bulup mahvolanın karşısındaki olmasını arzuluyordu.

Bugüne dek zor durumda kaldığı anlar bir elin parmak sayısını geçmezdi. İlk tanrıça olduğu zamanlar kuruttuğu Nil Nehri'ni, tecrübesizliği yüzünden su altında bıraktığı tapınağı ve İsis ile Osiris'in evleneceğini duymasını sayarsa üç ediyordu. Ancak son zamanlarda oğlunun kehanetindeki kızın karşısına çıkışı ve tanrıça oluşu onu, bu üçünün toplamından daha çok zorluyordu.

Yanına gidip Ayliz'i parçalara ayırmak istiyordu ama hem Ra'nın söyledikleri hem de kara büyü'nün bir kısmının ona geçmesi onu durdurmaya yetiyordu. Ne Osiris'i kaybetmek istiyordu ne de zamansız hareket edip tanrıça karşısında mağlup olmak...

Her soy kendi atasından izler taşırdı. Onların büyüsünden parça taşıdığı gibi gücünü de kendine aktarabilirdi.

Başta kusursuz olarak tasarladığı Ay Düğümü laneti, İsis'in gizli hamileliği yüzünden yara almıştı. Lanetin bu zayıflığını bilen soy üyeleri geldiği zamanlarda kehanetin gerçekleşme ihtimaline kendini hazırlamış, bu yüzden de güçlerini test etmişti. Yüksek kademedeki büyücülerden daha güçlülerdi. Onlar böyleyse Ayliz'in gücünü asla tahmin edemiyordu. Atalarından aldığı güç yetmezmiş gibi bir de kara büyüyü içine almıştı.

Aklında sürekli *yılan ölür ölmez kara büyüyü kendime alsaydım* pişmanlığı yankılanırken geçmişe dönüp geri almak istediği çok şey vardı. En azından Ayliz'in kim olduğunu öğrenir öğrenmez alsaydı şu an bu

korkuyla yaşamayacaktı. Ama nereden bilecekti ki basit bir büyücü olarak gördüğü kızın düşmanı çıkacağını ve hatta bir gün tanrıça olacağını?

Nasıl bu denli gözünü karartıp tedbirsiz davrandığını aklı almıyordu. O gün Osiris'i diriltmeye odaklanıp kızın kaçmasını engelleseydi bugün bu sorunlarla cebelleşmek zorunda kalmayacaktı. Ya da bir tanrıça olmadan önceki dört ayda kızı eline geçirip öldürseydi... Veya o gün hırsına yenik düşüp Ayliz'e saldırmıyaydı en azından büyüsü hâlâ elinde olacaktı ve zekice bir plan yapıp kızıdan kurtulabilecekti.

Keşkeler ve ihtimaller... İşte, Neftis'i en çok bu üzüyordu. Ayliz'den rahatça kurtulacağı onlarca an varken hiçbirini değerlendirememiş olmak zoruna gidiyordu.

"Kraliçem, iyi misiniz?" diyen yardımcısı Rena yanına geldiğinde hislerini gizlemeden başını iki yana salladı. Oldu olası kalbinden ve aklından geçenleri yanındaki insanlarla paylaşmaktan gocunmazdı.

"Değilim, Rena. Ayliz o tapınakta nefes aldığı sürece de hiç iyi olmayacağım."

"Hislerinizi anlıyorum. Düşmanınızın yanı başınızda olmasından hoşlanmıyorsunuz ama..." derken Neftis sözünü kesti. "Hoşlanmak, hissettiklerimi ifade etmek için yetersiz kalır." Suratını nefretle buruşturdu. "O kız yüzünden güçlerimi kaybettim ben."

Yardımcısı onu telkin etmek için gülümsedi. "Su tekrar size dönecek."

Neftis kızın onu rahatlatmaya çalıştığının farkındaydı ama rahatlamak yerine her yeni günde daha da karamsarlaşıyordu. "Dönmüyor. Ne yaparsam yapayım, elementim bana büyümü geri vermiyor. Nil'deki su çekilmeye başladı. Halk tedirgin."

Rena halkın arasındaki söylentilerin farkındaydı. Yıllardır bereke-tiyle dolup taşan nehirdeki suyun azalması insanları korkutmuştu. Ve korkaklar her zaman çok konuşurdu. "Hepsi zamanla düzelecek."

Neftis artık bu iyimserliğe dayanamıyordu. Rahipleri, yardımcıları, kadim büyücüleri... Herkes işlerin yoluna gireceğini söylüyordu ama asla düzelmüyordu. İsteklerinin gerçekleşmemesi onu artık sınır noktasına getirmişti.

"Ne zaman?" diye bağırdı. "Ayliz beni yendiği zaman mı? Çaresizce, elimden hiçbir şey gelmeden burada böylece oturup kızın beni yok etmesini mi bekleyeyim istiyorsun?"

"Hayır ama keşke o gün saldırmıyaydınız. Yüce Ra'nın dediklerini duymuştunuz. Tanrıçaya zarar verdiğiniz zaman..." diye bir cümleye daha başlamıştı ki Neftis öfkeyle ona döndü. "Ona tanrıça deyip durma!"

Rena korkuyla başını yere eğdi. Bir tanrıçanın adını anarken saygısızlık yapmak istemiyordu ancak kraliçenin emrine de karşı çıkamazdı. Bu nedenle yutkunduktan sonra içten içe tanrıçadan af diledi. "Ayliz'e zarar verdiğiniz zaman Tanrı Osiris'in ruhuna da zarar vermiş olacaksınız."

"Ne yapayım Rena? Kehanetin gerçekleşmesini mi bekleyeyim?"

"O kızı öldürebilirsiniz ama tanrımız için bunca sene beklemişken kaybedemezsiniz. Çok uzun bir zaman tekrar aile olacağınız günü düşünün. Şimdi bundan vaz mı geçeceksiniz?"

Yemin eder gibi başını salladı. "Ne Osiris'ten vazgeçeceğim ne de o kızı öldürmekten," dediğinde Rena kuşkuyla gözlerini kıstı. Yıllardır yanında olduğu kadını çok iyi tanıyordu. Bir şeyler planladığına adı kadar emindi.

Planlarından çekine çekine, "Aklınızda bir şey mi var?" diye sordu.

Neftis düşünceyle kafasını salladı. Yaşananların ve güçlerini kaybetmenin onu sınır noktasına intikam ve hırsla taşıması kaçınılmazdı. "Var ama sonuçlarının nasıl olacağından emin değilim."

Rena'nın duyduklarıyla elleri buz kesti. Neftis her zaman gözü karaydı. Bir şey yapmak istiyorsa yapardı. Aması falan olmazdı, şu an aklında olan şey onu bile düşündürüyorsa dünyada taş üstünde taş kalmayacak demektir. "Kraliçem, beni korkutuyorsunuz."

"Korkması gereken sen değilsin, Rena. Düşmanlarım korksun."

"Ne yapacaksınız?"

Neftis aklındakinden Rena'ya söz edecekken odanın kapısı açıldı ve bir hizmetkârı içeri girdi. Adam kraliçeye selam verdikten sonra, "Kraliçem. Tanrıça Maat'ın yardımcısı geldi. Huzurunuzda çıkmak istiyor," dedi.

Neftis şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. Ian'ın neden geldiğini merak ettiği için oyalanmadan, "Al içeri," dedi. Rena da tıpkı kendisi gibi merak içindeydi.

Ian içeri girdiği gibi, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, kraliçem," dedi ve saygıyla eğildi.

Neftis çenesini kaldırdı ve "Tanrıça yargıçları mı hazırladı? Onun için mi geldin?" diye sordu. Maat'a yargıçlar için emir vermesinin üstünden bir hayli geçmişti. Artık hazırlaması lazımdı. Zira Osiris'in burada bunaldığını hissediyor, onu bir an önce eski görevine kavuşturmak istiyordu. Hem böylece kuralların dışına çıkmayan aşkı, aklındaki planlar için onu engellemeye de çalışmazdı.

"Evet, kraliçem. Tanrı Osiris'in mahkemesi için en adil yargıçlar seçildi ve huzurunuz getirildiler. Tanrıçamız her birini özenle kendisi seçti."

Neftis en azından bir şeyin yolunda gittiğini öğrenince keyiflenmişti. "Şahane. Tanrıçaya teşekkürlerimi ilet. Çekilebilirsin."

Ian başını eğerek teşekkürünü kabul ettikten sonra asıl geliş amacını uygulamaya koyuldu. "Aslında tanrıçamızdan size bir haber daha getirdim. Yarın akşam sizi ve diğer tanrılarımızı tapınağında ağırlamak istiyor."

"Diğer tanrılar derken?" diye sorduğunda aklına gelen düşüncenin gerçek olmamasını umdu ancak eski lideri konuşmaya başladığında umduğunu bulamayacağını anladı.

"Kral Seth ve Tanrıça Ayliz'i de çağırdılar. Tanrıçanın gelişi şerefine bir ziyafet vermek istiyormuş," dediğinde Neftis ne diyeceğini bilemedi.

Maat yeni bir tanrıça olduğu için Ayliz ile arasında geçenlerden habersizdi. Kızın ortaya çıktığı gün de orada olmadığı için olanları bilmesi çok normaldi. Tam *hayır* diyecekti ki aklına gelen şeyle dudaklarına yayılacak gülümsemeyi son anda durdurdu.

"Tanrıçaya Osiris'le katılacağımızı belirt. Şimdi çekilebilirsin."

Ian planının ilk kısmını atlatmanın verdiği rahatlıkla nefesini verdi. "Elbette, tanrıçam."

Eski liderinin gidişiyle dudaklarına yayılan gülümsemeyi engellemiyor, az evvelki huysuzluğunun yerini keyfe bırakması karşısında mutlu oluyordu. Bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandığında Rena kapı kapanır kapanmaz, "Neden kabul ettiniz?" dedi.

"O küçük kıza benimle uğraşmak neymiş, göstereceğim. Tanrı Osiris'e haber gönder. Yarın için hazırlansın. Davete birlikte katılacağız."

Osiris ile ertesi gün Tanrıça Maat'ın tapınağındaki ağırlama salonunda yerine oturan Neftis boş sandalyelere göz attı. Henüz Ayliz de Seth de gelmemişti.

Maat gülümseyerek Neftis'e döndü ve "Gönderdiğim yargıçlardan memnun kaldınız mı?" diye sordu.

Sorusu her ne kadar Neftis'e yöneltilmiş gibi olsa da Osiris şarabından büyük bir yudum alıp söze atıldı: "Hepsiyle bizzat görüştüm. Seçtiğiniz adil yargıçlar Ölüler Mahkemesi'ni daha değerli kılacak."

Maat gülümsedi. "Buna hiç şüphem yok. Ölülerimizi kutsamak her tanrının görevidir."

"Haklısınız. Siz de mahkemeye katılacak mısınız?"

Maat bu soruyla Neftis'e kaçamak bir bakış attı. "Aslında görevim gereği katılmam gerekiyor ama dünyamızdaki adalet duygusu yaşayanlarımızın çok içine işlememiş. Bir hata yapıldığında yanlarına kalacağını sanan ve bu yüzden hata üstüne hata yapan çok fazla insan var. Birinin malını çaldıklarında ya da insanlara zarar verdiklerinde ceza almamaya alışmışlar. Kurallarımı ve adaletimi onlara öğretmek zorundayım. Bu nedenle dünyayı yaşanabilir kıldıktan sonra size katılacağım."

Osiris tanrıçanın söyledikleriyle güldü ancak içten içe öfkelenmişti. Suç ve suçlu kelimelerinin yan yana gelişi onu kızdırıyordu. "Mahkememin kapısı ne zaman isterseniz sizin için açık olacak. Kurallara uymayan insanlara gelirsek, onları bana göndermeniz yeterli olacaktır. Bizzat kuralları öğreteceğime emin olabilirsiniz."

Maat, Osiris'in düşünce yapısını iyi biliyordu ama asla onaylamıyordu. "İnce düşünceniz için teşekkür ederim, Tanrı Osiris ama kuralları kendi yöntemimle insanlara uygulatmayı tercih ederim. Biri hırsızlık yaptığında onun elini kesmek, adaleti sağlamak anlamına gelmiyor. Neden hırsızlık yaptığını öğrenmeliyiz."

"Cezasız mı bırakacağız yani?"

"Hayır elbette. Bir suç işleyen cezasını çekmeli ama hırsızlığının altında yatan neden çok önemli. Ona cezayı verdikten sonra hırsızlığa iten koşullarını ortadan kaldırmazsak yine aynı şeyi denemeyeceği ne malum? Adalet ancak herkese karşı kullanılırsa düzene oturur."

Osiris, tanrıçanın kendine laf çarpıttığının farkındaydı ama hiç etkilenmemiş gibi davranmaya karar verdi. Zaten o sırada davet salonunun kapısı açıldı ve Seth, yardımcısı Edfu ile içeri girdi. Ellerini iki yana açarak, "Merhaba, güzel ailem," dediğinde Neftis'in öfkeli bakışlarıyla karşılaşmıştı ancak umursamadı.

Maat ayağa kalkıp Seth'i selamlarken, "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

Seth gülerek Maat'ın eline öpücük kondurdu. "Böyle güzel bir tanrıçayı reddederek kabalık edemezdim."

Maat cevap vermeden gülümsedi ve oturması için boş sandalyeleri işaret etti. Edfu, Seth'in oturmasını bekledikten sonra odanın gerisindeki Rena'nın yanına ilerleyerek ayakta dikildi.

Neftis öldürmek istediği ama bir türlü başarılı olamadığı Seth'i izlerken kendi kendine sakin olması gerektiğini hatırlattı. Her ne kadar şu an Seth'in boğazını delik deşik etmek istese de nefretine yenik düşüp planını mahvetmeyecekti. Bu gece ne yaşanırsa yaşansın sakin kalacak, arkasına yaslanıp gece sonunda olacakları düşünerek keyiflenecekti. Lakin işinin ne kadar zor olacağını salon kapısı açılıp Ayliz içeri girince anlamıştı.

Alımlı ve güzel tanrıça çenesini dikleştirerek masaya ilerlerken Neftis onun bu öz güveni karşısında ne tepki vereceğini şaşıırıyordu. Korkusundan köşe bucak kaçması gereken kız çekinmeden buraya gelip karşısına çıkma cesareti gösteriyordu. Elbette planını gerçekleştirmesi için Ayliz'in bu gece gelmesi gerekliydi ama yine de siniri bozuluyordu.

Elinde olsa tek bir nefes dahi almasına izin vermez, anında onu öldürürdü. Büyük tanrının neden bu kadar dünya işlerine karışmaya karar verdiğini anlamıyordu. Uzun yıllar önce dünyadan elini çekmiş, kendini tamamen Apep ile olan savaşına adanmıştı. Burada yaşanan hiçbir şeyi umursamamaya karar vermişti. Hatta öyle ki İsis ile Osiris'e lanet yaptığında bile hiçbir şey yapmamıştı. Şimdi Ayliz'e yardım edişine bu yüzden anlam veremiyordu.

Ayliz rahat bir tavırla Maat'a selam verdikten sonra Neftis'e hiç bakmadan yerine oturdu. Gergindi fakat bu gerginliği belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Neftis ona saldıramazdı çünkü güçleri yoktu. Saldırırsa bile üçe karşı tekti. Osiris'in de büyü gücünü kaybettiğini biliyordu. Bu yüzden bilek kuvveti hariç Neftis'e faydası dokunmazdı.

Gözleri Aytun'un bedenine kaymak için fırsat kollasa da isyankâr bakışlarına karşı koymaya çalışıyordu. Ancak Aytun hasretiyle yanıp tutuşan hücrelerine bunu anlatmak çok zordu. Gardını düşürerek gözleri ona tutulduğunda onun da kendisine baktığını gördü. Gözleri avını köşeye kısırmak isteyen keskin nişancı gibi üzerinden ayrılmazken eskiden ona sevgiyle bakan gözlerinde tanıdık bir şeyler bulmak imkânsızdı. Elleri titredi ama bu defa heyecandan değil de onu kendisine bu kadar yabancı gördüğü içindi.

Titreyen çenesine engel olmak için dişlerini birbirine bastırdı. Hâlini kimseye belli etmek istemiyordu ancak geldiği andan beri gözlerini ondan ayırmayan Neftis her şeyi görüyordu.

Her ne kadar Ayliz'in Osiris'e özlemle ve aşkla bakması kıskançlığını körüklese de kızın gözlerinde gördüğü, Aytun'a hissettiği aşkı. Ona gerçekten âşıktı, hem de en az kendisinin Osiris'e âşık olduğu kadar. Kızın gözlerine sinen intikamı ve hırsı görüyordu ama tahminlerinde yanılmıyorsa bu hırsın kaynağı tahtı değildi.

Gözleri düşünceyle kısılrken bu kızı ilk gördüğü zamanları hatırlamaya çalıştı. Onu hep Aytun'un yanında görmüştü. Defalarca yan yana gelmişlerdi ama kız Neftis'e tek bir yanlış dahi yapmamıştı. Ne zaman Aytun'un ruhunu Araf'a yolladı, işte o zaman kimliğini açığa çıkarmıştı. Belki de ondan önce onlarca şans elde etmişti ama hiçbirini kullanmamıştı. İşte, her şey şimdi mantıklı geliyordu. Yüzü gevşerken Ayliz'in tek amacının Aytun olduğunu anladı. Acaba Aytun'un ruhunu geri getirseydi ondan kurtulabilir miydi?

Bu soru aklını epey bir meşgul etti ancak sonrasında vazgeçti. Aytun'un ruhunu geri getirmek, Osiris'ten vazgeçmesi anlamına geliyordu. Her şeyi onun için yapmışken sırf Ayliz'den kurtulmak pahasına onu tekrar kaybedemezdi. Aytun'u geri getiremeyeceğine göre tanrıçadan kurtulmalıydı. Onu biraz sinirlendirmek için elini Osiris'in omzuna attı ve yavaşça okşadı.

Ayliz kendine yapılan bu suikast girişimi karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Zihninin gerisinde ona fısıldayan, *"Ona izin verme. Neftis'i hemen sevgilinin yanından çek,"* sesine kulak vermek istese de mantıklı olanı yapmayı seçti ve gözlerini başka tarafa çevirdi. Kara büyüyle harmanlanan yanını dinlemeyecekti. Bu gecenin amacı Aytun'un defterini ele geçirmektir. Ortalıkta görünmeyen Ian'ın bir an önce defteri alıp getirmesini ve buradan gitmeyi umuyordu. Aklını başka şeylerle meşgul tutmaya çalışırken her şey, o ikisini yakın görmekten daha iyiydi. Bu anı izlemek yerine binlerce kez ölmeyi yeğlerdi.

"O kadar uzun zaman kardeşim Neftis ile tek başımaydım ki birden fazla tanrıyı yan yana görmek garip geldi," diyen Seth ortamdaki gerginliği almak istercesine konuştu.

Maat da ona eşlik etti ama bir yandan da hatırlatma yaptı: "Gökyüzü Evi'ndekileri unutuyorsunuz."

Seth, yeni tanrıçanın asıl evlerine ne kadar bağlı olduğunu görebiliyordu. Her tanrı ve tanrıçanın evi orasıydı ancak Seth'in kalbi yalnızca çölde atıyordu. Ve Gökyüzü Evi'ne o kadar uzun zamandır gitmemiştir ki arasındaki bağ epey zayıflamıştı.

"Evet ama onları dünyayı terk ettiklerinden beri görmedim. Neftis'in korkusundan kaçanlar her zaman sıkıcı gelmiştir. Bana yeni cesurlar lazım, değil mi kraliçe?" dedi en sonunda Neftis'e laf atarak. Neftis'in gözlerini Ayliz'den ayırmayıp ona bakması gözünden kaçmamıştı. Tanrıçaya biraz daha böyle bakarsa gücü olmamasına rağmen kızı suyun içinde boğacak gibiydi.

Neftis, Seth'in sesiyle gözlerini ona çevirdi. İçinden *şuursuz* diye geçirirken bu kadar rahat konuşabilmesinin sebebinin kaybettiği büyü olduğunu anlayabiliyordu. Seth her zaman böyleydi ama Neftis'e baktığı zaman çekindiğini görebilirdi. Şimdi o çekincesi de kalmamıştı. Bu yüzden meydanda rahatça at koşturabiliyordu. Ama unutulmamalıydı ki Neftis suyla arasını düzelttiği ilk an yok olacak kişi Seth olacaktı. Çenesini dikleştirdi ve manidar bir tınıyla, "Korkaklar kadar hainler de sıkıcı oluyor. Böyle tanrılardan bir an önce kurtulmak gerekiyor," dedi.

Seth doğrudan gözlerine baktığı Neftis'in onu alttan alttan tehdit edişini gülerek izledi. "Haklısın, kardeşim. Bir tanrıdan nasıl kurtulmak gerektiğini en iyi sen bilirsin," deyip başını yana eğdi ve "Değil mi, Osiris?" dedi.

Masada dimdik oturan ve her hareketinden doğal bir asalet akan Osiris duyduklarıyla başını eğdi. Omuzları çökerken göz ucuyla Neftis'e baktı ama kraliçe ona dönmeden öfkeyle, "Kes sesini, Seth," diye tısladı.

Seth, Osiris'in hâlini görerek onu zorlamaya karar verdi. Bu yüzden biraz daha takılabilirdi. "Haydi ama Osiris! Eskiden kral olduğun için bu kadar sıkıcıydın. Şimdiki bahanen ne?"

Osiris hiç oralı olmadı. Bu defa Seth Ayliz'e döndü. Anlaşılan o ki uğraşılma sırası ona geçmişti. "Sen nasılsın tanrıça? Buraya geçitten değil de uzun yoldan gelmeyi tercih ettim. Bu sayede görkemli tapınağını da yakından görmüş oldum. Şimdiden sevilen bir tanrıça olmuşsun. Tapınağın hayli kalabalıktı."

Ayliz, Seth'in çabasını anladığında ona ayak uydurmaya karar verdi. Biraz egodan ve kendini övmekten kimseye zarar gelmezdi. "Aynı zamanda da güçlü," dediğinde Seth kurnazca gülümsedi. Ayliz çoğu zaman sıkıcı olabilirdi ama ara ara eğlenceli oluyordu.

"Evet ama güç her zaman yeterli olmaz. Yok olan nice güçlü tanrılar, krallar gördüm. Kazanmak ve hayatta kalmak için gücü sonra da kullanabilirsin. Önce hileye başvuracaksın."

Maat dirseklerini masaya koyup kahkaha attı. "Adalet Tanrıçası'nın yanında hileden bahsetmen ne kadar doğru Seth?"

Seth teslim olur gibi ellerini kaldırdı ve omuz silkti. "Tanrıça Ayliz, işinizi muazzam yaparsanız hileye gerek kalmaz diyeyim o hâlde," dedi ancak bir yandan da kadına göz kırpmıştı.

Maat bu defa daha yüksek sesli bir kahkaha attı ve eğlenerek, "Evet. Böylesi daha iyi oldu," dedi.

Seth ona da güldükten sonra aniden ciddileşti ve bir süredir suskun olan ikiliye yeniden bulaşmaya karar verdi. "Bu arada kardeşim, duyduğum kadarıyla mahkemeye geri dönüyormuşsun. Ölülerimizin başına yeniden dönmene sevindim."

Osiris başını kaldırdı ve nezaket içinde, "Teşekkür ederim, Seth," dedi.

"Burada sadece ben konuşuyorum ama. Çok sıkıcısınız. Hangi güzel tanrıça benimle dans etmek ister?" diye sordu ve gözlerini Neftis'in üzerinde sabitledi. "Tabii ki kâinatın en güzeli."

Ayağa kalkıp Neftis'in yanına gitti ve onu elinden tutarak kaldırdı. Salonun ortasına giderken daha hareketli bir melodi yükseldi. Neftis, Seth'in adımlarına ayak uydururken, "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım Seth ama başarılı olamayacaksın," dedi.

Seth kibirle kaşlarını kaldırdı. "Ben asla kaybetmem, Neftis. Bunu sakın unutma."

Neftis aldığı nefesi güler gibi verdi. "Beni hafife mi alıyorsun yoksa? Bir defa başarısız olmam seni yanıltmasın. Unutma ki ben de bugüne kadar neyi istediysem aldım."

Seth burun kıvrıdı. "Senin için güzel günlerdi, evet."

"Benim için günler hâlâ güzel, Seth. Sen kendini kurtarmaya bak."

"Aynı şeyleri ben de senin için temenni ediyorum kardeşim ama işin çok zor. Sonuçta karşında en güçlü iki tanrının soyundan gelen bir kız var," deyip başıyla Ayliz'in oturduğu tarafı işaret etti. "Ah, bir de Anubis'in söyledikleri var tabii. Laneti yaptığın ilk an Ayliz'in seni yeneceğini ve hakkı olan tahtı alacağını söylemişti."

"Bu asla gerçekleşmeyecek," diyen kadın o kadar kendinden emin konuşuyordu ki Seth onu daha da kamçılarak, öfkeliendirmek istiyordu.

"Tanrıçayla savaşacak ve kaybedeceksin. Kaçınılmaz son seni bekliyor."

"Savaşa gerek kalmadan ondan kurtulacağım."

Seth söylenenler komiğine gitmiş gibi şen bir kahkaha attı. Dışarıdan bakanlar onların çok eğlendiğini düşünürdü ama işin aslını görse-ler arkalarına bile bakmadan kaçarlardı.

"Ayliz'i tam olarak nasıl ortadan kaldırmayı planlıyorsun? Ya da şöyle sorayım, hangi büyüne güvenerek böyle söylüyorsun? Bildiğim kadarıyla ufacık bir büyüü bile yapamıyorsun."

Neftis, Seth'in laflarına birçok farklı şekilde cevap verebilirdi ama yapmadı. Herkes büyüü olmadığı için onun bir şey yapamayacağını düşünebilirdi ama Neftis gerçekleri biliyordu.

Seth onun suskunluğundan yüz bulmuş gibi kışkırtmalarına devam etti. "Babamın korumasındaki bir tanrıçaya dokunamazsın. Hele işin ucunda biricik aşkın varsa... Ne babamı ne de Ayliz'i hafife al."

Göz bebekleri sinirle küçülen kadın net bir şekilde, "Asıl siz beni hafife almayın. Ben Mısır'ın tek kraliçesiyim ve son ana kadar da öyle kalacağım," dedi.

"Neyse ki o son çok uzak değil," diyen Seth, Neftis'i iyice öfkelen-dirmişti.

Hızla Seth'in kollarının arasından çıktı ve aynı hızla masaya doğru yürümeye başladı. Herkes onu hor görüyordu... Normalde karşısında tir tir titreyecek insanlar, büyüü olmadığı için karşısına geçip rahatça konuşuyordu. Ayliz aylarca ondan köşe bucak saklanmıştı. Eskiden olsa karşısına çıkmaya bile cesaret edemeyen kız, şimdi yayılarak karşısında oturabiliyordu. Bugünler geçecekti ve Neftis hepsine gücün kimde olduğunu gösterecekti.

Ayliz'e baktığında İsis'i görüyordu. Dış görünüş olarak benzemeseler bile hareket ve tavırları aynıydı. Soy soya benzer lafı ikisi için o kadar doğrudu ki... İsis de tıpkı onun gibi güçleriyle övünür, Neftis'e üstten bakardı. Ama sonunda ne olmuştu? İsis ölmüştü ve Neftis onun elinden her şeyini almıştı. Ayliz'e de bunu yapacaktı. Kimse onun karşısında duramazdı. Kimse onunla alay edemezdi.

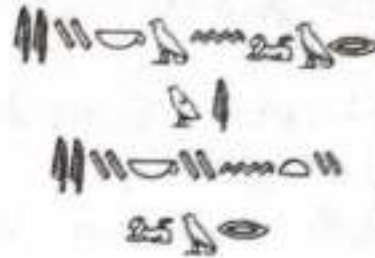
Buraya geliş amacını yerine getirmenin tam vaktiydi.

Büyük bir keyifle, az sonra söyleyeceklerinin Ayliz'i nasıl darmaduman edeceğini bilerek dudaklarını araladı.

"Hazır herkes buradayken sizlerle bir şey paylaşmak istiyorum. Bir hafta sonra asırda bir görülen güneş tutulmasında Osiris ile evlenmeye karar verdik."

Yıkanlar ve Yıkıntılar

18

Neftis'in büyük bir sevinçle dudaklarından dökülenler masumane birkaç kelimededen çok daha ötesiydi. Beni bir uçurumun kenarına sürükleyen kelimeleri acımadan aşağı attığında benden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Onlarca parçaya ayrılan vücudumun her parçası acının ayrı bir tonunu taşıyordu. Ancak her bir parçası hüznle Aytun'un adını sayıklıyordu. Birbirinden bu kadar farklı olup aynı zamanda da aynı olan başka bir şey var mıydı?

Ağır ağır yutkundum ve elimdeki çatalın düşerek çıt çıkmayan salonda yankılanışını dinledim.

Gözlerime dolan yaşlar yaş olmaktan çıkmış, sanki kor alevleri gözlerime taşıyordu. Canımı öyle acıtıyordu ki artık bedenim bile bana acımasız davranıyordu. Hissettiğim soyut acıyı somutlaştırmaya çalışırken beni nasıl yaktığından habersizdi.

Neftis ellerini Aytun'un avucunun içine mühürlediğinde gözlerim beni tüketen manzaradan bir saniye olsun ayrılmıyordu. Masanın saten örtüsünü avucumun içinde ezerken boğazımdan yükselmek için bekleyen çığlıklar sıraya dizilmişti. Ne varsa yakıp yıkmak, yok etmek istiyordum. Bugüne kadar içimde biriktirdiğim ne kadar acı varsa hepsini sesimle dışarı atmak istiyordum.

Ama tek yaptığım başımı öne eğip susmak oldu. Konuşsam, bağırısam ne diyecektim ki? Benim sevgilimle evlenemezsin, onu benden alamazsın mı?

Aytun görünümündeki adam benim sevgilim değildi ki!

"Demek evleneceksiniz," diyen Seth'in şaşkın sözcükleri odada ilk duyulan şeydi. Ara sıra bana attığı kaçamak bakışları hissediyordum ama tepki veremeyecek kadar hissizleşmiştim.

"Evet. Osiris artık hak ettiği kral tahtına geçmeli."

Neftis'in söylediklerini daha fazla dinlemek istemediğim için hızla ayağa kalktım. Başımı çevirip onlara bakacak gücüm yoktu. Neftis'in gözlerindeki hırsı ve Osiris onun her dediğini yapan bir kukla olduğu için yüzündeki sahte aşkı görmesem de biliyordum zaten. Bir de göreyerek kendime acı çektirmeyecektim.

Kimseye bir şey demeden arkamı dönüp gidecektim ki Neftis, "Bizi tebrik etmeyecek misin, tanrıça?" diye sordu.

Kasten yapıyordu. Bugün buraya sorunsuzca gelişinin sebebi evleneceğini haber vermek içindi. Bu geceye böyle şık hazırlanmasının tek nedeni buydu. Bana dokunamasa da yaralayacak bir yol bulmuştu ve bunu sonuna kadar kullanacaktı.

"Neden duruyorsun? Saldırsana ona. Sevgilinle evleneceğini söylüyor."

Kara büyü'nün sesini duyduğum an ellerimde bir hareketlilik ve gözlerimde yanma hissettim. Bedenim benden bağımsız büyü yapmak için güç toplamıştı ama yapmayacaktım. Evet, şu an Neftis'i öldürmek istiyordum ama yapmayacaktım.

"Saçmalıyorsun. Gücü bile yok. Sana karşı koyamaz."

Aldımı çelmeye çalışan sese kulak asmadan başımı iki yana salladım. Neftis'e bir cevap dahi verme gereği duymadan salondan dışarı attım kendimi. Güç bela tapınağın dışına çıktığımda titreyen bacaklarımı beni taşımamaya yemin etmiş gibi anında işlevlerini kesti ve ben merdivenlere sertçe düştüm.

Onu kaybetmenin sancısı öyle devasaydı ki hiçbir kelime anlamını tarif edemezdi. Onu yitirmiştim, onu zorla elimden almıştı, onu ellerimin arasında tutamamıştım. Yaşlar katre katre göz bebeklerime dolar-ken Dimitri'ye ait olan kollar beni kısılcına aldı. Ne kadar beni ayağa kaldırmaya çalışsa da yere serilen vücudum yerinden kalkmamaya ant içmişti.

"Evleneceklermiş," diye mırıldandım. Başımı iki yana sallayıp sanki duymaması imkânsız gibi bir kez daha tekrarlardım. "Onunla evlenecekmiş."

Dimitri kati bir sesle, "Hayır, evlenmeyecekler. Siz Aytun'u geri getireceksiniz ve o evlilik gerçekleşmeyecek," dedi.

Bir kez daha evleneceklerini söyleyecektim ki dilim bile bu sözleri kabullenmeyeceğini göstermek istercesine mühürlendi. Dudaklarım sertçe birbirine yapışırken boğazımdan yükselen hıçkırıkları daha fazla tutamadım ve canımdan can gidiyormuşçasına ağlamaya başladım. Sanki içimde bir yangın vardı. Durmadan dinmeden devam eden bu yangın her zerremi kasıp kavuruyordu. Elimi yüzüme bastırıp haykıarak ağlarken akan her damla içimdeki ateşi harlıyordu.

Birden etraftan bir ses geldi. Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıp sesi dinlerken elimi de yüzümden çektim. Bu ses sanki ağlayan büyük bir korodan geliyordu. Neler olduğunu anlayamayarak etrafıma bakarken çevremdeki birkaç insanı gördüm. Uzakta oldukları için neler olduğunu zar zor anlamıştım. Sahiden de ağlıyorlardı.

Bir adam dizlerinin üzerine çöküp ağlarken başka bir tarafta çocuklar ağlıyordu. Sanki herkesin neşesi çekilmişti. Şaşkınlığın getirisi olan donukluk yüzünden ağlamam da dinmişti.

"Neler oluyor?" dediğimde Dimitri sıkıntıyla iç çekti.

"Bir tanrıçanın hüznü kalbine sığmazsa taşar. Kalbine kaldıramayacağından fazla yük binerse büyük tanrının ondaki acıyı yeryüzündeki insanlara taşıdığını söylerler. Bu çok eskiden duyduğum bir rivayetti ama sanırım doğruymuş. Onlar sizin için ağlıyor."

Şaşkın bakışlarım etraftaki insanların üzerinde dolaşırken nasıl bir yorum yapacağımı bilememiştim. Dimitri bu hâlimden faydalanarak beni ayağa kaldırdı ve "Geçit açıp gidelim buradan," dedi.

Onu dinliyordum ama tüm dikkatim insanlardaydı. "Ya onlar ne olacak?"

"Sizin acınız hafiflediğinde onlar da normale dönecek. Bu yüzden bir an önce kendinizi toparlamalısınız."

Belli belirsiz başımı salladıktan sonra merdivenlerin dibine bir geçit açtım ve içeri girdim.

Tapınağa girer girmez Dimitri'yi arkamda bırakarak odama yöneldim. Kimsenin gelmemesi için kapıyı kilitledikten sonra güçsüz düşen bedenimi hızla yatağa bıraktım. Aynı anda bir kez daha hıçkırıklara boğuldum.

Aytun ve Neftis adı bile yan yana geldiğinde boğazım acırken şimdi evleneceklerini duyuyordum. Teknik olarak o Ayton değildi ama onun bedeniydi sonuçta. Evlilik kavramı o ikisi için geçerli olduğunda soluk boruma bir kesik atıldı ve acıyla nefes almaya çalıştım. Ama baskı öylesine fazlaydı ki bunu bile yapamıyordum. Kahretsin, nefes bile alamıyordum ama kalbim hâlâ Ayton için atıyordu.

Ne çok heveslenmişim onu kurtaracağım için... Ne çok umutlanmışım ona yeniden kavuşacağım diye...

Heveslerim ve umutlarım yüksekten düşen bir cam misali yerle yeksan olduğunda kırıkları ruhuma battı, ruhumu kanattı. Parça pinçik edilmiş kalbim ve ruhum hâlâ onun adını sayıklarken acı kendini bana mıhlamıştı. Ne vardı sanki hepsi kâbus olsaydı? Uyandığımda birkaç dakika ağlasaydım ama sonrasında mutlu hayatıma geri dönseydim.

Ne çok istemişim tüm hayatımın yalnızca bir kâbus olmasını... Tüm yaşadıklarım bir rüya olsaydı her şey ne kadar kolay olurdu. Ama rüyalarda yaşamıyordum. Rüya ve kâbusların acıyı bu kadar gerçekçi hissettirmesi imkânsızdı. Hiçbir rüya bu kadar can yakmazdı. Bu kadar yıkmazdı. Benim kâbuslarım yalnızca uyandığımda yaşanıyordu. Kâbuslar benim hayatımdı.

Acıyan kalbime elimi bastırdığımda birden yatağa bir şey atladı ve Kleopatra kucağıma tırmandı. Miyavlayarak yüzünü karnıma bastırdığında elimi tüylerinde gezdirdim. Nasıl dayanacaktım onsuzluğa?

Gözyaşlarım Kleopatra'nın tüylerini ıslatırken Aytun'dan bana kalan son şey olduğu için ona sıkıca sarıldım. Bir süre sessizce kediye sarılarak uzandım. Normalde kendini sevdirmeyen kedi, dakikalardır benimle birlikte sakince oturuyordu. Sanki acımı hissetmiş, beni sevmemesine rağmen yanımda durmuştu.

"Sen de onu paylaşamıyorsun, değil mi?" diye sordum önceden Aytun'u kıskandığı için beni tırmalamasını hatırlayarak.

Kediden huysuz bir mırıltı döküldüğünde titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Canım acıyordu ama bu acı uzun sürmeyecekti. Ne pahasına olursa olsun o evliliği engelleyecektim.

Sabahı zor ettiğimde tüm gece kapanmayan ve ağlamaktan şişen gözlerim masanın üzerine koyduğum deftere takıldı. Ağlamanın bir faydası var mıydı? Yoktu. Aylarca ağlamıştım ama Aytun'u geri getirememiştim. Şimdi ağlamam da bu evliliği engelleyemeyecekti. Evliliği durdurmanın tek yolu Neftis'i durdurmaktı.

Yaşların gerginleştirdiği yüzümü elimle sildim ve ayağa kalktım. Masanın üstündeki defteri alarak yeniden yatağa döndüm. Aytun'un piramitteki odasından aldığımız kalın defterin sayfalarını karıştırarak tüm büyülere göz atmak istesem de kısıtlı vaktim yüzünden yapamamıştım. Henüz Ölümler Kitabı'nı bile doğru düzgün keşfedemezken bu

deftere bakacak zamanım yoktu. O yüzden sayfaları hızlı hızlı çevirerek doğrudan Metis Imprum büyüünün yazıldığı sayfayı buldum.

Karmaşık gibi görünse de kolay bir büyüydü. Bedene girecek kişi öncelikle onu Araf'tan kurtarmasını umduğu birkaç sembol çiziyordu. Ardından onun bedenine girmek için zihnini boşaltıyordu ve gerekli olan diğer adımları yapıyordu.

Aytun bu büyüü bir başkasının zihnine girmek için kullanıyordu. Bense elimde olan bedene bir başkasını sokacaktım. Büyüyü nasıl değiştireceğimi düşünürken gözlerimi kapattım ve içimdeki o kara büyüye ulaşmaya çalıştım. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar gözlerimi açtım.

Göz bebeklerim ısınarak kollarımda daha güçlü bir enerjinin dolmasını sağladı. Parmak uçlarımda biriken güç tenimi kaşındırırken nefesim sıklaşmıştı. Kalp atışım sanki kulaklarımda atıyordu. Kendini damarlarımda çağılayan gücün kudretine bırakmak isteyen yanımla ona direnen diğer yanımla, galibi çoktan belli olan bir savaşa tutuştuğunda çekişmeleri çok uzun sürmemişti. Zihnimi ve kontrolümü kendi isteğimle yitirirken sağ elimi defterin sayfasının üstüne getirdim. Avuç içim kaliteli papirüsün yüzeyini hissettiğinde sayfadan bir yanık kokusu yükselmeye başladı. Bir an için elimi kaldıracak gibi oldum ancak kendimi tuttum.

Parmaklarımdan vücuduma yayılan büyü yavaşça kalbime sızmaya başladı. Her büyü önce kalpte yeşerirdi, sonra dilde can bulurdu. Aytun'un büyüünü kalbime hapsettikten sonra sol elimi göğsüme koydum ve nazikçe bastırdım. Büyüye zihnimle ulaşmayı deneyerek sessizce konuştum:

"Sana sesleniyorum. Beni duyuyor musun?" Kalbim sıkışmaya başladı. "Yeni sahibine itaat et. Direncini kır, beni kabullen."

Büyü sanki hiç yokmuşçasına kalp atışımın arasına karışırken teslimiyetini hissettim. Aytun'un oluşturduğu büyü artık benim elimdeydi.

"Benim için değiş," diyerek büyüünün nasıl olması gerektiğini düşündüm.

Büyünün değiştiğini, güçlendiğini ve geliştiğini kalbimin derinliklerinde hissediyordum. Elimin altındaki papirüs iyiden iyiye ısınmıştı. Kalbim bir kez daha sıkıştı. Sanki birisi avuçlarının arasına almış da sıkıyor gibiydi. Ama bu çok uzun sürmedi ve kalbim bir kez daha rahatladı. Büyünün kalbimden tekrar papirüse aktığını fark ettim. Elimini kaldırıp papirüse baktığımda eski sembollerin silindiğini, onun yerine başka şeylerin çizildiğini gördüm. Semboller karmaşıktı ve ateşle yazıl-

miş gibiydi. Turuncu-kırmızı arasındaki parlak renk geçen her saniyede soldu ve sonrasında da siyaha dönüşerek son hâlini aldı.

Büyüye göz attıktan sonra tamamen hazır olduğunu hissettim. Simge'ye haber vermek üzere odasına doğru ilerlemeye başlamıştım ki oturma odasından gelen sesleri duyarak oraya ilerledim.

Kapının girişinde konuşan Dimitri ile Simge'ye bakarken beni fark ettikleri an yüzlerini çevirdiler. Simge elindeki deftere bakarken, "Lütfen bana büyüü yaptığini söyle," dedi.

Başımı *evet* anlamında salladıktan sonra karşısına geçip oturdum. "Evet, yaptım. Büyüüü değiştirdim."

Duyduklarıyla yüzüne rehavet çöken Simge, "Sana şükürler olsun Ra," dedi. "Aytun, Neftis ile evlenirse yemin ederim ki o gün kalp krizi geçirip ölürüm."

Simge'nin evlilikten nasıl haberi olduğunu soracaktım ki yanındaki Dimitri'ye kayan gözlerim cevabını almıştı.

"Merak etme. O düğün gerçekleşmeyecek."

Simge'nin dudaklarından arasından, "Umarım," kelimesi dökülürken merakla "Bedenini sunacak kadını getirdin mi?" diye sordum.

Simge dudağını büzerken, "Hayır. Ben yarın gidersiniz diye düşünmüştüm," dedi. Ardından Dimitri'ye dönüp, "Bugün mü getirmem gerekiyordu," diye fısıldadı.

Dimitri *bilmiyorum* dercesine omuz silktiğinde kaşlarımı çattım. "Hemen bugün gideceğiz. Kadını çağır, hemen gelsin."

Simge aceleci tavırlarımı garipsemesine rağmen bir şey demeden odadan çıktı. Aceleci davranıyordum çünkü bir hafta sonra Aytun'un Neftis ile evlendiğini görmek istemiyordum. Bu düğünü engellemenin ilk adımı İsis'i getirmektir. Ancak onun sayesinde Anubis'in bana yardım etmesini sağlayabilirdim.

Ben düşüncelerimle baş başa kalıp sessizce durduğumda Dimitri de sessizliğime ayak uydurmuştu. Simge geri dönene dek tek kelime etmeden bekledik. Tekrar içeri gelmesiyle ayaklandım. Getirdiği kadın otuzlu yaşlarının başındaydı. Kızıl saçlarını örgülerle toplamış, açık mavi gözlerini de yoğun bir makyajla süslemişti.

Beni gördüğü gibi eğildi.

"Bedenini bir tanrıçaya verdiğin için sana minnettarım."

"Tanrıçam, size ve diğer tanrılara hizmet etmek benim için şereftir," dediğinde gülümsedim.

Simge ve Dimitri'yi arkamda bırakarak İsis'e sunacağımız kadınla birlikte açtığım geçitten içeri girdim. Amenta yaşayanların enerjisini sömürdüğü için ondan başka kimseyi yanıma alamazdım. Kadınla mahkeme salonuna girdiğimizde derin bir nefes aldığını hissettim. Ona dönüp güven verici bir şekilde gülümsedim. "Merak etme, Amenta seni zorlamadan önce büyüü yapacağım."

Kadın da gülümsememe karşılık verdi ve korkusuz gözleriyle salonu incelemeye başladı. "Hep öldükten sonra bizi ne bekliyor diye merak etmiştim. Meğer yargılanacağım ve son durağıma karar verilecek yer burasıymış."

"Yaptığın iyilikler sayesinde Sirius'a gideceğine hiç şüphem yok."

"Teşekkür ederim, tanrıçam," dedikten hemen sonra salonda İsis'in sesi yankılandı.

"Ayliz, bu kız kim? Buraya bir yaşayanı getiremezsin. Hemen götür onu."

"O kızı sana bir beden vermek için getirdim, tanrıça. Sana tapmayı hiç bırakmayan bu kız, senin bundan sonraki geçici bedeninin olacak."

"Onun benim soyumdan olmadığını hissediyorum."

"Evet, değil. Soyumuzdan birini bulamadım. Bu yüzden ruhunu o bedene sokmak için başka bir büyü yapacağım."

İsis tereddütle, *"İşe yarayacağına emin misin?"* dedi.

Başımı salladım. "Evet. Ne yaptığımı biliyorum."

Kıza sunağa uzanmasını söylemeye yeltenmişken son anda durdum. En son o sunağa çıkan kişi bendim ve kara büyüü vücuduma almıştım. Eğer büyüden bir parça kaldıysa bile kıza da bulaşmasını istemiyordum. Bu yüzden, "Yere uzan," dedim.

Kızın boynuna ve kollarına daha önceden hazırladığım sembollerini çizmeye başlarken bir yandan da işe yaramasını diledim. Aytun'un kitabında yazan büyü kendi ruhunu başka bir bedene sokmak içindi. Kendi bedenine bir ruh sokmayı kendime göre değiştirmiş olabilirdim ama başarılı olacak mıydım, bilmiyordum. İsis'e kendimden emin gibi görünsem de içten içe tereddütlerim vardı.

Çantamı açarak getirdiğim iki kâseyi çıkardım. İlkisine de ikişer tane çivi attım ve cıva ekledim. Öncelikle İsis'in ruhunu kâseye aktarmam gerekiyordu. Bu yüzden gözlerimi tepeye diktim ve "Tanrıça ruhunu serbest bırak," dedim.

Kalekisma serpetus.

"Azap dünyası. Hapsettiğin ruhu bana ver. Tanrıçanın ruhunu özgür bırak."

Aniden kâsenin içindeki sıvı cıva buharlaşmaya başladı. İçine attığım çivi siyah bir ışıkla parlarken yerde yatan kızın sık nefesler almaya başladığını gördüm. Elimi çabuk tutmam gerekiyordu.

Parmaklarımı diğer kâseye soktum ve bu defa, "*Eccipere atene rasi-mam metis imprum,*" dedim.

Fokurdamaya başlayan cıvadaki çiviye çıkarttım ve kızın bileklerine çizdiğim sembollerin üzerine dikkatlice yerleştirdim. Son kalan çiviye de kızın boynuna çizdiğim sembolün üstüne koyduğumda gözleri kapandı.

"*Theoeto,*" dediğim gibi yeniden gözleri açıldı. Doğrulduğunda bü-yünün sonucunu merak ederek temkinlice, "Tanrıça?" diye sordum.

"Benim. Tanrıça İsis."

Güneşin batmasına yakın yazgı odasından dışarı çıktım ve Belisa'yla burun buruna geldim. Son anda bana çarpmasını engellediği için özürlerini sıralarken endişesinin bundan kaynaklanmadığına emindim. Elimi dudaklarıma götürerek susmasını ima ettiğimde nefes nefese sustu.

Onu bu denli endişelendiren olayın ne olduğunu öğrenmek için, "Sakinleş ve ne olduğunu anlat," dedim.

"Tanrıça İsis," diye cümleye başladığında devamında gelecekleri âdeta yüreğim ağzımda dinledim. "Ne kadar durdurmaya çalışsam da engel olamadım. Üzgünüm ama o kendi tapınağına gitti."

Hayretle solurken, "Kendi tapınağına mı?" diye haykırdım. Belisa dudaklarının içini kemirirken korkakça başını salladı.

"Durdurmak istedim ama sonuçta o bir tanrıça. Gidiyorum dediğinde gitme diyemezdim."

Belisa'nın titreyen bedenini görünce derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Burada Belisa'nın bir suçu yoktu ki... Hangi insan bir tanrıçanın karşısında durabilirdi?

Onu rahatlatmak adına yarım yamalak gülümsedim. "Senin suçun değil. Tanrıçanın tapınağı nerede?"

"Aswan'ın güneyinde, Philae Adası'nda."

Belisa'ya cevap vermeden bir geçit açtım ve hızla tanrıçanın tapınağına ulaştım.

Sabah İsis'e bir beden verdikten sonra onu da alarak Amenta'dan çıkmıştım ve kendi tapınağıma getirmiştım. Kimsenin onun geri döndüğünden haberdar olmasını istemediğim için benim yanımda kimliğini ifşa etmeden saklanmasını istemiştım. Onun gelişinin öğrenilmesinin beni zor duruma sokacağına emindim. Hele ki Ra, onu zehirleyen tanrıçasına bir beden verdiğimi öğrenirse hiç hoş karşılamazdı. İçgüdülerime güvenerek İsis'in döndüğünü herkesten saklarken onu da uyar-mıştım. Nitekim o da bana hak vermiş, geldiğinin duyulmasını istemi-mişti. Varlığını ne kadar az kişi bilirse Neftis'in karşısında şansımızın o kadar artacağını söylemişti. Peki ya bunu söyledikten sonra habersizce kendi tapınağına gelmesinin sebebi neydi?

Azap ruhu olduğu süre boyunca lanet büyüünün neredeyse tamamını emmişti. Ona gücünden çok az bir parça bırakmıştı. Ruhu bir insan bedenine girdiği için şu an eskisi gibi tanrısaldı fakat zaman geçtikçe bu özelliklerini kaybedecek, bir insan bedenine dönüşecekti. Tıpkı Osiris'te olduğu gibi...

İsis'e tapınağımda dinlenmesini söyleyerek görevimin başına geçtiğimde kendi tapınağına gideceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Hem benden büyük bir tanrıçaydı hem de atamdı. Bu nedenle ona kızacak haddim yoktu ama yine de öfkelenmekten kendimi geri alamıyordum.

Tapınağın içine doğru yürürken bir yandan da etrafta hiç kimsenin olmayışı dikkatimi çekmişti. Bugüne dek gördüğüm her tanrı ve her tanrıçanın tapınağı dolu doluyken İsis'inin bu kadar boş olması garipti. Bir an sonra insanlar için ulaşımın diğer tapınaklara nazaran daha zor olduğunu fark ettim. Nil Nehri'nin içinde kalan bu ufak adaya sıkça gelemedikleri için bu kadar boştu belki de.

Esasında tapınak çok büyük ve ihtişamlıydı ancak bakımdan mahrum kaldığı için birçok yeri hasar almıştı. Sfenks heykelleriyle bezeli yolu geçtikten sonra çıktığım avluda İsis'i gördüm. Arkası bana dönüktü ve kızıl saçlarını açık bırakmıştı. Etekleri yere değen mor elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu fakat yüzüne derin bir keder hâkimdi.

Yanına yaklaştığımda, "Tanrıça?" diyerek dikkatini çektim.

Bana döndüğünde yüzündeki keder katlanarak arttı. "Neden hiç kimse yok?" diye sorduğunda başımı öne eğdim.

"Belki de ulaşımı zor olduğu içindir," diyerek olaya iyimser yaklaşmaya çalıştığımda İsis başını salladı.

“Eski dönemde insanların teknolojisi bugünden çok daha geriyken bile tapınağım tıklım tıklım olurdu. İnsanların duasıyla Amentâda yücelirdim, göğsüm kabarırdı. Onların duası, enerji kaynaklarının en önemlisidir. Tapınağın senin kalbinden bir parça taşır ve yüceldikçe sen güçlenirsin. Benim güçsüz kalışımın sebeplerinden biri de buymuş. Kimse tapınağıma gelmemiş. Beni unutmuşlar. Eskiden çocuk sesleri eksik olmazdı. Şimdiyse kuşların cıvıltısı bile duyulmuyor.”

Sonsuz ızdırapla dudaklarından dökülenler en az İsis kadar beni de üzdüğünde ona ne diyeceğimi bilememiştim. Neftis elinden her şeyini almıştı. İsis’ten geriye sadece adı kalmıştı ancak o isim de önemini yitirmek üzereydi.

“Tapınağınızın eski ihtişamına kavuşması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Size bir söz verdim, tanrıça. Neftis’in sizden aldığı her şeyi geri almanıza yardımcı olacağım ama bana yardım etmelisiniz. Varlığınızı riske atıp dışarıda dolaşırsanız ve Neftis sizin döndüğünüzü öğrenirse başarılı olamayız. Onu yenmek istiyorsak beklemediği hamlelerde bulunacağız ve sizin gelişiniz onun için en beklenmedik hamle olacak.”

“Zamanla güçlerimin azalacağını söylemiştin,” dediğinde başımı salladım ve Osiris hakkındaki bildiklerimi anlatmaya başladım:

“Tanrı Osiris, Aytun’un bedenine ilk girdiğinde vücudu tanrısal özellikler göstermiş. Ancak zamanla o özellikler gibi büyüğü de kaybolmuş. Şu an büyü bile yapamıyor diye biliyorum.”

İsis’in gözleri uzaklara daldı. “Büyülerimiz ruhumuza bağlıdır. Bedenden bedene aktarılamaz. Osiris de tıpkı bizim gibi güçlü bir büyücüydü ancak Neftis onun ruhunu kanopik kavanozlarda saklayıp toprağa gömdüğünde tapınağı ondan beslendi. Bu nedenle Osiris’in tüm büyüğü Kara Orman’a dağıldı. Orman, bir parazit gibi emdiği güçle hâlâ ayakta. Ancak benim büyüüm azalsa da yine benimle. Bu yüzden beden tanrısallığını kaybetse de büyü yapmaya devam edebileceğim.”

Söyledikleriyle gülümsememi bastıramazken, “Bu harika,” diye şakıdım.

Sabahtan beri İsis’in güçleri olmadan benim yanımda olmasının ne gibi avantajlar sağlayacağını düşünüyordum ancak bulamamıştım. Şimdiyse bunu düşünmeye gerek kalmamıştı. Tanrıça eskisi kadar kudretliydi.

İsis’in gözleri tapınağında gezinirken dalgınca, “Anubis’i ne zaman uyandıracağız?” diye sordu.

"Neftis'in Aytun'la bir hafta sonra evlenmeyi düşündüğünü hesaba katarsak hemen bu gece gitmemiz gerektiğini düşünüyorum," dediğim-
de mavi gözleri beni buldu.

Yüzünde acı çeker gibi bir ifade vardı. "Tarih kendini tekerrür ediyor, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Asırlar önce Osiris ile evleneceğimizin haberini bir yemekte vermiştik. Yanımızda da Seth ile Neftis vardı. Halka duyurmadan önce onların öğrenmesini istemiştik. Tabii, o zamanlar kendi hazin sonumuzu başlattığımızdan haberimiz yoktu. Sonra zaman geçti ve Neftis, Osiris ile evleneceğini duyurdu. Sanki Neftis benim yerime geçmiş, sen de onun yerine."

Söyledikleriyle ağzım şaşkınlıktan dolayı aralandı. Konuşmak istiyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü söylediklerinde haklıydı. İsis bana geçmişini göstererek o güne götürdüğünde Neftis'i yakından görmüştüm. Yaşadığı kıskançlığı ve üzüntüyü sonuna kadar ben de hissetmişim.

"Neftis'e ne kadar da benziyorsun, değil mi? Sen de onunla evleneceğini duyunca delirdin. Onun İsis'e yaptığı gibi sen de onu öldürmek istedin."

Zihnimden yükselen ses fısıltıyla bunları dediğinde kaşlarım iyice çatıldı. Ben Neftis değildim. Onun gibi olamazdım.

"Ama benziyorsun. O da Osiris'i almak için kara büyü kullandı. Sende Aytun'u almak için kullanıyorsun."

Ben Neftis gibi kötü biri değildim. Bu savaşı başlatan da ben değildim. Tek yaptığım Neftis'in başlattığı bu oyunda kazanmak için payıma düşen görevleri yerine getirmektir. Ayrıca Neftis gibi kara büyüye kendi isteğimle bulaşmamıştım. Ra onun karşısına çıktığımda kazanmam için bana kara büyüü vermişti ve bu iş bittikten sonra geri alacaktı.

İçsel çatışmamı bölen şey İsis'in düşünceli sesi olduğunda ona döndüm. "Ayliz yoksa söylediklerim mi seni üzdü?"

"Sence gerçekten Neftis'e mi benziyorum? Giderek ona mı dönüşeceğim?"

İsis tebessüm etti. "Elbette hayır. O kara büyüünü kontrolsüzce ve yanlış kişiler üzerinde kullandı. Sen ise hak ettiğini düşündüğün kişide kullanacaksın."

Daha önce kara büyümden İsis'e hiç söz etmediğime emindim. Bu konuyu düşünmeye bile çekinirken kalkıp ona anlatacak cesareti kendimde bulamamıştım. Peki ya o bunu nasıl öğrenmişti?

"Bana öyle bakma. Ölüler Kitabı'ndaki kara büyüleri kullanarak cvrene taşıyan kişi bendim. Sence kara büyüü gördüğümde tanımaz mıyım?"

Haklıydı. Kara büyüünün atası oydu. "Sence Ra gerçekten onu benden alacak mı?"

"Tabii ki alacak. Sen istemediğin sürece büyü sende kalmaz. Ama o zamana kadar onu kullanmaktan çekinme. Aylız. Kara büyü tatlıdır, aklını çelmeye çalışır ama ipleri elinde tuttuğun sürece onu sen yönetirsin. Onun seni yönetmesine izin verme, yeter."

Bilgece ve ne kadar kendinden emin konuştuğunu fark edince derin bir nefes aldım. Kara büyü oldukça güçlüydü. Bunu son zamanlarda çok iyi hissediyordum. Bu sayede Neftis'i yenebilirdim. Kara büyüden korkuyordum ama yanımda tecrübeli biri vardı. Hem de bu, kara büyüü ilk kullanan kişiydi. İsis kara büyüü kullanmam konusunda bana yardımcı olursa ipin ucunu kaçırmazdım.

"Bana yardımcı olur musun peki?"

İsis ışıldayan suratıyla yanıma yaklaştı ve eliyle yanağımı okşadı. "İnan bana, yardımına ihtiyacın olmayacak kızım. Büyün kullanıldıkça sarı alırsın ve emrine girecek. Sadece zamana bırak ve onu konuştur." Geri çekildikten sonra, "Geri dönelim istersen. Çünkü diriltmemiz gereken bir üvey oğlum var," dedi.

Yeniden tapınağa döndüğümüzde İsis'i odasına götürüp biraz dinlenmesini söyledim. Tapınağının başına gelenler ve konuşmalarımız zihnini yormuştu. Eskiden en gözde tanrıçayken şimdi unutulduğunu görmek onu tahmin ettiğimden fazla etkilemişti. Aynı zamanda büyüyle içinde yer aldığı beden de onu yıprattığından dolayı dinlenmesinin iyi olacağını düşünmüştüm. Akşam Anubis'i canlandırmak için ona ihtiyacım vardı. Üvey oğlunu bana yardım etmeye yalnızca o ikna edebilirdi.

Yavaş adımlarla odama ilerleyecekken koridorda karşıma çıkan Dimitri ve Seth adımlarımın duraksamasına neden oldu. Şaşkınca açtığım gözlerle ikisi arasında mekik dokurken Seth'in neden burada olduğunu anlamaya çalıştım ancak yüzlerinden hiçbir şey okunmuyordu.

Derin bir nefes alıp, "Neden buradasın?" diye sorduğumda Seth her zamanki egoist gülümsemesinin aksine son derece sahte bir şekilde güldü.

"Günlerce piramidimde kaldın ve bir gün sana kaba davranmadım. Ne kadar da misafirperversin, tanrıça," deyip iğnelemeye çalıştığında haklı olduğunu biliyordum. Bu nedenle sorumu biraz yumuşatarak tekrarladım.

"Pekâlâ, yüce çöl kralı. Tapınağıma teşrif etme sebebiniz nedir?"

Seth vurdumduymazca sırtıttı. "Acaba başının büyük belada olduğunu öğrendiğinde de böyle alay edebilecek misin, merak ediyorum."

Aldığım nefes ciğerlerime ulaşamadan kaybolduğunda kalbimin sıkıştığını hissettim. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Seth'in son derece ciddi görünmesi yüzünden mi böyle hissetmiştim?

Titrek bir sesle, "Ne oluyor?" diye sorduğumda gözlerim Dimitri'nin yeşil gözleriyle buluştu. Bana güven vermek istercesine gözlerini açıp kapattığında Seth de konuşmaya başlamıştı: "Neftis, Ra'nın rahiplerini katletmiş. Gücüne yeniden kavuşmuş."

Kanlı Tuzak

19

Aniden başıma saplanan ağrının kaynağı Seth'in sözlerine şaşırمام değildi. Ağrı, artık olanları kaldıramamamdan ve benim planlarımın sürekli bozulmasından kaynaklanıyordu. Ve asıl acı olan şey, Neftis hakkında duyduğum her şeyi sorgulamadan kabul edişimdi.

Yaptığı şeyin sınırı ne olursa olsun şaşırmadan *yapmıştır* diyebiliyordum. Çünkü o Neftis'ti. Elinden gelenin her zaman fazlasını yapıyor, dur durak bilmiyordu.

Bu yüzden tek diyebildiğim, "Nasıl?" diye sormak olmuştu

Seth sakın sorumla beklediği tepkiyi alamamanın memnuniyetsizliğini yüzüne yerleştirdiğinde onu umursamadım.

"Nasılını bilmiyorum. Babam bizi bekliyor. Oraya gitmeliyiz."

Başım la onu onaylarken Dimitri bizim için bir geçit açtı ve sessizce içine girdik.

Adım attığımız yer, çevresinde sık ağaçların bulunduğu bir ormandı. Ra'nın askerleri belirli bir alanı kapatacak şekilde daire oluşturmuş, her an tetikte olduklarını belli edercesine ellerindeki silahları havaya kaldırmışlardı. Bizim geldiğimizi gördüklerinde birkaç tanesi içeri geçebileceğimiz kadar boşluk yarattı ve oradan sızdık.

Gözlerim anında içerideki kalabalığı tararken Ra'yı, Maat'ı, Neftis'i, Osiris'i, Ian'ı ve Seth'in yardımcısı Edfu'yu bile gördüm. Seth'i görür görmez yanımıza doğru yaklaşırken yüzündeki gerginlik ve endişe diğerlerinininkiyle benzerdi.

Yanımıza geldiğinde bana hiç bakmadan doğruca Seth'e yaklaştı.

“Neler oldu?”

“Yüce Ra çok öfkeli. Kraliçe ölümleri kabul etmeyip reddediyor,” dediğinde Neftis söylediklerini ispatlamak istercesine, “Ben yapmadım diyorum. Neden inanmıyorsun?” diye bağırdı.

Dizlerinin üzerinde yere çökmüştü ve elleri arkadan birleştirilmişti. Saçı dağılmış, toprak zeminden dolayı açık pembe rengindeki elbisesi kirlenmişti. Neftis’ten biraz daha ilerisine baktığımda yerde üst üste yığılı olan altı cesedi gördüm ve gözlerim şokla açıldı. Midemin bu görüntüyü nasıl kaldırdığını sorguluyordum ama cevap açıktı. Donakalmıştım. Ra’nın rahiplerinin ölü bedenlerinden sızan kan yerde ufak bir gölet oluşturmuştu.

Dehşete kapılarak, “Bu nasıl olur?” dedim.

Seth gördüklerinden hiç etkilenmemiş gibi benimle aynı yere bakarken kimsenin duyamayacağı kadar sessiz bir biçimde, “Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz işte. Az önce pek algılayamadın ama bu rahipleri öldürmek büyük cesaret ister. Neftis onları öldürmeyi göze alacak kadar delirdiyse yandık demektir,” dedi.

Edfu, “Yüce Ra çok öfkeli. Kraliçe itiraf etsin diye çok uğraştı ama bir sonuca ulaşamadı,” dediğinde öne doğru çıktım ve onlara biraz daha yaklaştım.

“Sen yapmadıysan kim yaptı? Hangi çocuğum senin kadar pervasız davranabilir ki? Bu defa sınırını çok aştın, Neftis. Her yaptığına müsamaha gösterebilirdim ama bu...” Ra’nın gözü rahiplerine kaydığında yutkundü. “Bu çok fazla.”

“Baba ben yapmadım. Büyülerim bile yok. Kutsal rahipleri nasıl öldürüp alt edebilirim?”

“Suyla aranı düzelttin demek ki. Rahiplerimi önce teker teker kaçırdın, sonra da öldürüp buraya getirdin.”

Neftis’in yüzü şokla sarsıldı. “Kaçırmak mı? Baba tüm varlığım ve yaratılış sebebim üzerine yemin ederim ki onları ben öldürmedim.”

“Sen öldürmediysen kim yaptı, Neftis?”

“Bir süredir Piramit Bölgesi’nde her gün birileri kaçırılıyor ve sonrasında ölü bedenlerini buluyoruz. Hepsi de rahipleriniz gibi parçalanmış cesetler oluyor.”

“Bundan neden benim haberim yok?”

“Yeryüzündeki olaylarla ilgilenmezsin ki.”

"Bu basit bir olay mı sence Neftis? Kraliçe olarak boyunu aşan durumlarda bana haber vermek durumundasın."

"Boyumu aşmıyordum. Ölümünün ardında kimin olduğunu öğrenmeye çalışıyordum."

"Buldun mu peki?"

"Hayır. Elle tutulacak ne bir ipucu var ne de başka bir şey."

"Görgü tanığı da mı yok?"

"Aslında var ama pek kale alınmaz. Bir çocuğun annesi kaçırılırken gördüğü bir şey var ama dediğim gibi ciddiye alınacak bir şey değil. Onun haricinde de elimizde hiçbir şey yok. Kim yapıyorsa kendini çok iyi gizliyor."

"Çocuk ne görmüş?"

"Bir aslanın annesini alıp götürdüğünü."

Neftis'in cümlesini etraftaki kimse ciddiye almamıştı. Çünkü söylediği gibi bir aslanın tüm bu kaçırma olaylarının arkasında olduğunu düşünmek mantıksızdı ama Ra bizimle aynı fikirde değil gibiydi. Sakalsız çenesini düşünceyle sıvazlarken gözlerini rahiplerine çevirdi ve ardından yavaş adımlarla yanlarına ilerledi. Yerdeki kan birikintisinin önüne oturup parmaklarını içeri daldırdı.

"Eut ma epis Sekhmet," diyerek diğer elini de gölete soktuğunda gözleri kapandı ve birkaç saniye öylece durdu. Herkes ne yaptığını anlayamadığı için dikkatle onu izlerken birinin bana baktığını hissettim ve kim olduğunu görmek için başımı çevirdiğimde Neftis'le göz göze geldim.

Soluk yüzü, dağılmış saçları ve perişan üstüyle gerçekten de kötü görünüyordu. Gözlerimiz kesiştiği gibi başını çevirip yutkundu. Akıldan ne geçiyor, ne düşünüyor, çok merak ediyordum ama bunu öğrenmenin bir yolu yoktu. Biraz arkasında durup ara ara endişeyle ona bakan Osiris'e kayan gözlerim boğazımı düğümlediğinde kalbime atılan kesiği görmezden gelmeye çalıştım. Evleneceklerini duyduğum andan beri kalbimdeki sızı gittikçe derinleşmiş, dayanılmaz bir acıya dönüşmüştü. Ancak yeniden etrafıma hüznün yaymak istemediğim için kendimi tutuyor, Aytun'un bedeninin ona ait olduğu gerçeğini aklıma getirmemeye çalışıyordum. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp başımı ayağa kalkan Ra'ya çevirdim.

Parmak uçlarından damlayan kanları umursamadan ortamımda durduğunda, "Tam tahmin ettiğim gibi," diye mırıldandı.

Seth, "Ne oluyor baba? Neden Sekhmet'i kontrol ettin?" diye araya girdiğinde herkes bu sorunun cevabını merak ediyordu.

Ra başını oğluna çevirdiğinde yüzündeki keder gölgelerini görmek beni şaşırtmıştı. Neye bu denli şaşırmıştı, anlayamıyordum.

"İnsanların kaçırılmasının ve rahiplerimin öldürülmesinin sorumlusu Sekhmet."

Maat'ın sesli bir nefes aldığını işiten kulaklarım asıl cümlenin devamını bekliyordu.

"Bu nasıl olabilir? Sekhmet size bağlıdır. Rahiplerinizi asla öldürmez."

Büyük tanrının gözleri dalgınlaştı. "Bir sene önce ona, eskiden bana inanıp şimdi inanmayanları cezalandırmasını emrettim ve yeryüzüne gönderdim. Ama görünen o ki Sekhmet kanın tadını çok sevmiş olacak ki inançlı, inançsız ayırt etmeden herkesi öldürmeye başlamış. Hatta kendini öyle kaybetmiş ki benim rahiplerimi bile öldürmüş."

Maat kabullenemeyerek, "Sekhmet böyle bir şey yapmaz," diye itiraz etti.

Maat'ın tepkilerinden bu tanrıçayı yakından tanıdığını anlamıştım. Sanırım arkadaşıydı ve bu yüzden yaptıklarını kabullenemiyordu.

Ra hissettiğim öfkesine rağmen sakince, "Dostun için endişelendiğini anlıyorum Maat ama gerçek bu. Az önce Sekhmet'in yeryüzüne geldikten sonraki tüm yaptıklarını gördüm," dedi.

Seth durgunca, "Sekhmet'e ne olacak peki?" diye sordu. Aynı anda Maat da, "Ona büyük bir ceza vermeyeceksiniz, değil mi?" diye sormuştu.

"Büyük bir ceza mı? Onu yok edeceğim, Maat."

"Ama..."

"Yasalarımı çok iyi biliyorsun, tanrıça. Kutsal rahibi öldüren birine ne ceza verilir?"

Maat yenilmiş gibi gözlerini kapattı ve hiç istemese de konuştu. Azap çeker gibi, "Ölüm cezasına çarptırılır," dediğinde Sekhmet'e değer verdiğini anlamıştım.

Aralarında nasıl bir ilişki olduğunu bilmiyordum ama onun için değerli olduğuna emindim. Maat için üzülürken gidip yanına teselli etmek istedim ama kendimi tuttum. Nitekim benim bunu yapmama gerek yokmuş gibi lan yanına gitti ve kulağına bir şeyler söylemeye başladı. Neler olduğunu anlayamadım ancak yardımcısı olduğu için destek oldu diye düşündüm ve üzerinde pek durmadım.

O sırada Ra ne ara temizlediğini bilmediğim ellerini havaya kaldırıp Neftis'in bileklerini çözdü. Acı ve rahatlama ile soluğunu serbest bırakan Neftis ayağa kalkıp mağrur gözlerle babasına baktığında Ra ona yaklaştı ve ellerini koluna koydu.

"Sana bu şekilde davranıldığı için üzgünüm kızım ama..." derken Neftis bileklerini ovuşturuyordu. Titreyen dudaklarına aldırmadan onun sözünü kesti ve "Her zaman olduğu gibi yine ilk önce benden şüphelendin," dedi. Sesi bu durumu kabullenmiş gibi çıkıyordu.

Ra başını eğip, "Bunun için sebeplerim olmadığını söyleyemezsin," dedi. Ses tonu öylesine yumuşaktı ki onu ilk kez bu kadar şefkatli gördüğüme emindim. Hele de Neftis'e karşı...

"Evet ama ben ne zaman sana zarar verecek bir şey yaptım?"

Neftis'in sorusuyla birkaç saniye sessiz kalan büyük tanrı bir adım geri attı ve gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi. Emreder bir tınıyla, "Hepinizden bir isteğim var. Sekhmet'i yakalayacak ve onu bana getireceksiniz," dediğinde Neftis güler gibi soluklandı.

"Sanırım ben bu isteğin dışındayım. Gücsüz hâlimle onun karşısına çıkarsam ölü bedenimi rahiplerinin üzerine taç niyetine yerleştirmesi kaçınılmaz olur."

Seth'in dudaklarından kısık sesli bir gülüş çıktığında Neftis'in kızgın bakışlarını da kendine çekmişti. "Komikti," diyerek kendini savunduğunda böyle bir ortamda nasıl gülebildiğine hayret ediyordum. Çünkü Ra, öldürülen rahipleri yüzünden öyle kızgın duruyordu ki bırak gülmeyi, sesli nefes alsam bile kızacak gibi hissediyordum.

Ama Ra'nın hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Aklında bir şey olduğu belliydi. Hatta nedense bunun Neftis'in söyledikleri olduğunu düşünüyordum. "Eğer güçlerini geri alırsan tüm birliklerinle Sekhmet'i yakalayacağına yemin eder misin?" dediğinde dondum. Doğru mu algılıyordum yoksa Ra, Neftis'e güçlerini geri vermeyi mi teklif etmişti. Seth'in ve ne durumda olursa olsun Maat'ın da benimle aynı şeyleri düşündüklerini surat ifadelerinden anladım.

Neftis büyük bir heyecanla konuştu: "Nasıl yani? Bana güçlerimi mi vereceksin?"

"Sekhmet'i yakalayacaksan evet."

Az evvel asık ve üzgün suratının yerine geçen gülümseme öyle genişti ki içimin öfkeyle dolduğunu hissettim. Neftis'i mutlu görmek beni mutsuz ediyordu.

"Ama beni cezalandırmıştın. Şimdi neden geri veriyorsun?"

Ra, Neftis'ten bu tepkiyi bekliyor gibiydi. Kadının inanmadığını ve şaşkınlığını yüce gönüllükle seyrediyordu. "Bugün gördüğün muamelede haksızdım. Senin yapmadığını söyledin ama ben gerçeği görmek istemedim ve askerlerimin sana kötü davranmasına izin verdim. Bu yüzden Sekhmet'i yakalarsan büyülerine yeniden kavuşabilirsin."

Neftis'in mavi gözleri heyecanla parlamış, ılık ılık olmuştu. Kıskançlık, onun gülümsemesinin genişlediği her saniye artarken dişlerini birbirine bastırdım. Bu kadın her zaman kazanmak zorunda mıydı? Her defasında istediğini elde etmeli miydi?

"Tamam, onu yakalayıp sana getireceğim."

Ra, "Sadece sen değil. Hepiniz birlikte onu yakalayacaksınız," dedi gözleri benim üzerimde herkesten daha çok oyalanırken.

Bunun apaçık bana söylendiğini anladığımda ona öyle bir baktım ki gözlerimden geçenleri okumasını istedim. Tüm öfkemi, kırgınlığımı ve kıskançlığımı... Neftis'in büyüünün olmaması şu sıralar beni ondan koruyan tek şeydi. Çünkü açık açık Ra'nın emrini hiçe saymış, beni öldürmeye kalkışmıştı. O an hiçbir şey umurunda değildi ve yine aynıının olacağından emindim. Ra hem benim yanımda olduğunu söylüyor hem de Neftis'e yarayacak hamlelerde bulunuyordu.

Yüce Tanrı'nın ne kadar affedici olduğunu duymuştum ancak bu yanını Neftis'e göstereceğini hiç düşünmemiştim. Hele ki güçlerini ona tekrar verecek kadar...

"Sekhmet insan kanı sayesinde öyle güçlenmiş ki tek bir tanrının onu yenmesi imkânsız. Bu yüzden benim yeryüzündeki gölgem olarak hepiniz birleşecek ve onu yeneceksiniz."

"Bu iş çok eğlenceli olacak," diyen Seth sesini bilerek kısıttığı için benden başka kimse onu duymamıştı. Tek kaşımı kaldırıp ona döndüğümde, "Haftaya evlenecek olan çiftin yanında olacaksın. Karpışmak için hazırlanan iki öfkeli tanrıçanın yanında neler yaşayacağız, çok merak ediyorum," dedi.

"Öyleyse dikkat et, Seth. Tanrıçaların öfkesi seni yakmasın," dediğimde dudaklarındaki gülümseme genişledi.

"Oo, çok sert! Ne kadar da ateşli, yeni yetme bir tanrıça."

"Bir daha bana yeni yetme derssen..." diye cümleye başladığımda sırtı ve kaşınırcasına diklendi. "Ne yaparsın?"

Tek kaşımı kaldırdım ve ona egoist bir bakış attım. "Yeni yetme olmadığımı sana kanıtlarım."

Alaycı bir kıkırtı döküldü dudaklarından. Gözlerinde konuşmamızdan eğlendiğini belli eden parıltılar vardı ancak ben bu tavrının sinir bozucu olduğunu düşünüyordum. Karşısındaki kim olursa olsun dalgaya alıyordu. Zekiydi ancak aynı zamanda sinsiydi. Kurnaz davranarak her şeyi kendi lehine çevirmeye çalışıyordu. Her lafının altında bir plan yattığına emindim.

“Bunu nasıl yapacaktıydın? Karşında yeni yaratılan bir tanrı olmadığının farkındasın, değil mi?”

Bana meydan okuduğunun farkındaydım. Tecrübesine güvenerek atıp tutuyordu ancak işin sonunda göğsünü kabartacak kişi o olmayacaktı. Bu sebepten bildiği ancak unuttuğu bir detayı ona seve seve hatırlatacaktım.

“Sen de içimde kara büyü barındırdığının farkındasın, değil mi?” diye sorduğumda gülümsemesi dondu. Gözlerinden okuyamadığım bir duygu seli akıp gitti.

“Öğrendin demek,” derken aniden sessizleşmişti. “Daha erken fark edersin sanmıştım. Sonuçta bu kara büyü. Kendini çok daha önce belli etmeliydi.”

“Er ya da geç. Şu an Gökyüzü Evi’nde yaşayan birçok tanrıdan daha güçlü olduğum doğru mu? Doğru.”

Seth’in keyfi söylediklerimle iyice kaçtığına cümlenin altında yatan manayı anladığımı fark ettim. Bir nevi ondan da güçlü olduğumu duymak moralini bozmuştu. Herkese karşı güç gösterisi yapıyordu ancak bunun da bir sınırı vardı.

Ra sesini yükselterek, “Düzenli bir şekilde Sekhmet’i yakalamanız için Seth sizi yönlendirecek. Bir an önce onu bulun ve bana getirin,” dediğinde dikkatimi tamamen ona verdim.

Seth, “Elbette,” dedikten sonra Ra bir kez daha rahiplerine baktı ve sonrasında ortadan kayboldu.

Gözlerim Neftis’e kaydıığında avuç içlerini sıkıca birbirine bastırdığını ve bir şeyler mırıldandığını fark ettim. Yer çekimine meydan okuyarak ayak uçlarından yukarı çıkan kesintisiz su damlacıkları elbisesine ve tenine değiyor ama onu ıslatmıyordu. Etrafında dönerek tur atan suya elini uzattı ve avucuna dolan suyu dudaklarına götürüp kana kana içti. Az evvel sıkıntılı olan yüzündeki çizgiler huzurla şekillenmişti.

Neftis gözümün önünde yeniden büyüüne kavuşarak suyla arasındaki buzları erittiğinde içimdeki rahatlık son buldu ve beyaz bulutların yerini yeniden kasvetli gri bulutlar kapladı. Eski gücüne kavuşan Neftis hâlâ benim için büyük bir tehlikeydi.

Düğünden önce Aytun'un ruhunu bulmak istiyordum. Tam Anubis'i diriltmeye gidecekken önüme çıkan Sekhmet tüm planlarımı bozmuştu. Aradan çekilip *siz tanrıçayı yakalayın* da diyemezdim çünkü Ra'nın emirleri katiydi. Yeryüzünde yer alan her tanrı ve tanrıça Sekhmet'i arayıp onu Ra'ya teslim edecekti. Bundan kaçmam söz konusu bile olamazdı. Rahipleri öldürüldüğü için sinirli olan Ra'yı karşıma almak istemiyordum. Neftis'i yenmek istiyorsam Ra'nın desteğine sahip olmak zorundaydım. Bu yüzden Seth'e döndüm ve "Sekhmet'i nasıl bulacağız?" diye sordum.

Kısık gözleri aklında bir şeyler olduğunu belli ederken, "Onu nasıl yakalayacağımızı biliyorum," dedi doğrudan.

"Ne yapacağız?"

"Herkes beni dinlesin. Sekhmet ile en yakın olan Maat'tı. Gökyüzü Evi'ndeki dostluğunuzu bilmeyen yok. Bize onunla ilgili ne söyleyebilirsiniz?"

Maat asık suratıyla istemeye istemeye konuşmaya başladı: "Eskiden firavunlara savaşlarda yardım eden Yıkım ve İntikam Tanrıçası. Hayvan görüntüsü aslan. Genel olarak yalnızca başında aslan suratını kullanmayı tercih eder. Vücudu insan vücududur. Aslana dönüşmenin onu çok zorladığını, bu yüzden bu şekilde gezdiğini söylerdi."

Seth ortaya doğru ilerledi ve rahiplerin önünde durdu. Eğilip cansız bedenlerini incelerken, "Silah olarak ne kullanır peki?" diye sordu.

"Görünmez okları var. Oklarla birlikte insanları hasta eder hatta yeterince güçlüyse ölümlerine bile sebep olur. Aynı zamanda eski dönemlerde mumyalama yaptığı için şifalı iksirlerle de arası iyidir. Birini hem hasta edip hem de iyileştirebilir."

Seth ayaklandı ve bize baktı. "Sekhmet güçlü bir tanrıça olabilir ama bizden daha güçlü değil. Yüzyıllarca Gökyüzü Evi'nde yaşadığı için yeryüzünü bizim kadar iyi bilmiyor."

Neftis neşe saçan bir edayla, "Bilmediği kesin çünkü kaçırılmalar sadece Piramit Bölgesi ve yakınlarında oluyor. Onu bulmak istiyorsak elimizde sınırlı bir alan var," dedi. Öyle mutluydu ki dışarıdan bakan ciddi bir şey söylemiyor zannederdi.

"Alan sınırlı ama bölgede çok fazla insan yaşıyor. Yaşanacak büyük hasarlara karşı önlem almalıyız."

"Bölgeyi kısa sürede boşaltırabilirim. Halkı en yakın yerleşim yeri-ne toplayıp şehirde gelecekte can kaybını engelleyebilirim."

Kaşlarımı çattım ve bu planın en mantıksız yanını eleştirdim. "Sekhmet eğer insan kanının tadına bu kadar düşkünse o kadar insanın aniden toplanması ilgisini çekecektir. Ra'nın rahiplerine saldırmayı göze aldıysa kimliğinin ortaya çıkmasını da umursadığını sanmıyorum. İnsanları toplamak onu oraya çeker."

Seth bana hak verir gibi başını salladığında Neftis başını hızla bana çevirdi. Dudaklarındaki gülümseme silikleşti ancak onun yerini asla kaybolmayan bir öz güven aldı. Gözlerinde gördüğüm güç ve hareketlerindeki tavır büyüme kavuştuğu için en güçlünün kendisi olduğunu haykırıyordu.

"Ülkenin kraliçesi benim. Bu yüzden halkım için neyin iyi olduğunu da en iyi ben bilirim."

"Gerçekten halkını düşünüyor olsaydın daha başarılı bir önlem alırdın."

Neftis bana doğru bir adım attığında Seth sesini yükseltti. "Sakinleşin hanımlar. Amacımız kimse zarar görmeden Sekhmet'i kapana kısırmak."

Maat da sanki kavga çıkma ihtimalinden endişeleniyor gibi Seth'in yanında oldu. "Aylız haklı. O kadar insanı bir araya toplamak Sekhmet'in dikkatini çeker."

Neftis bende ki bakışlarını çekti. "O hâlde biz de daha çok dikkatini çekecek başka bir şey buluruz."

"Ne gibi?"

"Madem bu kadar kana düşkün, neden onun için vazgeçemeyeceği kadar kanla dolu bir yer bulmuyoruz?" Herkes sessizce söylediklerini anlamaya çalışırken Neftis gözlerini devirip devam etti: "Ona insanların peşine düşemeyeceği kadar kanla dolu bir yer bulacağız. Bu kadar zor değil."

"Öyle büyük ve nerede olursa olsun kokusunu alacağı neresi var ki?"

"Nil Nehri. Toprağın altına bile sızan nehir, onun görmezden gele-meyeceği en önemli şey."

Seth duyduklarından memnun olarak alkışladı. "İşin ucunda büyü güçlerin olunca kafanı ne kadar iyi çalıştırıyorsun, sevgili kardeşim."

Seth'in hoşuna giden bu fikir Maat'ı rahatsız etmiş olacak ki te-reddütle, "Nil Nehri'ni kana bulamak ne kadar mantıklı? Tüm halkın tarlaları oradan besleniyor," dedi. İşin aslı bu defa ben de Seth'e katılı-yordum. Neftis'in planı Sekhmet'i yakalamak için son derece uygundu.

"Sekhmet'le işimiz bittikten sonra nehri temizleyip her şeyi eski hâline çevirebilirim."

"Bu planı sevdim. Nil'in belirli konumlarına yerleşiriz ve Sekhmet kimin yakınına gelirse diğerlerine haber verir. Sonrasında hepimiz aynı anda saldırıp onu güçsüz düşürür ve babama veririz."

"Planla alakalı sorunu olan var mı?" Kimseden ses çıkmayınca Seth gülümsedi. "Güzel. Diğer tanrıçalarla yan yana savaşmayalı uzun zaman olmuştu."

Seth birkaç adım öne çıkıp Neftis'le konuşmaya başladığında arkama döndüm ve Dimitri'ye doğru ilerledim. Yanındaki Edfu'ya ters bir bakış attığımda sessizce uzaklaşmıştı. Arkasından kötü kötü bakmak için zamanım olmadığından dolayı Dimitri'ye döndüm.

Birinin bizi duymaması için büyü yaptıktan sonra yine de tedbiri elden bırakmadan sessizce, "Bugün Tanrıça İsis'le Anubis'i canlandırmaya gidecektik," diye söze başladım. "Ama Sekhmet'i bulmak zorunda olduğumuz için ertelemek zorundayız. Şu an gitmem herkesi şüpheye düşürebilir. Bu yüzden tapınağa gidip İsis'e haber vermeni istiyorum. Ayrıca onu ve tapındaki diğerlerini güvenli bir yere götür. Neftis'in emriyle şehir boşaltılırken sorun çıksın istemiyorum."

Neftis'e güvenmiyordum. O arbede esnasında hizmetimde olan kimseye zarar gelsin istemiyordum.

Dimitri onaylarcasına başını salladı ama gözlerinde şüphe vardı. "Elbette tanrıçam ama daha sonrasında yanınıza geleceğim, değil mi?"

"Gelmene gerek yok. Sen tanrıçayı koru, yeter," deyip arkamı dönecektim ki yüzündeki memnuniyetsizlik beni durdurdu.

Çatık kaşlarla birkaç saniye beni izledikten sonra, "Tanrıça İsis'in korunduğuna emin olacağım ama benim görevim sizi korumak. Bu yüzden en güvendiğim askerleri onunla bırakacağım," dedi.

Ona itiraz etmek için dudaklarımı araladım ama bunun nafile bir çaba olduğunu anlayarak geri kapattım. Çünkü ettiği yemine sadık kalacağını çok iyi biliyordum. Boş yere onu ikna etmeye çalışıp zaman kaybetmeyecektim.

Nil'in kuzeyinde sabırla Neftis'in nehri kanla doldurmasını beklerken herkesten sıkıldığını belli eden mırıltılar duyuluyordu.

Dimitri'ye İsis'i güvende olacağı bir yere götürmesini söyledikten sonra Seth'in yönlendirmesiyle buraya gelmiştik. Neftis muhafızlarına bölgeyi boşaltmalarını söyledikten sonra nehrin kenarına oturmuştu. Son yirmi dakikadır nehri kanla doldurmasını bekliyorduk ama bir sonuç alamıyorduk. Yalnızca büyüü yaptığı bölgede belli belirsiz bir kızılık oluşuyordu, suyla ileriye taşınana kadar da kızılıktan eser kalmıyordu.

Ellerini göğsünde kavuşturup Neftis'in başında dikilen Seth, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

Neftis büyüü kesip derin bir nefes aldı ama daha çok sabır dilenir gibiydi. "Saf bir suyu kirletmeye çalışmak sandığın kadar kolay değil Seth."

"Ya da suyla aranı yeni düzelttiğin için gücün yetmiyor. Su sana direniyor mu yoksa?"

"Hayır."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bana yardım etmek istiyorsan çeneni kapat ve defol git."

Seth istemeye istemeye Neftis'in söylediğini yaptığında ben de gözlerimi Ian'la kılıçlarını konuşuran Osiris'e çevirdim. Neftis'i beklerken herkes sıkıntıdan başka şeylerle oyalanıyordu. Seth Neftis'le uğraşıyor, Maat bir köşede sessizce bekliyor ve Osiris de boş durmamak için Ian'la birlikte kılıçla alıştırma yapıyordu.

Üzerindeki beyaz gömleğinin düğmelerini sonuna kadar açmış, terli göğsünü sergilemekten geri kalmamıştı. Kulak hizasına gelen dağınık saçları yüzüne yapışmıştı, ustaca hareketleri herkesi kendine hayran bırakacak cinstendi. Biraz daha onu izlersem Aytun'a olan aşkımın kabarcığını bildiğim için bir başına yerde oturan Maat'ın yanına gittim.

"İyi misin?" diye sorduğumda asık suratını bana çevirmeden başını salladı.

"Evet," dese de hâline bakan herkes bunun doğru olmadığını saniyesinde anladı.

"Sekhmet arkadaşın mıydı?"

"Evet. Yaratıldıktan sonra diğer tanrılardan daha sıcakkanlı yaklaştı bana. Bu yüzden kısa sürede dost olduk. Gökyüzü Evi'nde dostluk ve arkadaşlık kavramı pek yok. Her tanrı kendi alanında takılır ve kolay kolay o alana kimseyi almazlar. Mecburiyetten yan yana gelmeler hariç herkes kendi hâlinededir. Ama Sekhmet'le ben öyle değildik. Yeryüzüne

geldiğimiz ilk zamanlarda yine görüşürdük ama sonra bu görüşmeler kesildi. İkimiz de kendi görevimize odaklandık ve ben arkadaşım ile hiç görüşmedim. Belki de onu görseydim kendini kaybetmesini engelleyebilirdim."

Keder içinde sarf ettiği her cümle canını yakıyordu ama onu asıl üzen şey; bu durumdan kendine de pay çıkartmasıydı. Belki onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyleri düşünürdüm ama öğrendiğim bir şey vardı. O da bu hayatta herkesin kendi seçimini kendinin yaptığıydı. Sekhmet'in böyle olmasının sebebi ne Ra'ydı ne de Maat. Sekhmet kendi iradesine yenilmiş ve bu yola bile isteye girmişti. Onu kimse engelleyemezdi.

"Senin bir suçun yok. Ona emredilen insanları öldürmek yerine tüm insanları hedef almasına engel olamazdın ki."

"Bilmiyorum, Ayliz. Şu an burada arkadaşım dediğim tek insanı tuzağa düşürmek ve öldürmek için bekliyorum. Bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu tahmin edemezsin."

Onu bir nebze olsun anladığımı söylemeye yeltendim ancak Ian'dan gelen acı feryat kelimeleri boğazıma dizmişti. Eliyle karnını tutarak dizinin üzerine çöktüğünde Maat'la ayağa fırladık ve ona doğru ilerledik. Osiris başında durmuş, ona bir şişe uzatmıştı. Kılıcından damlayan kanlar çimeni kirletirken, "Şunu iç ve ayağa kalk," diyordu.

Yanlarına vardığımızda Maat, Ian'ın yanına çöktü ve "Ne oldu?" diye sordu.

Ian kesik kesik nefes alırken Osiris'in elindeki şişeye uzandı. Ağzıyla tıpasını açıp içindeki mavi sıvıyı kafasına dikti. "Bir şeyim yok. Tanrı Osiris'in hamlesini fark etmedim sadece."

"Seni tapınağa götüreceğim, burada durmamalısın," diyen Maat onu ayağa kaldırırken ben de yardımcı oldum.

Maat geçit açmaya çalışırken Osiris, "Abartılacak bir şey yok. Bu genç adamın daha önce de kılıç yarası aldığına eminim. Büyütülecek bir şeyi yok. Şifalı iksir sayesinde birkaç dakikaya hiçbir şeyi kalmaz," dedi. Ardından Ian'a bakarak, "Yaran iyileştiğinde yanıma gel. Alıştırma yapmaya devam edeceğiz," dedi.

Hayret içinde koluna girerek destek olduğum Ian'ı daha sıkı tuttum ve kaşlarımı çattım. "Ne demek alıştırma yapmaya devam edeceğiz? Ian yaralandı. Bir şeye devam edemez."

"Benim işime burnunuzu sokmayın, tanrıça."

"Siz de kendinizi herkese emir verebilirmişsiniz gibi görmeyin."

"Ama verebilirim. Sonuçta çok kısa bir zaman sonra ülkenin kralı olacağım."

Dişlerimi sıkarak başımı öne eğdim. Unutmaya çalıştığım gerçeğin suratıma vurulduğu yetmezmiş gibi kendini beğenmiş konuşması beni öfkelen-dirmişti.

"Neden ona haddini bildirmiyorsun?"

Ne?

"Sen Osiris'ten daha güçlüsün. Arkadaşınla alay etmesine izin mi vereceksin?"

Fısıltılı ses, bu defa söylediğinde çok haklıydı. Biri Osiris'e kim olduğunu göstermeliydi. Ian'ın yüzüne baktığımda iksirin işe yaradığını görebiliyordum. Bu yüzden ellerimi çekip destek olmayı bıraktım ve yere attığı kılıcını aldım. Gösterişli bir el hareketiyle kılıcı döndürdüğümde Osiris'e bakıp gülümsedim.

"Neden kendine denk biriyle yapmıyorsun alıştırmanı?"

Osiris alay eder gibi güldü. "Canını yakmak istemem, tanrıça."

Ona şuh bir bakış attım ve "Kimin canının yanacağı hiç belli olmaz," der demez üzerine atıldım.

Elimdeki kılıcı ona savurduğumda Osiris de kendini savunmak için kılıcını kaldırmıştı.

Tek kaşını kaldırıp, "Oyun mu istiyorsun, tanrıça?" diye sorduğunda gerçekten istediğim buymuş gibi başımı salladım.

"Oynayalım o zaman!"

Osiris elindeki kılıcı ustaca hareketlerle savurarak bana gelmeye başladığında iki elimle kılıcı tutmaya çalıştım. Öyle sıkı tutuyordum ki bileklerimdeki damarlar belirginleşmişti. Osiris birden kılıcıma darbe vurduğunda benim var gücümle onu tutmam hiçbir işe yaramamıştı. Kılıç ellerimin arasından kayıp yere düşerken suratım asıldı. Aynı zamanda Osiris'in eğlenen mırıltıları etrafı doldurmuştu.

"Üzgünüm tanrıça ama bileğin pek güçlü değilmiş," dediğinde hırs-la dişlerimi sıktım. Evet, bu konuda iyi değildim ama çok iyi olduğum bir şeyi biliyordum. Osiris'e doğru elimi kaldırdım ve avuç içlerimden alevler çıkmasını sağladım. Gülererek ona bakarken, "Ama sen de büyüde güçlü değilsin," dedim.

Tam o esnada Seth, Neftis'e yeterince zaman verdiğini düşünmüş olacak ki dayanamayıp yanına gitti ve merakla, "Neftis neden yapamıyorsun?" diye sordu. Onların bu hâli herkesin dikkatini çekerken ellerimi indirdim ve onları dinlemeye başladım.

Neftis'in yine onu tersleyip göndermesini bekledim ama o beni şaşırtarak dişlerinin arasından, "Bilmiyorum. Su bana direniyor," dedi. Derin bir nefes alıp büyümlü sözcükleri en baştan söylemeye başladı. Seth bana döndü ve umutsuzca başını salladı. O an bu planın işlemediğini anladım. Sekhmet'i bu şekilde yakalayamazdık.

Seth yine de şansını denemek için, "Elementin kontrolden çıkmış ve artık sana boyun eğmiyor. Büyüyü yapmanın başka bir yolu yok mu?" dediğinde Neftis ona cevap vermeden büyümlü yapmaya devam etti.

Bu sırada Neftis'in başmuhafızı yanımıza geldi ve sıkıntılı bir ses tonuyla, "Halkı bölgeden çıkarmaya çalışıyoruz ancak Sekhmet..." derken aniden sustu. Yutkundu.

"Ne olmuş Sekhmet'e?"

"Kükremeleri her yerden duyuluyor. Halk panik oldu."

"Sekhmet'i buraya çekmezsek insanlara saldıracak," dedim dehşet içinde.

Seth beni onaylarken başmuhafıza, "Sen git ve halkın başında dur," diye emretti. Ardından Neftis'in yanına gidip yere çöktü. "Neftis bir şey yapmak zorundasın. Yeni bir plan kuracak zamanımız yok. Elimizdeki tek şey bu ve yapmak zorundasın."

"Yapamıyorum, Seth. Su beni dinlemiyor. Onu kirletmeme izin vermiyor."

"Bir şeyleri kirletmek senin en iyi yaptığın şey."

"Babam güçlerimi aldığımda kara büyümlü de yok oldu. Sunaktan çıkarıp içime alacak vaktim olmadı. Suyu kara büyü olmadan kirletmem."

Tek kaşımı kaldırıp edindiğim bu bilgi karşısında heyecanlanmamı engelleyemedim. Neftis'in kara büyümlünün olmaması demek, şu an ondan daha güçlü olduğum anlamına geliyordu.

"Ne yapacağız?"

"Amenta'ya gidip kara büyümlü geri alırsam eğer..." derken yeni bir geçit açıldı ve bu defa başka bir muhafız nefes nefes konuşmaya başladı:

"Efendim... Sekhmet saldırmaya başladı. Önüne ne gelirse yok ediyor."

Seth muhafıza bakmadan, "Amenta'ya gidecek zaman yok, Neftis. Suyu büyülemenin başka bir yolunu bul," diyerek sesini yükseltti.

Neftis ümitsizce başını salladı ve sonra tekrar büyümlü yapmaya başladı ancak suda değişim olmuyordu. Bölgede Sekhmet'in insanlara

saldırışını hayal ettiğimde kendime düşünme payı vermeden Neftis'in diğer yanına oturdum ve tıpkı onun gibi ellerimi suya soktum. Sürekli aynı cümleleri tekrarladığı için ezberlediğim kelimeleri söylemeye başladığımda sırtımda gezinen şaşkın bakışları umursamıyordum. Madem Ra vücuduma kara büyüü sokmuştu, bunu insanları kurtarmak için kullanacaktım.

Suda canlı ve geniş bir kızılık oluşmaya başladığında Neftis başını çevirip bana baktı. Mavi gözleri gerçekten şaşırdığını belli ediyordu ama onu umursamadan büyüü yapmaya devam ettim. Evet, durum şaşırtıcı olabilirdi. Ben de düşünsem bir gün Neftis'le yan yana gelip büyü yapacağımı aklıma getirmezdim ama hayat bazen beklenmedik hamlelerde bulunabiliyordu. Özellikle de söz konusu bensem.

Nehre yayılan kan kırmızısı tıpkı kan gibi kokmaya başladığında Seth'in sesini duydum.

"Sekhmet kokuyu aldı. Maat sen doğuya git. Osiris sen de batıya. Aylız büyü ne durumda?"

"Bitmek üzere." Neftis benim yerime cevap verdiğinde dikkatimi dağıtmadan büyüye odaklandım.

Kara büyüye her başvurduğumda olduğu gibi yine o fısıltılı sesi duydum:

"Düşmanının yanı başındasın. Ona ne kadar yakınsın. Ve o ne kadar güçsüz."

"Bu ne demek?"

"Kraliçe kara büyü yapamıyor. Onu alt etmek için bundan daha iyi bir fırsatın mı var?"

Duraksayıp aklımdaki sesin dediklerini düşündüm. Haklıydı. Neftis şu an doğru dürüst ne suya hükmedebiliyor ne de kara büyü kullanabiliyordu. Onu yenmek çocuk işiydi. Düşünceler beynimde süzülürken bir anlığına dikkatim dağıldı ve sudaki kızılık bozulmaya başladı.

Neftis, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdığında kendimi topladım ve sözcükleri tekrarlamaya devam ettim. Dikkatim dağılınca büyü bozuluyordu.

"Cümleleri devam ettirmelisin. Nil Nehri'nin her damlası kana bulaşmalı ki Sekmeth'e ulaşalım."

Başımı sallayıp onu onaylamak dışında başka bir şey yapmadım.

"Neftis'i yenmek istiyorum ama büyü ne olacak? Bıraktığım anda bozuluyor."

"Büyü mü daha önemli tanrıça yoksa kraliçeden intikam almak mı?"

"Büyü işe yaramazsa Sekhmet insanları öldürmeye devam edecek."

"Ve haftaya sevgilinle evlenecek. İnsanları düşünmenin sırası değil, tanrıça. Senin için önemli olan intikam almak olmalı. Yanında sadece Seth var. O da senin tarafında. Neftis'ten kurtulmak istersen seni engellenecek kimse yok."

"Ama insanlar zarar görecek. Sekhmet'ten kurtulur kurtulmaz Neftis'le ilgilenebilirim."

"Öyleyse büyüü hemen tamamla."

Neftis araya girip, "Bu yeterli değil," dedi. "Kanın her yere dağılmadığını hissedebiliyorum."

Sözcükleri söylemeyi bırakıp, "Ne yapacağız peki?" diye sordum.

"Kara büyüü olan sensin. Suyun içine girmelisin. Zaten beline kadar gelecek."

O esnada uzaktan büyük bir kükreme sesi duyulduğunda Seth ayağa kalktı. Etrafında dönüp sesin hangi yönden geldiğini anlamaya çalışırken, "Ben gidiyorum. Büyüyü tamamladıktan sonra zihninizle bana ulaşın ve yanıma gelin," dedi. Hemen sonrasında Seth de diğerleri gibi ortadan kayboldu ve biz koca nehrin kıyısında Neftis'le baş başa kaldık.

"Acele etmeliyiz. Kan sadece Sekhmet'in dikkatini çekmekle yetinmeyecek. Aynı zamanda onu suyun içine çekecek. Ve biz de onu orada yakalayacağız."

Neftis'in söylediğini yaparak suyun içine girdiğimde Neftis de peşimden geldi. Ilık su tam da dediği gibi belime kadar geliyordu. O sırada gözlerim aniden Neftis'in omzunun üzerine kaydığında ileride duran aslanı gördüm. Kahverengi-sarı karışımı tüyleri o kadar kabarık ve güzeldi ki normal bir zamanda olsaydık onu saatlerce izlerdim ancak şu an hissettiğim şey safi tedirginlik ve korkuydu.

Nehirde Neftis'le tek başımızaydık ve onun başka yöne gittiğini düşünen diğer tanrılar aramak için yanımızdan ayrılmışlardı. Yutkunaarak Neftis'in de fark etmesi için yavaşça, "Sekhmet," dedim. Aslanın kehribar rengindeki parlak gözlerinin doğrudan içine bakarken onun dikkatini çekmek istemez gibi sessizce konuşmuştum. Ancak işin kötü yanı, onun bizi zaten fark ettiğiydi.

Neftis başını çevirip Sekhmet'i gördüğünde tıpkı benim gibi yutkundu ve etrafta başkası var mı diye bir kez daha kontrol etti. "Hemen diğerlerine ulaşmalıyız," dedikten sonra gözlerini kapattı ve tahminimce diğerlerinin zihnine sızdı.

Sekhmet'i gördüğünde neden korktuğunu anlayabiliyordum çünkü her tanrının hayvan görüntüsü olmazdı. Ve Yüce Ra tarafından hayvan görüntüsü verilen tanrılar büyük bir hizmet etmiş olurdu. Hayvani yanları bir tanrıyı en çok güçlendiren şeydi.

Sekhmet uzaktan bizi izlemekle yetinirken ağzından hırıltılar yükseliyor, her an saldıracak gibi duruyordu. Sudan çıkmak için hareketlendiğimde Neftis elini koluma koyarak beni durdurdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Sekhmet'i oyalayacağım," der demez nehrin kıyısına geçitler açıldı ve Seth, Maat ve Osiris etrafındaki askerlerle birlikte geldi. İleride Dimitri'yi de gördüğümde verdiğim emri yerine getirdiğinden emin olmak için dikkatle ona baktım. Gözlerini açıp kapatarak onayladığında tekrar sudan çıkmaya çalışmıştım ki Neftis, "Sudan çıkıp büyüü bırakırsan yarım kalır," dedi.

"Sekhmet'i insanlardan uzaklaştırdık. Sıra onu yakalamakta," dediğimde başını salladı.

"Onu zayıflatıp Gökyüzü Evi'ne götürmek istiyorsak suyun içine hapsedmeliyiz. Kara büyü sayesinde gücünü emeceksin."

Derken Sekhmet aniden nehre doğru koşmaya başladı ve bu sırada Seth onun önünde büyük bir kum tabakası yarattı. Fırtına öylesine şiddetliydi ki Sekhmet kısa bir süreliğine duraksamak zorunda kaldı ancak çok uzun sürmemişti. Koşarak Seth'in üzerine atladığında Osiris öne çıkarak kılıcıyla Sekhmet'in bacağına saldırdı. Sekhmet acıyla haykırdı. Osiris'i yana savurdu ve onun arkasında duran Maat'a ilerlerken başımı çevirip büyüye odaklandım. Onlar için şu an yapacağım tek şey büyüü devam ettirmektir.

Neftis, "Tüm Nil kana bulandı. Şimdi onu buraya çekmek için büyü yapacağız," dedi.

"Tamam."

"Söylediklerimi tekrar et."

"Kelsika jutemray hu meyre."

Söylediği kelimeleri fısıldamaya başladığımda suda garip bir akış oluşmaya başladı. Sular etrafımda küçük bir girdap oluştururken Neftis, "Sen kelimeleri söylemeye devam et. Ben Sekhmet'i suya getireceğim."

Neftis dediğini yapıp sudan çıktığında ben de etrafımda olup biten her şeyden kendimi soyutlayıp, tamamen büyüye odaklandığımda suyun akış hızının da değiştiğini hissetmeye başladım. Fakat yine de büyüü yarıda kesmedim. Gözlerimi araladığımda sudaki kırmızılık en

koyu tonuna bürünmüş, hareketleri devasa büyüklükte bir girdap oluşturmuştu. Ve işin kötü yanı o girdabın ortasında kalan bendim.

Şaşkınlıkla başımı nehrin kıyısına çevirdiğimde âdeta savaş alanına dönen bölgeyi görerek kirpiklerimi kırıştırdım. Durumlar ne ara bu kadar karışmıştı, bilmiyordum ancak Maat yerde boylu boyunca uzanıyor, Seth büyüleriyle Sekhmet'i bir fırtınanın içine hapsediyor, Osiris ise kılıcıyla onu zayıf düşürüyordu. Maat'a ne olduğunu bilmiyordum, tıpkı az ileride göğsünden süzülen siyah kanla yatan Dimitri'ye ne olduğunu bilmediğim gibi. Aldığım emanet nefes boğazımdan aşağı inmeyip beni bozguna uğrattırken kalbim hızlandı ve ona bir şey olması düşüncesinde kayboldum. Sonuçta Dimitri uzun zamandır yanımdaydı ve yardımcımdı. Onu koruyacağıma dair yemin etmiştim.

Dişlerimi birbirine bastırıp sudan çıkmak için hareketlendim ama hiçbir şey olmadı. Çatık kaşlarım savaş alanındaki Neftis'i buldu ama o zaten bana bakıyordu. Yukarı doğru kavislenen dudakları bir terslik olduğunu fısıldarken birden sesini zihnimde hissettim.

"Bir şey mi oldu, küçük kız?"

Bir kez daha sudan çıkmaya çalıştım ama ayaklarım yere mihlanmış gibiydi. "Büyüde bir sorun var. Dışarı çıkamıyorum, girdabın arasında kaldım."

Neftis gülümseyerek "Hayır, büyüde hiçbir sorun yok. Tam olması gerektiği gibi ilerliyor," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve bir kez daha Dimitri'ye döndüm. Büyü umrumda değildi. Gidip yardımcıma ne olduğuna bakmalıydım. "Neftis hareket edemiyorum diyorum sana."

"Ben de bunu istiyorum zaten."

"Ne yaptığını zannediyorsun sen?" diye çıkıştıktan sonra zihnine konuşmayı bırakıp bağırarak için dudaklarımı araladım ancak sesim çıkmadı. Hatta ağzımı oynatabildiğimden bile şüpheliydim.

O sırada Neftis'in kulak tırmalayan kahkahası yine zihnimde yankılandı. "Boşa çabalama. Vücudunun tüm fonksiyonları şu an benim ellerimde. İstedikçe kadar çırpın, dışarıdan herkes senin mutlu bir şekilde süyun içinde büyü yaptığını görecektir."

Şansımı denemek için bir kez daha ağzımı açtım fakat tam da söylediği gibi etkili olmamıştı. Yutkunduktan sonra etrafımda dönüp duran girdabı durdurmaya, büyüü bitirmeye çalıştım ama bu da etkisizdi.

"Boşa nefesini tüketme. Büyü yaparken söylediğin kelimeler güçlerini bağladı. Gücüne yine sahipsin ama zihin bağlarından ayırdım. Onlara ulaşman birazcık zor."

"Niye böyle bir şey yapıyorsun?"

Neftis garipseyerek, "Bunu ciddi ciddi soruyor musun yoksa sadece zaman mı kazanmaya çalışıyorsun? Senden kurtulmak için birden fazla sebebim olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi.

"Ra tarafından büyüünü daha yeni aldın ve ilk icraatın beni öldürmek mi oluyor? Sanırım güçlerinden uzak kalmak seni zorlamadı."

"Zihnine sızdığım için kimse sana bir şey yaptığımı görmüyor. Kimse beni suçlayamaz. Sonuçta nehri kara büyüye bulaştıran sensin. Suyun tepki göstereceği kişi de sen olacaksın."

"Suyu sen yönetiyorsun."

Sahte umursamazlığıyla dudak büktü. "Ama uzun zamandır ona hükmetmediğim için benim emirlerime uymuyor. Bu da beni suçlu yapamaz. Hem ben güçlerine yeni kavuşmuş, eskisine göre daha güçsüz bir tanrıçayım. Az evvel basit bir nehri bile kirletemediğimi herkes gördü. Kim beni suçlayabilir ki?"

Söyledikleriyle ağızım açık kaldı. Karşımda durup olayın içinden nasıl sıyrılacağını anlatırken ona ne diyeceğimi bilemiyordum. "Sen şeytansın," dedim ona en uygun kelimenin bu olduğunu düşünerek.

"Şeytan demeyelim de zekâsını kullanmayı ve düşmanlarını nasıl alt edeceğini bilen biriyim diyelim. Yeryüzüne son kez bak, Ayliz. Çünkü bir daha burayı asla göremeyeceksin," deyip parmaklarını şıklattığında korkuyla soludum.

"Ne... Neler oluyor?" dedim sudan kaçmaya çalışırken.

"Kara büyü seni yok edecek," dediğinde çok daha derinden, başka bir kadın sesi duydum.

"Direniş yalnızca sonunu getir. Teslim olmayı öğren."

"Ona direnmezsem öleceğim."

"Direnirsen aradığını bulacaksın. Teslim olursan bulduğunu arayacaksın."

Final

Sızlayan vücudum artık uyanmam gerektiğini şiddetli bir acı patlamasıyla bana hatırlattığında olduğum yerde sıçrayarak doğruldum ve derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım. Nerede olduğumu bilmediğim için dizlerimin üzerinde durarak etrafıma bakındım ancak görüş alanımda hiçbir şey yoktu. İçinde bulunduğum yerde hiçbir şey yoktu.

Siyah, gri ve kasvet...

İçinde bulunduğum yer sadece bu üçünden oluşuyordu.

Sanki terk edilmiş bir hiçliğin ortasında oturuyordum.

Yerde soğuk taşlar vardı ve yer yer aynı taşlardan yapılmış büyük sütunlar ile duvarlar... Her ikisinin de nereye uzandığını bilmiyordum. Çünkü ne kadar yüksek olduklarını anlayamayacağım kadar görüşümün üstüne uzanıyordu. Kafamı kaldırdığım zaman uçsuz bucaksız bir karanlık beni karşılarken karanlıktan korkmasam da ürktüğümü hissettim.

Zihnim pusluydu, akreple yelkovan ne kadar ebelemece oynadı, bilmiyordum ancak bilincimi kaybetmeden evvel yaşanan her şeyi hatırlıyordum.

Sekhmet'i yakalamak için yaptığım büyüyle kendime tuzak kurduğumu, Neftis'in oyununu ve en sonunda suyun beni nasıl içine çektiğini çok iyi hatırlıyordum. Deli gibi utanıyordum esasında. Neftis'in oyununa kandığım için değil, kendi ellerimle o tuzağı kurduğum için utanıyordum. Neftis önüme bir yem atmıştı ve ben bilmeden o yemi lezzetle yemiş, kendi sonumu kendim hazırlamıştım.

Aklımı yitirecek gibi olduğumda çaresizlik içinde dişlerimi kırmak ister gibi sertçe birbirine bastırdım. Beni herkesin içinde öldürseydi ben kadar utanmazdım belki içine düştüğüm bu durumdan. Bir aptal gibi ona kanarak, tüm şüphelerden arınarak benden kurtulmasını sağlamıştım. Suratımı buruştururken bir kadın sesi işittim.

Sesi ince ve büyüleyiciydi. Sanki ilahi söylüyordu. Kendimi ayağa kalkmış hâlde bulduğumda istemsizce sese doğru çekildim. Yüksek duvarlardan geçip sütunları aşarken önüme çıkan sarmal merdivenleri görünce duraksadım. Ses aşağıdan geliyordu ancak eğildiğimde merdivenin nereye kadar ilerlediğini göremedim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama o sese ulaşmak için büyük bir istek duyuyordum. Bu yüzden merdivene ilk adımımı attıktan sonra hızla aşağı inmeye başladım.

Ne kadar merdiven indiğimi saymadım ama epey uzun sürmüştü ve nefes nefese kalmıştım. Son basamakları, "Sonunda," diyerek bitirdiğimde karşıma çıkan şey simsiyah güllerin bulunduğu bir bahçe olmuştu. Etraftaki siyah ve gri renkler yetmezmiş gibi bir de siyah güller mi çıkmıştı?

Kaşlarımı çattım ve artık benden bir nefes kadar uzaktaymış gibi gelen sesi duymak için başımı yana çevirdim ve o an onu gördüm.

Simsiyah saçları beline kadar dökülüyordu. Teni mermerleri kıskandıracak kadar beyazdı ve kahverengi gözleri son yarım saattir gördüğüm tek canlı şeydi. Üzerindeki gri elbise bile ortama ayak uydurmak için özel seçilmiş gibiydi. Elinde tuttuğu gülü birden bırakıp gözlerini bana çevirdiğinde söylediği şarkıyı bitirdi ve gülümsedi.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Gülümsemesine karşılık mı vermeliydim yoksa nerede olduğumu mu öğrenmeliydim?

"Sonunda," diyerek vücudunu tamamen bana döndürdüğünde yüzündeki tanıdık simaya bakakaldım. Bu kadını tanıyordum. Bu kadını daha önce gördüğümüne emindim. Dikkatle yüzünü incelerken kadın bakışlarımdan rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturdu. Başını öne eğerken aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Evet, beni daha önceden gördün," dedi.

"Ben... Ben özür dilerim ama sizi nereden tanıyorum?"

"Beni tapınağımda geçmişteki bir anıda gördün," dediğinde aniden zihnimdeki eksik parçalar yerine oturdu ve kadını hatırladım.

Aylar önce Aytun beni bir arkeoloji kazısına götürdüğünde Tanrıça Hemsut'un tapınağına gitmiştik. Orada bir oda bulduğumuzda kapıdan

geçebilecek kadar ince olan tek kişi ben olduğum için içeri girmiştım. Odada tanrıçaya ait bir lahit vardı. Lahite dokunduğumda beni geçmişteki bir anıya, daha doğrusu o lahidin kapanış anına götürmüştü.

Tanrı Osiris tarafından cezalandırılan tanrıça, başrahibiyle ilişki yaşadığı için öldürülmüştü. Sevgilisine diri diri mumyalama cezası verirken tanrıçanın söylediklerini hayal meyal hatırlıyordum. Öldürüldüğü için ona bunu yapanlara beddua etmiş, bir sürü şey söylemişti. O kadının şu an karşımda durduğuna emindim. Bu yüzden, "Tanrıça Hemsut," dedim.

"Evet. Ben gökyüzünün ilk tanrıçalarından Hemsut, Kader Tanrıçası'yım." Dudağını büktü. "Daha doğrusu öyleydim."

İrice açılan gözlerim onun eski Kader Tanrıçası olduğu gerçeğini hatırlattığında ne yapmam gerektiğini bilemedim. Görevini devraldığım kadına saygı göstermek için nasıl davranmalıydım? Önünde eğilmeli miydim?

"Ben de..." derken Hemsut elini kaldırıp beni durdurdu.

"Ayliz. Kader Tanrıçası'sın."

Yüzümdeki şaşkınlığı okuduğunda dudaklarından ince bir kahkaha döküldü. "Bir Kader Tanrıçası ondan sonra gelecek tanrıçayı bilmez mi sence? Günün birinde senden başka bir Kader Tanrıçası olacağını hissedersen kim olduğunu öğreneceksin."

"Ben neredeyim?"

"Kader Sarmalı'ndasın kızım."

"Burayı daha önce hiç duymamıştım."

Kadın gülümser gibi olurken son anda suratını buruşturdu. "Bilmemen normal. Kral Osiris beni cezalandırıp öldürdüğünde ruhum ve bedenim yok olmak yerine sarmala tutundu. Her tanrının yok olduktan sonra geldiği bir sarmal vardır. Benimkisi burası."

"Benim burada ne işim var peki?" diye sorduğumda, "Sarmalın kapısı Nil Nehri'ne bağlı. Kapıya yakın olduğun için başının belada olduğunu hissettim ve sana ulaştım. Girdaba kapıldığında kapı seni içine çekti," dedi.

O an gözlerimi kapatmadan önce duyduğum ve hatta konuştuğum ses aklıma geldi. "Teslim olmamı söyleyen sen miydin?"

Usulca başını salladı. "Evet. Söylesene bana, seni kapıya bu kadar yaklaştıracak girdap nasıl oluştu?"

"Kraliçe Neftis... Beni tuzağa düşürdü," dediğimde kaşlarını çattı. O an asırlardır ölü olan kadının olanlardan bihaber olduğunu düşündüm. Bu sebeple ona bir şeyleri açıklamak için hazırlanmıştım ki elini kaldırıp beni durdurdu.

"Yerin yüz kat altındayım diye olayları bilmediğimi düşünme. Burada tek başıma o kadar sıkılıyorum ki ara ara yeryüzünde olanlarla eğleniyorum."

"Öyleyse neden burada olduğumu da biliyorsundur."

"Evet. Bu yüzden sana *teslim ol* dedim zaten. Aradığın şeyin ne olduğunu biliyorum."

Tepki vermeden bekledim ve zihnimden geçirdiğim soruya cevap bulmayı umdum.

"Liderin ruhunu arıyorsun. Onu geri istiyorsun."

Gerçekten beni ilk kez gören biri bile tek arzumun bu olduğunu anlayabiliyor muydu?

"Evet ama ne zaman onu bulmaya yaklaşısam daha da uzaklaşacağım bir sürü olay yaşıyorum."

Hemsut kaşlarını çatı. "Neden öyle söyledin?"

Acı acı gülümsedim ve çaresizce ellerimi iki yana açtım. "Aytun'un ruhunu geri getirmesi için Tanrı Anubis'i çağıracaktım," diye bilgilendirdiğimde kaşlarını kaldırdı.

"Bunu yine yapabilirsin ama ben gerek olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Bana Aytun'u sadece onun getirebileceği söylendi."

Hemsut'un dudaklarından bir hayret nidası fırladı. "Bunlar kadim büyülerini hiç duymamış mı?" diye haykırdığında ona *ne demek istiyorsun* der gibi baktım.

"Kadim büyüler mi?" dedim sözcüklerin dilimde ağırlaşmasının şaşkınlığıyla.

Sanki bu dediklerine aşına olmamı bekliyormuş gibi, "Elbette. Kadim büyülerin getiremeyeceği hiçbir şey yoktur. Buna ruhlar da dâhil. O büyülerden biriyle sevgilini çoktan getirmiş olman gerekirdi," dedi. Ses tonu öyle netti ki ilk kez bir şeyi bilmiyorum diye üzölmüştüm.

"Bana kimse bundan bahsetmedi," dediğimde bakışları yumuşadı. Elini koluma koymak için bana uzandığında yerden gelen şangırtıyla başımı eğdim ve o an ayak bileğine bağlı olan zinciri gördüm. Sanırım buraya hapsedilmesi, ayağındaki prangayla sağlanıyordu.

"Sakın kendini suçlama kızım. Bizim dünyamıza yeni dâhil olduğun için bilmemen çok doğal. Asıl suç sana bu yolu söylemeyenlerde."

Başımı yerden kaldırdım ve söylediklerinin ilgimi çektiğini gizleyemedim. Kim Aytun'la alakalı bir şey söylese doğru veya yanlış fark etmeksizin dinliyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. Öyle bir çaresizlik içindeydim ki dışarıdan gelecek her umut dalına tutunmaya dünden razıydım.

"Dediğiniz büyülerle onu nasıl geri getireceğim?"

Hemsut düşünceli bir tavırla, "Kraliçe liderin ruhunu nasıl aldı?" dedi.

"Tanrı Osiris'in ruhunu kanopik kavanozlarda saklıyordu."

Tanrıçanın yüzüne eğlenir gibi bir gülümseme yayıldı. "Güzel, işimiz kolay. İstersen büyüyü hemen yapabilirsin."

Şaşkınca, "Ben mi yapacağım?" diye sordum.

Yüzündeki gülümseme buz gibi solarken kalbindeki kederi derin duygularımın en dibinde hissettim. "Öldürüldükten sonra büyümün büyük bir kısmını kaybettim. Bu yüzden kadim büyülerini yapacak kadar güçlü değilim. Kaldı ki bu büyüler çok fazla güç gerektirir."

Derin bir nefes alarak tıpkı onun gibi üzüldüğümü hissettim. Burada tek büyüsü olmayan Hemsut değildi. "Kraliçe büyülerimi zihin bağımından ayırdığını söylemişti," diyerek bu acı gerçeği dillendirdiğimde kaşlarını kaldırdı.

"Kader Sarmalı'nda üzerine yapılan tüm büyüler etkisiz hâle gelir. Liderin ruhunu getirmek istiyorsan kadim büyüyü yapmalısın. Bunu istiyor musun?"

Pek çok soru duymuştum hayatımda. Kimine cevap vermiştim bildiğimden, kimine de verememiştim bilgisizliğimden. Ama bu sorunun cevabı uzun zamandır kesin bir şekilde cevap vereceğim tek soruydu.

Düşünmeme gerek var mıydı?

Ya da sorgulamama?

Aytun mevrubahis olduğunda hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Onun için her şeyi yapmıştım. Yine yapacaktım.

"İstiyorum," dedim kendinden emin bir sesle ve Hemsut'un, "Gel," demesiyle peşinden ilerledim.

Etrafta duvarların olmadığı köhne bir noktaya geldiğinde durdu ve elini savurdu. Birkaç saniye sonra taşların üzerinde alçak bir masa ve Neftis'inkine benzer kanopik kavanozlar belirdi.

"Gel kızım. Bu kavanozlar boş. Büyüyle ruhu içine sokacaksın ve ben kapaklarını kapatacağım. Sonrasında kavanozlar yok olacak. Oda-
nın belirli noktalarından seni çağıracaklar ve sen de bulacaksın. Buldu-
ğun kavanozları teker teker kıracaksın ve liderin ruhunu bedenine geri
dönmesi için serbest bırakacaksın."

Bulduğunu arayacaksın.

Dudaklarımda silik bir tebessüm belirdi. Bulduğumu arayacağım
şey Aytun'un ruhuydu.

Heyecanla, "Bu büyüyle ruhuna kavuşacağım, değil mi?" diye sor-
dum.

"Evet. Sonrasında yeryüzüne gidip kaldığın yerden devam edebilir-
sin."

"Buradan nasıl çıkacağım?"

"Buraya hapis değilsin, tanrıça. Büyüyü yaptıktan sonra seni kapı-
ya götüreceğim ve tapınağına döneceksin. Gel haydi," dedikten sonra
önündeki masada, kavanozların önünde bir kitap belirdi. Kahverengi,
derisi yer yer dökülmüş kitabın ilk sayfasını açıp önüme bıraktı ve ya-
nıma geldi. Elinde tuttuğu bıçağı bana uzatırken, "Her kavanoza birkaç
damla kanını dök ve sonra elini kavanozların üzerinde tutup yazan ke-
limeleri söyle," dedi.

Birer birer Hemsut'un söylediklerini yaptığımda kavanozların için-
den beyaz bir duman yükselmeye başladı. Hemsut karşıma geçip ilk
kavanozdaki beyaz dumandan ağzının içine çekti ve sonra kapağını ka-
pattı. Kapağı kapanır kapanmaz masadan yok olan kavanozu bırakıp
sırasıyla diğer beş kavanozda da aynı şeyi yaptı. Her kavanoz teker teker
yok olduğunda bana döndü ve gülümseyerek, "Şimdi düşüncelerinden
sıyrıl ve kavanozların sesini dinle," dedi.

Heyecanla gümürdeyen kalbimin sesini bir kenara bırakıp kava-
nozlardan gelecek en ufak bir sese tüm algılarımı açtığımda önce hafif
bir uğultu sesi doldurdu kulaklarımı. Ardından gittikçe güçlenen bu
uğultular adımlarımı kendine doğru çekerken benim bir şey yapmama
gerek yok gibiydi. Bacaklarım sese doğru hareket ederken içgüdülerim
de onu izliyordu.

İlk kavanozu sesler şiddetlendiğinde ayağımın altındaki taşı kaldı-
rarak bulmuştum.

"Kavanozu yere atarak kır."

İlk kavanozu kırdığımda kapağını kapatmadan evvel beyaz olan
dumanın rengi şimdi siyaha dönüştüğünde sebebini sorgulamayacak

kadar zihnim meşguldü. Her gelen uğultuyla sese ilerleyip kavanozları birer birer bulurken içlerinden çıkan siyah dumanlar birleşiyor, bir şekil oluşturunuyordu. Sonuncu kavanozu da kırdığım zaman dumanların ortasında kalmış ve oluşturduğu şekli görmüştüm.

Beş köşeli yıldız.

Derin bir nefes aldım ve büyüyle kaynayan kanımın vücudumdaki hareketlerini hissettim. Büyü işe yaramıştı. Yüzümdeki gülümsemeyle geriye çekildiğimde dikkatli bakışlarım yıldız şekline takılı kalmıştı.

Derken, şekil bozulmaya, dumanlar da hareket etmeye başladı. İçgüdülerim bunun olmamasını söylerken yıldızın noktalarını oluşturan siyah dumanlar aniden başımın üzerinde toplandı ve birden saçlarımın üzerindeki tacımı aldı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken dumanlar tacımı Hemsut'a doğru götürdü. Hemsut uzanıp tacı eline aldığı anda, "Benim tacım daha güzeldi ama bu da iş görür," dedi. Tacımı parmaklarının arasında çevirip incelerken elim boş kafama gitti.

"Tanrıça ne yapıyorsun? Tacımı verir misin?" deyip ona gitmek için hareketlendiğimde birden onun ayak bileğindeki zincir yok oldu ve gürültüyle benim bileğime takıldı. Hızla eteğimi toplayıp zincire baktım. Bu sırada tanrıçanın kulak tırmalayan kahkahası tüm sarmalda yankılandı.

"Üzgünüm kızım ama buradan çıkamazsın."

Dişlerimi birbirine bastırdım ve ayağımı çekiştirdim ama zincirlerden kurtulmak mümkün değildi. "Çıkar şu zinciri bileğimden."

Hemsut sahte bir üzüntüyle dudağını dışa sarkıttı. "Üzgünüm tanrıça ama Kader Sarmalı'nın yeni bir mahkûma ihtiyacı var."

Gözlerim irileşirken yüksek sesle bağırdım: "Ne diyorsun sen?" dedim ve bir daha zincirden kurtulmaya çalıştım.

Hemsut başını yana eğip güldü. "Bu kadar saf olma kızım. Önce kraliçenin oyununa düştün, şimdiyse benim," dedikten sonra başının üzerinde gezinen dumana baktı. Parmaklarını ahenkle dumanın altında oynatırken birden elini savurdu ve dumanlar yukarı doğru yükselmeye başladı.

Dudakları kibirle kıvrılırken "Ve kötülük tüm dünyaya yayılır. Ölümüm onların ödülü olmuştu. Dirilişimse felaketleri olacak," dedi yemin edercesine. Bu söylediklerinin bana nereden tanıdık geldiğini hatırlamak için beynimi zorladığımda öldürülmeden önce söyledikleri olduğunu hatırladım.

“Sen beni oyuna mı getirdin? Peki ya Aytun?”

Gözlerini devirirken, “Ah, tanrıça,” dedi. “Lideri bulmak isterken bu kadar mı kendini kaybettin? Ruhunu getirmek için yaptığın büyü benim mahkûmiyetimi kırdı. Tanrı Osiris’in lanetini geçersiz kıldın ve beni özgür bıraktın. Asırlar evvel beni buraya hapsedenler için yeni kader yazmıştım. Hepsinin soyunda geri dönülemez yaralar oluşturdum. Ölümümü ödül, dirilişimi de hepsi için felaket yaptım.”

“Ama bunun için geçmişe yapılan bir müdahale lazımdı. Yeni kader yazdıysan onu bağlayacak cümlelerin de gerçekleşmesi gerekir.”

“Gerçekleşti zaten. Kraliçe Neftis, Osiris’in ruhunu saklarken büyüdeki hatası Osiris’in bazı lanetlerinin mührünü kırdı. Ölmüştüm ama lanet kendini yeniledi ve bedenimi Kader Sarmalı’na getirdi. Benim yazdığım kader de böylece geçerli sayıldı.”

“Ne yapacaksın?” diye korkuyla sordum. Gözleri öyle nefret dolu bakıyordu ki ürkmüştüm.

Birden gözlerindeki hırs coşkuyla parladı. İtaatsiz parıltılar irislerini ele geçirirken siması da nasibini almış, korkunç bir hale bürünmüştü. “Beni asırlarca bu sarmala hapseden herkesin felaketi olacağım. Bir kötülük olarak üzerlerine yağarken hepsi benden merhamet dilenecek ama hiçbirine acımayacağım.”

“Tüm bunlarla benim bir ilgim yok. Zinciri çöz hemen,” dedim çaresizce haykırırken.

“Üzgünüm, Ayliz ancak Kader Sarmalı’ndan çıkışımı engellemene izin vermeyeceğim. Sarmal, tanrıçaları hapsedmek için yapıldı. Her tanrıçanın sarmalı kendisi için özelleştirilir. Eğer sarmal benim gittiğimi fark ederse yok olur, Sarmalın ayakta durması için tek yol bu. Hem yeryüzüne iki Kader Tanrıçası fazla gelecektir. Birinin burada durup, sarmalın başını beklemesi lazım.”

Etrafıma bakındım. Burası karanlıktı. Soğuktu. Kesik kesik nefesler alırken yalvarırcasına konuştum: “Beni bırak. Burada kalamam. Hem herkes yokluğumu fark edecek. Beni bulacaklar.”

“Seni arayacaklar ama unutma tanrıça, Kader Sarmalı aradığını bulduğun değil; bulduğunu aradığın bir yer. Seni arayan kimsenin aklına burası gelmeyecek. Onları çok meşgul edeceğim için akıllarına bile gelmeyeceksin. Hem sarmalın kapısını bilen kimse yok. En azından Osiris hariç. O da çok yakında sonsuz ölümle buluşacağı için sonsuza dek burada dönüp dolaşacaksın. Kader Sarmalı bir çıkmazdır. Burada

kaderinden kaçamazsın. Yaşaman gereken her şeyin burada. Senin kırmızı ipliğin burası tanrıça. Tek sorun burada yalnızca kaderindeki acıları yaşarsın. Sarmalın mevsimi hep kıştır. Baharın ya da yazın yoktur. Kötü kaderin kendini tekrar ederken kendini kaybedecek hâle gelirsin. Bazen aklını yitirirsin, bazense yeniden bulursun. Ama bulmanın tek sebebi bir daha kaybetmen içindir. Burası bir labirent. Çıkışın yok, kurtuluşun yok. Yalnızca esir düştüğün karanlık var. İyi şanslar kızım. Burada kalmak zordur.”

Hızla reddettim. Bir yol arıyordum. Buradan kaçmak için, onu ikna etmek için bir yol arıyordum ama bulamıyordum. Ağlamaklı bir sesle, “Hayır... Hayır, bana bunu yapamazsın. Beni burada bırakamazsın,” dedim.

Ama Hemsut beni dinlemedi ve aniden gölgelerin içinde kayboldu.

Gözümünden bir damla yaş aktı. Sonra bir damla daha... Ve bir damla daha... Duyamayacağını bilsem de bağırdım. “Hemsut geri dön!”

Hiçbir şey olmadı.

Yere düştüm, tam dizlerimin üstüne. Canımın acısına bir de dizimin acısı eklendiğinde ağlayışıma hıçkırıklar eşlik etmeye başladı.

“Lütfen, burada kalamam,” dedim duyamayacağını bile bile. “Korkuyorum,” dedim bir kez daha bağıarak.

Hiç ses gelmedi. Burada yalnızdım. Bir başımaydım.

Ellerim titrerken bileğimdeki zinciri çekiştirdim ama çıkaramadım.

“Lütfen. Çıkar beni buradan.”

Dizlerimi kendime çektim ve alnımı diz kapaklarıma yasladım. Gözümünden dökülen yaşlar elbisemi ıslatırken üşüyerek kollarımı sıkıca birbirine sardım.

Ne yapacaktım? Bu lanet yerde nasıl kalacaktım, nasıl kurtulacaktım? Bir sürü soru aklıma diziliyordu ama her biri cevapsız kalarak yok oluyordu. Korkuyordum.

Derken birden omzuma bir el dokundu. İrkilerek dikleştim ve başımı kaldırdığımda gördüğüm kişiyle şoka uğradım.

“Neden ağlıyorsun, Ayliz?”

Nefesim donup kaldı. “Anne?”

Devam edecek...